NUNTA
Rochia de mireasă

APRECIERI DESPRE
NUNTA – ROCHIA DE MIREASĂ

„NUNTA – Rochia de mireasă te va captiva de la prima pagină, cu o poveste cum numai Rachel Hauck putea să teasă."

- JENNY B. JONES, autoarea, premiată, a romanelor *Save the Date (Nu-ţi face alte planuri)* şi *There You'll Find Me (Acolo mă vei găsi)*

„NUNTA – Rochia de mireasă este o poveste omogenă, a unei iubiri trainice, care tese trecutul şi prezentul într-un mister complicat, asemeni unei rochii de mireasă. Hauck reuseste să fascineze din nou, pe mai bine de 300 de pagini, prin personajele neobisnuite, subiectul captivant şi finalul fericit, care te satisface pe deplin. O recomand cu căldură!"

- DENISE HUNTER, autoarea bestsellerurilor *Surrender Bay (Golful capitulării)* şi *The Accidental Bride (Mireasă din întâmplare)*

„Talentata Rachel Hauck ne-a oferit o poveste de dragoste actuală, întretesută într-un mister antrenant. Toată lumea să-şi revizuiască listele de lectură. Debordând de temele îngemănate ale mântuirii şi îndurării, *NUNTA – Rochia de mireasă* merită un loc în top."

- SHELLIE RUSHING TOMLINSON, supranumită Belle of All Things Southern şi autoarea bestsellerului *Sue Ellen's Girl Ain't Fat, She Just Weighs Heavy (Fata lui Sue Ellen nu e grasă, doar are greutate)*

„Scriitura lui Rachel Hauck e plină de întelepciune şi suflet, iar *NUNTA – Rochia de mireasă*, concepută cu la fel de multă măiestrie şi complexitate precum o splendidă rochie de mireasă, nu face exceptie. Acest roman spune povestea a patru femei adorabile, legate în mod miraculos de o rochie, ale căror vieti se întind pe durata unui secol. Căutarea îngemănată a adevărului şi a iubirii – în ciuda tuturor piedicilor – îti va tăia cu sigurantă răsuflarea."

- BETH WEBB HART, autoarea bestsellerului *Sunrise on the Battery (Răsăritpe Battery) şi Love, Charleston (Cu*

dragoste, Charleston)

„Din clipa în care am auzit despre această poveste, am fost nerăbdătoare să o citesc. O rochie de mireasă purtată de patru femei diferite timp de peste 100 de ani? Da, vă rog! Mi-a plăcut povestea acestor femei... şi a unicei lor rochii de pret. Pentru oricine a zăbovit asupra unei reviste pentru mirese, s-a uitat la un reality-show cu mirese sau a visat cu ochii deschisi să fie mireasă, Rachel Hauck a creat o poveste exemplară, ce încântă inima.

- MARYBETH WHALEN, autoarea romanelor *The Mailbox (Căsuţa poştală), She Makes It Look Easy (Ea face totul să pară uşor) şi The Guest Book (Lista de invitaţi).* Fondatoarea blogului www.shereads.org

„O poveste plină de sensibilitate, ce se întinde pe durata a mai multe generatii de femei, fiecare dintre ele fiind un produs al vremurilor sale *şi* totodată o avangardistă. O poveste frumoasă, în care se împletesc dragostea, credinta, misterul şi o rochie uimitoare. Rachel Hauck cunoaste, cu *NUNTA – Rochia de mireasă,* un nou succes.”

- LISA WINGATE, autoarea bestsellerurilor *Dandelion Summer (Vara păpădiei) şi Blue Moon Bay (Golful Lunii Albastre)* şi laureată a Premiului Carol

The Wedding Dress
Copyright © 2012 by Rachel Hauck
Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
Copyright © 2017 Editura Act şi Politon pentru prezenta ediţie

Editura ACT şi Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, Bucureşti, România, C.P. 050202.
tel: 0723.150.590,
e-mail: office@actsipoliton.ro, www.actsipoliton.ro

Traducător: Dana Dobre
Redactor: Alina Dincă
Tehnoredactor: Teodora Vlădescu
Coperta: Mădălina Ioniţă
Copyright Manager: Andrei Popa
Editor: Mona Apa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAUCK, RACHEL
Nunta: Rochia de mireasă / Rachel Hauck; trad.: Dana Dobre. – Bucureşti:
Act şi Politon, 2017
ISBN 978-606-913-166-4
I. Dobre, Dana (trad.)
821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărţi nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine şi tuturor normelor şi principiilor etice şi sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreţi să o transmiteţi mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate şi lipsă de respect faţă de autor şi faţă de toţi cei care au contribuit la crearea acestei cărţi, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtăşiţi cu ceilalţi informaţiile importante, valorile şi lecţiile pe care le-aţi aflat din acest material, într-un mod corect şi responsabil.

Rachel Hauck

NUNTA

Rochia de miroasă

Traducere din limba engleză:
Dana Dobre

ACT şi Politon
5

2017

Lui Iisus, preaslavitul mire

iprins

Capitolul unu 9
Capitolul doi 22
Capitolul trei 32
Capitolul patru 41
Capitolul cinci 53
Capitolul sase 71
Capitolul sapte 82
Capitolul opt 101
Capitolul nouă 109
Capitolul zece 121
Capitolul unsprezece 134
Capitolul doisprezece 153
Capitolul treisprezece 164
Capitolul paisprezece 173
Capitolul cincisprezece 192
Capitolul saisprezece 202
Capitolul saptesprezece 209
Capitolul optsprezece 223
Capitolul nouăsprezece 238
Capitolul douăzeci 248
Capitolul douăzeci şi unu 257
Capitolul douăzeci şi doi 272
Capitolul douăzeci şi trei 282
Capitolul douăzeci şi patru 300
Capitolul douăzeci şi cinci 308
Capitolul douăzeci şi sase 314
Capitolul douăzeci şi sapte 324

Ghid pentru grupul de lectură 331
Multumiri 333
Nota autoarei 335

'uunu

Charlotte 14 aprilie

O adiere, o schimbare abia simţită în ţesătura celor nevăzute o făcu să ridice privirea şi apoi să ocolească un pâlc de fagi umbrosi. Charlotte se opri pe întinderea verde, îngrijită, a domeniului Ludlow, să tragă adânc în piept aerul proaspăt şi să contemple elementele zilei – cer albastru, copaci primăvăratici, lumina soarelui reflectându-se în parbrizele masinilor parcate.

Se trezise în dimineata aceasta cu nevoia fierbinte de a se gândi, de a se ruga, de a se apropia de cer. Isi trăsese pe ea perechea preferată de pantaloni scurti şi condusese până sus pe creastă.

În loc de singurătate, Charlotte găsi în coltisorul ei de pe Muntele Rosu un furnicar, un du-te-vino de cumpărători, căutători şi vânători de chilipiruri. Licitaba anuală de antichităti , organizată în Ludlow şi destinată strângerii de fonduri pentru săraci, era în toi pe pământurile bogate ale domeniului.

Charlotte îsi ridică, dintr-un gest, ochelarii de soare pe cap, iritată de intruziune. Era sanctuarul ei, chiar dacă restul lumii n-o stia. Mama obisnuia s-o aducă aici la picnic, după ce parca pe un drum lăturalnic, acoperit cu pietris, furisându-se împreună cu Charlotte pe proprietatea Ludlow, râzând şi spunând în soaptă „Sst!”, de parcă ar fi scăpat basma curată după ce făcuseră ceva amuzant şi savuros.

Găsea un locsor pe partea ascunsă a unei coline, întindea o pătură, desfăcea o găletusă cu pui sau o pungă de la McDonald's şi respira adânc, privind peste valea ce se-ntindea spre Orasul Magic. „Nu-i asa că-i frumos?”

- Da, spunea de fiecare dată Charlotte, dar ochii ei

erau la mama, nu la luminile oraşului Birmingham. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Charlotte vreodată. Mama avea un fel de *a fi* pur şi simplu, însă murise înainte de a-i împărtăşi acel dar lui Charlotte.

Strigăte ascutite tulburară clipa de nostalgie a lui Charlotte. Ofertanti şi cumpărători intrau şi ieseau din cortul întins pe peluza laterală, în care urma să se desfăsoare licitatia.

Ferindu-şi ochii de lumina piezisă a soarelui, Charlotte stătea ne- miscată în adierea vântului şi se uita pur şi simplu, gândindu-se ce să facă. Să se întoarcă acasă sau să se plimbe prin împrejurimi? Nu-i trebuia nimic şi nici nu-şi dorea nimic din ce ar fi putut găsi în acel cort. Şi, chiar să fi vrut ceva, oricum n-ar fi avut bani să cumpere.

De fapt, simtea nevoia să se gândească la tensiunile recente cu familia lui Tim şi să se roage. Mai precis, la tensiunile cu Katherine, cumnata lui. Toată încurcătura îi cerea să reconsidere pasul pe care se pregătea să-l facă.

Când Charlotte o porni înapoi spre masină, vântul o izbi din nou cu putere şi o făcu să arunce o privire în urmă. Printre copaci şi dincolo de cort, ferestrele de la etajul al doilea al conacului Ludlow, construit din piatră şi sticlă, străluceau în lumina aurie a dimineţii şi păreau să vegheze asupra a tot ce se întâmpla în curte.

Vântul făcu apoi lumina să se schimbe, o umbră trecu prin dreptul ferestrei şi casa păru să-i facă cu ochiul. *Vino şi vezi...*

- Bună. Vocea unei femei impunătoare o făcu pe Charlotte să se întoarcă. Nu pleci asa de repede, nu-i asa? Mergea greoi pe panta peluzei, tinând o cutie în brate.

Charlotte o recunoscu. Nu după nume sau după fată, ci după aură. Una dintre sudistele get-beget care populau orasul Birmingham. Dintre cele cu un ten proaspăt, lenjerie călcată la dungă, bluză din bumbac şi un sirag modest de perle. Se opri lângă Charlotte, trăgându-şi respiratia.

- Nici măcar nu te-ai dus până sus la cortul de licitatii. Te-am văzut când ai parcat, drăguto. Hai, avem articole frumoase la licitatie! E prima oară când vii aici? Vârî mâna în cutie şi scoase un catalog. A trebuit să merg la masină să mai iau. Suntem foarte aglomerati anul ăsta. Ei bine, vezi şi tu după masini. Aminteste-H, toate veniturile merg

la fundaţia Ludlow. Dăm milioane, sub formă de donaţii şi burse, în tot orasul.

- Admir de mult fundaţia. Charlotte începu să răsfoiască într-o doară catalogul.

- Eu sunt Cleo Favorite, presedinta Fundatiei Ludlow. Ii întinse mâna lui Charlotte. Tu esti Charlotte Malone.

Charlotte o privi un moment pe Cleo, scuturându-i încet mâna.

Ar trebui să fiu impresionată că mă cunosti sau s-o iau la fugă, tipând, înapoi spre masină?

Cleo zâmbi. Dintii i se asortau cu perlele.

- Nepoata mea s-a căsătorit anul trecut.

- Inteleg. Şi-a cumpărat rochia din magazinul meu?

- Da, şi o vreme am crezut că o încântă mai degrabă să lucreze cu tine, decât să se mărite cu logodnicul ei. Ai o afacere pe cinste.

- Am fost foarte norocoasă. Am mai mult decât ar fi putut visa vreodată o fată săracă şi orfană. Cine e nepoata dumitale?

- Elizabeth Gunter. Ş-a măritat cu Dylan Huntington. Cleo porni spre cort. Charlotte o urmă din politete.

- Sigur că da, mi-o amintesc pe Elizabeth. A fost o mireasă frumoasă.

- Şi-a vrut să stie toată lumea. Cleo râse şi îsi flutură mâna în aer. Aproape l-a băgat în faliment pe sărmanul meu frate. Insă o dată te măriti, nu-i asa?

- Cam asta ar fi ideea. Charlotte îsi atinse cu degetul mare piatra inelului de logodnă – motivul pentru care venise astăzi cu masina până aici. Şe opri la marginea cortului.

- Deci, Charlotte, cauti vreun articol anume? Ceva pentru magazinul tău? Cleo lăsă cutia cu cataloage pe o masă şi o porni pe culoarul principal ca şi cum s-ar fi asteptat ca Charlotte să o urmeze. Avem de vânzare câteva sifoniere frumoase. Catalogul îti indică numărul lotului, când şi unde să licitezi. Vânzătorul de la licitatie se duce direct la piesă. Ni s-a părut mai usor decât... ei, dar ce contează? E o licitatie grozavă şi totul merge ca pe roate. Şpune-mi, ce cauti? Cleo lăsă capul într-o parte şi îsi sprijini mâinile în sold.

Charlotte păsi în umbra cortului.

- De fapt, Cleo – *Eu am venit aici să mă gândesc* – magazinul meu e exclusiv modern. Charlotte răsuci catalogul în mână. Dar cred că e întotdeauna amuzant să arunci o privire.

Ar putea să meargă printre rânduri, să se gândească şi să se roage în acelasi timp, nu-i asa?

- Bineînteles. E musai să găsesti ceva ce îti place în timp ce... arunci o privire, zise Cleo, făcând cu ochiul. Functfonează cel mai bine atunci când îti dai mână liberă să-ti cheltuiesti o parte din banii câstigati cu greu.

- Am să tin minte.

Cleo se îndepărtă grăbită, iar Charlotte alese un culoar pe care să rătăcească în timp ce avea să analizeze piesele, ca şi când răspunsul pe care-l căuta putea fi ascuns printre vechituri şi antichităţi.

Poate va auzi: El *e alesul,* când va trece prin fata unui cabinet din secolul XX sau a unui sifonier de secol XIX.

Dar probabil că nu. De cele mai multe ori, răspunsurile nu-i veneau pur şi simplu din eter. Şi nici nu îi picau în poală. Ea muncea pentru răspunsurile legate de viata ei. Isi sufleca mânecile, evalua situatia, calcula costurile şi lua o decizie. Altfel n-ar fi deschis niciodată Malone & Co.

Charlotte se opri în fata unei mese din lemn închis la culoare, şi îsi trecu degetele peste suprafata ei. Bătrâna Gert avea una la fel în hol. Oare ce s-o fi întâmplat cu ea? Charlotte se aplecă să vadă dacă partea de dedesubt era însemnată cu marker rosu.

Nu era. Charlotte trecu mai departe. Nu era masa lui Gert. Vai, fusese atât de furioasă atunci când descoperise că nepoata ei o mâzgălise cu markerul rosu!

La capătul culoarului, Charlotte se opri oftând. Ar trebui să se întoarcă în oras. Oricum, avea programare la coafor peste câteva ore.

O porni, în schimb, pe următorul culoar, lăsându-şi gândurile să-i zboare către Tim şi bătălia ce se dădea în inima ei.

Până acum patru luni, se simtea la adăpost în viata ei linistită, confortabilă şi previzibilă. Apoi antreprenorul care îi renovase magazinul a convins-o, după ce i-a tinut un discurs, să-i accepte invitatia la masa de Crăciun. A asezat-

o lângă Tim Rose, schimbându-i astfel viata.

Un birou cu capac, lipsit de strălucire şi demodat, îi atrase atenţia. Charlotte se opri în fata lui şi îl atinse usor. Dacă fibra lemnului ar putea vorbi, oare ce povesti ar spune?

Despre un sot care tine finantele familiei? Sau despre un copil care îsi face temele? Despre o mamă care le scrie o scrisoare celor de-acasă?

Câti bărbati şi femei au stat, oare, la acest birou? Unul sau sute? Care le erau sperantele şi visurile?

O piesă de mobilier care a supravietuit timpului. *Asta* îsi dorea ea? Să supravietuiască, să fie parte din ceva important?

Voia să *simtă* că apartine familiei Rose. Cu sigurantă, Katherine n-o făcea, nici pe departe, pe Charlotte să se simtă ca o piesă din co- lectia gregară de frati, mătusi, unchi, veri şi prieteni de-o viată.

La prima lor întâlnire, atunci când Tim i-a spus lui Charlotte că are patru frati, ea n-a reusit nici măcar să-şi imagineze cum ar putea fi. Suna incitant. L-a bombardat cu întrebări. Charlotte n-o avusese decât pe mama. Şi apoi pe bătrâna Gert, după ce mama murise.

Nu trăise niciodată cu un frate sau cu o soră, ca să nu mai vorbim de patru. Ca să nu mai vorbim de un băiat.

Acesta să fi fost motivul pentru care acceptase cererea în căsătorie a lui Tim Rose după doar două luni? Fascinatia? Acum nu mai era sigură că o făcuse din iubire. Nu era sigură nici măcar că o făcuse ca să se simtă parte dintr-o familie mare.

Charlotte coborî privirea spre inelul de logodnă, filigranat, din platină, cu diamant de un carat, care îi apartinuse bunicii lui Tim.

Dar inelul nu putea să-i dea răspunsuri. *Ea,* la rându-i, nu avea răspunsuri.

- Charlotte Malone? O femeie rotunjoară, cu o înfătisare plăcută, o abordă din cealaltă parte a unei mese de sufragerie. Am citit despre tine în *Nunţi din Sud.* Arăti ca în fotografie.

- Sper că ăsta-i un lucru bun, zise Charlotte zâmbind.

- O, da. Magazinul tău pare fermecător. M-a făcut să-mi doresc să mă fi căsătorit din nou.

- Am avut noroc cu stirea aceea.

Când o sunase astă-toamnă redactorul, fusese ultima întâmplare norocoasă dintr-un sir considerabil.

- Sunt căsătorită de treizeci şi doi de ani şi citesc cu sfintenie *Nunţi din Sud,* aproape ca pe Biblie. Pur şi simplu ador nuntile, tu nu?

- Eu ador rochiile de mireasă, cum altfel?! zise Charlotte.

- Imi imaginez. Râsul femeii stărui în aer în timp ce îsi luă rămas-bun şi atinse în treacăt bratul lui Charlotte.

Adora *de-a dreptul* rochiile de mireasă. De când era doar o copilă, satinul şi strălucirea rochiilor albe pur şi simplu o ameteau. Ii plăcea să vadă cum se transfigurează o mireasă atunci când îmbracă rochia perfectă, în ochi oglindindu-i-se sperante şi visuri.

De fapt, era şi ea pe cale să se transfigureze – să îmbrace rochia perfectă, iar sperantele şi visurile să i se oglindească în privire.

Care era, până la urmă, problema? Care era motivul pentru care tot ezita? Se gândise la cincisprezece rochii, nu probase nici măcar una. Data de 23 iunie avea s-o prindă nepregătită.

Cu un an în urmă, în februarie, abia mai făcea fată, investind tot capitalul în stocuri, în timp ce-şi înjgheba magazinul într-o căsută din 1920, în Mountain Brook.

Şi apoi s-a trezit cu un cec bancar în valoare de o sută de mii de dolari, apărut de nu se stie unde. După săptămâni bune în care a trecut de la entuziasm la panică şi în care a încercat să afle cine i-ar fi putut da atâtia bani, Charlotte a încasat cecul şi, într-un târziu, şi-a renovat magazinul. Şi totul s-a schimbat.

Tawny Boswell, Miss Alabama, i-a devenit clientă şi a făcut-o celebră. Au sunat cei de la *Nunţi din Sud.* Şi apoi, cireasa de pe tort, Charlotte s-a dus la cina de Crăciun şi a stat lângă un bărbat chipes, care fermecase pe toată lumea din încăpere. Nici nu-şi terminase bine supa de stridii, primul fel al serii, că Tim Rose îi cucerise inima şi ei.

Sărutul diafan al destinului îi făcu sufletul să se înfioare, în vreme ce adierea care unduia peste vârful muntelui îi mângâie picioarele. Oare mirosea a ploaie? Aplecându-se să privească prin deschizătura cortului,

Charlotte nu reusi să distingă decât lumina soarelui falnic ce stăpânea cerul de un albastru cristalin. Nici măcar un nor la orizont.

O luase înainte pe următorul culoar, când telefonul îi bâzâi în buzunarul pantalonilor. Era Dixie.

- Bună, Dixie, e totul în regulă la magazin?

- E liniste. Dar a sunat Tawny. Vrea să se-ntâlnească cu tine mâine, la trei.

Duminică?

- Totul e-n ordine? Părea ok? E încă muftumită de noi?

Charlotte petrecuse luni întregi încercând să găsească rochia perfectă pentru Miss Alabama, făcând nopti albe, implorându-l în soaptă pe Dumnezeul iubirii să o ajute să-i împlinească lui Tawny visurile.

A descoperit apoi un designer din Paris, încă necunoscut, şi a înteles imediat că a dat peste o mină de aur şi că acela avea să devină brandul ei de mătase albă.

- Sun-o şi spune-i că mâine e perfect. Avem biscuiti şi brânză în barul cu gustări? Cafea, ceai, apă şi suc?

- Suntem aprovizionaţi. Tawny părea entuziasmată, asa că nu cred să-ti spună că are de gând să se ducă la alt magazin.

- Dix, de cât timp lucrăm noi împreună în afacerea cu rochii de mireasă?

- De cinci ani, de când ai deschis magazinul.

Dix, pragmatică şi calmă, ca întotdeauna.

- Şi de câte ori am pierdut noi o clientă în ultima clipă? Chiar şi după nenumărate ore de căutări pe la designeri pentru a găsi rochia perfectă.

- Pe-atunci nu stiam ce facem. Acum suntem experte, zise Dixie.

- Stii foarte bine că nu are nicio legătură cu noi. Uite, am s-o sun eu pe Tawny şi am să-i spun că ar fi perfect să ne-ntâlnim mâine.

- I-am spus deja. Nu mi-am închipuit că vrei s-o refuzi. Vocea lui Dixie era întotdeauna plină de sigurantă. Era un dar ceresc. Era fun- datia solidă pe care se ridica visul lui Charlotte. În orice caz, unde esti, Char?

- Sus, pe Muntele Rosu. Pe domeniul Ludlow. Am venit aici să mă gândesc, dar am dat peste puhoiul de lume

de la licitatia anuală. Chiar acum, când vorbim, mă plimb printre antichităti.

- Oameni sau lucruri?

Charlotte zâmbi, cercetând figurile cenusii ce umpleau culoarele.

- Câte putin din amândouă. Se opri în fata unei vitrine cu bijuterii, închisă cu lacăt. Piesele originale ar fi accesorii perfecte pentru miresele ei. Charlotte păstra un stoc de coliere, cercei, brătări şi tiare unicat. Detaliile erau cele care o ajutau să-şi desăvârsească succesul.

- Că tot veni vorba de nunti, zise Dixie apăsat.

- Despre asta vorbeam?

- Nu despre asta vorbim noi mereu? Invitaţiile pentru nunta *ta* sunt încă pe biroul din depozit, Charlotte. Vrei să le aduc acasă diseară?

Dix şi sotul ei, Jared, Dr. Bunăciune, după cum îi spunea ea, locuiau într-un apartament în Homewood, vecini cu Charlotte.

- Stai putin... serios? Sunt încă pe biroul din depozit? Credeam că le-am luat acasă.

- Dacă le-ai luat cumva, ei bine, atunci au venit înapoi.

- Ha, ha, ce amuzantă esti, Dixie. Da, sigur, adu-le acasă. Pot să lucrez mâine la ele, după ce mă-ntorc de la biserică. Trebuie să văd dacă doamna Rose nu are cumva o listă de invitati din partea lui Tim...

- Te întâlnesti cu Tawny la trei.

- Da, ok, după ce mă-ntâlnesc cu ea. Sau pot să lucrez la ele luni seară. N-am nimic programat pentru luni seară.

- Charlotte, pot să te-ntreb ceva?

- Nu...

- Te măriti peste două luni şi...

- Am fost doar putin ocupată, Dixie, asta-i tot.

Charlotte stia unde bate prietena ei cu întrebările. Charlotte îsi pusese singură aceleasi întrebări timp de săptămâni, şi tocmai nevoia unor răspunsuri o împinsese azi să urce pe munte.

- Am timp.

- Dar timpul se scurge.

Stia. Stia.

- Ar fi trebuit să alegem o dată cândva în toamnă pentru nuntă. Logodnă rapidă, nuntă rapidă... mă ia cu ameteală.

- Tim e un bărbat uimitor, Charlotte.

Stia. Stia. Era însă uimitor pentru ea?

- Uite, ar fi mai bine să-nchid. Trebuie să cobor de pe munte în câteva minute ca să am timp să-mi aranjez părul. Te sun mai târziu.

- Distractie plăcută în seara asta, Charlotte! Să n-o lasi pe Katherine să te dea peste cap. Spune-i să nu te mai necăjească. Pur şi simplu, fii acolo cu Tim. În primul rând, aminteste-ti de ce te-ai îndrăgostit.

- Voi încerca.

Charlotte închise, dar sfatul lui Dixie îi stăruia în minte. În primul rând*, aminteşte-ţi de ce te-ai îndrăgostit.*

Totul se întâmplase pe nerăsuflate, cu fluturi în stomac, romantism şi iar romantism. Nu era sigură că putea găsi măcar un motiv real, serios în tot vârtejul acela de emoţii. În timp ce-şi croia drum prin multime ca să iasă din cort, Charlotte fu luată pe sus de valul de oameni.

Ii zâmbi bărbatului de lângă ea şi încercă să-l ocolească.

- Scuzati-mă.

Bărbatul însă nu se clinti, rămase bine înfipt pe picioare, privind tintă la articolul ce urma să fie scos la licitatie.

- Scuzati-mă, dar dacă mi-ati da voie să trec, nu v-as mai sta în cale. Licitati pentru acel... Charlotte se uită peste umăr. Cufăr? *Acei cufăr urât?*

- Adunati-vă aici! Vânzătorul de la licitatie sări pe un piedestal, lângă cufăr. Puhoiul de cincisprezece, douăzeci de oameni se năpusti în fată, luând-o târâs şi pe Charlotte. Se împiedică, pierzându-şi sabo- tul, în timp ce era purtată de masa de oameni înainte. Suntem gata să începem licitatia.

Bâjbâind după sabotul rătăcit, Charlotte îsi dădu seama că nu are cum să-l găsească şi decise să mai astepte. Licitantii pentru acest articol păreau foarte hotărâti. Cât putea dura licitatia? Zece minute? Putea fi chiar distractiv să vadă de aproape întregul proces.

Douăzeci de dolari. Cufărul nu părea să valoreze mai

mult. Charlotte aruncă o privire în jur să vadă cine era dispus să arunce banii pe o cutie de lemn lipsită de strălucire, ponosită şi zgâriată, cu chingi de piele roase şi crăpate.

Adjudecătorul era un bărbat care nu avea nimic aparte. De înăl- time şi greutate medie. Cu un păr ce se poate să fi fost cândva castaniu, acum devenit însă... sur? Cenusiu?

Purta în schimb o cămasă de un violet tipător, băgată în pantalonii gri-cărbune, prinsi peste umeri cu bretele din piele. Sărise pe piedestal cu pantofii lui sport foarte curati.

Charlotte zâmbi. Il găsea atrăgător, desi, atunci când şi-a îndreptat privirea spre ea, vâlvătaia albastră a ochilor lui mai degrabă a tulburat-o. Se dădu un pas în spate, dar rămase blocată în multime, din toate părtile.

- Lotul numărul zero, spuse adjudecătorul, iar vocea lui gravă o pătrunse şi se cuibări înăuntrul ei ca o perlă caldă. Lotul cu numărul zero? Răsfoi paginile catalogului. Nu exista niciun lot cu numărul zero. Verifică apoi lista detaliată de la sfârsit. Dar nu era înregistrat niciun cufăr, nicio ladă, nicio valiză şi niciun geamantan.

- Acest articol a fost salvat dintr-o casă cu doar câteva minute înainte să fie demolată. Cufărul a fost făcut în 1912, zise adjudecătorul şi se aplecă spre multime. A fost făcut pentru o mireasă.

Privirea lui se opri asupra lui Charlotte, iar ea tresări şi simti că i se taie respirada. De ce se uita la ea? Isi ascunse la spate mâna cu inelul.

- E vechi de o sută de ani. Un secol. Armătura şi pielea sunt originale şi întreaga piesă este în stare bună, doar cam aspră şi uscată.

- Ce s-a întâmplat cu încuietoarea? Bărbatul din stânga lui Charlotte arătă, cu catalogul făcut sul, spre alama noduroasă ce încuia capacul.

- Ei bine, asta este o cu totul altă poveste. Vedeţi voi, a fost sudată. Vânzătorul se aplecă şi mai mult spre multime. Din nou, ochii lui albastri rătăcitori şi înflăcărati se opriră asupra lui Charlotte. De o fată cu inima frântă, zise el, miscând din sprâncenele cenusii şi stufoase.

Femeile din grup exclamară, într-un glas, „Ooo...” şi se aplecară să vadă mai bine cufărul, în vreme ce Charlotte

mai făcu un pas în spate. De ce o privea tocmai pe ea? Isi duse instinctiv palma la piept, de parcă ar fi vrut să oprească zvâcnirile fierbinti ce îi puseseră stăpânire pe tot trupul.

- Iar, pentru cine şi-o doreste cu adevărat, înăuntru e o comoară nepretuită.

Scrută adunarea ce părea să fie tot mai numeroasă şi făcu cu ochiul. Atmosfera fu străbătută de un val de râsete, iar adjudecătorul păru satisfăcut că le captase tuturor atentia.

Bine, Charlotte a priceput. Nu era *de fapt* nicio comoară minunată înăuntru. Nu voia decât ca ei să creadă că ar putea fi. Era un vânzător pe cinste. Bravo lui!

- Hai să începem licitada de la cinci, zise el.

Câtiva se desprinseră din multime şi se îndepărtară, slăbind presiunea ce o tintuise până atunci în loc pe Charlotte. Vârtejul de aer răcoros pe care-l simţi dintr-odată în jurul picioarelor era plăcut.

- Oferă cineva cinci? zise el din nou.

Charlotte cercetă chipurile celor care mai rămăseseră. Hai, să liciteze cineva cinci dolari. Acum, odată ce cufărul avea un pret şi îndurase râsetele batjocoritoare, îi devenise simpatic. Auzind putin din povestea lui, nu i se mai părea jalnic.

Toată lumea, *toate lucrurile* aveau nevoie de iubire.

Se scurseră alte câteva secunde. Să liciteze cineva, vă rog!

- Ofer eu cinci, zise Charlotte ridicând catalogul făcut sul. Putea să doneze cufărul bisericii, pentru misiunea cu copiii. Căutau mereu articole în care să depoziteze jucăriile sau să împacheteze cele necesare pentru excursiile pe care le făceau.

- Avem cinci sute. Adjudecătorul tinea mâna ridicată, fluturându-şi degetele. Oferă cineva cinci sute cincizeci?

- Cinci sute? protestă ea. Nu, nu, eu am licitat cinci dolari.

- Pretul era însă de cinci sute. Adjudecătorul dădu din cap spre ea. Ai tot timpul grijă la pret, domnită! Acum stii care este. Oferă cineva cinci sute cincizeci?

Vă rog, licitaţi careva cinci sute cincizeci! Cum de-a putut să fie atât de naivă? O păcălise alura lui de bătrân

inocent.

Bărbatul de lângă Charlotte ridică şi el catalogul.

- Dau eu cinci sute cincizeci.

Charlotte răsuflă usurată, apăsându-şi mâna pe piept. Muftu- mesc, dragă domnule! Răsfoi din nou paginile catalogului, căutând o descriere, o informatie, orice lucru cât de mic legat de cufăr. Nu apărea însă nicăieri pe listă.

- Cinci sute cincizeci, oferă cineva sase? Sase sute de dolari? Ochii vânzătorului erau vioi, expresivi, iar obrajii îi străluceau, îmbujorati, desi, în cort, aerul de munte se simtea destul de răcoros pentru luna aprilie.

Femeia de lângă Charlotte ridică mâna.

- Sase.

Incă trei licitanti se îndepărtară. Charlotte privi cufărul cu ochii mijiti, gândindu-se că ar trebui să profite de moment ca să-şi vadă de drum. Trăise suficient din procesul de licitatie.

În afară de asta, voia să şi mănânce de prânz înainte să meargă la coafor. Apoi, după ce ar fi plecat de la salon, ar fi avut exact timpul necesar cât să se ducă acasă şi să se schimbe, înainte ca Tim să vină să o ia la sase.

- Şase, oferă cineva sase sute cincizeci? Vocea adjudecătorului sălta la fiecare silabă.

- Şase sute cincizeci. Bărbatul din stânga ei. „Pot să-l folosesc pentru piese de schimb la un geamantan vechi pe care-l restaurez.

- Şapte sute, spuse Charlotte, cuvintele tâsnindu-i singure pe buze. Isi drese glasul şi îl privi drept în fată pe adjudecător.

Şă fie folosit pentru piese? Niciodată! Ceva dinlăuntrul ei se revolta la gândul că acel cufăr ar putea fi demontat.

- Cufărul ăsta merită să aibă şi el parte de îngrijire atentă şi de iubire.

- Chiar asa, tânără domnită. L-am salvat eu însumi. Şi ceea ce salvez eu nu e niciodată distrus. Ochii vânzătorului străluceau, albăstrii, la fiecare cuvânt şi o străfulgerau pe Charlotte cu fiori arzători. Oferă cineva sapte sute cinzeci?

Femeia de lângă ea ridică mâna.

- Opt. Charlotte nici nu-l mai asteptase să ridice pretul. Şute. Opt sute.

Fugi! Ieşi de-aici! Charlotte vru să se-ntoarcă, dar

picioarele refuzau pur şi simplu să se miste din loc, iar tălpile îi rămaseră înfipte în gazonul domeniului Ludlow. O adiere a vântului de aprilie îi răcori broboanele de sudoare ce-i răsăriseră brusc pe frunte.

Nu-şi dorea cufărul acesta. N-avea nevoie de el. Apartamentul ei era modern, micut şi, deocamdată, ordonat. Asa cum îi plăcea ei.

Malone & Co era un magazin de lux, rafinat şi ultramodern. Unde ar putea strecura aici un cufăr vechi şi uzat? Lăsând deoparte faptul că îsi cheltuise toti banii picati din cer pe renovare. Până la ultimul bănuţ Iar în cont mai avea exact atât cât să-şi permită o nuntă restrânsă. Şuma de opt sute de dolari pentru un cufăr nu era prevăzută în buget. Dacă ar fi avut de gând să arunce atâtia bani pe fereastră, şi-ar fi cumpărat o pereche de pantofi Christian Louboutin.

- Iti cam face cu ochiul, nu-i asa? zise bărbatul în violet aplecându-se spre Charlotte şi arcuindu-şi sprâncenele stufoase.

- Din păcate, da.

Tim ar face o criză dacă i-ar aduce acasă chestia aia.

Charlotte privi cufărul. Oare cine era bărbatul sau femeia care îl stăpânise odinioară? Dar mireasa din 1912 despre care vorbise adju- decătorul – nu şi-ar dori ea oare un cămin pentru piesa asta de mobilier veche şi ponosită?

- Opt sute cincizeci, licită al doilea bărbat din stânga lui Charlotte.

- O mie de dolari. Charlotte îsi lipi palma peste gură. Era însă prea târziu. Făcuse oferta.

Oh, va trebui să-i explice asta lui Tim.

- Vândut.

Adjudecătorul îsi lovi palmele una de alta şi scoase din buzunar un bilet. „Cufărul îti apartine.”

Charlotte citi biletul deja tipărit. *Salvat. 1000 $.* Se întoarse pe călcâie spre el şi strigă:

- Stati puţin, domnule, scuzati-mă, dar cum de ati stiut?...

Bărbatul se făcuse, însă, nevăzut. Şi, odată cu el, multimea şi murmurul vocilor. Charlotte se trezi că nu mai e nimeni lângă ea, cu exceptia cufărului ponosit şi a vârtejului sclipitor din aer.

lul doi

harlotte se aplecă spre Tim, în timp ce priveau, de la masă, cum se derula aniversarea părinţilor lui. O sclipire când albăstruie, când chihlimbarie se revărsa peste farfurii, după cum goneau prin sala de bal luminile de petrecere.

- A fost bună cina, nu-i asa? zise ea.

Haide, Tim. Sunt doar nişte bani.

- A fost minunată.

Charlotte întoarse capul şi-l privi. Pentru ea, Tim era întruchiparea perfectiunii. Dacă putea spune asa. Nasul său drept se potrivea perfect cu buzele pline şi cu bărbia simetrică, pătrată. Părul lung şi nisipiu i se revărsa, cu o strălucire delicată, peste obrazul sculptat.

Acum, însă, chipul său, de obicei luminos şi fermecător, avea o expresie abătută.

Of, de ce nu asteptase până la întoarcerea acasă pentru a-i spune? Acum, familia – Katherine – avea să dea vina pe ea pentru lipsa de implicare a lui Tim.

- Vrei să dansezi? Uite, Jack ne tot face cu mâna.

Jack era fratele mai mic al lui Tim, cel care venea imediat după el în succesiunea de cinci băieti. David, Tim, Jack, Chase şi Rudy.

- Imediat, zise Tim şi îi făcu semn lui Jack să astepte.

Toti invitatii prezenti la aniversarea a patruzeci de ani de la cununia părintilor lui se bâtâiau pe ringul de dans, cântând cât îi tinea gura *Celebrategood times, come on.*

Toti, în afară de Tim şi Charlotte.

- Hai, Tim, ce mare lucru! Hai să dansăm!

Charlotte se ridică, netezindu-şi fusta cu mâinile. Era hotărâtă să se distreze în seara asta, să uite de misiunea ei pe Muntele Rosu,

* *Celebrate good times, come on* („Haideţi să sărbătorim

vremurile bune"), vers din piesa *Celebration* (1980) a trupei Kool and the Gang. (n.tr.) care o băgase în faliment, şi să-şi lase latura extravertită să pună stăpânire pe ea în seara asta. După-amiază, avusese o lungă conversaţie cu *fata aceea,* în timp ce stătea pe scaun şi îsi făcea părul şi manichiura.

îmbrăcase o rochie de petrecere nou-noută, bleumarin, cu corsaj mulat şi fustă clos, scurtă. Şi o pereche de pantofi cu baretă Jimmy Choo, asortati cu rochia, pe care îi cumpărase la reducere.

Totul mergea atât de bine în seara asta! Tim nu-şi putea dezlipi privirea de la ea şi, pentru prima dată, Charlotte simtea că face parte, cu adevărat, din familia Rose.

Şi apoi, cu cincisprezece minute mai devreme, Charlotte se aplecase spre bărbatul ei şi-i mărturisise: „O, Tim, am uitat să-ti spun, dar azi, pe Muntele Rosu, am nimerit la o licitatie şi am cumpărat un cufăr. Cu o mie de dolari." Uite, vezi, n-a fost chiar atât de rău!

Apoi a observat o usoară înnegurare în privirea lui. „O mie de dolari? " Tim era responsabil cu bugetul pentru nuntă şi drămuise fiecare bănut până pe 23 iunie.

După asta, au continuat să susotească, pe un ton aspru, Tim încercând să înteleagă de ce şi cum cheltuise ea atâtia bani fără să se consulte cu el. Cearta înăbusită se sfârsi abia când se servi desertul.

- Sper că nu ti-ai cumpărat rochia aia de cinci mii de dolari, pe care ti-o doreai, pentru că acum nu ne-o mai permitem.

- Nu, n-am cumpărat-o, spuse Charlotte, pe un ton usor iritat. Nu mi-am cumpărat încă rochia.

Mărturisirea aceea plutea între ei, înnegurând şi ultima fărâmă de veselie din privirea lui Tim.

- în două luni ne căsătorim, Charlotte. Tu ai un magazin cu rochii de mireasă.

- Ştiu, stiu.

Oare când o să se învete să-şi tină gura? îsi alesese momentul cum nu se putea mai prost.

Şi-au mâncat prăjitura cu morcov într-o tăcere apăsătoare.

- Sigur nu vrei să dansezi? zise Charlotte luându-l

usor de braţ Tim se ridică brusc de la masă.

- Ies să iau putin aer.

- B... bine. Charlotte îl privi cum se îndepărtează şi ochii i se umplură de lacrimi. Tim?

El se întoarse, privind în jos spre ea.

- Imi pare rău pentru bani.

- Ştiu, Char. Isi trecu usor degetele peste gâtul ei, spulberându-i toate temerile. Nu-i nimic! Zău! Mă-ntorc într-o clipă!

În cele patru luni de când îl cunostea, ajunsese să stie că Tim avea întotdeauna nevoie de timp să reflecteze. Rareori se-ntâmpla să ia decizii pripite. Un motiv în plus să se gândească pe-ndelete la tot calvarul cu nunta.

El nu făcea niciodată nimic din impuls – şi-atunci de ce venise cererea în căsătorie atât de rapid? Şă fi fost un moment de slăbiciune romantică? Nici măcar nu era sigură că Tim îsi *dorea* să se însoare cu ea. Şi-atunci, ce-l făcuse să cadă în genunchi în fata ei, la doar două luni de când se cunoscuseră, şi să-i pună inelul pe deget?

Dar ea? Ea îsi dorea să se căsătorească *cu el?* Probabil că mâine, în zori, ar trebui să se urce-n masină şi să mai facă un drum până la Muntele Rosu.

Dar, oh, cererea în căsătorie fusese atât de frumoasă şi de romantică! Perfectă! Charlotte spusese „Da” fără să mai stea pe gânduri. Şe lăsase în voia inimii. Asa cum îi spusese mereu Gert să facă.

Formatia schimbă registrul, muzica deveni lentă şi romantică, luminile de pe ringul de dans se estompară, iar cuplurile începură să se legene pe ritmul piesei *I Only Have Eyes for You.*

Charlotte îsi luă poseta şi porni spre toaletă. Dacă mai stătea mult acolo, cineva avea s-o ia la întrebări despre Tim.

După ce se văzu dincolo de usă, Charlotte se simţi recunoscătoare să fie, în sfârsit, singură. Şe aplecă peste măsuta de toaletă şi îsi studie în oglindă reflexia, ferindu-se de strălucirea luminilor ce o orbeau.

Şuvitele cârliontate, ce scăpaseră din coc, i se revărsau pe gât. Apăsând usor cu degetul sub ochi, îsi sterse o pată de rimel. În timp ce-şi deschidea poseta să-şi ia rujul, o voce îi susură peste umăr.

- Arăti superb în seara asta, Charlotte!

Charlotte se uită în oglindă. Katherine, sotia fratelui mai mare, David, stătea în spatele ei.

- Şi tu la fel. Imi place mult rochia ta.

Katherine se apropie de măsuta de toaletă şi se aplecă spre oglindă, verificându-şi părul şi machiajul. Era prima şi, de altfel,

* „N-am ochi decât pentru tine”, în engl. în orig. (n.red.)

singura noră din familia lui Marshall şi Blanch Rose. O onoare pe care o lua în serios şi pe care o apăra cu străsnicie.

- Te distrezi? o întrebă Katherine, afisând un zâmbet rece şi fortat, în timp ce pescuia un ruj din posetă. Tu şi Tim v-ati certat? Ati susotit tot timpul cinei. Bine că Blanch nu vă putea vedea, zise în timp ce-şi dădea pe buze cu un rosu aprins. Tim e, de obicei, primul pe ring, iar în seara asta n-a dansat deloc până acum. El nu rata niciodată *Celebrate.*

- Mă distrez de minune, Katherine, mukumesc, îi răspunse Charlotte, evitând cu elegantă încercarea lui Katherine de a stoarce informaţii de la ea. Conversatia ei cu Tim nu era deloc treaba cumnatei lui. Patruzeci de ani de căsnicie reprezintă o adevărată piatră de hotar.

- Ştii, Charlotte – Katherine smulse un servetel din cutie – dacă tot vei face parte din familia Rose, ar trebui să începi să te comporti ca un membru al familiei. Il tragi pe Tim prin colturi întunecate şi aveti conversatii private, ca şi cum n-ar avea voie să se alăture familiei lui. Nimeni nu va accepta vreodată ca asa ceva să se repete. Isi tamponă cu servetelul alb colturile buzelor rosii.

- Te prinde bine nuanta, zise Charlotte, nefiind dispusă să treacă în defensivă şi să discute cu Katherine despre familia Rose. N-ar fi avut niciun rost. Mai bine rămânea pe teritoriul ei. Avantajul de a juca pe teren propriu! Asistenta mea, Dixie, le machiază pe miresele noastre, iar ea foloseste nuante de roz delicat pentru clientele noastre cu tenul deschis la culoare.

Katherine îsi aruncă rujul înapoi în posetă.

- Ei bine, mi-a fost recomandat de vânzătoarea de la Şaks. Dar nu schimba subiectul, Charlotte!

- Avem un subiect? făcu ea.

Părea mai degrabă un interogatoriu. Charlotte îsi închise poseta cu un clinchet şi întinse mâna după un servetel. Era mai bine să-i distragă atentia. Dacă ar lua-o la goană pe usă, n-ar face decât să-i alimenteze bănuielile.

- Hai să-ti spun o poveste, Charlotte. Am fost vecină cu familia Rose de când aveam trei ani până în primul an de liceu, începu Katherine, făcând ghemotoc servetelul şi aruncându-l în cosul de gunoi. David mă ducea la scoală când eram în clasa întâi. Da, chiar asa. El era mai mare, era într-a doua. Şi apoi, în vara de dinainte de clasa a şaptea, tatăl meu ne-a mutat în partea cealaltă a oraşului, într-o vilă dintr-o comunitate exclusivistă. Aveam piscină, terenuri de tenis. Katherine îsi încrucisă bratele şi se rezemă de măsuta de toaletă. Părintii mei erau nevoiti să muncească însă opzeci de ore pe săptămână ca să putem duce o viată de lux, iar asta ne-a dezbinat familia. Au divorţat la o zi după ce eu îmi luasem permisul de conducere, zise şi îsi privi mâinile. Mă simteam destul de pierdută, continuă ea, asa că m-am dus cu masina în vechiul nostru cartier. Ultimul loc în care fusesem fericiti. Dave şi Tim adunau cu grebla frunzele de toamnă în grămezi pe care să poată sări Jack, Chase şi Ruddy. Era ca şi cum timpul ar fi rămas în loc acasă la familia Rose, în afară de faptul că David se transformase în băiatul acesta înalt, împlinit, minunat. M-a văzut şi mi-a făcut cu mâna. Am tras pe alee, în mai multe sensuri, şi n-am mai plecat.

Charlotte se uită la ea în oglindă şi privirile li se întâlniră pentru o clipă.

- Nu mă prea pricep să citesc printre rânduri, Katherine, zise Charlotte, vorbind în continuare cu o voce scăzută şi fermă. Ce vrei să spui?

Charlotte se duse la chiuvetă să se spele pe mâini, ca să scape de privirea lui Katherine, tăioasă ca un laser.

- Uite, o să-ti spun deschis ce gândesc.
- Te rog.

Charlotte opri apa, se întinse după un prosop şi, trăgând aer în piept, îsi strânse coastele ca pe un scut în jurul inimii.

- Charlotte, eu nu cred c-o să meargă între voi. Nu te potrivesti în familia asta. Şi nu pentru că n-ai putea, ci

pentru că nu vrei. Ce se va întâmpla odată ce veti fi căsătoriti? Pe tata şi mama Rose i-ar ucide să vadă că Tim se-ndepărtează de noi.

- De ce... de ce s-ar îndepărta de familie? Katherine, aiurezi! Ia zi, când a lipsit Tim de la un eveniment de familie, de la cina de duminică sau de la vreo zi de nastere de când suntem noi împreună? Nici măcar o dată!

- Charlotte, Tim te-a cerut în căsătorie cu inelul bunicii la doar două luni de când te-a cunoscut, zise Katherine fluturând ostentativ două degete spre Charlotte. Păi, două luni i-a luat numai să o invite în oras pe ultima lui prietenă. Şe ruga, vorbea cu ea după slujba de la biserică, a asteptat să o cunoască putin, a vorbit cu oameni care o ştiau bine ca să afle cum e. S-au întâlnit vreme de sase luni şi noi ne-am gândit că ea ar putea fi aleasa, pentru că Tim n-ar fi pierdut timpul cu o femeie dacă n-ar fi crezut că ajunge undeva. Apoi, din senin, te în- tâlneste pe tine la o cină de Crăciun şi nu-l mai vedem aproape două săptămâni. Am crezut că şi-a pierdut mintile. Mama Rose s-a temut că Tim va rata ziua de Crăciun cu noi.

- Relaţia ne-a luat pe amândoi prin surprindere, spuse Charlotte, rezemându-şi umărul de peretele de lângă usă. Dar el e făcut pentru mine. Şi eu pentru el. Nu-i asa?

Charlotte nu mai întâlnise pe cineva ca Tim. Nu se mai simtise niciodată asa cum o făcea el să se simtă. Şi niciodată nu fusese atât de îndrăgostită. Lăsând deoparte spaima pe care i-o dădea senzatia continuă de cădere liberă şi drumul pe munte făcut de dimineată pentru a scăpa de zgomotul orasului şi pentru a-l auzi pe Dumnezeu, Charlotte îsi dorea cu disperare ca Tim să fie bărbatul cu care să trăiască aniversarea de patruzeci de ani a cununiei. Iubirea vietii ei.

Katherine îi aruncă o privire piezisă.

- Mi-a spus David că el şi Tim nu şi-au ales încă smochingurile.

- Mai e timp destul.

Charlotte încercă să o citească pe Katherine. Unde voia să ajungă cu tot acest interogatoriu?

- N-am văzut vreo invitatie ori vreun anunt cu data nuntii.

- Invitatiile sunt la mine acasă. Katherine, chiar te

priveste chestia asta? Tim şi cu mine ne căsătorim. – Ah, dacă siguranta din glas i-ar ricosa şi în suflet! – Şi o vom face exact asa cum vrem. Stai linistită, n-avem de gând să ne rupem de părintii sau de fratii lui, conchise Charlotte şi o porni spre usă.

- O, dar mă *priveşte,* i-o trânti Katherine. Ce se întâmplă cu familia asta mă priveste şi pe mine. Tim îmi e mai apropiat decât propriul meu frate. Nu vreau să-l văd rănit, nici să-i văd familia dezbinată. Cresc trei copii care poartă numele de Rose şi vreau să crească la fel ca tatăl lor, nu să se izbească de necazurile pe care le-am îndurat eu cu părintii mei.

Charlotte puse mâna pe clantă şi trase cu putere. Exact atunci, Lauren, partenera lui Rudy din acea seară, dădu buzna în toaletă.

- Charlotte, aici erai. Tim te caută peste tot. Bună, Katherine!

- Lauren...

Charlotte plecă fără să se mai uite în urmă. Tim stătea pe hol, rezemat de perete, cu mâinile în buzunare.

- Bună, zise el.

- Bună, zise Charlotte prăbusindu-i-se în brate şi lăsându-i prezenta caldă să topească orice urmă a confruntării reci cu Katherine. Imi pare foarte rău pentru banii pe care i-am cheltuit pe cufăr, Tim!

- Nu mai contează. Am avut nevoie să mă linistesc, atâta tot. Ii ridică usor bărbia cu degetul. Imi pare rău pentru ce am spus despre rochia ta. Poti să-ti cumperi orice vrei tu. Ne descurcăm noi cumva.

Charlotte îl sărută, iar Tim îsi lăsă mâinile să alunece pe spatele ei şi o strânse la piept.

- Vrei să dansezi? spuse ea.

- Credeam că nu mai întrebi!

Pe ringul de dans, Tim o înlănţui cu bratele şi o privi pătrunzător, în timp ce cântăreata fredona despre „casa în care am crescut”*.

- Ce s-a întâmplat acolo?

- Nimic, zise Charlotte legănându-se împreună cu el într-o parte şi într-alta şi de jur împrejur. Apanajul toaletei

* *The house that built me,* cântec interpretat de Miranda Lambert (n.tr.)

pentru femei.

- Dar esti supărată. Nu comiţi un sacrilegiu dacă-mi spui.

Tim îsi lungi gâtul ca să vadă cine iesea din alcovul toaletei.

- Deci Katherine era!

- Ar fi trebuit să mă avertizezi că e un pitbull.

- Nu credeam că o să se repeadă la tine, zise Tim şi îi prinse, cu delicatete, capul între palme. Mai mult latră decât muscă.

- Pe tine te-a muscat vreodată? întrebă Charlotte schitând un zâmbet, şi toată tensiunea din schimbul de replici cu Katherine se topi. Pare să creadă că are unele drepturi asupra ta. Asupra întregii familii. Dacă am fi trăit în vremurile biblice şi i s-ar fi întâmplat ceva lui David...

Sărutul lui Tim căzu pe buzele lui Charlotte, curmându-i gândul, şi continuară amândoi să alunece în ritmul muzicii melancolice.

- Cea mai frumoasă fată din încăpere e în bratele mele, îi sopti Tim la ureche, asa că, dacă nu te deranjează, n-as prea vrea să discutăm despre sotia fratelui meu.

Când o sărută din nou, Charlotte îsi lăsă mâinile să alunece în jurul gâtului său şi toată povara de pe suflet se topi.

M

Puţin după ora unsprezece, Tim o duse pe Charlotte cu masina acasă şi urcă împreună cu ea cele patru etaje până la apartamentul ei, luând-o de mână, lărgindu-şi nodul cravatei şi descheindu-şi primii nasturi de la cămasă.

- Ne gândeam să iesim mâine cu motocicletele, să mergem pe pista cu zgură.

Tim se rezemă de perete, în timp ce Charlotte descuia usa masivă din otel a apartamentului. Tim era un motociclist pasionat.

- Paul şi Artie n-au mai fost la curse de când s-au mutat în Texas.

Charlotte aflase în seara asta că Paul şi Artie erau veri din partea mamei, din familia Buchanan.

- Vino cu noi. I-am convins să vină până şi pe Dave şi Jack.

- Am fixat o întâlnire cu Tawny. Charlotte aprinse lumina de la intrare şi se rezemă de tocul usii.

- Ai programată o întâlnire duminică?

Tim îsi lăsă mâna să alunece peste mijlocul ei şi o trase mai aproape de el.

- Mergi la curse? *Duminică?*

Ea îsi ridică întrebător o sprânceană şi zâmbi, în timp ce-l îngâna.

- Nu mergem la curse, mergem *cu motocicletele.*

- Va fi o cursă, odată pornite motoarele, zise Charlotte, apoi se întinse spre el şi îsi trecu degetele prin părul lui. Vrei să intri?

- Crezi că mă cunosti suficient de bine?

O sărută jucăus, strecurându-se pe lângă ea în apartament.

Il cunostea? Nu era greu să-i vezi firea competitivă şi pasiunea pentru tot ce era extrem. Tim le afisa cu mândrie. Dar nu mai avu timp să se gândească la asta. Tim o trase spre el şi o strânse la piept, lăsând usa să se închidă în

urma lor.

Chiar atunci, tocurile lui Charlotte se loviră de ceva tare, iar ea se împiedică şi căzu pe spate, scăpând din îmbrătisarea lui.

Tim o prinse de mână înainte să atingă podeaua.

- Char, esti bine?

- Sunt bine... ce e cutia asta? Charlotte se aplecă să o desfacă şi aruncă o privire înăuntru. O, invitaţiile pentru nunta noastră!

- Ce caută pe hol?

Tim duse cutia pe măsuta de cafea din lemn masiv. Charlotte făcuse economii un an întreg ca s-o poată cumpăra – era primul obiect de mobilier pe care-l cumpărase efectiv.

- Le-a adus Dixie de la magazin.

Tim o privi printre gene.

- E nevoie de o întâlnire pentru nuntă? Ca să vedem cum stăm? Charlotte respiră adânc.

- Da. Săptămâna asta, Tim. Suntem deja la jumătatea lui aprilie.

Trecu pe lângă el şi se-ndreptă spre masa din sufragerie, unde îsi lăsase iPad-ul.

- Luni seară? spuse Tim în timp ce butona ecranul telefonului. Nu, am sedintă cu consiliul municipal. O privi cercetător pe Charlotte. Se pare că eu şi Dave vom primi lucrarea de reamenajare din centru.

- Serios, Tim? Minunat! Marti am eu programată o întâlnire cu fata primarului.

- Fata primarului? făcu Tim şi îsi arcui sprâncenele. Bravo! Sunt impresionat.

- A citit despre Tawny în ziar şi s-a gândit că, dacă reusim s-o multumim pe Miss Alabama, cel mai probabil ne vom descurca la fel de bine şi cu ea.

- Neapărat, hai să-i oferim fetei primarului un tratament â la Charlotte Malone. Ce zici de miercuri? Tim ocoli canapeaua, îndrep- tându-se spre masa din sufragerie. Sunt liber. Cina şi apoi chestiunile legate de nuntă?

- Perfect.

Tim mai butonă putin la telefon şi apoi o strânse pe

Charlotte în brate pentru un sărut lung şi domol.

- Ar fi mai bine să plec tocmai pentru că *nu vreau* să plec.

- Ne vedem dimineată.

Charlotte respiră adânc, cu ochii închişi, îmbătându-se de mirosul pielii lui. Il privi apoi cum pleacă, sprijinită de uşa ce se închise cu un clic în urma lui. Sunetul acela îi trezea de fiecare dată teme- rea-fantomă de a rămâne singură. Pe deplin singură.

De când murise mama, Charlotte se împăca greu cu singurătatea. Era numai una. Gert obisnuia să pună un disc vechi, ceva despre numărul unu, cel mai singuratic număr.† Charlotte detesta acel cântec şi pleca din casă ori de câte ori îl asculta Gert.

Charlotte Malone ajunsese să fie propria ei insulă, ivită în peisajul familiei – prin nastere sau prin moarte.

După ce-şi aruncă pantofii din picioare, se duse la bucătărie să-şi ia o sticlă cu apă. În timp ce răsucea dopul, se opri lângă fereastră şi privi lung spre îndepărtata strălucire portocalie a orasului Birmingham, analizându-şi gândurile, desprinsă de orice emoţie.

O bătaie în usă o făcu să tresară.

- Tim?

- Am un colet de la domeniul Ludlow pentru Charlotte Malone. Un cufăr.

Charlotte îsi lipi nasul de usă şi îl cercetă pe bărbatul de dincolo de vizor.

- E cam târziu, spuse ea.

Când plătise pentru livrarea cufărului se asteptase să-i fie adus săptămâna următoare. Nu cu un sfert de oră înainte de miezul noptii.

- Mie-mi spuneti! Trebuie doar să semnati de primire şi-am şi plecat!

Charlotte descuie usa şi un bărbat slăbănog, în blugi murdari şi cu o mustată Fu Manchu luă cufărul şi îl aseză în apartament.

- E usor. Sper că face cât ati dat pe el! zise şi îi întinse clipboar- dul. Semnati aici!

După ce bărbatul plecă, Charlotte împinse cufărul în

† Aluzie la cântecul *One is the loneliest number* („Unu e cel mai singuratic număr”) al trupei Three Dog Night. (n.red.)

mijlocul apartamentului şi se aseză în genunchi în fata încuietorii sudate.

- Ei bine, noul meu prieten! Ai idee câte necazuri mi-ai făcut azi?

Iul trei

Emily ^August 1912 &Oirminqnam

Î- - . . . .

greu să n-o ia la fugă şi prinzându-şi părul la loc, aranjând mai bine acele. Isi dori ca aerul fierbinte de august să se miste, să adie. Transpiraţia îi picura pe ceafă, pe sub gulerul înalt şi aluneca mai jos, pe spate.

Mama s-ar enerva, tata ar fi amuzat. Dar întrunirea sufragetelor se prelungise. Atâtea păreri, atâtea voci! Ii dădeau dureri de cap.

Emily o luă la fugă pe alee, pe lângă casă, spre intrarea servitorilor, ce dădea în bucătărie, cu fusta lovindu-i gleznele şi tocurile tropăind pe pavaj.

Ei bine, dacă mama avea s-o certe că a întârziat, Emily putea să dea vina pe Phillip. O prinsese când pleca de la sedintă. Numai când îsi amintea sărutările din spatele trăsurii lui, simtea cum o cuprinde fierbinteala.

Măcar dacă ar fi prins-o înainte de întrunire! Ar fi avut timp mai mult, iar ea ar fi scăpat de discursul jalnic al doamnei Daily. Vocea i se ridica şi apoi scădea şi iar urca, pentru a urca apoi din nou.

Doamna Daily era chiar amuzantă. Emily râse usor şi, când ajunse în dreptul unui brad mare, o mână tâsni de după el, o apucă de brat şi o trase în spatele copacului.

Emily se răsuci tipând, cu pumnul tras înapoi, gata să lovească. Earl Donaldson, vecinul şi prietenul ei din copilărie, stia cât de tare
lovea. Sărise de după copaci de prea multe ori şi, în cele din urmă, fata îl pocnise.

- Emily, linisteste-te, eu sunt! Eu sunt!

Isi lăsă pumnii jos şi privi lung în ochii lui Daniel Ludlow. Genunchii i se înmuiară.

- Daniel, ce faci aici? Se aruncă asupra lui, iar

bubuitul din pieptul ei se auzea puternic şi deslusit. Trecuse atât de mult, trecuseră luni de când nu mai primise vesti de la el.

- Te caut pe tine, asta fac, prostuto. *Tu* unde ai fost?

- Unde am fost? Chiar aici, unde m-ai găsit. *Tu* unde ai fost?

- Stii unde am fost. Nu mă necăji.

El zâmbi, punându-şi sapca de baseball de-a-ndoaselea, iar hotărârea fetei de a rămâne supărată pe el se topi cât ai clipi.

- M-am uitat după tine când am fost în oras. Cum se face că n-ai venit la niciun meci de-al nostru?

- Am avut treburi mai importante.

Emily îsi întoarse fata şi nu-l mai privi, dar asta, pret de vreo jumătate de pas. Se astepta ca ea să lase baltă totul şi să dea fuga la stadionul Rickwood doar ca să-l vadă pe el cum dă cu bâta într-o minge?

- Ce-i mai important decât baseballul?

O ridică în brate şi o învârti prin aer.

- Mi-a fost dor de tine.

Isi lipi obrazul de al ei, iar Emily îl cuprinse în brate.

- O multime de lucruri sunt mai importante decât baseballul. Arta, teatrul, educatia, miscarea sufragetelor, să învăt de la mama cum să conduc gospodăria.

Emily se îndepărtă de el atunci când o puse jos, lăsându-l cu buzele-n aer, tuguiate în căutarea unui sărut.

- Dacă ti-a fost dor de mine, de ce nu mi-ai scris? Şi mai există un lucru numit telefon. Ai auzit de această inventie, nu-i asa?

- Haide, Em! Sunt un jucător de baseball sărac. Nu-mi permit să dau telefoane.

Daniel îi răsuci pe deget o suvită de păr rebel, ce i se unduia pe gât. Ea îsi tinu răsuflarea, simtind furnicături când degetele lui îi atinseră pielea.

- Şi ti-am scris. În fiecare săptămână. Problema e, domnişoară, tu de ce nu mi-ai răspuns?

Emily se desprinse din strângerea mâinii lui. O tulbura, o cople- sea cu farmecul său.

- Ai venit în Highland să mă verifici? Cum de n-am fost la meciurile tale de baseball? Cum de nu ti-am scris? Tu esti cel care s-a urcat în autobuzul ăla şi a plecat,

împreună cu paisprezece bărbati urât mirositori, ca să jucati un joc stupid. Inchipuie-ti, bărbati în toată firea alergând toată ziua prin ţărână după o mingiută albă!

- Em, e baseball. Distracţia favorită a întregii Americi.

Daniel îsi ridică bratele, cu o expresie ce-i trăda pasiunea.

- E cel mai tare joc din lume. Şi merge din ce în ce mai bine, Em.

Isi scoase sapca de pe cap, îsi trecu degetele prin bretonul des şi apoi şi-o puse la loc. Avea un B mare pe ea, initiala echipei lor. Barons.

Avem reguli noi şi ligi mai multe, reluă el. Un *hitter* sau un *sacker* bun poate să câstige un salariu decent acum. Se nasc staruri. Cy Young, Nap Lajoie, Ty Cobb. Se zvoneste că face bani frumosi cu Tigers. Cinci mii de dolari.

Cinci sau sase mii de dolari pe an? Tata câstiga atât sau chiar mai mult numai într-o lună. Iar Phillip Saltonstall şi tatăl lui, încă şi mai mult. Mergeau cu masini Oldsmobile, nu cu autobuze ieftine, şi trăiau în case frumoase, nu în moteluri însirate pe marginea soselei.

- Pe mine nu mă interesează Cy Young sau Ty Cobb. Pe mine mă interesează, mă *interesa* Daniel Ludlow. Ai venit să-mi spui că semnezi un contract la profesionisti pe mii de dolari?

Emily se opri tantosă, îsi încrucisă bratele şi asteptă. Acum clar întârziase la cină, dar în fata ei stătea Daniel. Daniel!

- De fapt, nu.

Daniel se întoarse, strecurându-şi mâinile în buzunare. Lantul ceasului de aur sclipi în soare.

- Eu nu câstig mii de dolari din baseball. Tocmai de aceea renunţ Imi place mult jocul şi ar fi strasnic dacă într-o zi as putea să-mi cumpăr propria echipă, dar deocamdată... – un sentiment înăbusit, ce se întrezărea în ochii de un albastru strălucitor, îi mistui lui Emily şi ultima fărâmă de mânie – am obtinut un loc de muncă la Institutul Pollock Stephens.

- Colegiul meu? Ce să faci? Să predai?

Daniel se-ntorcea acasă!

- Când s-a întâmplat asta? Nu-mi vine să cred că

renunţi la sportul pe care îl iubesti. Mărturisesc că asta aproape că mă face să-mi pierd respectul pentru tine. Ce te-a apucat să faci asa ceva?

- Nu stii, Emily? Tu esti motivul.
- Eu?

Se simtea lipsită de apărare în fata avansurilor lui şi, când o trase în bratele lui, Emily se lăsă în voia inimii.

- N-am mai primit nicio veste de la tine de cinci luni! Nicio scrisoare. Nici o carte postală măcar.

Mirosea a săpun şi a bumbac cald, proaspăt spălat.

- Ti-am scris în fiecare zi, jur! Şi-am pus eu însumi scrisorile la postă.

Ii mângâie umărul şi o sărută pe tâmplă. O frământare romantică zvâcni în pântecul lui Emily.

- Ce mai contează, scumpa mea, acum sunt acasă!

-Mi-a fost asa dor de tine! N-am cu cine să joc crochet. Emily se ghemui în bratele lui. Sau cu cine să-ncerc dansurile noi. Cu tata şi Phillip?

Isi ferecă buzele. Phillip! Daniel nu stia de el!

- Phillip?

Daniel îi atinse bărbia, aplecându-se ca s-o privească în ochi, dar Emily se trase într-o parte.

- Spune-mi, asadar, ce te-a făcut să renunti la baseball?

Isi încrucisă bratele la piept şi îsi împietri inima. Acum aparti- nea altui bărbat.

- Ei bine, începu Daniel, încet şi prudent, fără să-şi dezlipească privirea de ea. Am pierdut două meciuri la rând într-o singură zi, în fata celor de la Memphis Turtles, iar băietii erau nervosi din cauza asta. Fumau şi înjurau, beau, iar autobuzul mirosea ca un canal după o vară fierbinte şi secetoasă şi m-am întrebat: „De ce îmi place mie mai mult cu prostovanii ăstia decât cu fata mea dragă?” Cine-i Phillip, Emily?

- Dar tu iubesti baseballul, Daniel. Cum rămâne cu sansa ta pe teren, când poti să răsucesti bâta şi să-ti iasă niste aruncări fantastice şi „să simti fiorul lemnului ce trosneste”... Nu asta mi-ai spus tu că îti place la joc?

Emily lovi aerul cu o bâtă închipuită, zâmbind, încercând să-l convingă pe Daniel cu argumentele propriului său vis, încercând să-l împiedice să mai pună

întrebări despre Phillip. Nu plănuise întâlnirea asta astăzi. Sau mâine. Sau oricând altcândva, dacă era să fie sinceră. *O, Daniel!*

- N-am crezut că mă ascultai în acele seri în care ne plimbam prin curtea scolii.

- Am auzit fiecare cuvânt. Mi-au plăcut mult plimbările noastre pe-nserat.

- Dacă as fi avut bani, te-as fi dus la un film sau la o cină simandicoasă. Isi întoarse buzunarele pe dos. Ce să facă un student sărac cu o fată frumoasă ca tine? N-aveam decât baseballul să mă facă să par important.

- Nu trebuie să pari important în fata mea. Plimbarea prin curtea scolii era o întâlnire frumoasă, Daniel Ludlow! Incă mă gândesc la momentele acelea.

- Şi eu la fel şi de-asta am şi renuntat la baseball, Emily! Mi se părea fără sens să mai joc atunci când mă gândeam la tine. Şi mă gândeam tot timpul.

Respiraţia îi era tot mai slabă şi sacadată pe măsură ce vocea lui căpăta un ton tot mai grav. Ochii lui îi căutau pe ai ei.

- Nu iubesc baseballul. Te iubesc pe tine.

- Mă iubesti? Cum e posibil să mă iubesti? Nu te-am mai văzut şi n-am mai auzit nimic despre tine din aprilie.

- Am trimis cinci sau sase scrisori în fiecare sâmbătă, în care îti ceream să mă astepti, zise el şi o privi de sub cozorocul sepcii. Chiar nu le-ai primit?

- As zice că nu le-am primit dacă le-as fi primit?

Emily îl ocoli şi porni spre leagănul ce atârna de ulm. Stomacul îi forfotea, amintindu-i că mama va pune masa în curând, dar nu putea să-l lase încă pe Daniel. Se împinse cu degetele de la picioare în iarbă, punând leagănul în miscare. Daniel se rezemă de trunchiul copacului.

- As spune că ti-am scris dacă nu ti-as fi scris, Emily?

Daniel îsi dădu sapca jos, iar claia încâlcită de păr des şi castaniu i se cârliontă peste frunte şi în jurul tâmplelor. Emily obisnuia să-i zburlească usor cârliontii ca să-l necăjească, după ce el se străduia din răsputeri să-şi netezească părul.

- As vrea să vin să te caut mai târziu în seara asta, dacă eşti de acord.

Emily împinse din picioare şi înăftă leagănul. Seara de

august găzduia o multime de culori – roz, violet, portocaliu şi albastru – dar nu-i dădea nicio idee despre cum să-i spună lui Daniel, dragul de Daniel, noutătile.

Daniel o privea zâmbind, dar întrebător, de fiecare dată când ochii li se întâlneau. *Pot să vin să te caut?* Intr-un final, prinse leagănul şi se apropie cu fata de a ei.

- Ce nu îmi spui?
- N-am primit scrisorile de la tine, Daniel.

Panica se învolbură în pieptul lui Emily şi în jurul gândurilor sale. Se lăsă să alunece de pe scaunul lat de lemn, încercând să se strecoare pe lângă Daniel în curte, dar el o prinse în brate.

- Dar acum sunt acasă. Cu sau fără scrisori, acelasi lucru simt. Mi-am găsit o slujbă şi un apartament mare în casa Ridley... Emily, vreau să vorbesc cu tatăl tău.
- Cu tata? făcu Emily şi se desprinse din strânsoarea bratelor lui. La Ridley? Avea de gând să o ceară în căsătorie şi să o ducă apoi să trăiască la Ridley?
- Ridley e un apartament frumos. Nu e tocmai un conac ca al tatălui tău...

Flutură sapca din mână, arătând către casa mare de piatră, iar o bucată din ziua azurie părea că rămăsese suspendată pe acoperisul întunecat.

- Dar e un loc numai bun pentru un cuplu de îndrăgostiţi la început de drum. N-am de gând să rămân profesor mereu, Emily. Am planuri să...
- Phillip... e vorba de Phillip, Daniel.
- C... cum adică? Care Phillip? Am crezut că suntem întelesi, Emily!

O nedumerire tristă şi apăsătoare răzbătea din întrebările lui. Era contrariat.

- Dar tu ai plecat!

O, la naiba, cum să-i spună?

- Am fost plecat cinci luni, nu cinci ani!

Daniel o prinse usor de umăr şi o întoarse delicat cu fata spre el.

- Ai renunţat la mine atât de repede?
- Daniel, ne-am plimbat de câteva ori prin curtea campusului, am fost la câteva serate dansante şi reuniuni ale frătiilor, dar... n-a fost tocmai o întelegere.

Emily îsi lipi palmele una de alta. Oare sunau

convingător cuvintele ei? Petrecuse ultimele cinci luni spunându-şi că tot ce simtea pentru Daniel era doar pasiune nebună, nu iubire adevărată.

- L-am reîntâlnit pe Phillip la „Balul în alb şi negru". În mai.

- Inteleg.

Daniel îsi feri privirea şi îsi puse sapca pe cap.

Lacrimi întepătoare o podidiră pe Emily când văzu tenta rosia- tică pe care o căpăta nasul lui Daniel. Isi tinu respiratia şi îsi acoperi cu mâna buzele tremurânde.

- Daniel, ascultă-mă, fii serios o clipă! Chiar ai crezut că ne vom căsători?

întinse mâna spre el, dar şi-o trase înapoi fără să-l atingă.

- Am fost şi vom rămâne mereu prieteni din facultate. Nimic mai mult. Intelege*, te rog, Daniel!* Intelege*, te rog!*

- Nu, eram mai mult de-atât! Am crezut că ne vom căsători. De-aia am renuntat la echipa Barons şi m-am întors acasă!

- Dar noi nu ne-am făcut declaratii *adevărate.* Nu ne-am făcut promisiuni.

Nu, nu-l trădase.

- Cum puteam să-ti cer să te măriti cu mine, când eu plecasem cu un autobuz? Dar era de la sine înteles, Em. Nu? Că ne iubeam şi ne doream să fim împreună!

- Eu şi Phillip... ne potrivim. Familiile noastre sunt prietene de ani întregi. Avem aceleasi...

- Legături sociale? Aceeasi bogătie opulentă?

Stăruinta duioasă a lui Daniel se schimbă radical, într-una tăioasă şi cinică.

- Când ne-am cunoscut stiai cine sunt, de unde vin şi ce astep- tări poti avea de la mine.

- Da, dar am crezut că am întâlnit o fată cu minte şi vointă proprie. Una care ar alege o viată care să-i placă şi un sot pe care să-l iubească.

Luându-şi inima-n dinti, Emily îl întrerupse.

- Exact asta fac. Căsnicia înseamnă mai mult decât nişte amintiri din facultate. Mai mult decât o afectiune copilărească, mai mult decât hohote de râs.

Ştia şi el, de bună seamă, că o fată ca Emily trebuia să tină seama de statutul ei social, de privilegii, de avere şi de

educaţie. De familia ei.

- Doar atât am însemnat noi? O distractie? Şpune-mi, îl iubesti?

Vocea lui Daniel ezită putin în timp ce se trăgea în spate spre un mustang cafeniu cu negru, legat de stâlpul de care tata priponea caii. Iapa murgă a tatălui îsi vârâse capul pe fereastra grajdului, pufnind din buze spre călutul lui Daniel, cochetând cu el.

- Daniel, eu...

Emotia înflori dintr-un cotlon al inimii ei.

- Da, îl iubesc, orice ar însemna asta. Şă iubesti e ceva subiectiv, nu crezi?

- Nu. E un verb de actiune.

Daniel se întinse spre Emily, lăsându-şi degetele să alunece pe rotunjimea chipului ei.

- Un verb pe care eu sunt dispus să-l pun în aplicare. Şă te iubesc pentru tot restul vietii. Sunt pregătit să vorbesc cu tatăl tău chiar acum, Emily. Sunt demn de încrederea lui. Mă voi dovedi mai vrednic decât Şaltonstall.

Emily se îndepărtă de el, şi lacrimi fierbinti i se amestecară cu o furie rece.

- Nu pot să-i fac una ca asta.

- Dar mie poti să-mi faci?

Obrajii prelungi şi bărbia pătrată îi trădau sentimentele. Chiar şi de la câtiva pasi depărtare putea să-i vadă pieptul tresăltând, să-i simtă bătăile inimii.

- M-ai părăsit. N-aveam decât două alternative: să merg mai departe sau să-mi pierd mintile iubindu-te fără sperantă.

Apoi Emily scrâsni din dinti şi mărturisi:

- A fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac.

- Acum sunt aici.

- Nu, Daniel. Intre noi totul s-a terminat. Phillip e un om minunat, bun şi atent, curtenitor şi citit, educat şi respectat în acest oras.

- Respectat? Şaltonstall?

Râse, încet şi glacial.

- Iti spun eu ce e, cu adevărat, Em. Phillip Saltonstall e un...

Daniel se opri, strângând din buze.

- Are o multime de... e un...

- Ce e?

Emily îsi încrucisă bratele la piept, iar adierea vântului îi răcorea pielea, nu însă şi inima.

- Spune ce ai de spus, Daniel. Pari să stii multe.
- N-am nimic de spus.

Se dădu în spate, un pas, doi, mai întâi încet şi apoi tot mai repede.

- La revedere, Emily!

În loc să o ia la fugă pe pajiste, se întoarse brusc, o apucă de umeri şi o sărută, pătimas şi tandru.

O emotie puternică îi clocotea lui Emily pe buze şi în inimă, când îl privea cum aleargă spre calul lui înseuat şi se-ndepărtează călare. Tropăitul copitelor răsună în odăile pustii ale inimii lui Emily... în locurile în care crezuse odată că înfloreste iubirea pentru Daniel Ludlow.

Se prinse de ramurile bradului, încercând parcă să-şi găsească acolo tăria sufletească, fără să-i pese că acele îi zgâriau palmele.

- Imi pare rău, Daniel, sopti ea, rugându-se ca vântul să-i poarte cuvintele până la el şi să-l aline.

Venise, însă, prea târziu. Emily se dedicase trup şi suflet viitoarei sale căsnicii cu Phillip Saltonstall. Era cel mai bine asa.

Daniel Ludlow venise, pur şi simplu, prea târziu. Prea târziu.

apitobupatru

Omily stătea la chiuveta din bucătărie, lăsând apa rece să-i siroiască peste degete, în timp ce o ultimă lacrimă i se prelinse de pe bărbie, făcându-se nevăzută în vârtejul din rozetă.

Soarele de la ora cinci tesea crâmpeie roscat-aurii printre copaci şi arunca pe pământ umbre subtiri şi întunecate. O boare căldu- tă de caprifoi, ce se strecurase prin fereastra deschisă, făcu draperiile să se învolbureze.

Stropindu-se cu apă pe fată, Emily se frecă la ochi, pentru a-şi alunga fierbinteala lacrimilor şi imaginea lui Daniel. Cum îndrăznea să se întoarcă după atâta timp şi să-i tulbure viata? Phillip era astep- tat în curând la cină, deci trebuia să se linistească.

Apucă un stergar de pe stinghia de sub chiuvetă şi se sterse pe fată. Dacă Daniel îi trimisese scrisori, atunci ce se întâmplase cu ele? Unde dispăruseră?

- Aici erai, domnisoară!

Molly intră în bucătărie, cărând în sort o grămadă de rosii.

- Te-am căutat. Unde te-ai dus după întrunire? Cum ti s-a părut? Esti gata de marsul pentru vot?
- Nu stiu, Molly. Totul pare cam… M-a căutat mama?

Emily rămase cu spatele la fata în bucătărie şi la bucătăreasă şi se mai linisti.

- E cald azi, nu-i asa?
- Arsită. Da, domnită, ar-sii-tă. Ihîmmmm.

Cuvintele cântate ale lui Molly o făcură să tresară. Femeia părea să stie un secret.

- Nu te-a căutat mama dumitale.
- Molly, m-ai văzut putin mai devreme?

Emily împături stergarul şi îl atârnă la loc pe stinghie.

- O, nu ştiu. Molly dădu drumul roşiilor în chiuvetă.

Crezi matale că am timp să mă uit pe geam ca să te prind când săruti câte un tânăr care nu-i domnul Şaltonstall?

- O, Molly, *ai văzut!*

Emily ocoli masa şi se aşeză drept în fata lui Molly.

- El m-a sărutat pe mine. Nu eu pe el!
- Mie mi s-a părut că şi mata îl sărutai pe el.
- Nu-l sărutam... El m-a... m-a însfăcat.

Emily lovi cu palma în blatul gros de lemn din fata lui Molly. Femeia era cu doar cinci ani mai mare decât ea şi, la cei douăzeci şi sapte de ani pe care-i avea, îi era mai mult ca o soră decât ca o servitoare.

Mama o angajase pe Molly când aceasta din urmă avea saispre- zece ani şi abia venise din Irlanda, cu un singur rând de haine în geamantan. Intr-o după-amiază în care erau la cumpărături în centru, mama o auzise pe Molly întrebând, în stânga şi-n dreapta, de o slujbă şi rămăsese socată atunci când un tip din Boston, care nu dădea doi bani pe irlandezi, o luase peste picior şi o refuzase cu brutalitate. Mama o angajase pe loc.

În aceeasi seară, la cină, mama îi spusese tatei: „O fată asa drăgută ca ea ar fi sfârsit ca dansatoare în vreun local. Oare nu-mi făceam eu păcate în fata bunului Dumnezeu lăsând să se-ntâmple una ca asta, dacă tot îmi stătea în putere să fac un bine?”

- Daniel m-a sărutat pe mine, m-auzi?!

Emily se aplecă în fată s-o apuce de umeri pe servitoarea cu părul lucios.

- Pe toti sfinţii!

Molly se feri de Emily şi ochii căprui îi scânteiară.

- Daniel era? Unde a stat ascuns în ultimele cinci luni, când te-a lăsat să-ti pui mii de întrebări şi să plângi în pernă?

- N-am plâns, Molly. De unde ti-a venit o asemenea idee?

- Am şi eu urechi, nu? Iar Big Mike aude până şi o pasăre care înghite un vierme.

Molly apucă prima rosie, o tăie în patru şi aruncă feliile într-un castron.

Camera lui Molly era chiar sub odaia lui Emily. Iar Big Mike, majordomul tatei, venise la grajduri într-o după-amiază când ea urcase în pod ca să-şi ascundă lacrimile în

fân.

- A zis că mi-a scris scrisori, spuse Emily, asezându-se încet pe scaunul din bucătărie. A venit azi să-mi spună că se lasă de baseball şi că şi-a găsit un loc de muncă şi un apartament.

- Scrisori, zici? O, uite ce mizerie am făcut! zise Molly arătând spre sucul zemos de rosii de pe tocător, în timp ce punea feliile în castron. Cuţitul ăsta trebuie să fie tocit ca...

- Cutitul n-are nimic, Molly.

Emily îsi puse mâna pe bratul femeii.

- Nu iei tu posta în fiecare zi?

- Domnisoară, dacă vrei o listă a treburilor mele în gospodărie, vorbeste cu mama ta. Eu trebuie să mă ocup de cina asta.

Molly îsi feri privirea, depărtându-şi bratul de mâna lui Emily.

- Ce-o să-mi zică tatăl tău dacă n-o să aibă pe masă salata de vară şi plăcinta cu rosii?!

- Molly, spune-mi ce stii!

Tăie încă o rosie, dintr-o singură miscare rapidă şi îsi strânse buzele până păli din ele orice urmă de culoare.

- Ce s-a întâmplat cu scrisorile lui Daniel?

Hârs, hârs, hârs.

- Nimic nu-i mai bun, într-o seară fierbinte de vară, decât o salată. Am comandat şi înghetată, de la negustor, pentru diseară. Stii, domnul Saltonstall vine la cină. De fapt, cred că...

- Unde sunt scrisorile, Molly?

Molly lovi cu putere următoarea rosie nevinovată.

- O! exclamă Emily şi îsi duse mâna la piept. Tata. Le-a... spune-mi, nu le-a pus pe foc?

Molly o săgetă din priviri.

- Gândeste-te la tatăl tău, Emily. Ar face dumnealui una ca asta?

- As zice că nu, dar de ce le-a luat, în primul rând? Sau a fost mama?

- Pe sfinUi binecuvântau, nu! N-a fost mama dumitale. Intr-o zi femeia asta va ajunge o sfântă pentru că m-a salvat.

Emily îsi făcea de lucru cu coafura ei în stil pompadur,

din care suvitele se tot desprindeau, scotea agrafele lungi, îsi lăsa părul să se reverse pe umeri, ţinând astfel în frâu mânia pe care-o simtea fată de tatăl său, care îi ascunsese ceva ce era numai al ei. Nu-i stătea în fire!

- Molly, scrisorile!

Usa bucătăriei se deschise şi apăru servitorul Tatei, Jefferson.

- Aici erati, domnisoară Emily!

Jefferson purta un costum deschis la culoare şi o cravată subtire. Transpiratia îi păta cămasa albă, sifonată şi îi trecea prin vestă.

- Vă caută tatăl dumneavoastră. E în bibliotecă.

Emily se ridică usor de pe scaun.

- Bine. Jefferson, în ce dispozitie e tata?

Şterpeli o felie de rosie din salată, uitându-se la Molly.

- E destul de vesel. Are o licărire în ochi.
- Bine. Mă duc imediat.

După ce Jefferson iesi din încăpere, cu o plecăciune, Emily se întoarse spre Molly.

- N-am terminat cu tine!
- Las-o baltă, domnisoară! zise, dar Molly o apucă de braţ Ce-a fost a fost! Gândeste-te la domnul Saltonstall! Tonul vocii ei deveni sentimental şi visător. E un bărbat cumsecade şi chipes pe deasupra, numai bun pentru dumneata şi pozitia dumitale socială. Te adoră, nu-ti iese din vorbă. Sunt sigură că şi domnul Ludlow e în regulă, numai că tatăl dumitale a muncit din greu să-ti ofere viata asta, să ai tot ce-i mai bun. De ce te-ai mărita cu un om de rând ca Daniel Ludlow, când Phillip Saltonstall te vrea alături? Iubirea nu tine când n-ai ce pune pe masă sau nu-s bani în bancă şi copiii-ti plâng de foame. Ai încredere în mine, că stiu ce spun!

Indreptându-se către usă, Emily se gândi la vorbele lui Molly.

- E mai bine să mă mărit cu Phillip, nu-i asa? E bun la suflet şi fermecător... educat.

La fel era şi Daniel, în toate privintele.

- Chiar educat la o universitate cu pretentii din nord! Yale!
- Phillip e chipes şi spiritual.

La fel era şi Daniel. Ii era însă de folos să însire

trăsăturile minunate ale lui Phillip. Ce memorie scurtă avea!

- Va fi un tată extraordinar!

Dar şi Daniel ar fi fost un tată puternic şi iubitor.

- Părinţii noştri se adoră, îsi întări Emily argumentele. Vom avea casa părinţilor lui, de pe Muntele Roşu.

- Cred că ştii foarte bine ce ai de făcut, domnişoară!

Da, da, ştia.

Mama lui Daniel murişe când el avea cincişprezece ani. Tatăl său era ofiter de politie în Birmingham şi îi lăşa adeşea pe Daniel şi pe fratele lui să şe deşcurce şinguri. Şi el şe deşcurcaşe de minune. Făcuşe o facultate, jucaşe başeball, îşi găşişe un poşt de profeşor la cea mai preştigioaşă şcoală din oraş şi închiriaşe acum un apartament în mult reşpectata Caşă Ridley.

Phillip era înşă moştenitorul averii Şaltonştall. Urma să fie o per- şonaj de frunte în lumea induştriei, un lider al oraşului Birmingham. Emily ş-ar implica în liga femeilor şau în orice inştitutie filantropică ori cauză şi-ar dori. Ar avea tot ce i-ar pofti inima, incluşiv o moşie pe Muntele Roşu, cât patru şau cinci apartamente din Caşa Ridley la un loc.

- Da, şpuşe ea cu voce tare. Phillip e alegerea logică. Cea mai bună alegere pentru armonia generală.

- Bun, mă bucur că ne-am lămurit. Du-te acum de vezi ce-o vrea tatăl dumitale şi ieşi din bucătăria mea! Imi diştragi atentia, iar mama ta o şă vrea şă ştie de ce nu-i gata cina.

Lacrimi maronii şclipeau în ochii lui Molly.

- Mă bucur pentru dumneata, domnişoară!

Emily şe opri la oglinda din hol şă-şi netezeaşcă părul revărşat peşte umeri şi şă-şi prindă agrafele rătăcite în cordon. Işi vârî cămaşa în fuştă şi îşi trecu mâinile peşte poale, multumită că urmele lacrimilor dişpăruşeră. După ce va trece pe la tata, şe va şpăla şi şe va şchimba pentru cină.

Zâmbetul înlăcrimat al lui Molly îi reveni în minte. *Mă bucur pentru dumneata, domnişoară!* De ce atâta emotie după ce Emily de- cişeşe că Phillip era alegerea cea mai bună? N-avea timp şă şe gân- deaşcă la aşta acum. Ajunşeşe deja la uşa bibliotecii tatei.

- Bună ziua, tată!

Emily intră, fără şă bată la uşă, în camera mare şi răcoroaşă. Tata îşi petrecea diminetile la caşa de şchimb valutar, întorcându-şe acaşă şpre după-amiază, şă lucreze în confortul bibliotecii şale. Dincolo de fereştrele mari, un deşiş de plopi adăpoştea fereştrele de razele şoarelui de vară, la apuş.

- Emily, draga mea!

Tata se ridică de pe scaun, iar Emily văzu atunci că nu era singur în cameră. Phillip se ridică şi el când Emily păsi înăuntru.

- Phillip, esti aici!

Isi strânse părul la ceafă. Probabil că arăta îngrozitor. După ce se întâlnise cu el în oras, luase până acasă troleibuzul plin de praf.

- Nu mă asteptam să te văd asa devreme! îi zise, apoi se uită urât la tata şi-l întrebă: De ce nu i-ai spus lui Jefferson să-mi dea de veste?

- Am ajuns mai devreme ca să vorbesc cu tatăl tău.

Phillip era chipes şi parfumat, calm şi încrezător, cu o sclipire de bucurie în privire. Traversă încăperea ca să-i iasă în întâmpinare şi o sărută pe obraz cu decenta unui gentleman – decentă pe care o lăsase deoparte când rămăseseră singuri în trăsura lui.

Emily se sprijini de el, dar o străfulgeră amintirea mirosului simplu de săpun şi a îmbrătisării vânjoase a lui Daniel. Isi ridică privirea, în vreme ce strângea cu degetele bratele subtiri ale lui Phillip, apoi îsi drese glasul şi zise:

- Mirosi ca parfumeriile alea de lux.

- E un parfum pe care l-am cumpărat când am fost la Paris anul trecut. îţi place?

- Ti se potriveste, Phillip. Foarte sofisticat.

Desi ea prefera mirosul simplu şi curat al săpunului de lesie al lui Daniel.

- Ei bine..., începu Tata dregându-şi glasul şi ridicându-se de la birou. Eu trebuie să dau un telefon la firmă. Scuzati-mă!

Emily îl privi pe Tata cum se îndepărtează şi i se strânse inima. Odată ce usa bibliotecii se închise cu zgomot, Phillip o trase pe Emily spre el, îi ridică bărbia şi o sărută. Când îsi înăltă capul, Phillip arătă spre biroul tatei.

- Să-i spunem că telefonul e aici?

Emily îi strânse mâna.

- Cred că stie.

Ce se petrecea? Tata, să o lase singură cu Phillip! Şi sărutul lui înfocat...

Conducând-o spre băncuta de la fereastră, Phillip îsi trecu usor degetele peste bărbia lui Emily.

- Esti atât de frumoasă!

- Arăt groaznic. Aveam de gând să-mi schimb rochia şi să-mi refac coafura înainte să ajungi.

Se feri de mâna lui, care o făcea să simtă valuri de fiori. Era ca şi cum ar fi stiut, *ar fi* stiut cum s-o atingă.

- Imi place cum îti stă cu părul desfăcut. Trebuie să-l porti asa pentru mine.

Phillip îsi plimbă degetul peste bărbia ei, apoi în jos pe gât, atâ- tând scânteia pe care o aprinsese în ea.

- Nu te-am întrebat cum a fost întâlnirea cu sufragetele.

- A fost..., începu Emily înghitind în sec şi se feri de atingerea lui.

Dacă se întorcea tata şi-avea s-o găsească îmbujorată şi respirând greu? De altfel, toate atingerile lui Phillip... sărutul pe nas... şi în colturile buzelor... Gesturile lui erau premeditate şi viclene.

- întâlnirea a fost... minunată. Da, minunată.

Se ridică brusc şi încercă să-şi ascundă în păr broboanele de transpiratie ce-i picurau pe frunte.

- E... e cald azi, nu-i asa?

Dacă avea s-o atingă în continuare asa, se va topi pe podea, într-un lac de pasiune.

Mama o crescuse să devină o doamnă, decentă şi rezervată. Ce ar crede Phillip despre ea dacă ar ceda atât de usor avansurilor lui?

- Imi pare rău, te tulbur.

- Mă sperii, Phillip! încerc să fiu o doamnă, dar cât ar putea să reziste o femeie, fie ea şi o crestină cu educatie?!

- Atât cât poate rezista şi un bărbat. De-asta am venit.

Se întinse să-i prindă mâna şi o trase înapoi pe băncută, prin- zându-i fata în mâini şi căutându-i privirea.

- I-am cerut tatălui tău mâna ta.

Se aseză în genunchi în fata ei.

- O, Phillip! Emily îsi apăsă pieptul cu palmele, iar gândul la ce avea să urmeze îi făcea sângele să clocotească-n vine. Sunt îmbrăcată cu o rochie oarecare de zi şi...

- L-am găsit într-un magazin din Paris, toamna trecută. Din clipa în care l-am văzut, am stiut că va fi pentru aleasa mea. Dar nu stiam încă pentru cine, pe-atunci.

Phillip scoase din buzunarul hainei o cutiuţă de lemn.

- Te-am însoţit apoi la „Balul în alb şi negru". Din seara aceea am înţeles că mă voi însura cu tine.

Cuibărit în căptuseala de mătase, inelul avea o piatră mare, cu tăietură pătrată, cu diamante mai mici de jur împrejur. Montura era o împletitură complexă de firisoare strălucitoare.

- Platină, draga mea. Diamantul, cu tăietură în stil eduardian, e anturat de pietre mai mici.

Phillip ridică inelul. Pietrele extravagante absorbeau lumina şi revărsau un curcubeu pe perete. Şi peste inima lui Emily.

- Mi se taie răsuflarea.

- Emily Canton, vrei să te măriti cu mine? o întrebă Phillip şi îi strecură pe deget inelul legământului.

- Da, o, da, Phillip!

Şe aruncă la pieptul lui şi, atunci când el o luă în brate, toate îndoielile şi toate amintirile cu Daniel se risipiră, luându-şi zborul prin usa deschisă a inimii.

Pendula din hol marca, prin ultimele bătăi, miezul noptii. Emily, cu ochii strălucind, se rezemă de usa de la intrare, ce se închise cu un pocnet scurt.

Era logodită. Cu Phillip Şaltonstall. Fusese atât de drăgut şi de fermecător în seara asta, cum a stat tot timpul lângă ea şi a sărutat-o pe furis, în timp ce mama cânta, acompaniindu-se la pian, iar tata privea aiurea.

A dansat apoi cu ea pe verandă, când luna răsărea în noaptea desăvârsită, iar atunci când ceasul a început să

bată miezul noptii, i-a prins capul în mâini şi a sărutat-o de noapte bună. Ce putea fi mai minunat?

Emily ridică în lumina difuză mâna pe care avea inelul. Era superb. Mai frumos decât îsi imaginase vreodată că ar putea fi. Vai, şi tata!... nu fusese tata binedispus toată seara? Şi mama, atât de veselă şi de bucuroasă!

Când ceilalti membri ai familiei Şaltonstall au venit la o sărbătoare în familie, Emily a crezut că o să explodeze de fericire. Iar acea seară a făcut să pălească până şi Crăciunul ei preferat, din iarna în care fratele ei, Howard jr., s-a întors acasă după primul lui an la Harvard.

Soţii Saltonstall păreau mulţumiţi şi mândri.

- Phillip a făcut o alegere bună, se lăuda domnul Saltonstall, chiar foarte bună!

Deja se făceau planuri pentru petrecerea de logodnă.

Dar sunetul preferat al lui Emily din seara aceea a fost, de departe, râsul sănătos al tatei. S-a arătat satisfăcut de felul în care se aranjaseră lucrurile. Mai ales după ce el şi domnul Saltonstall au dispărut în bibliotecă, pentru ca apoi să iasă strângându-şi mâinile.

- E bine să faci afaceri în familie, Howard!

Compania de schimb a tatei ar avea de câstigat de pe urma unui om precum Cameron Saltonstall.

Emily urcă agale scările, când o usă scârtâi în capătul holului. Se aplecă şi o văzu pe Molly iesind tiptil din bucătărie.

- Molly, de ce nu dormi?

Emily râse când servitoarea sări ca arsă şi îsi strânse capotul în jurul gâtului. Părul ei des era legat cu moate care se iteau în toate directiile.

- Te verificam pe dumneata, domnisoară. N-am putut să adorm până n-a plecat el, sopti Molly, luând-o spre Emily, către scări. Spune-mi, ti-a dat un inel frumos?

- Uite-l. Emily coborî scările tinând mâna întinsă. A spus că a cumpărat inelul când a fost la Paris. După „Balul în alb şi negru”, a stiut deja că inelul va fi al meu.

- Pe toti sfintii! Acasă as fi putut să cumpăr un sat întreg cu asa ceva! se minună Molly holbându-se mai întâi la inel, apoi la Emily. Poate o să te ducă la Paris în luna de miere, domnisoară.

- Da, tot ce se poate. Emily îsi retrase mâna,

admirându-şi diamantul. Vom sta o lună.

Se uită din nou la Molly. Se priviră un timp.

- Ce-i? Spune-mi!

- În săptămâna Balului ai plâns în camera ta după Daniel Ludlow.

Molly o luă încet spre bucătărie.

- Încă îl iubeam. Dar asta s-a schimbat! zise Emily şi se grăbi după ea. Ce încerci să spui, slujnicută răutăcioasă?

- Doar că te-am auzit pe matale plângând. Vrei nişte lapte, domnişoară? o întrebă Molly deschizând cutia cu gheată.

- Lapte? De ce-aş vrea lapte?

Molly se purta atât de ciudat câteodată.

- Eşti sigură că nu vrei lapte?

Molly puse sticla de lapte pe blatul de lemn şi se duse la dulap după pahare.

- Dacă voiam lapte, îmi luam singură! Ce pui la cale, Molly? Ţie nu-ti place laptele. Ţe-am auzit spunând-o de o sută de ori.

- Dar matale îti place laptele.

În bucătăria întunecată, Emily desluşea cu greu expresia lui Molly în lumina palidă a lunii.

- E vorba de scrisorile lui Daniel. Unde sunt? În camera de lucru a tatei?

- Doar nu crezi că le-ar fi ascuns acolo, nu-i aşa? spuse Molly chicotind în paharul ei, dar fără a sorbi.

- Unde atunci?

- E stăpânul meu, domnişoară. Imi pune pâinea pe masă şi mie-mi convine. Molly ridică paharul pe jumătate plin cu lapte. Sigur n-o să vrei un pahar cu lapte? Laptele e foarte bun. Mi-e dor de laptele proaspăt de vacă. Ţi-aduci aminte când aveam vacă, domnişoară? Pe Bessy. Mugea la orice oră din zi şi din noapte. Acum avem un om care ne aduce laptele cu căruciorul cu gheată. Drept să-ti spun, dinspre partea mea, nu mi-e dor s-o mulg pe fata aia bătrână. A, era o batrână încăpăţânată, ca mama mare Killian.

- Molly, mai taci cu...

Emily ocoli masa şi o prinse cu putere de brat pe Molly, iar laptele fu cât pe ce să dea pe afară din pahar.

- Grajdul... A ascuns tata scrisorile în grajd?

Molly o privi peste marginea paharului.

- Nu-mi dau seama despre ce vorbeşti, scrisori şi vaci şi alte alea. Nu-i nimic în grajdul ăla, decât cai puturoşi şi-un pătul de fân vechi şi prăfuit.

- În pătul, zise Emily şi se repezi la sertarul în care ştia că tine Molly chibriturile. Felinarul aştepta deja lângă uşă.

- Doar nu te duci acuma, domnişoară, nu-i aşa?

- De ce s-astept până dimineaţă, când tatei i-ar putea trece prin cap să le mute? Emily aprinse felinarul şi se opri la usă.

- Fii cu băgare de seamă, domnisoară, fânul e uscat! O să ia foc!

- Molly! zise Emily ridicând felinarul. De unde stii că fânul e uscat?

- Nu esti singura fată îndrăgostită! Am petrecut seara cu domnul Dawson, curierul, i-o trânti servitoarea, apoi se răsuci pe călcâie şi porni fluierând spre camera ei.

- Molly!

Usa servitoarei se închise, iar Emily o luă la fugă, zâmbind, pe pajiste, făcând pasi mari în ciuda poalelor strâmte ale rochiei, cu flacăra felinarului pâlpâind în întuneric. Asadar, Molly şi domnul Dawson... erau o pereche potrivită. Da, da! La grajd, Emily desfăcu zăvorul şi deschise usa.

Grajdul tatei era imaculat. Cinci boxe pe dreapta, cinci boxe pe stânga, despărtite de un culoar lat de piatră. Caii îsi ridicară capetele când Emily o luă spre scara pătulului.

- Să-mi ascundă scrisorile! Cu ce drept?

Ajunsă în vârful scării, Emily curătă un loc în care aseză felinarul şi cercetă claia de paie galbene.

- Unde ar ascunde tata niste scrisori?

Verifică dacă nu cumva în pereti era vreun dulap sau vreo usă ascunsă. Dacă ar fi ascuns ea scrisori, le-ar fi pus bine într-o cutie sau într-un sac, le-ar fi vârât apoi într-un colt şi le-ar fi acoperit cu fân.

Emily împrăstie fânul cu picioarele ca să-şi facă loc până în coltul din spate şi se lăsă apoi în genunchi, căutând prin iarba uscată. Când mâinile i se loviră de o cutie de lemn, simti că i se taie răsuflarea. Nu se gândise ce va face

dacă într-adevăr le-ar găsi.

Duse cutia în dreptul felinarului, apoi se aseză, legănându-şi picioarele peste marginea pătutului. Fânul ce i se prinsese de poalele fustei se desprinse şi începu să se rotească în aer, alunecând usor în boxa de dedesubt.

Cutia, simplă şi pătrată, din lemn de cedru avea o încuietoare mică de alamă. încercă încuietoarea, dar aceasta nu se clinti. Va trebui să o ducă înăuntru. îsi vârî cutia sub brat şi, apucând felinarul, se grăbi înapoi spre casă.

Ştia unde avea să găsească cheia. Tata le păstra cu zecile în sertarul din mijloc al biroului. Avea să stea trează şi toată noaptea dacă era nevoie, numai s-o găsească pe cea potrivită!

Odată ajunsă în bucătărie, Emily puse felinarul pe bufet şi, când se pregătea să stingă flacăra, o sclipire mică îi atrase atentia. O cheie! O cheită pentru o cutie cu încuietoare!

Binecuvântată fii, Molly, binecuvântată!

Emily descuie cutia, puse cheia pe masă, suflă în felinar pentru a-l stinge şi se furisă în camera ei pe scara din spate.

Capitolul cinci

Charlotte

cir

ristin, îmi dau seama după strălucirea din ochii tăi V că esti entuziasmată pentru ziua nuntii tale. Vrei să fie ceva special. O zi deosebită pentru tine şi Oliver.

Charlotte stătea pe canapea lângă clienta ei, iar pereţii alb-rozalii împrăstiau o lumină de un liliachiu pal peste covorul cafeniu plusat şi peste canapeaua Logan Stone. În poală tinea arma ei secretă. Un album foto.

- Păi, ne-am cunoscut în liceu...

Charlotte puse albumul pe măsuta de cafea.

- ... şi suntem împreună încă din facultate, zise Kristin suspinând şi zâmbind. Ne-am despărtit o singură dată.

- Sunteti meniti să fiti împreună, e clar! Cum ti-ai dat seama că el e *alesul?*

Charlotte deschise albumul foto la prima pagină – o multime de mirese din Birmingham, din ultima jumătate de an. Fiecare femeie purtase exact acelasi gen de rochie despre care Kristin pretindea că e cea *potrivită* pentru ea. Rochia la care „visa de când era mică".

- Oliver? făcu ea, iar îmbujorarea din obraji îi eclipsă zâmbetul. Cum ai spus, am fost meniti unul pentru celălalt. Suntem făcuti să fim împreună. Ne potrivim. Suntem cei mai buni prieteni. Ne plac ace- leasi lucruri. Chiar şi în liceu, ne completam unul altuia propozitiile.

- Oliver te face să te simti deosebită, nu-i asa?

- Da! Chiar şi după sapte ani de relatie!

Charlotte o privi o clipă pe Kristin. *La fel* simtea şi ea pentru Tim? Ceva *special?* Simtea că sunt făcuti să fie împreună? Incă de când s-au cunoscut, pusese stăpânire pe

gândurile şi pe visele ei, dar în ultima vreme, de când cu logodna... Charlotte respiră adânc. Tot ce trebuia să facă în momentul de fată era să se concentreze pe Kristin, s-o transforme din logodnică într-o mireasă frumoasă şi unică.

- Asta e rochia pe care ai ales-o? întrebă Charlotte, scotând un decupaj dintr-o revistă pentru mirese, cu rochia pe care şi-o dorea Kristin. Te face să te simţi deosebită, asa cum te face şi Oliver?

- Da, da! Lui Kristin îi străluceau ochii. Acum câtfva ani, am mers la nunta unei prietene şi mi-a plăcut enorm rochia ei. Am răscolit pământul ca să găsesc una la fel. Va fi perfectă pentru mine!

Charlotte nu reusea să-nteleagă de ce miresele voiau să arate toate la fel. Cum era posibil ca o rochie întocmai cu cea purtată de prietena ei să o facă pe Kristin să se simtă deosebită?

Charlotte considera că e misiunea, ba chiar vocatfa, ei să-şi îmbrace miresele într-un mod unic, pe cât posibil. Când o mireasă îmbrăca rochia perfectă, se simtea pe deplin satisfăcută.

- E o rochie frumoasă, Kristin, spuse Charlotte ridicând poza de parcă ar fi vrut s-o analizeze. Rochie de satin alb, fără bretele, cu fustă clos şi trenă de tip capelă.

- Imi dau lacrimile de câte ori mă uit la ea.

Kristin îsi duse mâna la piept. Inelul de logodnă îi scânteie în lumina difuză a după-amiezii, ce pătrundea prin fereastra dinspre sud.

Charlotte se aplecă înainte, trase aer în piept, alegându-şi cu grijă cuvintele. Kristin era o clientă a Malone & Co destul de reticentă, care venise în această după-amiază doar pentru că insistase mama ei.

- Ei bine, dacă-ti doresti rochia asta, dacă o vrei cu adevărat, cumpăr-o din magazinul în care ai găsit-o.

Charlotte o privi pe Kristin cu un zâmbet blând şi amabil şi vârî sub brat albumul foto cu un gest ostentativ. Ochii scânteietori ai lui Kristin se întunecară şi pândeau, parcă, fiecare miscare a lui Charlotte.

- De ce nu poti să comanzi *tu* rochia asta? Am văzut-o în câteva magazine. Sigur ai putea...

- Kristin, eu nu comand rochii pe care le poti găsi în orice magazin. Eu îmbrac miresele din interior spre

exterior. N-am o fabrică de rochii de mireasă în serie.

Atinse albumul foto.

- Vrei să vezi ce e aici?

Charlotte se apropie de clienta ei, deschise albumul în poala lui Kristin şi întoarse primele file.

- Vezi şi tu ce văd şi eu?

Pagină după pagină, aceeasi rochie, doar mireasa era alta. Una blondă, una brunetă, tânără, bătrână, slabă, dolofană...

Kristin începu să răsfoiască paginile, iar entuziasmul i se sterse de pe chip.

- De unde le-ai luat?

- Din ziare, de pe diverse site-uri, de peste tot din Birmingham. Astea sunt din ultimele sase luni.

- Nu mi-am dat seama, zise Kristin, iar umerii îi căzură. O, vai... ce mă fac acum? Credeam că am găsit rochia perfectă. Chiar perfectă!

Charlotte îndepărtă cu delicatete albumul foto şi îl închise, ase- zându-l pe podea, lângă canapea. Voia doar s-o trezească la realitate pe Kristin. Nu s-o facă praf.

- Vom găsi rochia perfectă... Ai încredere în mine! Când ne ducem pe la nunti, nu ne dăm seama câte rochii sunt la fel. Dar treaba noastră, bucuria noastră la Malone & Co e să găsim rochia potrivită şi pentru silueta, şi pentru inima ta. Kristin, singurul meu talent e să găsesc pentru fiecare mireasă rochia care să-i exprime pe de-a-ntre- gul personalitatea.

Charlotte îsi înclină capul ca să vadă mai bine chipul lui Kristin şi râse încet.

- Nu refuza singurul, *neînsemnatul* meu talent!

Kristin începu să zâmbească.

- Uite cum propun să facem, dacă n-o să-ti placă rochiile pe care o să ti le aduc, atunci eu, personal, o să-ti recomand o prietenă care vinde rochia pe care o ai tu aici, zise Charlotte şi atinse decupajul din revistă, adus de Kristin.

- Mama a insistat să vin să vorbesc cu tine, pentru că, mi-a zis ea, sigur sunt în stare să găsesc ceva mai bun decât asta! zise Kristin şi îsi trecu degetele peste imaginea modelului ce purta rochia pe care, până atunci, o considerase perfectă.

Charlotte se aseză la loc, încercând să descifreze expresia de pe chipul lui Kristin.

- înţeleg ce simti în legătură cu rochia asta. Toate prietenele tale au arătat bine cu genul ăsta de rochie, iar tu nu-ti doreşti altceva decât să fii frumoasă la rândul tău. Eu îti pot găsi însă ceva unic şi frumos. Te lasi pe mâna mea?

- Da, Charlotte, da!

Kristin o apucă de braţ

- O să probez altă rochie. Serios! Crezi că poti să găsesti o rochie numai şi numai pentru mine?

Lacrimile i se adunară în coltul ochilor, dar zâmbea.

- Doar să nu mă faci să ajung pe vreo listă a celor mai urâte rochii de mireasă!

Charlotte râse.

- Niciuna dintre miresele mele nu va ajunge vreodată pe o listă a rochiilor urâte!

Ridicându-se, Kristin îi apucă lui Charlotte mâna pe care avea inelul.

- Şi tu esti logodită?

- Da... da, sunt.

Charlotte îsi răsuci inelul pe deget. Diamantul transparent şi strălucitor împrăstie un vârtej multicolor de lumini. Faptul că discu- tia se mută de la Kristin la ea o făcu să vrea să-şi ascundă într-o carapace emotiile. Să le pitească, să le facă nevăzute.

- E frumos. N-am mai văzut un inel ca ăsta! exclamă Kristin şi îi zâmbi lui Dixie care chicotea, lângă barul cu aperitive. Tu o ajuti să-şi aleagă rochia de mireasă?

- Chiar nu stiu. Charlotte, vrei să te-ajut să-ti alegi rochia? zise Dixie, sarcastică, încrucisând bratele.

- Nu pentru mine ne-am întâlnit acum. Ci pentru Kristin, zise Charlotte şi se aplecă după albumul foto. înelul a fost al bunicii logodnicului meu.

Charlotte îi aruncă lui Dixie o privire sfredelitoare. Toată săptămâna o bătuse la cap să-şi aleagă rochia. Charlotte îi promisese că se va ocupa de asta. Chiar se va ocupa! Şi-apoi, de dimineată, Dixie îi arătase noua rochie Bray-Lindsay, proaspăt sosită de la Paris, iar Charlotte aproape se prăbusise. „E prea scumpă, chiar şi cu reduce- rea mea de comerciant”, spusese, după ce îsi recăpătase

suflul. La opt mii de dolari cât costa, ar fi fost trebuit s-o facă să se simtă ca Cenu- săreasa, printesa Diana şi Kate Middleton la un loc. Charlotte trebuia să o *simtă.* Dixie insistase să probeze rochia, dar ea nu se înveşmântase încă în mătasea lucrată de mână.

Cum ar fi putut să-i explice lui Tim că-şi ia o rochie de opt mii de dolari? Aproape c-o făcuse să înghete cu atitudinea lui, când i-a spus despre cufărul cumpărat cu o mie de dolari.

- Kristin, reluă Charlotte fixând-o pe Dixie cu privirea, stii, cred că avem în magazin rochia perfectă pentru tine. Tocmai a venit de dimineată de la Paris.

- Charlotte?! strigă Dixie şi bratele îi căzură pe lângă corp, iar zâmbetul ironic i se preschimbă într-o mirare încruntată.

- Dix, de ce nu pregătesti pentru Kristin rochia Bray-Lindsay de la Paris? Şi hai să-i arătăm cum e să fii o adevărată mireasă printesă!

Dixie se uită la Charlotte , mijind ochii.

- E destul de scumpă, Kristin.

- Pretul nu e o problemă. Kristin sări în sus, cu nerăbdare în glas. Părintii mei îmi vor cumpăra orice vreau. Mi-ar plăcea să văd rochia asta Bray-Lindsay. Isi împreună mâinile. O rochie de la Paris! Minunat!

- Bine atunci, dă-mi voie s-o pregătesc! Charlotte, poti să m-ajuti?

În timp ce se îndrepta spre usă,Dixie îsi încolăci mâna peste cotul lui Charlotte, trăgând-o după ea.

- Kristin, sunt gustări în bar. Te rog să te servesti!

- Mi se pare mie sau scoti aburi pe nări? o întrebă Charlotte, poticnindu-se pe lângă Dixie în timp ce aceasta cobora în grabă scările spre salonul de prezentare.

Părul castaniu-roscat al lui Dixie era pieptănat pe spate şi prins într-o coadă de cal impecabilă, iar costumul Malone & Co i se mula pe trup, scotându-i în evidentă formele pline. Charlotte ar fi fost în stare s-o urască – ăsta era purul adevăr – dacă Dixie n-ar fi fost atât de is- teată şi de plăcută. Şi amuzantă. Dixie Pryor era o prietenă nemaipomenită şi o excelentă consultantă pentru mirese.

- Destui cât să-ti încretească părul!

În salon, Dixie deschise larg usile dulapului şi luă de

pe umeras rochia Bray-Lindsay.

- Asta era rochia ta, Char. O comandasem pentru tine.

- *Tu* o comandaseşi pentru mine. Eu n-am zis niciodată că o vreau. E perfectă pentru Kristin. Gândeşte-te, Dix, rochia asta e prea înzorzonată pentru mine.

- Prea înzorzonată? Ai zis că rochia Maggie Sottero e prea simplă. Rochia Bray e combinatia perfectă între simplu şi complex. Dixie pregăti cu grijă rochia ca s-o aseze pe manechinul aflat pe platforma sclipitoare, din lemn închis la culoare, din mijlocul magazinului. Niste canapele şi fotolii încercuiau micuta scenă.

- E combinaţia perfectă pentru Kristin. Pe bune, Dix, cum poti să te-ndoiesti de mine după cinci ani în care ai stat în umbra geniului meu?

Charlotte râse, în timp ce se aseza usor pe canapeaua cea mai apropiată, şi o privi pe Dixie în actiune. Materialul mătăsos şi luxos al rochiei se revărsă peste manechin. Fusta fosni şi se învolbură spre podeaua platformei, ca un râu lăptos, desăvârsit. Scena îi făcu inima să bată cu putere. Bucuria lui Charlotte păli însă când văzu că Dixie nu schitează nici măcar un zâmbet.

- Vrei să stii ce mă surprinde?

- Dacă spun că nu, tot o să-mi zici?

- Ce mă surprinde pe mine e că te măriti peste două luni, n-ai ales rochia sau smochingurile şi te porti de parcă ar fi ceva normal.

- O, că tot veni vorba, Tim a zis că va trece într-o zi, săptămâna asta, cu Dave să aleagă smochingurile. Cât de normal ti se pare?

- Intr-o zi, săptămâna asta? Serios? E a treia oară când a promis că va trece „săptămâna asta”. E deja miercuri după-amiază. Ar trebui să se grăbească dacă are de gând să ajungă măcar de data asta.

Charlotte îsi mută albumul foto fermecat de pe un brat pe celălalt.

- Dacă ai ceva de spus, spune!

Dixie umflă poalele rochiei de parcă ar fi tras aer în piept ca să-şi adune îndrăzneala. Păsi apoi pe lângă ea, spre Charlotte.

- Voi doi pur şi simplu nu vă purtati ca un cuplu care

se căsătoreste.

- Există o carte, un ghid despre cum să te porti? As vrea să-l citesc şi eu, ca să stiu!

Dixie îi aruncă lui Charlotte o privire tăioasă şi se-ndreptă spre treptele piedestalului.

- Vrei, te rog, să mai slăbeşti luminile? spuse ea, în timp ce ajusta corsajul şi mânecile rochiei.

- Hai, Dixie, stii şi tu că simplul fapt de a comanda hainele nu demonstrează devotamentul unui cuplu!

Charlotte se duse la panoul pentru lumini şi manevră întrerupătoarele din mijloc. Luminile de pe margini slăbiră, în vreme ce spoturile din mijlocul tavanului se aprinseră mai tare. O lumină strălucitoare inundă rochia şi se revărsă peste poalele bogate, trasând pe platforma lucioasă unde sclipitoare ce se împrăstiau peste covorul visiniu, plusat.

Salonul era un adevărat tărâm de basm al rochiilor de mireasă.

Charlotte văzuse încăperea aceasta într-un vis. Mai bine de un an îl considerase un vis imposibil de realizat, până când cecul anonim îi picase din senin în cont.

Odată ce s-a asigurat că darul era perfect legal, n-a mai pierdut nicio clipă şi a început să proiecteze şi să construiască încăperea.

Salonul de prezentare constituise subiectul central al unui articol din revista *Nunţi din Sud.* Dar, cu un salon atât de fastuos, restul magazinului avea nevoie de îmbunătătiri. Şi-a luat adio de la ce-i mai rămăsese din cadoul de o sută de mii de dolari. Charlotte a scos tot ce a găsit la etaj şi a modificat radical scările, a demolat peretii, a descoperit seminee din piatră de râu sub tencuiala de la 1920 şi un parchet uscat, din lemn de cires, sub covorul ponosit şi neîngrijit.

Un singur cadou nemeritat, şi întreaga ei lume s-a schimbat.

- Uită ce am spus! zise Dixie, apoi coborî de pe piedestal şi se dădu câtiva pasi în spate, măsurând din priviri rochia ce strălucea în lumina puternică. Ar fi bine să-i spui lui Kristin să-şi sune mama şi pe oricine mai vrea, ca să fie lângă ea când o probează. Dixie înfoie din nou trena şi o făcu să se reverse ca o avalansă peste platformă. N-ar vrea să fie singură când descoperă că asta e rochia

perfectă pentru ea!

- Te iubesc pentru că esti atât de sinceră cu mine, Dix! spuse Charlotte zâmbind şi o porni spre usă. Şi pentru că esti de acord că asta e rochia potrivită pentru Kristin!

- Pur şi simplu mă enervează la culme că ai mereu dreptate. Cum de le stii tu pe toate? întrebă Dixie îmbufnându-se şi punând mâinile în solduri.

- E ceva instinctiv, presupun. Pur şi simplu stiu!

Charlotte se opri în uşă.

- Cred că Dumnezeu îmi vorbeşte când sunt la muncă şi mă străduiesc să le ajut pe mirese.

Mărturisirea îi răsună în piept, apoi o străbătu prin tot corpul şi o umplu de o liniste desăvârsită.

- Roagă-L atunci să-ti vorbească şi despre rochia ta, spuse Dixie, plimbându-se în jurul scenei micute, cu o expresie scrutătoare pe chipul ascutit.

- Dix, când îmi voi găsi rochia, voi sti. Voi sti!

- Dar cauti măcar? Ai două luni...

- Promit, voi căuta luna asta. În fiecare zi, ok? Pune acum *Stardust',* a lui Michael Bublé. Kristin pare genul de fată căreia îi place Stardust.

- Deja mă gândeam la el, aprobă Dixie şi se duse în spatele salonului, unde era telecomanda sistemului audio. Marile spirite... şi tot restul, stii tu!

- Esti o prietenă bună, Dixie.

- Vreau să fii fericită, Char!

Acordurile melodiei *Stardust* se revărsară din boxele montate la înăltime. Spoturile erau programate să danseze şi să scânteieze în ritmul muzicii. Cristalele Swarovski de pe corsetul sofisticat din dantelă captau şi reflectau undele de lumină.

- Dacă o fată de pe lumea asta merită fericire şi iubire, atunci tu esti aceea!

Mărturisirea lui Dixie, desprinsă, ca o muzică blândă, din adâncul inimii ei, o umplu de emotie pe Charlotte.

- Stiu că vrei asta şi chiar am o mulţime de lucruri care mă fac fericită, o multime de lucruri pe care le iubesc. Dar acum vreau să-i vând lui Kristin rochia Bray-Lindsay şi să o fac *pe ea* fericită. Asta va fi bucuria mea pe ziua de azi!

M

Era trecut de ora şapte când Charlotte intră în casă, aprinse lumina şi îşi lăsă geanta neagră să-i alunece de pe umăr, în timp ce separa corespondenta de tot ce-şi adusese de lucru pentru acasă.

Corespondenta nedorită îi alunecă dintre degete, cu

* Pulbere de stele", în engl. în orig. (n.tr.)

un foşnet, pe pardoseală. Traversând livingul prin umbrele revărsate de noaptea ce se apropia, Charlotte se lovi de cufărul vechi pe care îl lăsase în mijlocul camerei. Scoase un geamăt şi îsi reţinu cu greu cuvintele tăioase care-i stăteau pe limbă.

- Cufăr idiot!

Ii dădu un picior înainte de a se apleca să adune corespondenta căzută. Ce-o să facă cu el? Incuietoarea era în continuare sudată, iar lemnul uscat şi spălăcit avea nevoie de o gură zdravănă de lac. Şi în- cuietoarea, şi lemnul cereau un efort pe care chiar nu era dispusă să îl facă acum.

Dar ce mai contează cufărul! Avusese o zi grozavă! Kristin Gillaspy iesise din magazin cu rochia Bray-Lindsay de la Paris şi cu o programare, pentru săptămâna viitoare, la prima probă, când avea să discute şi despre rochiile domnisoarelor de onoare.

Dixie şi Charlotte se felicitaseră, încântate, când cea mai recentă clientă a lor iesise multumită din magazin.

- Nu mă satur niciodată să te privesc la lucru!

- Mama îmi spunea mereu să-mi folosesc toate fortele ca să fac bine.

Era bine când o vânzare se termina cu râsete şi voie-bună. Nu era însă la fel de bine că-şi rănise degetul de la picior în cufărul vechi şi uzat. Charlotte aruncă geanta pe masă, împreună cu teancul de cataloage şi documente pe care le adusese de la magazin, şi se aplecă apoi să-şi maseze degetul. Durea al naibii de rău să te lovesti cu piciorul de niste muchii ascutite de lemn!

Lăsase cufărul în living ca să-l vadă şi Tim. Poate îi va găsi el o utilitate. La urma urmelor, îi plăcea să restaureze clădirile din centru şi cartierele vechi ale orasului Birmingham. Numai că, prin compa- ratie cu asta, cufărul părea un proiect neînsemnat. Poate că pielea rigidă şi lemnul uscat îi vor atinge lui Tim o coardă sensibilă. Dar pe Charlotte, cu sigurantă, nu o impresionau.

Scotându-şi telefonul din posetă, verifică dacă logodnicul ei nu îi răspunsese cumva la cele două mesaje vocale şi cele trei scrise.

Ecranul era însă gol. Secretara lui Tim îi spusese că plecase înainte de prânz şi nu se întorsese încă. „A iesit” –

asa se exprimase.

De la fereastra aflată la etajul patru, Charlotte privea, visătoare, vălul de chihlimbar ce se ridica deasupra orasului şi suvoiul de

lumini orbitoare ale farurilor, ce se aprindeau, rând pe rând, după terminarea orelor de lucru. În liniştea deplină, îşi auzea deslusit bătăile inimii, dar şi toate întrebările legate de Tim şi de nunta lor.

Ceva din tăcerea lui în după-amiaza aceasta îi hrănea îndoielile. Sau poate nelinistea se născuse odată cu întrebările şi curiozitatea lui Dixie, legate de motivul pentru care nu-şi alesese nici până acum rochia. Dar, pur şi simplu, nu i se părea nici pe departe la fel de distractiv cum era să le ajute pe viitoarele mirese, precum Kristin, să-şi găsească rochia potrivită.

Ok, s-o spună pe-a dreaptă! Oare nu trăgea, într-adevăr, de timp? În plus, ea de ce *nu* deborda de entuziasm, asa cum o făceau clientele sale? De ce nu avea şi ea colecţia ei unică de visuri legate de nuntă?

Contradictia dintre gânduri şi sentimente îi sfâsia inima. Să nu fie Tim *alesul?* Chiar îl iubea, îl iubea mai mult decât iubise pe oricine altcineva, în afară de mama – dar oare fremăta de emotie şi rosea, asa cum făcea Kristin Gillaspy atunci când vorbea despre Oliver al ei?

Charlotte îsi coborî privirea spre inelul bunicii lui Tim. Un crâmpei din lunga istorie a familiei Rose stătea pe degetul ei. Răsuflarea îi deveni grea şi sacadată, de parcă ar fi alergat kilometri întregi.

Fata cu un arbore genealogic lipsit de ramuri intra prin mariaj în clanul Rose, cu rădăcini adânci, ce se pierdeau în timpuri îndepărtate. Arborele familiei sale era alcătuit din mama, ca trunchi, şi Charlotte, ca unic vlăstar. Fără tată, fără frati. Fără bunici. Fără mă- tusi sau unchi.

„Ok, Charlotte, te-ntristezi singură!" se-ncurajă ea şi se-ndreptă spre dormitor, descheindu-şi, din mers, sacoul, ca să se schimbe într-o pereche de jeansi confortabili, în tricoul ei 'Bama* şi să-şi tragă-n picioare niste sosete groase.

Pe drum, zări sub măsuta de cafea invitatiile pentru nuntă. A, deci aici erau! Ii ceruse lui Tim să le pună aici ca să scape de ele din hol.

Iar, în seara asta, Tim venea să scrie pe ele numele invitatilor.

Grinzile vechi ale bătrânului depozit transformat în apartament scârtâiau, în timp ce Charlotte mută cutia de

x- Prescurtare de la Alabama (n.tr.)

sub masă, îsi schimbă hainele, se spală pe fată şi îsi prinse părul în coadă. Sunetele apartamentului o linisteau, învelindu-i, protectoare, inima.

O tenta o pizza pentru cină. Scoase o pizza DiGiorno din congelator. Ii trimise apoi un mesaj lui Tim.

Pizza ¡a cină. Vrei salată?

Asteptând răspunsul lui, Charlotte luă telecomanda player-ului Blu-ray şi căută postul de radio Pandora, pe care-l salvase cu numele „Muzică retro".

Isi luă din geantă iPad-ul, trecu pe la frigider să-şi ia o Cola dietetică şi se ghemui pe canapea, ca să-şi verifice e-mailurile. Un designer nou o căuta şi îi cerea să se-ntâlnească. Dar Charlotte îi stia stilul retro, asa că-şi dădea seama, fără să mai vadă schitele, că nu se vor potrivi cu stilul modern al magazinului Malone & Co.

Pizza începuse să se coacă şi aroma apetisantă se răspândi în întreg apartamentul. Stomacul îi forfotea, amintindu-i că sărise peste prânz. Amintindu-i că Tim nu-i dăduse niciun semn.

Ora opt. *Hai, Tim!* Aruncă o privire spre telefonul pe care-l luase lângă ea, pe canapea. Uneori, semnalul nu ajungea în apartament şi mai pierdea câte un apel sau câte un mesaj. Dar tăcerea lui Tim nu avea legătură cu vreo sincopă în spatiul cibernetic. Stia asta.

În cele patru luni de când îl cunostea, Charlotte ajunsese să-şi dea seama că după-amiezile lui Tim aveau o viată a lor, plină până la refuz – apeluri de la clienti, sedinte de planificare urbană şi întâlniri de consultantă îi umpleau toate ferestrele din program. Dar întotdeauna reusea să-i trimită, pe fugă, un mesaj sau un e-mail.

Intârzii.

La radio Pandora se auzea *Missing You*,* cântată de John Waite. Charlotte privi ecranul telefonului. Simti un fior pe sira spinării. *Nu mi-e dor...*

Ceasul cuptorului dădu alarma şi o smulse pe Charlotte din teama crescândă ce pusese stăpânire pe ea. Se ridică repede de pe canapea şi îsi luă telefonul cu ea în drum spre bucătărie.

T unde eşti? Mănânc pizza. Nu promit să-ţi păstrez nici măcar o felie. Apăsă pe tasta de trimitere. Lui Tim îi plăcea la nebunie pizza. Numai la auzul cuvântului i se

* „Mi-e dor de tine", în engl. în orig. (n.tr.)

lumina fata. Repeta cuvântul

* „Mi-e dor de tine”, în engl. în orig. (n.tr.)

neîncetat, sâcâind-o pe Charlotte şi susurându-i în ureche un „z” şuierat, ca de sarpe.

Scoase pizza din cuptor, asteptând, febrilă, un răspuns rapid, de protest, de la Tim.

Două ore mai târziu, Charlotte îsi mâncase pizza, pusese în frigider feliile rămase, făcuse curat în bucătărie, asezase invitatiile de nuntă pe masa din sufragerie, scrisese în grabă lista ei de invitati – patruzeci de nume – pe o tăbliţă magnetică, pusese invitatiile la loc în cutie şi băgase cutia sub masă.

Oare unde era Tim acum şi ce făcea? Ii trecu prin cap că poate ar fi îndreptătită să se supere, dar, dacă i se întâmplase cumva ceva rău, atunci s-ar simti vinovată. Prin urmare, va astepta pur şi simplu şi va vedea ce avea să-i spună când o va suna.

Lui Tim nu-i stătea însă în fire să fie neglijent. El planifica şi calcula totul, exact asa cum îi spusese Katherine. Isi programa ziua în unităti de câte cincisprezece minute. Până şi întâlnirile asa-zis spontane, care îi umpleau programul, erau organizate.

La zece fără cinci, Charlotte căută în lista de contacte numărul lui David şi Katherine. Trase aer în piept înainte să apese pe tasta de apelare şi îsi repetă ce avea să spună. *Hei, mă întrebam dacă Tim e...*

Usa de la intrare se deschise.

- Charlotte?

Slavă Domnului! Charlotte răsuflă usurată şi aruncă telefonul pe masă.

- Unde ai fost? Mă pregăteam să-i sun pe David şi Katherine... Am făcut pizza...

Din bucătărie, privi lung spre usă, prin holul scurt. Tim rămăsese stingher la intrare, cu echipamentul de curse plin de noroi. Se aplecă să-şi scoată ghetele, aruncându-i lui Charlotte o privire împăciuitoare.

- Aseară, după sedintă, au venit Tom şi Artie şi...

- Aseară? Când te-am sunat, mi-ai zis că esti obosit şi vrei să te culci.

- Eram în pat când s-au înfiintat ei, cu Chase şi Rudy.

Fratii mai mici ai lui Tim erau mai dornici de aventură şi de dis- tractie decât el.

- Şi apoi m-am trezit că l-am convins pe Dave să tragă

chiulul şi am pus la cale o excursie cu motocicletele.

- De ce nu m-ai sunat?

Ceva din tonul, din atitudinea lui o făcea să simtă un fior de gheată în pântec.

- Am avut de gând, Char. Dar era miezul noptii când au plecat de la mine. Apoi m-am dus la birou la sase, să rezolv niste treburi. Şi-am stat până pe la 11, când am pornit spre Albertville.

Isi dădu jos costumul de motoclicist. Noroiul uscat se scutură pe podeaua curată a lui Charlotte. Tricoul alb i se mula pe piept, iar bra- tele lui sculptate întindeau tivul mânecilor. Arătă spre murdăria pe care o făcuse.

- Curăt eu.

- Aspiratorul e în cămară, zise ea şi făcu semn spre usa de lângă frigider. Tot nu înteleg de ce n-ai sunat sau n-ai trimis un mesaj.

Tim porni aspiratorul şi începu să curete mizeria pe care o făcuse.

- Mi-am tot zis c-o să te sun, dar n-am făcut-o. Ai spus că ai programări toată după-amiaza, asa că m-am gândit că esti ocupată.

Opri aspiratorul şi îl duse înapoi în cămară, apoi rămase sprijinit de perete, cu privirea atintită mai mult spre sosetele din picioare.

- Am crezut că ne întoarcem înainte de cină.

- E ora zece, Tim. Iar tu stii că, şi dacă sunt ocupată, tot poti să-mi scrii sau să-mi lasi un mesaj.

- Da, stiu.

Şe aplecă să vadă cuptorul prin lumina slabă din bucătărie.

- A mai rămas pizza? întrebă Tim şi zâmbi – abia simtit, timid. Chipes. învingător.

- în frigider! E şi salată în castronul albastru.

Charlotte se retrase să-şi facă siesta, lăsându-l să se descurce singur. Asa era el. O cucerea atât de simplu! Atât de repede! Dar nu şi în seara asta! încă nu îi dăduse explicatii.

- Ai adus lista oaspeţilor? Poate reusim să scriem câteva invitaţii. Avem cam o oră la dispozitie. Doar dacă nu cumva esti prea obosit şi vrei să te culci.

Gata, îl întepase! Oare şi-a dat seama cât de mult a

rănit-o prin tăcerea lui? Charlotte se retrase pe scaunul ei, la masa de sufragerie, şi îsi privi absentă iPad-ul.

- Nu, nu sunt prea obosit. Tim aruncă restul de pizza rece pe o farfurie pe care o luase din dulap. începu să mănânce fără să mai încălzească feliile. N-am lista. Scuze, Char! Dar n-am ajuns pe la mama săptămâna asta.

- Bine, dar avem cinci sute de invitatii de trimis în următoarele câteva săptămâni!

- Pot să-ntreb de ce nu plătim pe cineva s-o facă?

Tim deschise frigiderul să-şi ia o Cola dietetică.

- Nu-mi permit.

- Ai aruncat o mie de dolari pe un cufăr vechi şi ponosit, dar nu-ti permiti să dai bani cuiva să ne facă invitatiile? Dar te-ai gândit vreo clipă că poate îmi permit *eu?* Sau ne permitem *noi?*

- Mai degrabă as folosi banii ca să comand mâncare mai bună sau să cumpăr lăntisoarele alea de platină pe care le vreau pentru domnisoarele de onoare.

De când se logodiseră, Tim vorbea la plural. Nouă. Noi. *Ei* puteau să-şi permită orice fel de nuntă şi-ar dori.

Dar Charlotte nu se împăca nici acum cu ideea că Tim şi familia Rose vor plăti pentru toată nunta. Familia *ei* trebuia să plătească ce putea. Nu-i asa? Chiar dacă familia *ei...* era doar Charlotte.

Discuţia ajunse într-un impas. Tim se duse la masa din sufragerie. în timp ce se aseza, aruncă o privire spre invitatii, apoi ochii îi fugiră în living.

- Asta e? Cufărul tău de o mie de dolari?

- Asta e. Charlotte se întinse după Cola lui dietetică şi luă o gură. Crezi că poti să faci ceva cu el?

- Poate, zise Tim şi se uită lung la pizza pe care nu o mâncase. Apoi, lăsându-se pe spate cu un oftat, îsi trecu mâinile prin părul neîngrijit, dar des. Charlotte, am uitat de seara asta!

- Ai uitat... pur şi simplu? Ai uitat de invitatii? Ai uitat de mine? Ce ai uitat, Tim?

- N-am uitat de tine. Se ridică şi rupse un prosop de hârtie să-l folosească pe post de servetel. Am uitat că voiam să trecem în revistă lista invitatilor şi să le scriem numele.

- Şi să planificăm receptia. Să vedem ce e cu repetitia

pentru masă, cu florile, tortul, smochingurile. Plănuiai să le facem pe toate săptămâna asta. Să alegem smochingurile. Dar mâine e deja joi!

- Da, notasem şi în calendar că trebuie să mă ocup de smochinguri, dar le-am tot amânat de pe-o zi pe alta.

În acea clipă, Charlotte stiu. Explozia revelatiei îi făcu pieptul să tresalte şi îi scăldă în lumină mintea şi sufletul. – Tim, ce se întâmplă?

Glasul propriei îndoieli o făcu să verse lacrimi din izvorul pe care Charlotte îl tinea ascuns în sufletul ei.

- Nu stiu.

Tim dăduse la o parte farfuria cu pizza, iar Charlotte îsi dădu seama că, de când intrase în apartamentul ei, abia dacă îi aruncase o privire. Tim se aplecă şi scoase din cutie una dintre invitatii.

- Sunt drăgute, Char!
- Dar nu pleacă nicăieri, nu-i asa?

Când a stiut cu adevărat? Sâmbătă, sus pe munte, atunci când schimbarea vântului a făcut-o să ridice privirea spre cer şi i-a tulburat inima cu întrebări?

Tim îsi trase scaunul lângă al ei.

- Nu e vorba că nu te iubesc.
- Dar nu vrei să te însori?

Isi apropie mâinile, le strânse aproape de piept şi scoase usor de pe deget inelul primit de la el. Când îl puse pe masă, lacrimile acelea afurisite i se prelinseră din colturile ochilor. Tim privea în gol peste umărul ei, spre fereastra întunecată.

- Am crezut că vreau, spuse el şi încercă s-o tină pe Charlotte de mână, dar ea şi-o retrase. Câtiva băieti din clubul nostru de motocross au urcat cu noi azi. Vorbeam despre cursa cea mare din Florida, făceam planuri să mergem, când unul dintre băieti s-a uitat la mine şi a zis: Tim, tu-ti dai seama că vorbim despre săptămâna de după 23 iunie? Nu te căsătoresti atunci? N-ai să fii în luna de miere?

- Ai uitat de propria ta nuntă!

Charlotte îsi trecu mâinile de-a lungul bratelor, încercând să domolească fiorul îngheţat ce le cutremura. Privirea ei se opri asupra cufărului şi, în clipa aceea, simti o legătură stranie, profundă cu lada sărăcăcioasă şi

nedorită. O simtea ca fiind singurul ei aliat din apartament.

- Charlotte, îmi pare rău, nu vreau să te rănesc!

- Katherine era tare îngrijorată că eu te voi răni *pe tine.*

- Da, Katherine trebuie să-şi vadă de treburile ei. Tim o privi, în sfârşit, în ochi. Te iubesc, chiar te iubesc, Charlotte! Dar pur şi simplu nu-s sigur că sunt pregătit să mă însor. Relatia noastră m-a cam dat peste cap. Ne-am miscat atât de repede!

- Nu *noi* ne-am miscat repede, Tim, *tu* te-ai miscat repede. De parcă eu as fi fost o pistă de motoclicism de-a ta pe care trebuia s-o cuceresti.

- Nu-i corect! M-am miscat repede pentru că m-am îndrăgostit de tine!

- Şi-atunci, ce s-a schimbat?

Tim se ridică şi păsi spre living.

- Nu sunt sigur. Mă-ntreb dacă ne dorim cu-adevărat, vreunul dintre noi, căsătoria asta. N-am făcut nimic să punem nunta pe picioare. Tu n-ai rochie. Eu n-am dat avansul pentru Avondale.

Charlotte se uită lung la inelul ce astepta pe masă.

- Şi-acum ce facem?

- O amânăm. Asteptăm.

El se uită la inel.

- Pune-ti-l la loc! Suntem încă logoditi.

- Ai pe altcineva?

Charlotte îsi înghiti suvoiul de lacrimi proaspete, uitându-se fix la degetele strânse în poală. Nu făcu nicio miscare spre inel.

- Dacă as avea, ti-as mai cere să-ti pui inelul la loc? Nu am pe nimeni, decât poate pe mine însumi. Egoismul meu. Am crezut că sunt pregătit, dar...

- Ai treizeci şi doi de ani, Tim. Esti un arhitect de succes în Birmingham. Dacă nu esti pregătit, e poate pentru că nu sunt eu femeia potrivită.

Adevărul, precis şi ascutit, din propriile cuvinte îi străpunse inima.

- Dar eu sunt bărbatul potrivit pentru tine? Tu de ce tragi de timp? Şau nu se grăbesc miresele să-şi cumpere rochia, încă din clipa în care primesc inelul? Tu ai un magazin pentru mirese. Ai acces la cele mai noi şi mai

frumoase rochii din lume. Dar...

Şe opri să o cerceteze cu o privire tandră.

- Şpune-mi că tu nu simţi că e ceva în neregulă cu noi!

- Cred că... da, poate, spuse, iar o lacrimă rebelă îi alunecă pe obraz. Am crezut că suntem doar foarte ocupaţi, dar că vom reusi să ne facem timp şi pentru nunta noastră. Presupun că, dacă tineai la mine cu adevărat şi voiai să te căsătoresti cu mine, n-aveai cum să uiti de nuntă şi de luna noastră de miere doar pentru că s-a ivit ocazia să te duci la curse cu băietii. Suspinând, îsi mai sterse o lacrimă cu dosul palmei. Nu stiu eu multe despre bărbati, fiind crescută doar de mama şi de Gert, dar un lucru tot am învătat, muncind încă de când eram în liceu în magazine cu articole pentru nunti: un bărbat va face absolut orice pentru femeia pe care o iubeste şi cu care vrea să se căsătorească. Va merge la cumpărături în duminica în care e Super Bowl. Va proba zece smochinguri, chiar dacă primul deja îi venea bine. Va uita de prieteni şi de hobby-uri şi chiar se va muta în alt capăt de tară dacă va fi nevoie. Va face totul pentru iubirea lui.

Charlotte ridică inelul şi i se alătură lui Tim în living. I-l puse în palmă.

- Dacă nu ne mai căsătorim pe 23 iunie, ce rost are să ne mai prefacem?

- Charlotte, nu ne prefacem, doar mai asteptăm.

- Ce mai asteptăm, Tim? Să simtim că totul e asa cum trebuie? Dintr-odată? Mi s-a părut că totul e asa cum trebuie când m-ai cerut de sotie. N-ai cum să anulezi nunta, şi să păstrezi logodna. Şi pe asta o aflase tot lucrând cu miresele şi mirii, timp de doisprezece ani. Mai întâi, în magazinele altora, apoi în al ei. Odată ce nunta era amânată...

- Dacă nu ne căsătorim, atunci nu suntem logoditi.

- Nu vreau să te pierd! Tim privi inelul, şi-l strecură pe vârful degetului mic, se aplecă apoi către Charlotte şi o trase spre el. M-ai cucerit din prima clipă în care te-am văzut! îi zise el.

- Câteodată nu stim ce vrem până nu obtinem acel lucru. Apoi..., începu Charlotte, dar se cutremură sub primul hohot de plâns. Apoi devine complicat şi...

miresele... rochiile... detaliile...

Charlotte renunţă, îsi strânse cu putere coatele pe lângă corp, rezemată încă de silueta solidă a lui Tim, lipită de tricoul lui ud de transpiratie. Şi plânse.

Simtise asta apropiindu-se – o transformare, o schimbare. *Asta* o împinsese pe creastă sâmbătă dimineată. Sentimentul acela care parcă îi spunea: *Asta îmi doresc cu adevărat?* Venise – dacă nu de la Tim, atunci de la ea. O, însă cât detesta finalurile! Cât detesta despărţirile!

Tim îi mângâie părul, fără să rostească o vorbă, dregându-şi glasul, înăbusindu-şi tumultul din piept.

- Imi pare rău, Char!

O strânse în brate şi o mângâie, legănând-o încet într-o parte şi-n alta, înecându-şi în soapte propriile lacrimi.

- Şss, va fi bine!

Isi încolăci bratele în jurul lui şi se lipi de el, tandretea lui înăbu- sindu-i tristetea. Probabil se despărtea de ea, dar, în clipa asta, îi era cel mai bun prieten, era puterea ei ascunsă.

Când se desprinse din bratele lui, stergându-şi fata de lacrimi, rămase un moment cu umărul aproape de Tim, dar privirea îi era îndreptată spre holul ce ducea în camera ei.

- E mai usor dacă pleci, Tim.

Slavă Domnului că îsi respectaseră principiile şi nu făcuseră dragoste! Cât de greu ar fi fost! Cât de rece i s-ar fi părut, în seara asta, partea lui de pat!

- Nu te supăra că nu te conduc....
- Charlotte?
- Pa, Tim!

Odată ajunsă în camera ei, Charlotte închise usa şi se aruncă pe pat, cufundându-şi capul în perne, în timp ce pieptul i se scutura sub ropotul violent de suspine. Supravietuise mortii mamei. Supravietu- ise să fie crescută de bătrâna Gert, cea morocănoasă, dar blândă. Supravietuise tuturor serilor de Crăciun şi tuturor zilelor de nastere petrecute de una singură. Cum să nu supravietuiască unui lucru atât de mărunt, de neînsemnat? O logodnă ruptă?! O, categoric va supra- vietui acestei seri! Fără nicio îndoială! Atâta vreme cât nu avea să audă zgomotul sec al usii închizându-se definitiv în urma lui Tim!

Capitolul sase

Emily

â.... ....

Q X scrisorile din cutia de cedru. Erau cu zecile şi aveau toate scrisul fluid şi uniform al lui Daniel.

De ce le-ar ascunde tata de ea? Nu-i stătea deloc în fire. Emily puse în ordine scrisorile după stampila postală, din aprilie până în august, numărând cu totul patruzeci.

Inelul de logodnă i se agăţă de cuvertură când se urcă în vârful patului şi se rezemă de perne.

Inelul de la Phillip, de pe mâna ei stângă, atât de scump, de strălucitor şi de frumos, păli pentru o clipă, eclipsat de teancul de scrisori din dreapta sa. Cuvintele şi gândurile izvorâte din inima lui Daniel, scrise cu mâna lui, păreau mai pretioase decât orice piatră cioplită din cărbune.

Emily clipi repede ca să-şi alunge somnul ce-i venea pe la gene şi dezgustul ce i se cuibărea în suflet. Ce mai zi! întrunirea sufragete- lor, apoi întâlnirea în oras cu Phillip, clipele intime din trăsura lui, încălzite de sărutările sale înfocate.

Apoi goana spre casă şi întâlnirea cu Daniel. O, dragul de Daniel! Amintirea atingerii lui îi făcea sângele să-i clocotească-n vine.

Şi cererea în căsătorie a lui Phillip. Chiar în seara aceasta! Se asteptase ca propunerea să vină repede – poate cu ocazia petrecerii la iarbă verde de la Woodward, în weekendul de Ziua Muncii. Dar nu chiar asa de curând!

Emily se afundă în perne şi închise ochii. îi venea s-o ia la fugă pe hol, până la usa mamei şi tatei, şi să-i ceară tatălui ei explicatii, să-l întrebe de ce îl tinuse pe Daniel departe de ea.

Avea însă destulă minte încât să n-o facă! Tata nu agrea accesele de furie, cu atât mai mult la unu şi jumătate dimineaţa. I-ar spune, cel mult, să se poarte cum se cuvine, să se ducă la culcare şi să fie pregătită să-şi ceară iertare dimineată, iar, dacă el va considera că e necesar, ar putea discuta despre asta la un moment dat.

Dar de ce să se frământe acum din cauza tatei? Avea scrisorile de la Daniel! Emily se ridică şi luă prima scrisoare din teanc. Pe cele rămase le aranjă frumos în cutie.

16 aprilie 1912
Dragă Emily,

E târziu şi ar trebui să dorm măcar putin, dar n-as putea să mă culc fără să-ti scriu mai întâi.

În seara asta, m-am rugat pentru tine şi pentru mine. Sunt plecat de câteva zile, dar m-am gândit mult la tine şi la viitorul pe care l-am avea împreună, dacă bunul Dumnezeu mi-ar zâmbi într-atât.

Crede-mă când îti spun că mă gândesc la tine în fiecare zi, chiar dacă joc şi las impresia că mă distrez cu băietii. Mi-e îngrozitor de dor de tine, Em!

E muncă multă şi joci doar pentru câtiva dolari, dacă îti poti imagina. Bătrânul Moley ne munceste din greu. Când nu jucăm, ne antrenăm. Ne cheamă dimineata devreme la antrenament, înainte de deplasare.

Presupun că nu-l pot învinui. În seara asta, Scully a aruncat pentru un no-hitter‡ împotriva celor de la Atlanta Crackers. Moley a zis că ar trebui să tinem mereu aprins focul victoriei.

Dormim în moteluri jalnice şi uneori chiar şi pe teren. A plouat o săptămână întreagă şi a trebuit să ne culcăm în autobuz. Moley a găsit o doamnă cumsecade care ne-a închiriat o cameră în care să facem o baie fierbinte, după ce, timp de zece zile, ne spălaserăm numai într-o găleată. Nu e nevoie să-ti mai spun cât de rău miroseam cu totii.

Ce alte noutăti să-ti mai dau? Bineînteles că as vrea să am vesti de la tine ca să pot vorbi putin despre viata ta. Prietena lui Milton i-a scris că s-a logodit cu un alt bărbat. Săracul de el! A fost destul de abătut până când am ajuns la stadion, unde câteva fete drăgute asteptau la casa de bilete. Şi-a uitat repejor vechea prietenă!

‡ Meci în care adversarii nu reuşesc să lovească mingea pentru a ajunge la bază. (n.tr.)

Nu-ti face griji însă, Emily, eu n-am ochi decât pentru tine! Ia ascultă, când îmi scrii, poti să-mi trimiti şi o fotografie nouă? Cea pe care o aveam s-a prăpădit când autobuzul s-a scufundat până la sasiu într-o groapă cu noroi şi a trebuit să-l scoatem noi la lumină pe bătrânu'. Şoselele din Tennessee nu sunt la fel de bune ca soselele de zgură din Birmingham.

Dar stii deja asta, de vreme ce tatăl tău a finanţat mina de calcar din care se face zgura.

A fost ziua mea ieri. Ti-ai adus aminte? Sper că mi-ai trimis o felicitare. Am tânjit după tortul mamei. Imi amintesc de ultimul, pe care mi l-a făcut când am împlinit saisprezece ani, chiar înainte să moară.

As spune mai multe, dacă as sti ce mai faci. Salută-i din partea mea pe cei de-acolo!

Iti aduci aminte de seara în care ne-am cunoscut, în biblioteca din campus? Amicii mei făceau glume nesărate, nu se sinchiseau deloc de reguli, trăncăneau tot felul de prostii. Tu ne-ai săgetat cu ochii tăi negri. I-am spus colegului meu de cameră când ne întorceam la cămin: „Am să mă însor cu fata aia.” Am vorbit serios. Imi voi petrece toată viata făcându-te pe tine fericită. Dacă mă vrei.

Ca o notă finală, eu şi câtiva băieti am fost la biserică duminică. Predicatorul era un pic cam dur şi povestea cam cu prea mult patos despre focul iadului şi pucioasă, dar pe Scully l-a convins. A dat fuga la altar când s-a făcut Chemarea. Cât despre mine, eu doar mi-am amintit motivul pentru care Il iubesc pe El. Şi pe tine.

Cu toată iubirea şi
afectiunea, *Danie!*

Emily împături scrisoarea şi o puse înapoi în plic, cu sufletul tulburat de sentimente confuze. În mare parte, erau fleacuri adolescentine. Să-şi petreacă viata făcând-o pe ea fericită! Doamne, Dumnezeule! Ce declaratie copilărească! Daniel ar trebui să stie mai mult de-atât, de vreme ce e bărbat în toată firea!

îndesând scrisoarea înapoi în cutie, Emily trânti capacul, iar inelul de logodnă i se lovi de lemn, şi vârî apoi

cutia sub pat, împingând-o până departe, lângă perete.

Ea era logodită. De fapt, își înșela viitorul sot, citind scrisori de dragoste de la alt bărbat. Cum putea să-i fie atât de necredincioasă lui Phillip la doar câteva ore după ce îi acceptase inelul?

Emily se pregăti de culcare, apoi se lăsă în genunchi, acolo unde își spunea rugăciunile în fiecare seară. Numai că, în loc să închidă ochii, întinse mâna sub saltea după jurnalul îmbrăcat în piele, în care își vărsase amarul după ce Daniel plecase prima dată, cu echipa Barons.

30 aprilie 1912
Dragă Daniel,

Mă gândesc la tine, întrebându-mă unde esti, rugân- du-mă să fii bine, sănătos. îmi doresc să-mi fi scris. Mi-e tare dor de tine! Cine mă poate face să râd când mă simt tristă? Tata încearcă, dar acum sunt insensibilă la povestile lui învechite. El numai pe mama mai reuseste s-o amuze.

Ieri am fost cu mama în centru, la cumpărături, apoi am venit acasă şi am ajutat-o pe Molly în grădină. A fost o zi minunată şi mi-a amintit de plimbările noastre prin curtea campusului.

Emily închise jurnalul. în restul consemnării, își vărsa amarul doar pentru ea însăși, încercând să înteleagă ce simte. Atunci când Daniel plecase, stia că îl iubeste, dar în săptămânile următoare începuse să aibă îndoieli.

Poate că plecarea lui şi faptul că alesese baseballul în locul ei fuseseră din voia lui Dumnezeu. Câteva săptămâni mai târziu, o sunase Phillip şi o invitase la „Balul în alb şi negru”.

învitatia părea cel putin neasteptată. Părea într-adevăr de la Dumnezeu.

După ce-şi vârî jurnalul la loc în ascunzătoare, Emily se strecură sub pătură şi se cufundă în salteaua pufoasă, întinzându-şi picioarele peste cearsafurile curate.

O scânteie de furie împotriva tatei o făcu să sară în capul oaselor. Emily își dădu părul la o parte de pe față şi lovi cu pumnul în cuvertură. Cât de diferită ar fi fost

această seară dacă *ar fi primit* scrisorile de la Daniel! Se aruncă iar pe perne şi întinse mâna după lampa de lângă pat. Camera se cufundă în întuneric, pe măsură ce lumina scădea.

Era logodită. Şi îi va fi credincioasă lui Phillip, în vorbă şi în inimă!

Charlolle

Charlotte se chinuia să ţină într-o mână cafelele cu lapte de la Starbucks şi o pungă cu produse de patiserie, în timp ce descuia, cu cealaltă, usa din spate a magazinului, traversând apoi vechea debara spre bucătărie. Aseză micul dejun pe masa din chicinetă, îsi scutură bratul să şi-l dezmortească şi se întoarse la decapotabila ei albastră să ia cutia cu invitatii pe care n-avea să le mai folosească niciodată.

- Dix?

Mai erau cinci minute până la deschidere, iar luminile erau deja aprinse şi muzica răsuna. În dimineata asta, Bach şi acordurile sale calde, ce sunau minunat la vioară.

- Dixie, am adus cafea. Şi mâncare.

Charlotte băgă capul pe usa magazinului, sperând să audă zgomotul pasilor prietenei sale. Ii răspunse însă doar tăcerea. *Hmm,* probabil e la etaj.

Revenind în bucătărie, Charlotte aruncă invitatiile pe podea şi întinse mâna după cafeaua cu lapte. Avea planuri mari cu invitatiile astea! Planuri ce vizau tomberonul! Dar, înainte de toate, micul dejun!

Avea un nou rost în viată. Da, avea! Ar putea fi chiar bine să o ia de la capăt, ar avea o sansă să mai pună lucrurile în miscare, să se concentreze. Să participe poate la o prezentare de rochii de mireasă în New York sau L.A. Şi încă şi mai bine! La Paris! Plănuise pentru anul ăsta un drum la Paris, dar asta era înainte ca Tim s-o cucerească.

Cei de la Bray-Lindsay îi acordaseră o invitatie permanentă, dar ea nu acceptase încă.

După ce plecase Tim, Charlotte plânsese până-şi uşurase sufletul, apoi o sunase pe Dixie la miezul noptii, rugând-o să deschidă magazinul dimineaţă, desi, în ziua aceea, prietena ei ar fi trebuit să vină mai târziu. „Nu mă simt bine, cred că o să dorm mai mult.” Dar Charlotte nu dormise mult.

- Hei, Dixie, unde esti?

Charlotte se îndreptă spre tejghea, verficând scările şi palierul de la etaj. Casa de marcat era pornită. Dar încuiată. Bine!

- Esti la etaj?

Charlotte se aplecă spre rochia din vitrina centrală ca să facă ultimele retusuri şi să aranjeze trena tip capelă.

- Charlotte, ai ajuns!

Dixie apăru de după colt, dinspre salonul de prezentare. O apucă de mână pe Charlotte şi o trase după ea.

- închide ochii!

Charlotte alunecă alături de Dixie, cu genunchii tremurând. Adrenalina, cu cifră octanică ridicată, ce-o făcuse să creadă că-şi „luase înapoi viata”, combustibilul care îi dăduse putere să-şi facă dusul de dimineată şi să ajungă la Starbucks, începuse să se estompeze. Iar fiorii sperantei că şi mâine e o zi se disipau încet. Se amăgise crezând că aceasta este o zi nouă şi diferită. Uită-l pe Tim Rose! Care Tim?

Nu, ziua de azi îi sufoca inima într-o menghină strânsă a tristetii. *S-a terminat. Iubirea care-a fost s-a dus.*

- Dix, serios, n-am chef! strigă şi se opri la usa salonului de prezentare. Orice-ai avea de gând, n-o să fac!

Cu toate astea, Charlotte reusise să se dea jos din pat foarte devreme, aprinsese apoi o veioză cu lumină slabă, îsi umpluse un pahar mare cu Cola dietetică şi citise capitolul 15 din Evanghelia după îoan.

Fără Mine nu puteti face nimic.

Cu credintă, ar putea să facă orice!

- O să-ti placă mult, spuse Dixie. Stii cum i-ai arătat lui Kristin rochia. Ei bine, după ani de zile de stat în umbra geniului tău, inspiratia ta s-a revărsat şi asupra mea şi ti-am găsit rochia perfectă.

- Nu, Dix, serios, chiar nu pot!

- Mi-ai promis! Săptămâna asta! Şi l-am sunat pe bărbatul ăla al tău şi i-am lăsat mesaj că voi fi la el la birou pe la trei, cu sase smochinguri pentru el şi David, să le probeze. Ha! Trebuie să te scoli cu noaptea-n cap dacă vrei s-o opreşti pe bătrâna Dixie! Hei, ăsta nu era un cântec? Oricum, există mai multe căi de-a îmbrăca un ginere cu un smoching, iar eu am găsit una.

Dixie împinse cu spatele usa salonului, deschizând-o, şi o trase pe Charlotte după ea.

- Ţine ochii ăia albastri închisi, Charlotte!

Nu, nu, nu!

- Dixie, stai puţin, ascultă-mă!

- Nu mai protesta! Stai asa, lasă-mă să te asez cum trebuie!

Dixie o mută pe Charlotte putin mai spre dreapta, îndreptându-i umerii, îi zise

- „Deschide ochii!" şi se repezi în fata ei cu bratele desfăcute.

- Ţaaa-naaaa!

Pe scena de prezentare era o rochie simplă din satin, cu o benti- tă de dantelă italiană peste talie, împodobită cu perle. Mânecile lungi până la coate atingeau capătul unor mănusi lungi şi albe. Ţul şi crinolină sustineau deopotrivă fusta ca a Cenusăresei, care se lărgeau generos într-o trenă de tip catedrală.

- Oh, Dixie, e frumoasă!

Charlotte se luptă pentru o clipă cu lacrimile, apoi nu se mai împotrivi. Luminile dansau peste satinul imaculat, amplificând incandescenta perlelor. Dacă s-ar mai fi căsătorit, asa s-ar fi îmbrăcat! Dixie îi găsise într-adevăr rochia perfectă!

- Stiu că iunie nu e o lună potrivită pentru mănusi, dar m-am gândit că vor completa look-ul. Iti place, serios? Mânecile-capac nu sunt la modă, dar rochia asta îmi transmite ceva, pur şi simplu îmi vorbeste. Ţie nu? Drept să-ti spun, habar n-am cum intri tu în inima unei femei şi scoti de acolo rochia perfectă pentru ea. Dar asta faci. Ţe cunosc mai bine decât pe oricine altcineva, cu exceptia dr. Bună- ciune, dar m-am străduit să-ti transpun esenta în rochia asta. Ei, ce zici? întrebă Dixie, răsuflând emotionată, cu ochii larg deschisi.

- Ţi-am spus, darul meu e de la Dumnezeu.

Vocea i se frânse, dar Charlotte îsi reveni în fire când Dixie păsi spre ea.

- Iti place? Mie-mi place! Haide, sefa, spune-mi, cum m-am descurcat?

- Excelent, te-ai descurcat excelent! E... perfectă! Dar pune-o, te rog, la loc în cuier! N-am s-o port.

Charlotte se întoarse şi dădu să plece.

- Ce? Haide, Charlotte, rochia asta are numele tău scris pe ea. Uite, chiar aici, în lumina perlelor... *Charlotte Malone.* Dă-mi un motiv bun pentru care nu poti să te măriti în rochia asta!

- Pentru că, Dix, nu mă mărit.

Isi ridică mâna pe care avusese inelul, goală.

- Te rog, pune-o la loc!

- Dumnezeule mare, Charlotte, ce s-a întâmplat?

Dixie o urmă pe Charlotte afară din încăpere.

- Nu te măriţi? Te-ai despărţit de el?

- Nu, de fapt el s-a despărtit de mine, zise Charlotte ocolind scara în spirală a magazinului şi îndreptându-se spre bucătărie, să-şi savureze cafeaua cu lapte şi prăjitura. A zis că vrea să amâne nunta o vreme. Iar eu i-am spus că ori ne căsătorim, ori ne despărtim, povesti ea ridicând din umeri. Asa că, da, cred că eu m-am despărtit de el. Dar nici el nu s-a opus.

- O, draga mea prietenă, îmi... îmi pare atât de rău! Nu-mi vine să cred! Ti-a spus de ce vrea să mai astepte? Tonul delicat al lui Dixie era plin de compasiune. N-are nicio logică, niciuna! Pur şi simplu nu se simte pregătit? Tuturor le tremură picioarele înainte de nuntă. Mie mi se înmuiaseră genunchii înainte de-a mă căsători cu dr. Bunăciune. Şi ce dacă? Tim s-a îndrăgostit până peste cap, tot mai mult şi mai mult zi de zi până când i-a trecut de tot? Nu înteleg.

Dixie dădu din mână, refuzând prăjitura oferită de Charlotte.

Exprimată în termenii acestia, situatia părea lipsită de logică. În adâncul sufletului ei, însă, simtea că, de fapt, e în regulă. Şi tocmai asta nu era ok. Charlotte rămase în picioare în chicinetă şi muscă din prăjitura cu cafea, sleită de puteri după toate emotiile ce reveneau, ca un

bumerang. Prăjitura arăta atât de bine când era la Ştarbucks! Dar, în clipa asta, aluatul dulce avea gust de carton.

- Esti bine, Charlotte? Dixie o strânse de brat şi îsi trase un scaun lângă ea. Imi pare atât de rău pentru ce ti se-ntâmplă!

- N-am dormit bine, zise Charlotte şi îsi aruncă micul dejun pe servetelul de pe masă. M-am trezit şi am citit din Biblie, dar lisus nu spune cum să-ti dai seama dacă ai găsit bărbatul potrivit. Am vrut ca Tim să fie alesul, Dix! Poate din motive gresite.

Pentru că era cu Dixie, Charlotte îsi lăsă lacrimile să curgă în voie.

- Arată grozav, cel putin asa mi se pare mie! E amuzant şi inteligent, mă face să râd. Din clipa în care l-am întâlnit, am uitat de mine şi am reusit să vorbesc fără să-mi cenzurez fiecare cuvânt şi să mă-ntreb dacă m-am făcut de râs. Când m-a sunat prima dată să mă invite la cină, am crezut că e ceva divin la mijloc, din moment ce eu nu sunt prea drăgută şi nici nu mă pricep să flirtez.

- Glumesti? Arăti uimitor! Şi esti încântătoare! Şi-n plus, cine ar avea nevoie să flirteze când e asa inteligent ca tine? Tim e al naibii de norocos că l-ai băgat în seamă!

Dixie se lăsă pe spate.

- Snob. Asta e, un snob!

- Eu am fost cea norocoasă. Nu e snob, Dixie. E sincer. Ai fi vrut ca Jared să se însoare cu tine dacă ar fi avut retineri?

- Nu, cred că nu.

Dixie oftă, rezemându-se de spătar, netezindu-şi părul prins în coadă.

- Toată povestea asta mă-ntristează.

- Da, dar poate că Tim are dreptate.

Zâmbetul firav al lui Charlotte tremură.

- Ne-am cam pripit.

- Ei bine, pentru asta nu se poate-nvinui decât pe el! Nu lua vina lui asupra ta! Crezi că de-asta nu ti-ai ales nicio rochie? Şimteai ceva?

- Cine stie...

Charlotte îsi rezemă capul de perete, înăbusindu-şi valul de emotie ce o sufoca, dorindu-şi ca ziua aceasta să fi

trecut demult. Lumina aspră a spoturilor din bucătărie o făcea să se simtă înfrigurată şi vulnerabilă.

- Doar că, atunci când îmi venise rândul să fiu mireasă, n-am stiut cum s-o fac. În adâncul sufletului, nădăjduiam că rochia, ziua, toate elementele nuntii se vor aranja pur şi simplu de la sine. Că voi sti că totul e cum trebuie.

- Dar n-ai stiut, nu-i asa?

- Am avut un vis care s-a tot repetat, despre nunta mea. A început imediat după liceu, când „iubirea mea unică şi adevărată" – şi zicând acestea, Charlotte schită ghilimele în aer – m-a părăsit. În vis merg spre altar, către mirele meu. Sunt singură, pentru că nu am pe nimeni să mă conducă la altar. N-am tată, frate, unchi.

- În familia Rose sunt numai bărbati.

- Da, stiu.

Charlotte se ridică, frecându-se la ochi. Nu se deranjase să se machieze astăzi. Isi pusese doar un strop de corector şi un pic de pudră.

- Când Tim mi-a spus că are trei frati, am stat, fără exagerare, trează toată noaptea aia şi m-am rugat la Dumnezeu: „Invată-mă despre bărbati!" zise şi râse încet. Eram atât de speriată că i-as putea privi ca pe niste lei în cuscă, la zoo! Voiam însă să le fiu o prietenă perfectă şi să joc kickball§.

- Fotbal.

- Cum spui tu.

- Să ne-ntoarcem la vis! Ce s-a-ntâmplat când păseai spre altar?

- Mă-ntorceam şi alergam afară din biserică.

Charlotte privi gânditoare spre perete, imaginându-şi-i pe Tim şi pe fratii săi. Toti, bărbati adevărati, care o acceptaseră ca pe o soră.

- De obicei, undeva între usile sanctuarului şi altar, o luam la fugă strigând „Nuuuu!", povesti Charlotte şi rupse o bucătică din marginea servetelului. Am avut visul ăsta de două sau trei ori pe an. Până când...

- Poate e un semn că nu trebuie să te măriţi cu Tim.

---

§ Joc care îmbină elemente din baseball şi fotbalul european. (n.tr.)

- ...până când l-am întâlnit pe Tim.

Charlotte oftă, cu privirea la cafeaua cu lapte, apoi la Dixie.

- Ah...
- Da, ah.

Charlotte se ridică, împachetând prăjitura.

- Şi-acum ce se va-ntâmpla? Cum voi sti care este bărbatul perfect?

Dixie căzu în genunchi şi o trase pe Charlotte lângă ea, îmbrătisând-o.

- Prin credintă, fato, prin credintă. Până la urmă, e tot ce avem.

Charlotte îsi lipi obrazul de umărul neclintit al prietenei sale, lăsând să curgă în voie ultimele lacrimi ale dimineţii. Apoi se aseză la loc, se întinse după un servetel şi îsi sterse fata.

- Hai să ne apucăm de treabă, Dixie!

Charlotte se ridică, aranjându-şi costumul şi dându-şi părul la o parte de pe fată.

- Azi e prima zi din restul vietii mele.

lul şapte

Emily

oamna Caruthers era cea mai renumită croitoreasă din

<^£,7 Birmingham. Mama îi făcuse programare lui Emily la ea imediat după ce Phillip o ceruse pe tânără în căsătorie. Şi-acum, opt zile mai târziu, intrau împreună în încăperile ei somptuoase din magazinul universal din centru, Loveman's of Alabama.

Un tapet poleit cu verde acoperea pereţii camerei de probă şi un covor persan însenina parchetul zgâriat şi lipsit de strălucire. Lumina diminetii târzii cădea peste divanul din păr lucios de cal şi zgomotele străzii ricosau în ferestrele închise.

Clopotelul unui troleu o făcu pe Emily să se apropie de fereastră. Jos, pe 19th Ştreet, dincolo de magazinul universal cu ziduri din piatră cioplită, centrul Birmingham-ului forfotea. Lui Emily îi plăcea orasul şi cobora de pe munte ori de câte ori putea. Şugerase odată că ar vrea să primească un post la biroul de schimb al tatei, însă el îi tăiase imediat elanul.

- Esti o doamnă din înalta societate, îi tinuse mama isonul. Tu îi angajezi pe altii. Nu poti fi angajata nimănui.

- Atunci de ce m-ati mai trimis la facultate, dacă stiati c-o să-mi pierd vremea acasă? Nu sunt cine stie ce doamnă când stau în genunchi în tărână şi muncesc în grădină, zise ea şi îi aruncă o privire insinuantă mamei, care insistase ca Emily să învete grădinăritul.

- Lucrezi în grădină pentru familia ta, zise tata, lovind usor cu palma în masă. În niciun caz nu te vei duce în oras ca să muncesti pe un salariu care nu reflectă pregătirea şi pozitia ta socială!

Asa că Emily a rămas acasă, cu toată educatia ei universitară, care oricum nu o pregătise pentru nimic, şi a asteptat. Cum Daniel era plecat, iar prietenele ei fie se măritaseră, fie făceau turul Europei, plictiseala aproape c-o înnebunise.

Când Molly o invitase pe Emily la o întrunire a sufragetelor, s-a grăbit să accepte. Avea dintr-odată ceva de făcut. Apoi a sunat-o Phillip şi inima ei disperată nu i-a putut rezista.

Inelul de logodnă se lovea de geam când Emily se apleca la fereastră să vadă cât mai departe, pe bulevardul aglomerat. Se va căsători curând, va avea casa ei şi, în rolul doamnei Phillip Saltonstall, va putea să ia singură decizii.

Mai mult ca sigur, va dispune de o rentă pe care o va putea folosi în toate proiectele pe care le va considera importante. Va face cumpărături oricând şi oriunde va vrea şi va fi stăpâna propriului său conac.

- Cerule, cald mai e aici!

Mama îsi făcu vânt cu mănusile, apoi scoase, unul după altul, acele pălăriei.

Emily îsi puse poseta şi umbrela de soare pe masa aflată chiar lângă usă.

- Să văd dacă pot deschide fereastra, mamă.
- Cerule, nu! Sunt oameni pe stradă. Vrei să te vadă?
- Dacă asta înseamnă că nu voi lesina de căldură, atunci da.

Emily deschise fereastra şi o rafală de vânt umplu camera. Dens şi înăbusitor, aerul de afară avea un miros puternic, în care se amestecau miresmele orasului şi izul gazelor de evacuare, cenusii, ale fabricilor şi minelor. Emily îl prefera însă aerului fierbinte şi încins din atelierul doamnei Caruthers.

- Cerule! strigă mama tinându-se de nas. Ori lesinăm de căldură aici, ori inhalăm duhoarea minelor!
- E mirosul vieţii, mamă, spuse Emily inspirând adânc. Benzină, cai, transpiratia bărbatilor, parfumurile femeilor.

Aruncă o privire spre usa îngustă pe care dispăruse croitoreasa, apoi se întoarse la fereastră şi, atentă să nu se murdărească de praf, se aplecă peste pervaz.

Soferul unui Ford Model T îsi strecura masina în fata unei căru- te trase de cai, ce făcea livrări şi abia se misca.

- Mamă, hai să mergem la Newman's la prânz!

- Nu azi, am pus-o pe Molly să taie friptura de vită..., începu mama, dar se opri când Emily oftă.

Oftase mult prea tare, dar era prea târziu să mai dea înapoi.

- Bine, bine, e ziua rochiei tale de mireasă! zise şi o apucă pe Emily de braţ Nu te mai agăta de fereastră ca o fată din localurile de dans! Emily, dragă, chiar asa, să stii! murmură mama, iar ochii îi lăcrimară. Eu şi tata suntem foarte mândri de tine! Aproape nu-şi mai încăpea în piele de bucurie în ziua în care Phillip ti-a cerut mâna! A comandat trabucuri noi ca să le împartă la club. Ai devenit una dintre cele mai frumoase fete din Birmingham. Esti inteligentă şi talentată, educată – aspect asupra căruia am insistat – şi esti cu capul pe umeri. Vei face din Phillip un om extraordinar în comunitate. A făcut bine că te-a ales!

Emily se întoarse de la fereastră. Poate că era timpul să îi pună mamei întrebarea care o măcina de când Phillip o ceruse de sotie.

- Mamă, tu l-ai iubit pe tata când te-ai măritat cu el?

- Vai, credeam că tatăl tău face bumbacul să crească primăvara, şi alta nu! Era atât de chipes şi inteligent, spunea cele mai bune povesti, care ne făceau pe toti să râdem şi era idolul tuturor fetelor de la noi din clasă.

- Bunica şi bunicul au fost muftumiti de el?

- Bunicul tău îl credea un neghiob. Mama se schimonosi, imitând expresia şi vocea gravă, afectată a bunicului. „Băiatul are capul plin de prostii, Maggie! Numai gura e de el! Ce înseamnă asta, să deschidă un birou de schimb? Isi va pierde şi cămasa de pe el, îti spun eu, şi-o va pierde sigur!„ zise mama şi râse, arcuindu-şi sprâncenele. Papa a lăsat-o mai moale acum.

- Fără îndoială, mai ales după ce tata i-a cumpărat de ziua lui un autoturism.

Emily se uită din nou pe fereastră, privind viata străzii, lăsându-şi gândurile să zboare.

Il iubea pe Phillip. Cu siguranţă îl iubea, altfel de ce l-ar fi lăsat să o mângâie şi să o sărute?

- Unde e doamna Caruthers asta? se întrebă mama,

trecând dincolo de usa îngustă. A plecat cu vaporul la Paris după material?

Mama încercase, de mai multe ori, în anii din urmă să o angajeze pe doamna Caruthers pentru rochii speciale, dar aceasta o refuzase de fiecare dată. Abia după logodna cu Saltonstall ajunsese mama *demnă* de o audientă la regina cusăturilor. Lui Emily nu i se părea acceptabil, dar, dacă faptul că doamna Caruthers îi cosea trusoul şi ţinuta de nuntă o făcea pe mama fericită, atunci o făcea fericită şi pe ea.

- Asază-te, mamă, nu-ti mai face griji! Va veni imediat.

Avea nevoie ca mama să se linistească, pentru ca ea să-ncerce să înteleagă sentimentul acela care i se cuibărise la piept şi nu-i mai dădea pace.

Spre deosebire de mama, Emily stia că Phillip nu face bumbacul să crească. Şi nici n-o făcea să râdă cu povestile lui caraghioase – cel putin nu prea des. Nici măcar când erau împreună în scoala generală. Totusi, o făcea să se înfioare până-n adâncuri, atunci când o mângâia de-a lungul gâtului.

Emily aruncă peste umăr o privire spre mama, care se odihnea pe divan. Tata îi făcea mamei pielea să freamăte de dorintă? O, Cerule!... Emily închise ochii şi îsi alungă gândul din minte. Chiar dacă ar fi avut curajul sau nerusinarea să o întrebe pe mama sa asa ceva, nu voia să audă răspunsul.

Aplecându-se pe fereastră, Emily trase adânc o gură de aer proaspăt. Da, îl iubea pe Phillip! Trebuia!

Pe 3rd Avenue la colt, Emily zări o siluetă familiară. Inalt, zvelt, îmbrăcat cu o vestă visinie care-l făcea să iasă-n evidentă şi cu ghetre. Phillip! Inima îi sări din piept. La fel ca tata, Phillip era chipes şi inteligent, respectat în oras şi, mai mult ca sigur, obiectul dorintei tuturor fetelor din cercul lor.

Se aplecă şi mai mult pe fereastră şi făcu cu mâna.

- Phillip! Phillip Saltonstall! Bărbatul cu ghetre! Phillip! Tu esti singurul bărbat care le poartă pe timpul zilei.

O mână o smulse înapoi înăuntru.

- Emily Lee Canton, încetează imediat cu strigătele!

Acum *chiar* te porti ca o fată din localurile de dans. Cerule, o doamnă cuviincioasă nu se apleacă de la ferestrele etajului patru să strige ca o sălbatică după gentlemenii cuviinciosi! Mai ales după un bărbat cu reputatia lui Phillip şi care, pe deasupra, îi mai e şi logodnic! Ce Dumnezeu?

Mama se juca nervoasă cu mănusile de bumbac, trăgându-şi-le întruna pe mână.

- Mamă, e Phillip, bărbatul cu care mă voi mărita! De ce nu pot să strig la el de la fereastră?

La urma urmei, nu-şi descoperise abia acum adevăratele sentimente? Emily ridică şi mai mult fereastra.

- Dragul meu, Phillip, sunt aici, sus!...

Cuvintele i se opriră lui Emily pe limbă şi îi alunecară înapoi în gât, aproape înecând-o, când văzu scena ce se petrecea jos.

O femeie zveltă ca o trestie, cu tenul şi părul deschise la culoare, îmbrăcată cu o rochie de un albastru regal şi purtând o umbrelă de soare asortată, se lipi de el, în vreme ce Phillip o strângea în brate, aplecându-şi buzele spre... gâtul ei.

Emily icni, retrăgându-se cu o miscare bruscă şi lovindu-se cu capul de tocul ferestrei. Ţipă, ducându-şi palma la locul dureros, strângând din ochi, dar având încă pe retină imaginea femeii, cu părul strălucind în soare.

- Ţe simti bine? o întrebă mama, atentă la usa îngustă şi închisă. Am de gând să intru şi să văd de ce îi ia doamnei Caruthers atâta timp. E inimaginabil!

Ce făcea Phillip acolo, jos? Cu o femeie în brate, râzând atât de vesel şi de nepăsător? Ba pe deasupra, şi în public! Emily simti cum sângele îi urcă în obraji şi toată fata începe să-i ardă.

-N-avea niciun pic de decentă? De respect? Prea târziu, un geamăt îi scăpă printre buze.

- Emily, ce e? o întrebă mama sa şi se aplecă să privească pe fereastră.

- Nimic, mamă, unui cal i-a căzut potcoava. Ai văzut asta de zeci de ori.

- Dar ai scos un geamăt!

- Calul s-a împiedicat, am crezut...

Ce? Ce a crezut? Fără îndoială că-şi imaginează tot felul de lucruri, fiind atât de sus. N-avea cum să vadă bine!

Şi alti bărbati purtau veste visinii şi ghetre. Intr-o zi obisnuită din săptămână. În mod sigur, nu era Phillip singurul!

Cu o altă privire furisă, Emily surprinse sfârsitul îmbrătisării. Femeia se retrase, râzând, lovindu-l usor pe Phillip cu umbrela peste braţ Phillip se întinse după ea când se pregătea să cotească, iesind de pe 19th Ştreet, să traverseze 3rd Avenue.

Emily îl privi pe Phillip cum se uită lung după *ea* până când se pierde în umbră.

- Iat-o, domnişoară Canton! Iartă-mi întârzierea, drăguto, dar asistenta mea nu despachetase materialul ăsta minunat. L-am comandat de la Paris acum sase luni, destul de sigură că voi avea curând o nuntă deosebită. Şi, cum era de asteptat, iată că am! Minunata Emily Canton! Vino de la fereastră, scumpo, îti vei strica pielea frumoasă!

Bratele doamnei Caruthers erau încărcate cu baloturi de satin strălucitor şi luxos.

- Am şi mătase, dar eu cred că din satin va iesi o rochie de mireasă superbă! AH fixat data nuntii?

- Ne gândim să fie cândva în luna martie, zise mama cu un zâmbet trufas. Lui Emily i se întoarse stomacul pe dos. N-o văzuse niciodată pe mama gâdilând orgoliul cuiva şi iat-o că făcea asta cu doamna Caruthers!

- Emily, uită-te la dantela asta! Ce crezi, draga mea?

- Cred că...

Cred că tocmai am văzut o altă femeie în braţele logodnicului meu. Aruncând din nou o privire pe fereastră, Emily îl văzu pe Phillip îndreptându-se, cu pasi mari, pe 19th Ştreet, în directia clădirii Şaltonstall. Isi ridică pălăria în fata unui grup de trei domni şi se opri să stea de vorbă cu ei, prăpădindu-se de râs.

Cât de jovial era după ce tocmai tinuse în brate aschia aia de femeie, palidă ca o fantomă!

- Martie e o perioadă minunată pentru nunti. Nici prea cald, nici prea frig stăteau de vorbă doamna Caruthers şi mama, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Asta-mi dă timp destul să fac rochiile. Câte domnisoare de onoare? Bineînteles, şi rochia dumneavoastră, doamnă Canton, şi poate şi a mamei dumneavoastră? Şi trusoul.

- Emily, strigă mama, ce vezi asa interesant pe

fereastră? Te rog, smulge-te din curiozitatea ta şi spune-i doamnei Caruthers cum ti se pare acest material! La domnisoare de onoare te-ai gândit? Doamnă Caruthers, acest satin e moale ca untul.

Emily se întoarse şi o văzu pe mama sa cum îsi trece degetele peste materialul catifelat.

- E frumos, spuse ea, aruncând o privire. Atât de pur şi de alb!

Şe întoarse la fereastră. Amiaza stătea linistită pe cornisa ei cerească, fără să stie că lui Emily i se sfărâmase inima. Ea era neprihănită. Dar Phillip? Inima îi bătu cu putere, la amintirea atingerii lui pricepute.

- Cred că nuanta aceasta este perfectă pentru pielea ta. Te rog, draga mea, pe aici! Doamna Caruthers o conduse pe Emily la scăunelul din mijlocul camerei şi îi ceru să urce pe el. Ridică apoi un colt al satinului lângă obrazul lui Emily.

- Da, chiar minunat! Ne hotărâm la o croială? Am aici brosurile lui Goody.

Mama ţinea sus paginile, în timp ce Emily stătea nemiscată pe scaun, pentru ca doamna Caruthers să-şi facă măsurătorile.

- Esti plinută, nu-i asa, Emily? zise doamna Caruthers şi îsi înfăşură centimetrul pe gât. Să începi să strângi mai tare corsetul, dragă, şi s-ar putea să ajungi la 45 de centimetri, ca să ai o talie perfectă la nuntă!

- Mie îmi convin şi 55. Prefer să mănânc. Şi să respir.

- Să mănânci? făcu doamna Caruthers şi îsi arcui sprâncenele. E clar!

Emily îi aruncă mamei o privire cu subînteles.

- Vom discuta, doamnă Caruthers. Muftumim pentru grijă.

Grijă? Mama era prea amabilă! Emily refuză să îsi tină respira- tia sau să îsi tragă burta de dragul siluetei. Fetele din nord poate vor să mănânce ca vrăbiutele, dar fetele din Sud erau robuste şi viguroase. Emily privi gânditoare spre fereastră. Femeia pe care o văzuse cu Phillip era zveltă, cu silueta subtire, perfect modelată de corset.

- Modelul e pentru o mireasă slabă, zise doamna Caruthers şi o cercetă pe Emily pe deasupra ochelarilor. Cred că ar trebui să tii cont de părerea mea, având în

vedere cu cine te măriti, domnisoară Canton!

- As prefera să vă păstratf părerile pentru dumneavoastră! Emily coborî de pe scăunel şi simti că e la un pas să lesine.

- Mamă, te rog...

- Emily Canton, stii prea bine că doamna Caruthers doar îti dă un sfat. Tocmai pentru serviciile sale excelente am angajat-o! zise mama gâdilându-i orgoliul cu destulă pricepere. A creat rochii pentru cele mai de seamă familii din Birmingham. Şi acum, te rog, binedispune-te şi vezi ce model îti convine.

Mama atinse usor o fotografie din catalog.

- Modelul acesta ar fi minunat pentru tine!

Emily se aplecă să se uite. Rochia i se părea ostentativă. Iar cutele şi pliseurile de la spate o făceau să semene destul de mult cu rochia pe care o purta femeia zveltă de pe stradă.

- E groaznic de mare şi greoaie! Mă voi sufoca sub atâta material. Doamnă Caruthers, vă rog să nu-mi încărcati rochia!

Emily nu voia decât să se ducă acasă, să încalece pe una din ie- pele tatei şi s-o pornească în galop pe Muntele Rosu, ca să-şi limpezească mintea, să se gândească, să se apropie de Dumnezeu.

Şi apoi, când Phillip va veni la cină, poate va găsi curajul să-i vorbească despre scena la care fusese martoră astăzi. Desi, până acum, de la logodna lor, prea puţin comunicaseră prin cuvinte. El se exprimase mai mult prin săruturi pasionale şi declaratii de dragoste.

Ei bine, în seara asta va sta în celălalt capăt al salonului, departe de atingerea lui. Poate îi va sugera să joace cărti sau domino.

La lumina zilei, Emily rosi când îi trecu prin cap care putea fi principala preocupare a lui Phillip. Noaptea nuntii lor. Dacă învătase, însă, ceva din întâlnirea cu Daniel de săptămâna trecută, ei bine, acel lucru era să-şi recunoască sentimentele.

- Ce trebuie să facem pentru a ne asigura serviciile dumneavoastră, doamnă Caruthers? Mama stătea în fata croitoresei, cu bărbia ridicată şi umerii drepti.

- Voi scrie o comandă de lucru, doamnă Canton. Plătiti, ca avans, jumătate. Iar Emily va trebui să se hotărască repejor asupra unui model de rochie şi să decidă câte domnisoare de onoare vor fi. Bine- înteles, va trebui să aleagă un model şi pentru rochiile lor. Şi, neîntârziat, o să începem să coasem şi trusoul. Am o ofertă standard de cămăsi de noapte şi lenjerie, pe care cred că domnisoara Canton le va găsi potrivite.

- Cu siguranţă. Cât de amabil din partea dumneavoastră! Aveti o brosură în cazul în care eu şi domnul Canton vrem să adăugăm ceva la trusoul lui Emily?

- Sigur că da. Luati catalogul Goody în seara asta şi alegeti. As vrea să primesc avansul până la sfârsitul săptămânii. După cum stiti, sunt destul de solicitată.

Lui Emily nu-i păsa că doamna Caruthers îi vorbea de sus mamei. La urma urmei, tata, cu compania lui de schimb, devenea rapid unul dintre cei mai influenti oameni din Birmingham şi poate chiar din toată Alabama.

- O singură croitoreasă din acest oraş se poate compara cu mine, dar nu va trebui să-mi fac griji vreodată că-mi va ameninta afacerea. E destul de dezavantajată.

- Cum asa? interveni Emily. Spuneti-ne numele ei şi vom hotărî singure.

- Emily, n-o jigni pe doamna Caruthers! Imi pare atât de rău, nu stiu ce-a apucat-o azi. Mama îi aruncă lui Emily o privire aspră. Ace- easi privire care o făcea s-o ia la fugă de teamă când era mică.

- Vă voi spune numele ei. Putin îmi pasă dacă o alegeri pe ea! Vă pot spune însă că nu e pentru dumneavoastră.

Doamna Caruthers se aseză la birou, cu soldurile late revăr- sându-i-se peste marginile scaunului şi cu poalele fustei făcute grămadă pe covor.

- Taffy Hayes o cheamă. O femeie de culoare, de pe 5th Avenue. Are un atelier închiriat în hotelul domnului Gaston. Din când în când am angajat-o să lucreze la bucată. Dar nu ti-ai dori ca o femeie de culoare să pună mâna pe rochia ta de mireasă albă şi drăgută!

- Ce contează dacă e de culoare?

Emily îsi luă poseta şi umbrela de soare de pe masă. – Sunt lihnită de foame, mamă.

- Hai să mâncăm! Să mă mai îngras un pic.
- Emily, te rog...
- Doamnă Caruthers, nu voi avea nevoie de rochie de mireasă sau de orice altceva de la dumneavoastră, conchise Emily străpungând aerul cu umbrela de soare.
- Domnisoară Canton, vezi matale... Ai auzit ce am spus? Taffy e de culoare.
- V-am auzit. Hai, mamă!

Tocurile lui Emily bocăneau pe scările groase din lemn. Soapte- le aspre ale mamei, ce încă vorbea cu doamna Caruthers, răsunau pe scări în timp ce ea cobora.

Probabil că acum nu putea să facă nimic în legătură cu *ea* şi Phillip*,* dar putea să pună lucrurile la punct cu doamna Caruthers.

Afară, pe stradă, în bătaia soarelui, Emily inspiră aerul lipsit de prejudecăti. Incă de când era mică, încercase să-nteleagă diferenta dintre negri şi albi, dar nu reuşise. Ascultase regulile şi motivele altora, dar, când deschidea Biblia şi vorbea cu Dumnezeu, niciuna dintre învătăturile oamenilor nu părea să aibă noimă.

- N-ar trebui să spui atât de deschis ce gândesti, Emily! Va trebui să repar lucrurile cu doamna Caruthers, dar nu cred că ai stricat chiar atât de mult.

Mama oftă, semn clar de dezaprobare. Emily o privi dintr-o parte.

- Asa mă gândeam şi eu. Ai auzit ce a spus despre cealaltă croitoreasă? Doamna Caruthers a stricat lucrurile, nu eu! Am douăzeci şi doi de ani, sunt absolventă de facultate şi sunt logodită. Peste sase luni voi fi la casa mea. Sunt la vârsta la care pot să hotărăsc singură.
- Mai încet!

Mama se concentră să-şi aseze cum trebuie mănusile.

- La Newman pentru prânz, atunci?

Când drumul se eliberă şi traversară străduta, exact pe unde traversase *prietena* lui Phillip, Mama îsi petrecu bratul pe sub bratul lui Emily.

- Ia ascultă-mă! îi sopti mama încet la ureche lui Emily, în timp ce mergeau. Iti înteleg şi apreciez dorinţa de a-ti impune punctul de vedere. Iti înteleg şi compasiunea pentru cei defavorizati şi nevoiasi. Eu şi tatăl tău facem donatii generoase şi sprijinim diverse cauze din tot orasul.

Dar n-o vei insulta pe doamna Caruthers şi nu ne vei distruge reputatia. Tatăl tău a muncit din greu ca să ajungem aici. Până când va veni în oras o altă croitoreasă de valoarea ei, vei face o mul- time de afaceri cu ea, pentru că vei fi o Saltonstall. Şi, drept să-ti spun, as vrea să-i rămân în gratii. Vreau să apelez şi eu la serviciile ei. Iar asta nu se va întâmpla dacă tu o refuzi din *orice* motiv. Nu stii că gura femeii e ca o moară stricată? Probabil jumătate din vânzătoarele de la Loveman's au aflat deja de schimbul vostru de replici de mai devreme. Dacă le spune oamenilor că preferi persoanele de culoare?

- E arogantă şi nepoliticoasă. Nu vreau să fac nicio afacere cu ea.

Emily o întoarse pe mama către Newman's.

- N-am spus niciun cuvânt care să te facă de rusine pe tine sau pe tata. Ori familia Saltonstall.

- Aluziile tale şi modul ostentativ în care ai coborât scările au fost mai grăitoare decât cuvintele, Emily! Ce te-am învătat eu despre asemenea comportamente urâte?

- Atunci îmi cer iertare de la tine, mamă! Dar femeia aceea nu îmi va face rochia de mireasă!

Mama se opri brusc, făcând-o pe Emily să se oprească şi ea. Valul de trecători se rupse în două ca să le ocolească.

- Iti vei trasa limitele după ce vei fi măritată, fata mea. Vei stabili asta cu Phillip, Domnul să-l aibă-n pază! Dar, atâta timp cât tatăl tău plăteste pentru nuntă, vei purta o rochie creată şi croită de doamna Caruthers.

- Creată? Copiază modelele lui Goody. E o escroacă!

- Creatoarea rochiei tale va apărea în toate ziarele şi în toate rubricile mondene, de aici până în Atlanta şi, categoric, până în New Orleans şi Miami. Şi, negresit, până în Philadelphia, de unde se trage familia Saltonstall, zise – mama, iar apoi îsi duse brusc mâna la cap. Cerule, mi-am uitat pălăria, Emily! Cum ai putut să mă lasi să-mi uit pălăria? Du-te tu înainte, ne vom întâlni la Newman's. Dacă găsesti locuri, comandă-mi şi mie un sendvis cu carne de vită şi un pahar de lapte rece.

- Şi dacă au numai lapte cald, mamă? o necăji Emily cu un oftat, smulgându-i mamei un zâmbet.

Nu-i plăcea să se certe cu ea. Mama putea fi cel mai vajnic susti- nător al ei.

- Uite, fată dragă. Vezi, zâmbetul alungă supărarea, zise mama punându-şi palma înmănusată pe obrazul lui Emily, apoi se întoarse şi o porni înapoi spre Loveman. Totul va fi bine, Emily! O să vezi!

{Daniel

Daniel o zări pe Emily intrând la Newman's, când el tocmai ie- sea de la frizerie, aranjându-şi pălăria nouă de fetru, cu panglică de mătase – destul de frumoasă pentru un fost jucător de baseball –, peste părul proaspăt tuns şi dat pe spate. Scânteierea soarelui în părul închis la culoare al lui Emily, asa cum trecea printre clădirile din centrul orasului Birmingham, îi amintea de cărbunele scos din Muntele Rosu – bogat şi strălucitor.

Ajuns la coltul străzii, ezită, întrebându-se oare de când era ea în oras. Intrebându-se dacă îl văzuse pe Phillip – dacă nu fusese cumva, din întâmplare, martoră la scena pe care o văzuse el în urmă cu o oră. Dă, Doamne, să nu fi văzut!

Dintr-odată, strada se goli. Troleibuzul trecuse. Automobilele şi trăsurile trase de cai se făcuseră nevăzute. Atmosfera deveni neobis- nuit de linistită. Daniel trase aer în piept, coborî de pe bordură şi se grăbi spre partea opusă a bulevardului.

Emily! Avea un fel aparte de a-l abate din drum. De a-i schimba destinul chiar atunci când credea că stie clar încotro va merge şi ce va face.

Mai întâi, cu baseballul. Acum, cu raionul pentru bărbati de la Loveman's. Un flusturatic. Pantalonii cei noi n-au decât să astepte!

Intră pe furis la Newman's, încercând să treacă neobservat, as- cunzându-se în zumzetul baritonal al bărbatilor care luau prânzul la tejghea. Separeurile, aliniate de-a lungul peretelui, erau pline ochi de femei ce se auzeau ciripind vesele, cu vocile lor înalte, sub pălăriile lor cu pene şi boruri înguste.

Daniel îsi domoli pasul când ajunse pe culoarul din mijloc, arun- cându-şi privirea pe deasupra pălăriilor,

încercând să deslusească chipurile şi să-l găsească pe cel pe care-l căuta. Emily intrase singură, sau cel putin asa credea el. A, uite-o acolo în spate, cu capul aplecat peste meniu! Un ospătar ocupat se opri scurt la masa ei. Ea îsi ridică privirea, zâmbi şi rosti câteva cuvinte. Ospătarul dădu din cap aprobator şi se-ndreptă spre usile bucătăriei, cu un lighean de vase murdare în brate.

- Bună ziua! Zise Daniel strecurându-se în separeu şi răsărind drept în fata lui Emily.

Ochii ei căprui rămaseră pironiti pe chipul lui.

- Daniel!

- Asteptai pe altcineva?

Ii zâmbi, dar surâsul lui nu era deloc relaxat şi dezinvolt, nici fermecător, asa cum şi-ar fi dorit. Glasul chiar îi tremurase puţin.

- Mama şi-a uitat pălăria la Loveman's. Trebuie s-ajungă dintr-o clipă într-alta.

- Ce mai faci? o întrebă Daniel şi îsi întinse grăbit mâinile peste masă, voind să le cuprindă pe ale ei, dar lumina rece din privirea lui Emily îl făcu să dea înapoi. începu să-şi frământe pălăria în mâini.

- Sunt bine. Tu? Emily ridică meniul, citind şi, dacă întelegea el bine, ascunzându-se. Ai fost la frizer?

- De unde stii?

- Mirosi a apă de flori. Tata şi Phillip miros la fel când se întorc de-acolo, îl lămuri ea, apoi puse meniul pe marginea mesei şi îsi ascunse mâinile în poală. Văd că ti-ai aranjat cârliontii.

- N-am o iubită să mi-i zburlească.

Isi scoase pălăria, asa cum ar fi trebuit să o facă de când intrase.

- Am citit în ziar că esti logodită cu Saltonstall.

- Pari surprins. Ti-am spus că mă voi logodi.

- În cazul ăsta, mă bucur pentru tine, dacă asta te face fericită.

Era, oare, fericită? Daniel nu-şi dădea seama, izbindu-se de stăpânirea ei de sine. încercă să-i citească în ochi, dar ea se-ncăpătâna să nu-i răspundă cu privirea ei obisnuită, deschisă şi directă. Pe toti dracii, nu putea să sufere zidul acela dintre ei!

Din momentul în care o salutase în biblioteca

colegiului, între ei se legase o camaraderie. Ca şi cum muzica de mars din sufletele lor ar fi răsunat în acelasi ritm. în cele cinci luni cât lipsise el însă, partitura ei se schimbase.

- Sunt în delir, zise ea şi îsi trecu, afectată, mâinile peste masă. De fericire, adică.

- Nu te cred, i-o trânti el, scurt şi la obiect.

Inelul ei îi atrase apoi atentia. Daniel se lăsă pe spate, cu un fluierat descumpănit.

- A dat o sumă frumusică pe el!

- L-a cumpărat de la Paris toamna trecută.

- Chiar asa? Cu sigurantă nu cu gândul la tine, pentru că toamna trecută tu te plimbai cu mine prin curtea colegiului.

- Cât de josnic şi egoist din partea ta, Daniel Ludlow! A cumpărat inelul pentru aleasa lui. A găsit unul care i-a plăcut la nebunie şi a stiut că, mai devreme sau mai târziu, va găsi o femeie pe măsură.

Chelnerul puse o limonadă pe masă.

- Nu e timpul să pleci? zise Emily uitându-se spre intrarea, puternic luminată, a restaurantului. Mama ar putea ajunge în orice clipă!

Daniel îl opri pe chelner şi făcu semn spre paharul lui Emily.

- Vreau şi eu ce bea domnisoara.

- Deci..., oftă ea, ca şi cum s-ar fi resemnat să-i accepte compania. Curând îti vei lua în primire postul de profesor.

- Da, chiar aşa. Te rog să nu uiti de facultatea ta, Em! Educaţia are nevoie de donatii generoase.

- Sunt sigură că Phillip va fi foarte generos cu institutia.

-Phillip? Sau tu? zise el şi râse. *Haide, Em, renunţă!. Arată-mi zâmbetul tău minunat!* Stii cum se spune, bărbatii câstigă banii, iar femeile îi cheltuiesc. Ăsta-i şi motivul pentru care o parte dintre prietenii mei sunt nemultumiti de sufragiul femeilor. De ce să le dăm femeilor drept de vot, să aibă un cuvânt de spus cu privire la taxe sau în politică, de vreme ce bărbatii sunt cei care fac totul?

- Ce idee meschină şi misogină! Femeile muncesc din plin, zise Emily prinzând viată, îndreptându-şi umerii,

ridicându-şi bărbia, pe când în ochi îi reapăru strălucirea familiară de altădată! Lui Daniel îi plăcea să o necăjească şi să intre în dispute cu ea. Fără să fie plătite. Gătesc, fac curătenie, calcă hainele bărbatului, îi poartă copiii. Bărbatii din furnalele Sloss sau Saltonstall ar cădea în genunchi smi- orcăindu-se la primele dureri ale nasterii. Ce pret să punem pe travaliu şi nastere, *hmm?* Şi cu femeia nemăritată cum rămâne? Cu văduva? Ele n-ar trebui să aibă un cuvânt de spus despre felul în care sunt folosite taxele plătite din salariile lor?

- Bine, ai dreptate! Stăteai acolo asa teapănă, că m-am gândit că Saltonstall ti-a luat toată energia.

- Nu-i asa, Daniel. Nu-l cunosti.

- Spune-mi. – Daniel se aplecă peste masă. *Tu* îl cunosti? – Chelnerul le mai aduse o limonadă şi îi întrebă dacă sunt gata să comande. Emily refuză, spunând că îsi va astepta mama.

- Da, îl cunosc. E a doua oară când lasi să se-nteleagă că nu l-as cunoaste. Il stiu pe Phillip aproape de-o viată, tot asa cum îl stiu şi mama, tata şi Howard Jr.

Daniel se rezemă de peretele separeului, ridicând de pe masă limonada, ca să soarbă o înghititură din licoarea rece. Şi să-şi răcorească mai degrabă sufletul decât gâtlejul. Combinatia de dulce şi acru îi aminti că are de făcut o alegere. S-o zdrobească pe Emily cu ceea ce stia sau să-i ofere sprijinul său, să-i fie prietenul care pretindea că este.

Totusi, să fie-al naibii dacă se-nsela cu privire la scena pe care o văzuse la intersectia dintre 19th Street cu 3rd Ăvenue North. L-ar recunoaste oriunde pe Saltonstall! Era singurul individ din oras care purta ghetre pe timpul zilei.

- Mă bucur pentru tine, Em! Daniel puse paharul jos şi îsi opri privirea pe chipul ei. Sincer, mă bucur!

- Mulţumesc. Cuvintele tale înseamnă mult pentru mine.

- Mi-ai găsit până la urmă scrisorile?

- Ce mai contează, Daniel? Am mers mai departe. Suntem alti oameni acum.

Eu sunt acelaşi bărbat, Emily. Cei îndrăgostitfără speranţă de tine.

- Am să le zic eu vreo două celor de la Serviciul

Postal al Statelor Unite! Aveam destule povesti bune în scrisorile alea! Iti spuneam despre meciul în care am câstigat cu treizeci la zero. Când Broderick şi Stonewalter s-au luat la bătaie, împărtindu-şi pumni, iar eu i-am cusut pe amândoi cu ac şi ată. Iti mai povesteam cum ne-am dus noi să înotăm în Ohio. Şi despre noaptea în care am ascultat un muzician cântându-şi, la banjo, marea lui iubire, iar eu n-am putut să mă gândesc decât la tine. As fi vrut să te Un în brate, să dansez cu tine, să te sărut...

- Nu, Daniel, zise Emily şi îsi înclină capul într-o parte. Nu mai are niciun rost.

Isi coborî privirea.

Poate a fost mâna Providentei care ne-a călăuzit când noi nu aveam destulă minte.

- O, ba eu cred că aveam destulă minte! o contrazise Daniel şi îsi trecu mâna prin păr, făcând să i se reverse pe frunte câtiva cârlionti rebeli. Dar, dacă tu esti sigură de asta, atunci sunt şi eu. Noroc şi fericire, Em!

Daniel se întinse după pălărie în timp ce se strecura afară din separeu. Emily îl apucă însă de mână.

- Danny, stai! Când ai venit pe munte să mă vezi, ai zis ceva despe Phillip. Ceva despre... o, nu-mi aduc aminte, dar ai aruncat o umbră asupra caracterului său. Iar acum m-ai întrebat dacă îl cunosc cu adevărat. Ce-ai vrut să spui?

- E timpul să plec, zise şi îsi retrase mâna din mâna ei. Dar Emily i-o prinse la loc.

- Dacă tii la mine câtusi de putin, îmi vei spune!

- Nu cred că-ti dai seama ce-mi ceri, Emily! zise şi o privi o clipă. Şi-i porti inelul!

Emily se uită în jos, îmbujorându-se.

- Am încredere în tine, Daniel. Să m-ajute Dumnezeu, dar am! L-am văzut azi în coltul străzii.

Daniel se aseză pe marginea scaunului. Asadar, văzuse şi ea ce văzuse el!

- Eram la Loveman's, la etajul patru, şi mă uitam pe fereastră, când l-am văzut pe el. Stii, e singurul bărbat din oras care poartă ghe- tre zi de zi. O femeie subtire s-a apropiat de el şi, cât ai clipi, el a luat-o în brate.

Când vocea i se frânse, Daniel se strecură în separeu lângă ea, îsi trecu bratul peste spătarul scaunului şi o

cuprinse de umeri.

- Poate că era o prietenă, o verisoară, fiica unui asociat.

- Crezi?

Tonul vocii, expresia ei inocentă... Daniel se abtinea cu greu să n-o ia în brate şi să nu-i jure că va avea grijă să nu fie rănită.

- A, sunt sigur că nu e nimic! Phillip ti-a dat inelul tie, nu altei fete.

Asadar, Emily văzuse cum Phillip o sărutase, intim, pe gât, pe acea femeie! Daniel se topi de rusine amintindu-şi scena. În plin centru comercial al orasului, Saltonstall se dădea în spectacol cu altă femeie, asa cum faci numai cu sotia în intimitate.

Şi acum Daniel se pomeni că trebuie să îsi apere rivalul ca s-o poată alina pe femeia iubită. Refuza să o mai rănească!

- Dar stii ceva, Daniel Ludlow, să nu-ndrăznesti să mă minti! Altfel nu mi-ai fi dat atâtea de-nteles! N-o să-ti bati joc de mine, m-auzi? Emily lovi cu palma în masă. Ceilalti clienti de la Newman's ridicară capetele şi îsi întoarseră privirile spre ei. Te pricepi la oameni. Tatăl tău e căpitan de politie. Colegul tău de cameră e reporter la ziar. Şi, ce să vezi, îl cunosti personal pe bătrânul Woodward. El te-a recrutat pentru măreata lui echipă Birmingham Barons.

- S-ar putea să stiu câteva lucruri, se prea poate.

Daniel îsi potrivi pălăria, iar parfumul lui Emily îl îmbătă, aprin- zându-i sentimentele.

- N-ar trebui să pui întrebări la care nu vrei să auzi răspunsurile, Emily!

- Am întrebat pentru că vreau să stiu. Daniel...

- Bine, atunci pune-mi o întrebare precisă. Ce vrei să stii?

- Phillip are o..., începu, dar glasul întrebător i se frânse.

- O amantă?

Ea încuviinţă din cap. Rapid. Scurt.

- Emily, ascultă-mă...

- Aici erai, draga mea, am crezut că ai iesit din restaurant. Doamna Canton se strecură în separeu şi apăru în fata lor. Imi pare rău că a durat atât de mult, dar

doamna Caruthers m-a încoltit şi mi-a turuit despre calificările ei de croitoreasă. Daniel Ludlow, bună ziua! Doamna Canton îsi dădu jos mănusile. Ce faci aici?

- Doamnă, mă bucur să vă văd! Am văzut-o pe Emily intrând în restaurant şi m-am gândit s-o felicit pentru logodnă. Daniel se strecură afară din separeu, înclinându-şi pălăria. Dumneavoastră şi domnisoara Canton sunteti două dintre cele mai frumoase femei din Birmingham!

- Multumesc. Esti foarte amabil.

Doamna Canton îsi puse pălăria pe masă şi ascunse, cu un oftat, mănusile sub borul lat.

- Mi-ai comandat lapte rece? E atât de cald astăzi afară!

- Te-am asteptat pe tine, mamă!

Emily se uită pe furis la Daniel.

- N-am vrut să ti se încălzească laptele.

- O, ce fată bună! Scuză-mă... Ospătar!

- Să aveti o zi bună, doamnelor! zise Daniel şi se retrase spre usă. Emily, toate cele bune!

Discutia lor sacadată îl umpluse de neliniste.

- Scuză-mă, mamă!

Emily se strecură afară din separeu, păsi pe lângă ospătar şi îl urmă pe Daniel în partea din fată a restaurantului.

- Spune-mi, sopti ea. Are?

- O amantă?

Il privi drept în ochi. Nu putea... ar fi zdrobit-o. Unghiile ei i se înfipseră în brat.

- Daniel!

- Da. Asa se vorbeste prin oras. Dar ar trebui să afli tu singură adevărul, Emily. Stii că bârfa e neadevărată şi răuvoitoare.

- Nu, nu!

Emily se dădu înapoi, clătinând din cap, mijindu-şi ochii întunecati.

- Eşti un mincinos, Daniel Ludlow! Nu te cred!

Acuzaţia ei îl ustura şi Daniel regretă că a cedat în fata dorinţei sale de a-i smulge adevărul. Dar acum nu mai avea cum să dea înapoi.

- Esti doar gelos, dusmănos şi meschin! îi aruncă ea printre dinti.

- Măcar de-ar fi asa! As minti încă de zece ori mai mult dacă asta ar face ca Saltonstall să nu te însele. Te-am avertizat că nu-i bine să-ntrebi dacă nu vrei să stii, Emily! zise Daniel privind-o cu severitate, apoi smuci usile de la Newman's, astfel încât clopoteii răsunară.

Emily merse după el.

- Ce sperai să obtii mintindu-mă?

- Tu ce sperai să obtii întrebându-mă dacă logodnicul tău are o amantă? M-ai făcut să te rănesc şi nu-mi place!

Iesi fără să se mai uite în urmă şi se năpusti nervos către Loveman's, simtind o fierbinteală-n piept. Asta a fost, asadar! Ultima lui întâlnire cu Emily!

Daniel se răsuci însă brusc pe călcâie. Pur şi simplu nu voia ca ultima ei amintire legată de el să fie tocmai asta, când arunca o umbră grea asupra bărbatului cu care se pregătea să se mărite. întinse mâna spre usa de la Newman's, dar îsi lăsă apoi degetele să alunece de pe clantă.

Asa cum stătea în fata ferestrei, chiar lângă semnul cu „Plăcinta de mere, 25 de centi", o privea cum vorbeste cu mama ei, spunându-i, fără îndoială, ce nemernic era Daniel Ludlow!

Ridică-ţi privirea, Emily! Inima începu să-i bată nebuneste când ea îsi luă de pe masă limonada. îl surprinsese privind-o pe furis, asa că Daniel ridică mâna şi o salută, încercând să-i transmită toată afectiunea lui. *Eşti bine?*

Emily îsi înclină usor capul, iar asta îl mai linisti. Sorbi din limonadă, privindu-l atentă peste marginea paharului. Să intre? Să vorbească cu ea? Să ceară o întrevedere privată şi să îi explice cum de stia un asemenea lucru despre logodnicul ei?

Nu, cel mai bine era să o lase în pace. Făcuse şi-asa destul rău! Două femei de la altă masă le abordară pe Emily şi pe doamna Canton. Daniel le privi cum exclamau, îsi duceau palmele la obraji şi se aplecau să admire inelul lui Emily.

Saltonstall era un păduche. Cumpărase inelul pentru altă femeie. Daniel o stia prea bine. Numai că nu putea s-o dovedească. Şi oricare i-ar fi fost pretul, nu era destul cât să cucerească o femeie ca Emily Canton!

Capitolul opt

Charlotte

Charlotte traversa livingul cu telefonul lipit de ureche, când o bătaie în usă o făcu să se întoarcă.

- Multumesc, Tawny! Ne vedem atunci, zise Charlotte şi îi făcu lui Dixie semn să intre, trecând înapoi prin living, spre masa de lucru din sufragerie. Prânzul, joi, la unu şi jumătate, la Bellini's.

închise, apoi şi îsi notă în calendarul din iPad data fixată pentru întâlnire.

- Tawny? zise Dixie.

- M-a invitat la o gustare cu domnisoarele ei de onoare. Vrea s-o cunoască şi ele pe „celebra Charlotte Malone" – sunt cuvintele ei, nu ale mele. Charlotte zâmbi. Una singură e căsătorită, iar celelalte trei sunt în relatii stabile... Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Tawny că îmi sprijină afacerea! Marketingul înseamnă, practic, din vorbă-n... Dix, de ce ai adus un ciocan şi o surubelnită?

Dixie lovi uneltele una de alta.

- Nu stii niciodată când ai nevoie de ele. S-ar putea să găsesc vreun cui ieşit din zid la tine-n apartament, zise Dix făcându-se că bate cu ciocanul în perete. Sau să fie pe undeva vreun surub slăbit.

- în afară de cel din capul tău, vrei să spui?

Charlotte termină de adăugat în program prânzul cu Tawny.

- Sau le-am putea folosi ca să deschidem cufărul.

- Să deschidem cufărul? Charlotte o fixă cu privirea şi râse usor. E sudat, Dix. Nu poti desface metalul sudat cu un ciocan şi o surubel- nită. Dacă se poate asa ceva, atunci nu mai trec niciodată cu masina pe vreun pod!

- Păi, asta-i tot ce-am găsit, spuse Dixie şi lăsă uneltele pe masă. Dr. Bunăciune foloseste doar bisturie şi foarfeci. Trusa lui de scule e jalnică. N-avea în ea decât o furculiţă, un ciocan şi surubelnita asta ruginită.

- O furculită?

- Da, rămasă de la bucata de plăcintă pe care a mâncat-o când agăta tablourile la noi în apartament. Deci, unde e cufărul ăla de o mie de dolari?

Dixie se uită de jur împrejur prin tot apartamentul, până în bucătărie.

- În camera mea, spuse Charlotte şi făcu semn spre holul scurt.

- Char, cum poti rezista să nu-l deschizi?

- Imi aminteste de... N-am cum să nu mă gândesc că urâtenia aia a fost catalizatorul care-a grăbit despărtirea dintre mine şi Tim.

Charlotte aruncă o privire în e-mail, bucuroasă să aibă ceva la care să se concentreze, în afară de Dixie şi sculele ei.

Cu toate că prietena ei avea un fel aparte de-a sparge, cu unealta îndrăznelii sale, lacăte emotionale sudate.

- Ştii că nu poti evita lucrurile doar pentru că sunt dificile sau sudate.

- Nu evit nimic. În afară de cufărul ăla.

- Char, pe bune, esti ok? întrebă Dixie şi se lăsă pe un scaun, cu ciocanul şi surubelnita în poală.

- M-ai întrebat deja de-o sută de ori în după-amiaza asta! Sunt bine.

- Dacă Jared s-ar fi despărtit de mine cu două luni înainte de nuntă, as fi încă în pat, cu o cutie de servetele în brate.

- Tu te ascunzi în pat cu servetelele, eu muncesc. Trec mai departe. Uit trecutul, zise Charlotte şi îsi lăsă deoparte iPad-ul. Când a murit mama şi a trebuit să mă mut la Gert, am plâns o vreme şi i-am spus lui Gert că mă simt prea rău ca să merg la scoală. Dar, după o lună în care-am plâns seară de seară, m-am oprit. Lacrimile n-aveau să mi-o aducă pe mama înapoi din mormânt. Nici n-aveau să-mi aducă un tată sau bunici. Asa că am continuat s-o jelesc pe mama încercând să fac ceva. M-am ridicat din pat, m-am dus la scoală, am ajuns să stăpânesc fractiile,

am înteles gramatica, eram mereu prima aleasă în echipa de volei, la ora de sport. Mi-am propus s-o fac mândră pe mama.

Charlotte privi lung spre ferestrele cu cercevele negre, prin care licăreau luminile Homewood-ului, ce se ridicau din stradă.

- Nici pe Tim nu-l vor aduce lacrimile înapoi. Asa că muncesc. O fac mândră pe mama.

Tăcerea asternută între cele două prietene îi lăsă lui Charlotte răgaz să respire adânc şi să reflecteze, să-şi pună ordine în gânduri şi să-şi facă un tablou complet al sentimentelor. Il iubea pe Tim, dar ceva o făcuse să aibă îndoieli şi să ezite.

Dixie se aplecă spre ea şi îi prinse mâna.

- Ti-e foame?
- As mânca ceva.
- Ce zici de Homewood Gourmet?
- Să mergem! zise Charlotte şi îsi aruncă geanta pe umăr. M-am tot gândit să fac o călătorie la Paris în toamnă. O vizită la Bray-Lindsay şi la ceilalti designeri ai nostri. Te bagi?
- Dacă mă bag? Până la gât! Sigur, vreau să merg la Paris. Dacă te duci fără mine, dau foc la magazin! spuse Dixie, spintecând aerul cu ciocanul şi surubelnita.
- N-avem nevoie de unelte în seara asta, Dix!

Charlotte o luă pe culoarul dinspre lift.

- Nu stiu, s-ar putea să avem.

Dixie cercetă cu luare-aminte ciocanul, în timp ce Charlotte apăsa pe butonul pentru parter.

- Un lucru stim sigur, va-ngheta iadul înainte ca Jared să observe că sculele au dispărut.

M

Charlotte comandă pui cu sos pesto, supă şi salată, apoi sorbi din ceai, asteptând să comande şi Dixie. Ii plăcea mult atmosfera primitoare de la Homewood Gourmet, zumzetul scăzut al vocilor, clinchetul vaselor, asteptarea unei portii de mâncare fără seamăn.

Isi scoase iPad-ul să arunce o privire peste calendarul din toamnă, să caute o fereastră pentru călătoria la Paris.

Va trebui să ia legătura cu designerii, să aleagă un moment prielnic pentru a le face o vizită, să angajeze pe cineva care să supravegheze magazinul în lipsa ei, asa că ar face bine să decidă care ar fi cea mai bună perioadă. Când Dixie termină de comandat, Charlotte îsi desprinse privirea de la iPad şi se pregătea s-o întrebe despre programul ei. Ochii îi fugiră însă spre intrare şi, în clipa aceea, cuvintele i se opriră în gât, iar inima, slăbită, îi stătu-n loc. Tim! Cu o femeie frumoasă!

- Char, ce e? o întrebă Dixie şi se răsuci să se uite peste umăr. O, uau, nu-mi vine să cred!

- Hai să plecăm!

Charlotte îsi închise iPad-ul şi îl îndesă în geantă.

- După ce se asază ei..., zise ea şi se lăsă în jos, spre masă, ascun- zându-se după Dixie, ... putem să ne furisăm afară!

- Stai dreaptă! N-o să te ascunzi rusinată. Lui ar trebui să-i fie rusine!

- Sigur, dar el e cu o femeie splendidă, iar eu stau aici cu tine.

- O voi lua asa cum ai avut de gând s-o spui, nu asa cum a sunat, Charlotte.

- Stii ce vreau să spun, zise Charlotte schiţând o grimasă şi reti- nându-şi cu greu lacrimile care o năpădeau.

Tim măsură din priviri restaurantul, cu capul ridicat, în vreme ce însotitoarea lui, o blondă adorabilă – cu un profil al naibii de aproape de perfectiune – îsi înlăntuia bratul de al lui. El se aplecă să îi soptească ceva la ureche şi ea îi surâse, cu un zâmbet fără cusur.

Charlotte simti fierbinteala din privirea visătoare a femeii străbătând toată încăperea. Trebuia să iasă imediat de acolo! Calculând câti metri erau până la intrare, estimă că zece pasi uriasi o vor scoate pe usă rapid.

- Dixie, dacă vrei, poti să rămâi şi să fii curajoasă, să tii capul sus şi toate cele, dar eu plec, zise Charlotte smulgându-şi portofelul din geantă şi aruncând o bancnotă de douăzeci pe masă. Ar trebui să fie suficient pentru mâncarea mea.

Dixie o strânse de braţ

- Nu pleci! Am venit să mâncăm, să iesim în oras, să ne distrăm. Am venit aici ca să uiti de el. Şi să discutăm

despre afaceri.

- Cum să uit de el dacă sunt nevoită să-l privesc? Dacă orice râset mă face să mă uit în jur să văd dacă e al *ei?* Intrebându-mă oare ce îi spune *ei.* Şi, în primul rând, de ce e aici cu *ea.*

- Charlotte, probabil e o clientă, o colegă, ceva legat de arhitectură.

- De ce îi iei apărarea? E la o întâlnire, îmi dau seama. Nicio clientă nu i-ar arunca priviri languroase. Oricum, eu plec şi nu vreau să mă vadă.

Chiar atunci apăru chelnerita, iar Charlotte mai puse încă două bancnote de douăzeci pe masă.

- Scuzati-mă, domnisoară, noi o să plecăm. Ar trebui să fie suficient pentru nota noastră de plată.

- Ce notă de plată? întrebă Dixie fluturând din mână peste masa goală. Nici măcar nu am mâncat!

- Dar am comandat. Şi mâncarea neconsumată costă bani.

Charlotte se ridică, aplecându-se, cu ochii tintă la Tim. Stătea asezat cu *ea* de partea cealaltă a usii. Charlotte putea să evadeze fără să fie văzută. Lăsându-se în jos, ascunzându-se în spatele chelnerite- lor şi clientilor, îsi croi drum până la usă, printr-un labirint de oameni, şi ieşi brusc în noaptea răcoroasă de aprilie, răsuflând usurată.

Dixie o urmă pe Charlotte cu un clămpănit de tocuri care, lovind trotuarul, parcă spuneau la fiecare pas: *Sunt nebună – Te înţeleg – Sunt nebună – Te înţeleg – Trop-trop.*

- E ridicol. El s-a despărţit de tine, iar tu îi dai voie să te alunge din restaurant?

Dixie îsi îndreptă cheia cu telecomandă spre masină. Claxonul piui. Farurile licăriră.

Charlotte se urcă pe locul din dreapta, îsi înclestă mâna pe mânerul usii cu atâta putere încât i se albiră articulatiile şi îsi strânse geanta le piept.

- Am mintit, Dix. Nu mă simt chiar asa de bine. Sunt tristă şi toată povestea asta îmi face rău.

Lacrimile îi scăldară cuvintele.

- Nu-mi vine să cred că are pe altcineva! Ea trebuie să fie motivul pentru care avea îndoieli, zise Charlotte privind pe geam, apoi se întoarse spre Dixie. Era drăgută, nu-i asa? Da, era superbă!

- Sigur, dacă îti plac fetele slabe cu prea mult machiaj. Charlotte, n-ar face Tim asa ceva!

- Incă îi mai iei apărarea? Dix, ce stim noi *cu adevărat* despre el?

- Stim că stă în fata geamului tău chiar acum.

- Charlotte! Tim stătea lângă uşă, cu mâinile pe cureaua pantalonilor şi capul înclinat într-o parte, uitându-se în jos la ea. Pot să vorbesc cu tine?

Ea se aplecă spre Dixie, cu palmele făcute căus la ochi.

- Crezi că m-a văzut?

- E la jumătate de metru de tine. Da, te-a văzut! zise Dixie râzând şi împingându-i usor mâna din dreptul fetei. Dar numai o vorbă să-mi spui şi dau cu spatele să iesim de-aici! Nu promit că n-o să-l calc pe degetele de la picioare!

- Ar trebui să vorbesc cu el? o întrebă Charlotte aruncând o privire peste umăr. Tim încă stătea lângă fereastră, uitându-se la ea.

- Vrei să auzi ce are de spus? La urma urmei, a plecat de lângă *ea* şi a iesit să vorbească cu tine!

Charlotte slăbi strânsoarea gentii pe care o adăpostea în poală. Il stia dintotdeauna pe Tim drept un om onorabil, căruia, în plus, nu-i plăcea să lase lucrurile neterminate.

Iesi din masină, închizând usa în urma ei. Isi încrucisă bratele, rezemându-se de portieră.

- Ce e?

- Ce mai faci?

Tim stătea la câtiva pasi de ea. O aromă de mirodenii, amestecată cu un parfum floral difuz se strecură între ei.

- Minunat. Perfect! Mă bucur de o seară în oras cu prietena mea, Dix. Jared e la lucru, la spital.

- E o prietenă, Charlotte, explică el, arătând spre restaurant.

- Cine? întrebă Charlotte şi se aplecă spre el, apoi privi spre restaurant de parcă n-ar fi văzut-*o* mai devreme.

- Kim.

- Erai aici cu Kim? Fosta ta iubită?

- Mda, cu ea, zise el şi făcu o grimasă. Ştiu că ne-ai văzut, Charlotte! Te-am văzut când te furisai afară.

- Tim, ce vrei? De ce ai iesit?

- Să-ti explic. N-am stiut că e în oras până când nu m-a sunat azi. Voia să vorbim, explică el şi îsi drese glasul,

aruncând o privire spre locurile pustii şi întunecate din parcare. Te simti bine?

- Arăt ca şi cum m-as simti?

Replica ei dură nu arăta deloc că inima i se înmuia.

- N-am putut să dorm azi-noapte, spuse Tim, încet şi intim. Tu ai...

- Ce-a fost, a fost, Tim! Nu putem fi logoditi, dacă tu nu vrei să te căsătoresti.

Se simti cam lasă, asa cum îsi ascundea propria frică de nuntă după frica lui. El dădu din cap aprobator, muscându-şi buza de jos.

- Da, cred că da.

- Hei, Tim, e bine, e foarte bine, zise Charlotte şi îsi schimbă pozitia, desfăcând bratele şi schiţând un gest nepăsător cu mâna. E mai bine asa, stii? Cel putin n-am trimis invitatiile. Iti poti imagina cum ar fi fost să înapoiem toate cadourile alea? Ce cosmar!

- întotdeauna e şi o parte bună în orice situatie, cred. Una mică, dar..., începu Tim şi îi aruncă aceeasi privire care îi vrăjise inima în prima seară când s-au cunoscut. Am putea să stăm de vorbă? Poate săptămâna asta?

- Despre ce să stăm de vorbă, Tim? Despre motivul pentru care n-a mers? Despre faptul că nu ai vrut să te însori cu mine? Cred că ne-am spus tot ce era de spus şi eu fac acum tot ce pot ca să merg mai departe.

- Mi-e dor de tine, zise el, iar vântul îi răvăsi bretonul, suflându-i-l peste ochi.

Charlotte îsi strânse degetele în podul palmelor, tinându-şi bratele lipite pe lângă trup, încercând să reziste impulsului de a întinde mâna ca să-i dea la o parte părul de pe fată, trecându-şi usor degetele peste fruntea lui, apoi mai jos, peste obrajii cu pometi înalti şi puternici.

- N-a trecut decât o zi, Tim!

El râse încet.

- Cea mai lungă zi din viata mea! M-am tot întins după telefon să te sun.

- Nu ti se pare ciudat? Ieri nu te puteai *hotărî* să mă suni. Te-ai dus la curse şi ai uitat cu totul de planurile noastre.

- Toată ziua am încercat să înteleg de ce. Singura explicatie pe care am găsit-o a fost că îmi e dor de

Charlotte, ca prietenă.

- Nu şi ca logodnică?

- Angajamentul acela mă făcea să mă simt blocat, ca un raton într-un copac, dar de prietena mea Charlotte, de ea chiar mi-e dor!

- De ce ti-e teamă mai exact? De căsătorie în general sau de căsătoria cu mine?

- De căsătorie în general. De tine îmi cam place. Mult! Poate că nu îmi dădusem seama cât de mult.

Charlotte se înfioră în adierea vântului.

- Prietena era la pachet cu logodnica. Nu poti avea una fără alta.

- Da, asa m-am gândit şi eu, zise şi privi spre restaurant. Cred că ar fi mai bine să plec.

- Cred că da.

Luptă pentru mine, Tim! Luptă cu temerile taie! Charlotte deschise portiera.

- Poftă bună!

- Presupun că nu e posibil să ne-ntâlnim în curând la o cafea sau la un prânz.

- Nu, Tim, nu! Imi pare rău că ti-e dor de mine ca *prietenă* şi-ti lipseste confortul de-a mă avea alături, fără senzatia de raton rămas în copac! Dar tu ai fost cel care m-a cerut în căsătorie. Am avut încredere în tine. Te-am iubit. Iar pe Charlotte-logodnica o cam doare acum că iei cina cu altă femeie, la douăzeci şi patru de ore după ce ne-am despărtit.

- E doar o prietenă.

- La fel ca mine? O altă membră a brigăzii de foste logodnice ale lui Tim Rose!

El oftă.

- Ea s-a despărtit de mine.

- Atunci, dă-i bătaie! zise Charlotte şi se sui în masină. Ai acum sansa s-o recuceresti!

- Haide, Charlotte, nu-i asa şi-o stii şi tu!

Dixie iesise din parcare şi se îndrepta spre sosea, înainte ca primul hohot de plâns să-i scape lui Charlotte dintre fălcile înclestate şi buzele lipite. Cu umerii încovoiati, îsi plecă fata spre genunchi şi plânse tot restul drumului spre casă.

Capitolul nouă

Emily

Când ajunse la uşa bibliotecii tatei, Emily se opri un moment înainte să apese pe clantă. De când era mică, tata o încurajase să vină la el ori de câte ori avea nevoie, fără să-i ceară vreodată să bată sau să întrebe dacă poate intra. Usa lui era întotdeauna deschisă pentru ea.

- Emily, intră, intră!

Tata puse jos stiloul şi se ridică să o întâmpine.

- Tocmai îi scriam fratelui tău. Să-i spun despre petrecerea de logodnă din seara asta.

- Spune-i că mi-as fi dorit să fie şi el aici. Imi e dator cu o scrisoare lungă, cu toate noutătile.

Howard Jr., cu trei ani mai mic decât ea, îi fusese lui Emily unul dintre cei mai buni prieteni – un confident şi un susţinător – până plecase la Harvard. Ii lipseau acum sfaturile lui şi felul în care-i spunea, necăjind-o: „O, surioară!”

- Da, da! zise tata şi îsi netezi pantalonii pe genunchi când se aşează la loc pe scaun. Astepti cu nerăbdare seara asta? Va fi aici toată crema orasului Birmingham!

Tata îsi împreună palmele şi le aşează pe piept, lăsându-se pe spate, cu o atitudine de mândrie şi multumire sufletească.

- Fetita mea se mărită!

- Da, tată. Mă... mărit. Şi seara asta... seara asta este... ei bine, o seară importantă pentru noi toti.

Spune odată cu voce tare, Emily! Tata va şti ce să facă.

- Te frământă ceva, fata mea?

Da! Tata o citea întotdeauna. Problema care o preocupa de astă dată nu era măruntă! Emily se îndreptă spre fereastră, zărind imaginea fantomatică a trăsăturilor frumoase, regulate ale lui Daniel în umbrele copacilor care îsi clătinau şi loveau crengile.

- Ti-aduci aminte că Howard Jr. nu voia să meargă la

Harvard? Voia să urmeze Universitatea din Alabama, la fel ca mine, dar ai insistat tu. Lui i se părea că Harvard e prea departe, o scoală de yankei, într-un oras yankeu friguros.

- Descoperă acum că tatăl lui stie ce e mai bine pentru el.

- De asta sunt aici, tată! Emily se apropie de fotoliul de lângă birou. Am nevoie de cel mai bun sfat al tău.

- Ce este, Emily? Pari nelinistită.

Tata scoase din cutie unul dintre trabucurile lui cubaneze nepretuite.

Cu toate că îi ascunsese scrisorile lui Daniel, tata era stânca ei, sprijinul ei, omul care stiuse să aleagă ce era mai bine pentru ea, mult mai des decât voia să admită. Educatia. Câteodată, prietenii. Şi chiar atunci când i-l sugerase pe Phillip ca pretendent serios după ce Daniel plecase să joace pentru Barons.

- E legat de Loveman's? Mama ta mi-a spus ce s-a întâmplat cu doamna Caruthers. Nu pune la inimă, fată dragă! E o simplă croitoreasă şi tot ce vrem de la ea e să lucreze cum stie ea mai bine. Mama ta se va asigura de asta, nu-ti face griji!

- Ba pun la inimă, tată! Nu-mi place de ea, după cum nu-mi place nici atitudinea ei fată de persoanele de culoare.

Dar, în lumina aluziei lui Daniel referitoare la Phillip, prejudecă- tile doamnei Caruthers păleau pentru moment.

- Ai grijă, Emily, există legi!

- Sunt constientă de legi.

De legile foarte nedrepte. În clipa de fată, însă, tânjea după alinarea tatei în ceea ce-l privea pe Phillip.

Tată, nu din pricina doamnei Caruthers am venit. Am venit din pricina lui Daniel Ludlow.

Tata îsi întoarse privirea spre trabuc, trăgând adânc câteva fumuri şi asezându-se mai confortabil în fotoliu.

- Am auzit că s-a întors.

- Ai ascuns de mine scrisorile de la el.

Afirmaţia ei nu era insinuantă. Era purul adevăr.

- E o acuzaţie destul de serioasă, Emily.

Tata continuă să pufăie din trabucul lui. Emily se duse la fereastră şi o deschise. Adierea înrourată a serii, purtând mireasma pământului copt în soare, risipi fumul de tutun.

- Chiar asa? Le-am găsit în grajd.

- Ce căutai tu în grajd? zise tata scuturând cenusa în scrumiera înaltă de lângă birou şi privind-o apoi atent. Molly m-a dat de gol, nu-i asa?

- Nu. Ai în ea o confidentă de încredere. Daniel a venit să mă vadă. El mi-a spus despre scrisori.

Emily se tinea tare, cu mult curaj – asa se stătea de vorbă cu tata, cu capul sus şi încrezătoare.

- De ce le-ai luat? Cred că îmi apartin, tată. Nu-ti stă-n fire!

- Scrisorile care ajung în casa mea sunt proprietatea mea. Şi fac ce consider de cuviintă cu ele!

- Nu şi atunci când îmi sunt adresate mie. Eu nu sunt proprietatea ta. M-ai crescut să fiu o persoană independentă.

- Da. Totusi, când vine vorba despre problemele inimii, un tată stie cel mai bine. Daniel Ludlow e băiat bun, Emily, dar nu e de nasul tău.

- Cum poti spune asa ceva? zise Emily şi se aplecă peste birou, apucând cu mâinile de marginea groasă. Abia dacă-l cunosti!

- Il stiu suficient, îi stiu familia şi descendenta. V-am urmărit anul trecut, iar ceea ce am sperat că e o idilă adolescentină s-a transformat în ceva ce tu ai considerat a fi iubire, îi mărturisi- tata, apoi îndreptă trabucul spre ea. M-am bucurat când a plecat să joace baseball.

- E hotărârea mea pe cine iubesc, tată!

- Nu-l iubesti pe Phillip?

- Nu vorbim despre Phillip. Vorbim despre Daniel. Nu mi-ai dat ocazia să aleg singură între Phillip şi Daniel. Mi-ai manipulat sentimentele cum ai vrut tu, ascunzând scrisorile lui Daniel.

- Ce-ai vrea să fac? Să te las să-i dai lui Phillip Saltonstall inelul înapoi? Indiferent dacă esti sau nu recunoscătoare, Saltonstall e o partidă bună pentru tine şi pentru întreaga familie, Emily! Mama ta a început să fie invitată la cluburile femeilor care înainte o desconsiderau. Eu am deja o pozitie mai înaltă în clubul meu. Cameron Saltonstall are de gând să vină cu câteva dintre afacerile bancare la Casa de Schimb Canton şi, în plus, să ne recomande prietenilor lui. Acum în joc sunt mult mai multe

decât sentimentele tale, fată dragă! În afară de asta, nu te-am crescut ca să te măriti cu un bărbat fără bani, fără relatii şi fără viitor.

- Nici tu n-ai avut bani, relatii şi viitor atunci când ai început. Dar ti-ai făcut relaţii, ai făcut bani şi, în felul ăsta, ti-ai făcut viitorul, tată! Nu te-ai dat înapoi de la muncă, oricât de greu ti-a fost, iar asta te-a făcut un om minunat, cu caracter.

Ocoli biroul şi îngenunche în fata fotoliului, lipindu-şi palmele de bratele netede de lemn.

- Asta am văzut eu la Daniel. Acele părti din tine care te-au făcut minunat. Tu, în schimb, nu i-ai dat nicio sansă!

- Emily, draga mea, cu ani în urmă, în vreme ce-mi rupeam spinarea ca să-mi clădesc compania, mi-a iesit în cale un investitor. Mi-a dat o mână de ajutor, mi-a oferit sprijin financiar. Ce crezi, am fost destul de întelept încât să accept?

- Sigur că da, răspunse Emily şi îi scutură scrumul de pe mânecă. Nu esti un nechibzuit!

- Nici tu nu esti o nechibzuită, zise tatăl şi o privi prin rotocolul de fum. Phillip îti va oferi o viată mai bună, Emily! O deschidere în societate, o cale prin care copiii tăi să aibă şi mai mult decât ai avut tu.

- Da, dar, sincer, dacă...

Emily se ridică, privindu-şi lung palmele, cu un frison de neli- niste în vine. Oare ar fi cinstit fată de Phillip să aducă vorba despre indiscretia lui, înainte să-l întrebe pe el mai întâi? înainte să afle versiunea lui? Se prea poate ca Daniel s-o fi mintit. Desi nu-şi aducea aminte ca el să-i fi spus vreodată vreo minciună. Nici măcar una mică, nevinovată. Fără îndoială că propriii ei ochi nu o minteau. Văzuse ce văzuse în ziua aceea, la Loveman's. Şi Daniel, la fel.

- Emily, începusesi să mă-ntrebi: „Dar dacă...?”

Se uită la tatăl ei.

- Nimic, cred.

Ce şi-ar închipui tata dacă l-ar acuza pe Phillip de un asemenea lucru? Ar crede că face speculatii, că se poartă prosteste şi complotează cu iubitul ei părăsit.

- Doar mă-ntrebam ce să-nteleg despre scrisori.

- Aşadar, Molly e confidenta mea de încredere?

- Nu e nici proastă, tată.

- Emily, de ce nu te îmbraci? zise mama năpustindu-se în bibliotecă. Petrecerea ta începe peste o oră. Howard, de ce o reţii?

Mama purta o rochie mulată pe corp, din sifon roz pal şi dantelă. Părul ei des, brun cu reflexe chihlimbarii, era aranjat într-o coafură bogată, în stil Pompadour. Cercei cu diamante îi sclipeau în loburile urechilor.

- Molly ti-a dus rochia sus, Emily. Hai fuguta, schimbă-te!

Tata se ridică când se apropie ea şi se aplecă să-i dea un sărut.

- Smochingul e pregătit în camera ta, Howard!

- Mai voiai să-mi spui ceva, Emily?

Tata începu să-şi aranjeze la loc registrul şi stiloul.

- Nu, tată, zise ea şi o porni spre uşă. MuRumesc.

- Emily! o strigă tata. Toate miresele devin nelinistite. Fii fără grijă, nu l-am îndrumat gresit pe fratele tău când l-am trimis la Harvard. Nici pe tine nu te-am îndrumat gresit!

M

Din înaltul Muntelui Rosu, care se înălta peste valea Jones şi luminile pâlpâitoare ale Grasului Magic, Emily era printesă pentru o noapte. G sută de invitati se ospătau cu friptură de prepelită şi piure de cartofi şi budincă de ciocolată la desert. Toate, în cinstea ei şi a lui Phillip.

Phillip o luă de brat când se adunară în marea sală de bal a familiei Saltonstall. Majordomul deschise larg usile terasei şi o adiere răcoroasă se strecură din vale. În cealaltă parte a încăperii, o mică orchestră îsi acorda instrumentele, purtându-şi arcusurile peste corzi, creând o melodie disonantă.

- A fost o cină excelentă, Saltonstall!

Powell Jamison, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Phillip, li se alătură lui Phillip şi Emily în mijlocul sălii şi se învârti încet în cerc, cu fata către invitati.

- Doamnelor şi domnilor, în calitate de cavaler de onoare al bunului meu prieten Phillip, dati-mi voie să tin un toast!

Ridică în aer un pahar de sampanie aurie. În sală, chelnerii le împărteau invitatilor cupe de sampanie.

- Pentru Phillip şi frumoasa lui viitoare mireasă, Emily!

Invitaţii îsi ridicară paharele.

- Cele mai bune urări pentru o căsnicie lungă şi fericită! Şi, Emily, poate-mi spui mai târziu ce-a făcut ticălosul ăsta de te-a convins să te măriti cu el!

Hohote de râs umplură sala. Phillip o cuprinse pe Emily de mijloc, chiar atunci când ea întâlni privirea tatei, care dădu din cap, făcându-i cu ochiul. *Ceţi-am spus eu?...*

Emily îsi ridică paharul spre el. *Pentru tine, înţeleptul meu tată!*

- Vă multumesc tuturor că sunteti alături de Emily şi de mine în seara asta! Phillip o trase mai aproape de el când se adresă oaspetilor din sala de bal. Cum am convins-o pe această fiintă desăvârsită să-mi fie mireasă, Powell? Am vrăjit-o cu farmecul meu, fireste! Phillip făcu o plecăciune, iar răspunsul fu un ropot de aplauze şi râsete.

- îndrăznesc să spun că e vorba de inelul mare pe care i l-ai dat, zise Cornelia Weinberg şi făcu un pas cutezător în fată, remar- cându-se din rândurile invitatilor.

La treizeci şi patru de ani era deja văduvă, după ce sotul îi murise, cu trei ani în urmă, de atac de cord, la vârsta de saizeci şi cinci de ani.

- Drept să-ti spun, mie mi-ar fi câstigat inima.

- A, dar cred că sunt prea tânăr pentru tine, Cornie, o necăji Phillip. Ţie îti plac bărbatii... cum să spunem... mai experimentati?

Emily se lipi de bărbatul ei, lăsându-şi toate îndoielile să se evapore în zeflemeaua plină de viată a prietenilor şi în euforia de a fi sărbătorită în această seară. Cornie îi devenea o prietenă dragă, iar Emily îi admira optimismul.

Emily savura cel mai mult momentele ca acesta, când prietenia, camaraderia făceau să dispară toate etichetele sociale, iar oamenii se simteau liberi să râdă.

- Dacă puneam ochii pe tine, Phillip Şaltonstall, nu mi-ai fi scăpat! zise Cornie, împungându-l cu vorba, în mijlocul ringului de dans. Phillip o tinea strâns în brate pe Emily.

- Nu ochesti tu chiar atât de bine, Cornie! replică

Phillip, plecând bărbia, dar ridicând din sprânceană.

- Presupun că nu vei mai afla niciodată!

Nicio altă frumuseţe din Birmingham nu ştia să arunce ironii aşa cum o făcea Cornie. Avea un fel aparte de a le face să pară nevinovate.

- Voi doi, gata! interveni între ei Powell. Orchestra e gata. Cornie, tu îmi poti acorda mie primul dans.

El era un burlac convins, asa că tacticile de vânătoare ale lui Cornie nu-l speriau.

Invitatii se adunară în grupuri mici, asteptând să înceapă dansul. Femeile stăteau de vorbă despre viitorul sezon al debutantelor. Bărbatii discutau despre echipa Barons şi fotbalul din Alabama.

- Phillip, minunată petrecere! zise Herschel Wainscot şi îi strânse mâna. Emily, adorabilă, ca întotdeauna! Te superi dacă eu şi viitorul tău sot vorbim despre afaceri numai o clipă?

- Dar numai o clipă, domnule Wainscot! E petrecerea mea de logodnă şi nu vreau s-o strice nimic.

Emily îi aruncă o privire mustrătoare, dar rapidă. Era prea fericită!

- Promit să nu-l retin mult, dar nu stiu din ce motiv se pare că nu pot să dau de Phillip în timpul orelor de program. E foarte ocupat!

- Sunt tot timpul la dispozitia ta, Hersh.

- Atunci mai stai şi pe la birou din când în când! O să-ti dau un telefon!

O femeie suplă apăru lângă domnul Wainscot. Emily întepeni şi un fior o străbătu prin tot corpul. Femeia de pe stradă... din fata magazinului Loveman's! Picioarele începură să-i tremure sub poalele lungi ale rochiei de tafta.

- Prezintă-mă, Herschel!

- Emmeline Graves, iată-i pe domnul Phillip Saltonstall şi viitoarea lui mireasă, domnisoara Emily Canton.

- încântată să vă cunosc, domnule Saltonstall! spuse femeia şi îi întinse mâna lui Phillip, ferindu-şi însă privirea. Domnisoară Canton, ai o rochie încântătoare!

- Multumesc.

Emily îsi adună toate puterile, în timp ce-l privea cu atentie pe Phillip. Oare o soarbe din ochi pe femeia asta

zveltă? Cea pe care Emily o văzuse râzând cu el pe 19th Street? Avea aceeasi siluetă subtire şi acelasi păr blond, bogat.

Dar Phillip abia îi strânse mâna, îndreptându-şi atenţia spre estradă şi orchestră.

- Cât timp le ia să-şi acordeze instrumentele, pentru numele lui Dumnezeu? zise el. Abia astept să mă rotesc pe ringul de dans, cu fi- inta aceasta minunată în brate!

Privi în jos la Emily, ridicându-i bărbia cu o atingere usoară a degetului.

Domnul Wainscot chicoti.

- Ei bine, hai să vorbim în timp ce asteptăm! Phillip, cum îti merge cu programul de închiriere a detinutilor către minele Salton- stall? Ne-am gândit că ar putea fi de folos dacă ar lucra la drumurile orasului.

- Nu avem plângeri din partea supraveghetorilor.

- Aveti însă din partea cetătenilor, Phillip, interveni Emily în conversatie. Detinutii trăiesc în conditii jalnice şi sunt tratati cu cruzime. Tata are cai şi câini care o duc mai bine decât ei!

- Emily...

Privirea lui Phillip îi cerea supunere tăcută.

- Sunt oameni, nu animale!

- Sunt detinuti, domnisoară Canton, spuse domnul Wainscot, iar tonul său îsi pierdu orice urmă din farmecul de mai devreme. Isi plătesc datoria fată de societate.

- Cu lanturi la picioare şi muncă silnică pentru o infractiune măruntă? Pe jumătate morti de foame, biciuiti pentru cea mai mică abatere. E barbar şi sub demnitatea unui gentleman din Sud! punctă Emily şi se aplecă spre domnul Wainscoat. Şi toti sunt de culoare.

- N-am stiut că-ti pasă, Emily! Au avut parte un proces corect.

- Din partea unor jurati şi a unor judecători albi, care dau pedepse crude şi neobisnuite, pe care nu le-ar da unor albi! Oricum, nu pentru aceleasi delicte. Nu văd detinuti albi repartizati în programul de închiriere. Oamenii sunt înselati, făcuti să muncească mai mult decât le e sentinta, ca să plătească pentru ce? Pentru un trai în mizerie? Pentru a le burdusi buzunarele proprietarilor de mine şi escrocilor care conduc orasul?

- Domnisoară Canton! făcu domnul Wainscot şi se uită piezis la ea.

Emily îsi adună fortele pentru o replică tăioasă. El, în schimb, izbucni în râs şi îl bătu pe Phillip pe umăr.

- Phillip, ai aici un temperament aprig! Inteligentă. Spune, cu elocventă, ce gândeşte. Chiar mai bine decât majoritatea bărbatilor. Poate va studia avocatura şi va intra în barou. Sau va prelua o functie de conducere în birourile Saltonstall.

Phillip chicoti, convins că Wainscot glumeşte.

- Emily nu are asemenea aspiraţii.

- De unde stii, Phillip? sări Emily. M-ai întrebat? Bărbatii ca voi doi le fac pe femei să îsi dorească să voteze, ca să aducă putină politete şi omenie în politică.

- Draga mea! zise Phillip cuprinzând-o pe după mijloc şi strângând-o aproape de el. A sunat ca un pamflet. Credeam că nu te interesează întâlnirile sufragetelor. Uite, e petrecerea noastră. Hai să...

Orchestra începuse un vals.

- ... să dansăm!

- Da, sigur, zise Emily şi îsi tamponă stropii de sudoare de pe frunte cu batista pe care-o strângea în palmă. Imi pare rău, Phillip, nu mi-am dat seama că fineam în mine toate astea.

- În cazul ăsta, ne-ai luat prin surprindere pe amândoi, îi replică Phillip, apoi îi prinse chipul în mâini şi îi mângâie buzele cu degetele mari, făcând-o să freamăte. Dar esti foarte frumoasă când esti păti- masă. Mă face să vreau... Buzele lui le acoperiră pe ale ei, iar Emily se agătă de el şi de pasiunea lui. Când Phillip îi dădu drumul, ea căzu la pieptul lui.

- N-am vrut să te fac de râs.

- Nu m-ai făcut de râs, iubito, dar poti fi sigură că sunt un bărbat ca Herschel Wainscot. Un om de afaceri care munceste ca să ne fie mai bine tuturor din orasul ăsta. Hersh e putin cam arogant, dar e un om chibzuit şi puternic.

Phillip îsi trecu usor mâna peste obrazul ei când începură să valseze de jur împrejurul sălii. Pas, întoarcere, pas, întoarcere.

- Nu mă satur niciodată să te privesc, Emily! Esti atât

de frumoasă!

Tonul său scăzut şi romantic o vrăji. Privirea lui o întâlni pe ai ei, iar Emily simti că se contopeste cu el.

- Esti foarte amabil, frumosul meu Phillip! Nu vreau să-ti fac probleme.

- Abia astept noaptea nuntii noastre! Poate vei păstra pentru mine ceva din focul şi pasiunea ta.

- Phillip..., şopti ea, arzând de ruşine, deşi aluziile lui îi treziseră dorinţele.

- Nu-ţi face griji, iubito, te voi învăţa!

Buzele lui îi mângâiară pielea fină de la baza urechii, fără să tină seama de sala plină de prieteni şi rude care i-ar putea vedea.

Emily se îndepărtă usor de el. Incă nu era noaptea nuntii lor. Desi, evident, lui i-ar fi plăcut să fie.

- Phillip, pot să te-ntreb ceva?

- Orice, îi răspunse el, învârtind-o pe Emily pe ring, cu gratie şi dezinvoltură.

- O cunosti pe prietena domnului Wainscot, Emmeline? De unde este?

- Ştiu ce stii şi tu, Emily. Doar ce am cunoscut-o în seara asta.

Wainscot apăru printre cuplurile care dansau, cu femeia cea zveltă în brate.

- Phillip, fă-i vechiului tău prieten o favoare. În numele marii şi vechii frătii Phi Delta. Dansează cu Emmeline şi dă-mi voie să fac un tur al ringului cu femeia aceasta incredibilă care îti e logodnică.

Desprinse mâna lui Emily din cea a lui Phillip şi i-o împinse acestuia pe Emmeline în brate. Wainscot îsi puse mâna pe spatele lui Emily, cu mâna ei într-a lui, şi dansară mai departe.

- Multumesc, dragă Emily, m-ai scăpat de doamna aceea prostută.

Herschel dansă cu ea dând roată ringului, abia atingând podeaua. Poalele rochiei lui Emily fosneau, atingându-i picioarele.

- În seara asta esti cea mai frumoasă femeie de aici şi n-am mai fost niciodată atât de gelos pe prietenul meu cel mai bun.

Emily îsi atinti privirea în podea în timp ce se-nvârteau

şi simti un val de căldură urcându-i pe ceafă. Cum se astepta să-i răspundă?

- Domnule Wainscot! făcu Emily, ridicând bărbia, dar păstră un ton degajat şi afisă un zâmbet mândru. Dacă doamna e prostută, de ce i-ai băgat-o pe gât lui Phillip al meu?

Şe uită pe furis peste umărul lui Wainscot şi îl văzu pe Phillip dansând cu Emmeline ca şi cum trupul ei i-ar fi fost familiar. Ca şi cum rotunjimile ei şi-ar fi avut locul în palmele sale.

- Pentru că am vrut să dansez cu tine, spuse Herschel, respirând adânc, iar răsuflarea lui cu iz de vin de Porto îi trecu lui Emily prin păr. Phillip a avut mereu noroc la femei. Mi-aduc aminte că, în prima noastră zi în campus, fetele roiau în jurul lui. Atunci m-am hotărât că va fi cel mai bun prieten al meu.

- Şi mai are şi acum noroc la femei?

Herschel se uită în ochii ei şi răsuflă, iar respiratia-i caldă îi atinse fata.

- Te are pe tine, nu-i asa? M-as bate cu el pentru tine, dacă as crede că m-ai accepta după ce câstig.

- Domnule Wainscot! zise Emily şi se desprinse din bratele lui.

- Şpune-mi Herschel, te rog!

- Nu pari să duci lipsă de însotitoare frumoase, Herschel. Emmeline e foarte frumoasă. Emily cunostea aproape toate femeile din cercul lor social, chiar şi pe nepoatele, strănepoatele şi rudele mai îndepărtate care veneau din când în când în Birmingham pentru vizite mai lungi. De unde o cunosti?

- E fiica unui prieten.

Herschel îi oferi lui Emily bratul, făcând semn spre masa cu gustări. Ii oferi un pahar cu punch, apoi luă unul şi pentru el.

Băutura era dulce şi mentolată, dar atmosfera dintre Emily şi Herschel era încinsă şi sufocantă. Dorindu-şi să scape de compania lui, îi căută cu privirea, prin multimea de oaspeti, pe mama şi tata. Sau pe Phillip. Insă nu reusi să-i găsească printre dansatori.

- Emily, spuse Herschel după o clipă, sper că nu te-am supărat mai devreme. Cred că punctul tău de vedere e

admirabil.

- Nu m-ai supărat, Herschel.

Şe străduia să vadă unde era Phillip, luptându-se totodată cu vina de a-l fi suspectat. Blestemat fie Daniel Ludlow, pentru că i-a sădit în inimă semintele îndoielii!

- Sper doar să nu te fi supărat eu pe tine.

Herschel râse.

- E nevoie de ceva mai mult decât să fugi din bratele mele ca să mă superi.

Ea îsi sorbi ultimul strop de punci şi, când îsi puse paharul pe masă, Herschel îi oferi bratul.

- Dansăm?

Emily ezită, apoi îi dădu încet mâna.

- Trebuie să-l găsim pe Phillip curând.
- Poate că e treaba lui să ne găsească pe noi.

Herschel o purtă pe Emily spre ringul de dans, cu luminile strălucitoare ale candelabrului jucându-i în părul blond, încercând s-o dea gata cu zâmbetul său magnific.

- Tu chiar ai o părere foarte bună despre tine, Herschel, nu-i asa?

- Nu mai bună decât are orice alt bărbat despre el însusi.

Emily râse, plutind cu el printre ceilalti invitaţi.

- Poate că Phillip are dreptate, nu esti un om rău.
- Imi faci un mare compliment.
- Va trebui să te invităm la cină, după ce ne căsătorim.
- Chiar te rog, cât mai curând posibil!
- Voi vorbi cu Phillip după dansul acesta.

Chiar atunci, Emily zări spatele lat al logodnicului său pier- zându-se în umbrele întunecate şi tainice ale terasei, în timp ce dansa cu Emmeline Graves în brate.

'uzece

Charlolle

harlotte ducea sus, în salonul de croitorie, rochia Herrera, trecând printr-o cascadă de raze de soare, ce se revărsau în magazin prin luminatoare. Parchetul din lemn de cires îi lucea sub picioare.

Inima îi era încă lipsită de lumină, dar azi se simtise mai bine, la aproape o săptămână de când îl văzuse pe Tim la Homewood Gourmet, împreună cu fosta logodnică. Dormise bine în ultimele două nopţi, după ce se rugase la Dumnezeu pentru putină liniste.

îmbrăcând rochia pe manechin, Charlotte îsi trecu mâna peste corsajul de satin, de culoarea fildesului, cu broderie făcută manual, sub care curgeau poalele lungi de tul – unul dintre modelele ei preferate.

O clientă nouă alesese rochia Herrera – care i se potrivea de minune – şi îsi programase prima probă pentru sâmbătă. Croitoreasa firmei Malone & Co, Bethany, examina întotdeauna rochia înainte să lucreze cu mireasa.

Intorcându-se jos, Charlotte îsi imagină chipul miresei când va îmbrăca rochia Herrera, pentru ca apoi să-şi sune, înlăcrimată, logodnicul. *Mi-am găsit rochia, iubitule!*

Ea de ce nu-l alintase niciodată cumva pe Tim? Nu-i dăduse ni- ciun nume de alint? El era Tim şi atât. Din cât îsi aducea aminte, nici el nu o strigase altfel decât Charlotte sau Char. Nu iubi sau iubito. Nu dulceată sau scumpete.

Şi, dacă era să fie sinceră cu ea însăsi, ceea ce acum avea curajul să facă, Charlotte avusese mereu rezerve fată de el, nefiind dispusă să-şi dezvăluie identitatea de fată orfană ajunsă bine.

Ea, Charlotte Malone, putea să se avânte până la cer de una singură. Nu avea nevoie de un bărbat, de o familie

sau de o nuntă ca a Cenusăresei care s-o valideze. Dovedise că poate reusi de una singură şi îsi construise o viată bună, sigură şi de încredere, care-i plăcea nespus.

Ajunsă la capătul scărilor, Charlotte se opri, când usa de la intrare se deschise şi clopoteii sunară. Un parfum de trandafiri se împrăstie în magazin.

- Bine ati venit la Malone & Co! Cu ce vă pot ajuta?

Bărbatul se strecură spre ea printre rochiile Heidi Elnora şi Bray-Lindsay. Ea încercă să-şi dea seama dacă era tatăl vreunei mirese. Sau poate al vreunui ginere?

- Sunteţi aici pentru o nuntă?
- Cam asa ceva!

Se opri în fata ei. Charlotte îi observase imediat cămasa violet, iar ochii lui albastri îi păreau lui Charlotte foarte familiari, stârnin- du-i o senzatie de fiebinteală şi neliniste. Se dădu în spate, gemând. Unde îl mai văzuse?

- Ai deschis cufărul? zise el.
- Poftim?

Charlotte se strecură în spatele tejghelei şi simti un val de aer rece şi mătăsos ce o lovi în piept, coborându-i apoi, în vârtej, pe picioare.

- Cufărul. De la licitatie. L-ai deschis?
- Dumneata esti cel care mi-a vândut cufărul? râse ea încet, apăsându-şi mâna peste mijloc. Cum ar fi putut să-l uite pe omuletul acela ciudat?
- Nu, nu, eu, ăă..., începu bărbatul.

Charlotte ridică apoi din umeri.

- E sudat.
- Da, dar e bine să te străduiesti putin ca să salvezi o comoară.
- O comoară? Cufărul acela nu e tocmai o comoară.

Charlotte îsi trecu mâinile peste bratele străbătute de un fior de gheată. Simtise fiorul atunci când el spusese: „să salvezi”.

- Pot să te întreb de ce esti interesat de cufăr? A fost al tău? Al cuiva din familie?
- Se poate spune şi asa.

Bărbatul începu să se plimbe prin magazin, cu mâinile la spate, privind cu luare aminte rochiile de lângă perete. Rochii unice. Minunate.

- Ai o fată care se mărită?

Charlotte se apropie de el, întinzându-i cartea de vizită. Bărbatul o privi politicos şi continuă să se plimbe prin magazin, fără s-o ia. Charlotte îsi lovi usor cartea de vizită peste vârful degetelor.

- Am o fată care se mărită, zise şi se uită la ea peste umăr. E sezonul miresei.

- Sezonul miresei? Charlotte râse încet. Ce expresie neobisnui- tă! Sper din tot sufletul! Mi-ar fi de folos pentru afacere. Spune-i fiicei tale că m-as bucura să... apropo, cum te cheamă?

- Fiica mea stie de magazinul tău. îl cunoaste destul de bine.

Fiori de gheată îi coborau de-a lungul picioarelor când el îi vorbea. Era de parcă l-ar fi cunoscut. De parcă el ar fi cunoscut-o pe ea. Era însă imposibil.

- Cum se numeste fiica ta? Poate o am notată în dosar.

- Charlotte, zise bărbatul şi se îndreptă spre ea întinzând mâna. întrebam doar despre cufăr. Mă bucur că te-am văzut!

Strângerea de mână fu atât de firească, de parcă şi-ar fi dat înainte mâna de o sută de ori. Şi mai multi fiori reci îi străbătură trupul, în timp ce sufletul îi fu cuprins de o senzatie de fierbinteală. Se simti... De parcă s-ar fi întâlnit cu cineva de mult stiut.

Usa din spate se trânti şi pe parchet răsunară pasii lui Dixie, ce păreau să spună: „Dragă, am ajuns acasă.” Se opri lângă Charlotte, care îl privea, pe fereastră, pe bărbat cum se îndepărtează.

- Uau, ăsta da violet tipător! zise Dixie şi ciocăni în geam. Măi omule, epoca disco a anilor '70 a cam apus! Apoi se întoarse de la fereastră, stârnind, de jur împrejur, un vârtej de raze. Cine era?

- Nu stiu sigur decât că e omul care mi-a vândut cufărul la licitatie. Dar, Dix..., începu Charlotte şi îsi lipi mâna peste mijlocul care-i tremura. Cred că se poate ca tocmai să-l fi cunoscut pe tata.

M

În camera ei, în lumina veiozei şi în acordurile muzicii, Charlotte îsi aseză uneltele una lângă alta. Ciocanul şi surubelnita de la Dix. Un fierăstrău, pentru că Dixie susţinea că s-ar putea să aibă nevoie de el, şi o bormasină.

- Dix, nu stiu să folosesc o bormasină!

- Ce e de stiut? îndrepti chestia asta ca o tijă spre metalul sudat şi *vâj, vâj,* faci o gaură. Dixie schită cu mâna prin aer instructiunile, de parcă ar fi spus: *vezi, e simplu ca bună ziua!*

- Nu rezolv nimic cu o gaură. Tot mai e metal sudat.

Charlotte luă bormasina şi se aplecă să examineze încuietoarea cufărului.

- Păi, s-ar putea să fie nevoie să-l găuresti ca să-l poti deschide!

- Jared! zise Charlotte uitându-se la dr. Bunăciune al lui Dixie, care stătea pe marginea patului. Am nevoie de o bormasină?

Ridică instrumentul şi i-l arătă, în timp ce medicul, îmbrăcat încă în halatul albastru, de spital, arăta de parcă s-ar fi pregătit să hiberneze.

- Char are dreptate, Dix, n-are nevoie de bormasină! îmi pare rău că nu pot să ajut mai mult, dar trebuie să mă întorc la spital peste câteva ore şi speram că Dixie-iubi îmi va pregăti ceva de mâncare cât eu trag un pui de somn.

Charlotte se uită la Jared. *Dixie-iubi.* Uite, îndrăgostitii au nume de alint. Ea şi Tim nu aveau.

- Sigur, dragule! zise Dixie şi se ridică de pe podea. Ti-am spus că Charlotte crede că tatăl ei a venit la magazin?

- Serios?

- Nu stiu, Jared, răspunse Charlotte în timp ce aranja din nou uneltele, de la mare la mic, de la mic la mare. Nu l-am cunoscut pe tata. Dar a venit la magazin un tip bătrân, acelasi care mi-a vândut cufărul, şi m-a întrebat dacă l-am deschis. A zis că are o fată care se mărită. L-am întrebat care e numele ei, iar el mi-a spus pe nume chiar atunci şi a părut că pe fata lui o cheamă Charlotte. De fapt, doar îsi lua rămas-bun de la mine. Cred, adăugă ea şi se uită întrebătoare spre prietenul ei, doctorul. *Tu ce crezi?*

- Dacă era tatăl tău, nu ti-ar fi spus?

- Tu i-ai fi spus, dacă n-ai fi făcut parte din viata ei

vreme de treizeci de ani?

- Nu, presupun că nu. Crezi că ar putea fi vreun indiciu în cufăr?

- Nu ştiu, dar mi-a stârnit curiozitatea. As putea să-l deschid şi să aflu.

După ce Dixie şi Jared plecară, Charlotte se aşeză pe podea în fata cufărului, imaginându-şi-l pe omul cu cămasa violet şi pantofii albi, sport. Să fi fost tatăl ei? Dar cel putin îsi dorea un tată?

La ce bun? La ce i-ar folosi? Viata ei mergea bine, chiar foarte bine fără el. Simplu şi fără drame. N-avea nevoie de el acum. Avusese nevoie de el când murise mama. Atunci unde era?

Charlotte oftă şi ridică ciocanul, bătând usor, cu capătul tesit, în metalul sudat.

Răspunsul pe care îl inventase când era mică, pentru a-şi explica absenta tatălui, era acelasi de care se agăta şi acum, când era o femeie în toată firea.

Tăticul ei era un aventurier, mânat de chemarea de a naviga pe mări răscolite de furtuni, de a traversa tinuturi brăzdate de soare. Chemarea lui era să evadeze dintre granitele orasului Birmingham, să iasă din acalmia unei vieti monotone, pe care i-ar fi oferit-o căsnicia şi cresterea copiilor.

Nici dragostea profundă pentru fiica sa – pentru ea, Charlotte – nu-i putea schimba destinul. Trebuia să-şi asculte chemarea inimii.

Da, acesta era tatăl *ei.* Un aventurier nemaipomenit. Un adevărat Indiana Jones.

Charlotte lăsă jos ciocanul. De ce se chinuia să deschidă cufărul ăsta brăzdat de tot felul de urme, zgârieturi şi cicatrici? Ce spera să găsească înăuntru?

„Cufărul îti apartine", declarase adjudecătorul de la licitatie, omul în violet.

Charlotte îsi trecu palma peste capac, descoperind că avea lemnul şi pielea mai netede decât se asteptase. Luă surubelnita şi încercă să găsească un punct slab în metalul topit, ce fusese cândva o încuietoare.

Lovi cu ciocanul în capătul surubelnitei, încercând să creeze o bresă. Dar sudura refuza să cedeze, iar Charlotte se simti usurată. Exact cum îi spusese lui Dix nu demult,

dacă ar putea să spargă metalul sudat doar cu un ciocan şi o surubelnită, cum ar mai îndrăzni să meargă cu masina pe un pod?

Luă fierăstrăul. Ridicol! Cum să taie metalul cu *fierăstrăul?* Il potrivi însă, asezând dintii fierăstrăului în spatele încuietorii. După ce trase de două ori înainte şi înapoi, Charlotte renunţă. Cel putin încercase.

Cine îsi propusese să sigileze acest cufăr pentru totdeauna o făcuse temeinic. Charlotte se legănă pe spate, cu bratele împreunate peste genunchi. Poate cufărul ăsta n-ar trebui deschis. Poate că Omul Violet nu stia ce spune. Poate ar trebui să care chestia asta afară, s-o arunce la tomberon, înainte ca orice ar fi sălăsluit înăuntrul ei să se trezească la viată şi să i se furiseze într-o noapte în pat.

Sau, şi mai rău, în inimă.

Charlotte sări în picioare. Nebunie! Cufărul era, cel mai probabil, gol. Trebuia să deschidă chestia asta şi să-şi demonstreze că totul era în regulă. Nimic despre tatăl ei! Nimic de recuperat sau de salvat!

Oare ce poate tăia metalul? Charlotte se uită prin cameră. Vreo sculă electrică. Dar nu avea asa ceva în apartament.

Charlotte stia însă cine avea uneltele potrivite. Se aruncă pe pat, întinzându-se spre noptieră, după telefon, şi îl sună pe Tim.

închise însă imediat şi se aseză mai comod pe pat, cu picioarele încrucisate. După conversatia din parcare, de joia trecută, nu putea să-l sune să-i ceară ajutor, asa, pur şi simplu. Sau putea?

Pe Tim prietenul? Da! Nu pe Tim logodnicul! îi spusese însă că nu exista nicio delimitare între prietenia şi logodna lor. Bine, bine, poate s-a răzgândit.

Charlotte îl sună iar pe Tim, , cu inima bubuindu-i în piept, pre- gătindu-se să-i audă vocea. Imediat ce răspunse, Charlotte începu să turuie, evitând dialogul sau clipele de tăcere apăsătoare.

- Prietene Tim? Sunt eu, prietena Charlotte. Vreau să deschid cufărul, dar am nevoie de un fel de sculă electrică. Azi bărbatul de la licitatie a trecut pe la magazin şi, ei bine, e o poveste lungă şi ciudată, dar mi-a stârnit curiozitatea. Am crezut că voi ajunge să scap de cufăr, stii, dar uneori

lucrurile vechi şi urâte te cuceresc şi nu te înduri să le arunci. Exact ca o păturică din copilărie. Dacă esti ocupat sau ai o întâlnire... ai o întâlnire? îmi pare rău. Kim e acolo? Nu îti face griji, putem, stii..., se bâlbâi Charlotte în timp ce strângea cu putere cuvertura, pierzându-şi suflul şi cumpătul. ...să facem asta altă dată sau pot să-l astept pe Jared să vină acasă. Dar el nu are decât un ciocan, o surubelnită şi o furculită în cutia cu scule. Şi o bormasină, dar aceea nu e bună decât să dai găuri. As aduce cufărul la tine, dar nu are loc în masina mea mică, decapotabilă şi toate cele...

- Charlotte! Respiră!

Ea trase aer în piept.

- Multumesc!
- Sunt în camionetă. Ajung în zece minute.

M

- Deci bărbatul care ti-a vândut cufărul a apărut la magazin?

Tim potrivi la locul ei o pânză de fierăstrău şi cercetă încuietoa- rea, apăsând metalul, şi găsi un loc din care să înceapă.

- Mda, a fost înfiorător, dar în acelasi timp grozav, zise Charlotte stând pe podea, lângă el. A spus unele lucruri de m-au trecut fiorii. Când a plecat, am avut senzatia neobisnuită că s-ar putea să fi fost tatăl meu.

Tim se opri din lucru.

- Ce vrei să spui? Adică tatăl tău a venit la magazin? După ce ti-a vândut în mod misterios acest cufăr, la licitatia Ludlow?
- Când o spui asa, sună straniu. A fost un moment neobisnuit... Deci, crezi că poti să-l deschizi?
- Pot, dar, Charlotte, ce te-a făcut să crezi că e posibil să fi fost tatăl tău?
- Nu stiu.

Ii relatase dialogul lor – şi îi povestise cum i-a răspuns străinul la întrebare, tocmai cu numele ei.

- Doar m-a pus pe gânduri. Nebunie? Da, nebunie! Nu făcea decât să-şi ia rămas-bun.
- Charlotte! spuse Tim şi puse unealta jos,

întorcându-se spre ea. Dacă tatăl tău ar veni chiar acum la tine, zici că nu l-ai recunoaste?

- Nu, nu l-as recunoaste. Nu l-am văzut niciodată, Tim!

- Nici măcar o poză?

Nici în pragul căsătoriei, Charlotte nu vorbise cu Tim despre asta. O dovadă în plus că avea rezerve fată de el.

- Niciuna, zise ea pigulind o scamă ce se itise din covoras. Mama l-a întâlnit când era la FSU**, s-a îndrăgostit, a rămas însărcinată cu mine şi, când i-a spus că o să aibă un copil, el s-a făcut nevăzut. Nu stiu nici măcar cum îl cheamă. Charlotte se frecă la ochi, apoi îsi trecu mâinile prin păr. Hei, dar nu te-am târât până aici ca să-ti vorbesc despre tata sau despre absenta lui! Porneste fierăstrăul, Tim! îl îndemnă Charlotte şi ciocăni în partea de sus a cufărului. Hai să despicăm puisorul ăsta!

- Nici măcar cum îl cheamă? repetă Tim, insistând să despice sentimentele ei demult ferecate, în locul cufărului închis.

- Păi, ar fi câteva nume în argou, nepotrivite pentru urechile unui crestin! Am întrebat-o odată pe mama despre el, când aveam zece ani. A zis că, dacă el n-a vrut să-mi dea numele sau dragostea lui, nici ea n-o să-mi povestească despre el. În certificatul meu de naste- re, la numele tatălui e un mare *spaaaţiu goool,* explică Charlotte schiţând un gest cu mâna prin aer.

- Mi-e milă de el, spuse Tim şi se întoarse la cufăr, apucând fierăstrăul electric. A renuntat la ceva incredibil.

- Poate s-a simtit ca un raton rămas în copac.

Tim mări turatia fierăstrăului, fără să mai scoată o vorbă, fără s-o privească, dar lui Charlotte, discutia lor îi răsuna adânc în inimă.

- Scuză-mă!

Charlotte dispăru în baie şi, după ce închise usa, se aseză pe capacul lăsat al toaletei, smulse de pe rolă hârtie igienică, îsi îngropă fata în norul alb şi începu să plângă. Dincolo de usă, fierăstrăul suiera şi bâzâia.

Emotiile năvăliră la suprafată. Dorintele amortite i se puseră în miscare. Zidurile din jurul inimii se cutremurară. Tim, prietenul ei, era aici, vorbindu-i despre Tăticul ei,

**Universitatea de Stat din Florida (n.tr.)

despre cufăr.

Simtea nevoia să vorbească cu Tim, prietenul, despre Tim, logodnicul. Ar vrea să-i spună cât de mult o doare! Cât de mult îi lipseste! Că nu-l învinovăteste pe el că nu fusese pregătit pentru căsătorie, din moment ce ea îi ascunsese o multime de lucruri despre ea.

Când lacrimile se opriră, Charlotte îsi suflă nasul, se spălă pe fată şi se pieptănă. Când ieşi din baie, văzu că fierăstrăul îsi făcuse treaba.

Tim tinea încuietoarea în mână.

- lartă-mă, n-am vrut să te supăr!

- M-am supărat eu singură, zise Charlotte şi îngenunche în fata cufărului. Hai să vedem ce e înăuntru!

Tim îsi strânse uneltele.

- Plec imediat!

Charlotte îl prinse de braţ

- Te rog, rămâi! Cineva trebuie să fie cu mine la marea deschidere.

- Esti sigură? Adică, da, dacă...

Charlotte îl privi în ochi pentru o clipă.

- Imi place să-l am aici pe prietenul Tim.

El dădu din cap aprobator, cu un zâmbet cald pe buze.

- Prietenului Tim îi place să fie aici.

- Numai că prietenul meu Tim seamănă foarte mult cu logodnicul meu Tim.

- Poate că prietenul Tim va sta putin de vorbă cu el.

Puse bormasina şi capetele de bormasină înapoi în trusă.

- Da, şi ce-o să-i spună?

- Esti un prost afurisit!

Charlotte zâmbi.

- Bine, prietene Tim, dar ia-l usor pe logodnicul Tim!

- Vom vedea, spuse şi bătu cu palma în capacul cufărului. Hai, deschide-l!

Charlotte deschise capacul, cu un gest de nerăbdare. Un miros puternic de cedru se revărsă dinăuntru, învăluindu-i din toate părti- le. Uitându-se înăuntru, Charlotte începu să sape prin straturile de hârtie de împachetat.

- Cred că e gol. De ce-ar vrea Omul Violet să deschid un cufăr gol? Tim îsi vârî mâna înăuntru şi începu să

răscolească hârtiile.

- Trebuie să fie ceva aici!

- Cum ar fi, de exemplu, o comoară pierdută? întrebă Charlotte şi îsi trecu mâna peste fundul cufărului. Aur? Rubine?

- Sigur, de ce nu! Stai asa, cred că am găsit ceva!

Dintre hârtiile de împachetat, Tim ridică un sac moale de în. Capătul era strâns cu un snur.

- Ce? Lasă-mă să văd!

Charlotte se ţinea după Tim, care ducea spre pat sacul cel mare.

- Uite, desfă-l tu! E comoara ta!

Tim îi întinse, cu grijă, sacul alburiu de în, de parcă ar fi tinut în mâini un bebelus.

Charlotte desfăcu şnururile şi scoase un maldăr de satin. Părea să fie o rochie, o rochie perfect păstrată. Dându-se un pas în spate, o ridică, şi niste poale closate, superbe, cu trenă de tip capelă, se revărsară pe podea.

- E ce cred eu că e? zise Tim.

Charlotte înghiti în sec, aruncându-i în treacăt o privire.

- Da, este.

O rochie de mireasă.

Tim stătea nemiscat, privind chiorâs rochia.

- E de-a dreptul ciudat, Charlotte! Ai cumpărat un cufăr cu o rochie de mireasă în el? Chiar înainte să ne despărtim?

- Hei, prietene Tim, spune-i logodnicului Tim, care se simte prins în capcană, că nu stiam că e o rochie înăuntru!

- N-am zis că stiai. Dar cineva stia.

- E o nebunie. Ce te face să spui...

- Vânzătorul de la licitaţie. Omul în violet. Hai, Charlotte, care sunt sansele ca tu să ajungi pe munte, la o licitatie de la care nu aveai de gând să iei nimic şi, cu toate astea, să cumperi un cufăr cu o rochie de mireasă în el? Şi ce ti-a spus omul când a venit azi la magazin? Că are o fată care se mărită?

- Ce-ncerci să spui, Tim?

Strica momentul măret al descoperirii acestei rochii uimitoare!

- Imi pare rău dacă asta te face să te simti *prins în*

capcană!

- Nu-mi mai atribui cuvinte pe care nu le-am spus! Dar, haide, Charlotte, nu ti se pare putin cam ciudat ?

- Mi se pare foarte ciudat, dar vino-ti în fire! Fosta ta logodnică Charlotte nu va începe să plângă şi să declare că eram meniti să fim împreună. Sau că ar trebui să ne împăcăm.

- Nici nu mi-a trecut prin minte.

Mda? Atunci de ce părea atât de usurat?

Charlotte deschise usa dulapului şi trase afară un manechin vechi, pe care îl depozitase acolo mai demult.

- Nu sta, ajută-mă!

Tim se urni să o ajute, ridicând manechinul peste coltul patului.

- Pune-l acolo!

Charlotte făcu semn către un loc gol din cameră, unde avusese de gând să pună o măsuţă de toaletă, dar nu ajunsese s-o facă.

- Ridică-l de tot!

Tim îl potrivi la înăltimea maximă, apoi se dădu la o parte, în timp ce Charlotte trase rochia pe manechin. Faldurile usoare şi învolburate, asezate unele peste altele, fosniră pe podea, de parcă s-ar fi bucurat să prindă viată din nou.

Charlotte şi-ar fi dorit, în clipa aceea, să se topească în rochie. Combinatia de satin şi mătase sclipea în lumina slabă şi aurie a veio- zelor. Firele tesăturii păreau să strălucească, dacă putea să folosească un cuvânt atât de îndrăzneţ. O dublură de tul şi crinolina susţineau closul într-o formă perfectă. Charlotte scutură şi desfăcu trena de tip capelă.

- E splendidă!

Partea din fată a fustei cobora spre mijloc în formă de V, suficient cât ar fi fost nevoie ca să lase să se zărească pe dedesubt o pereche de pantofi eleganti.

- De unde crezi că e? spuse Tim fără să se miste din coltul său, aflat în cealaltă parte a camerei.

- Habar n-am!

Charlotte întoarse tivul ca să analizeze tighelul şi cusătura. Satinul de culoarea fildesului era cusut de mână, nu la masină. Văzuse destule cât să observe diferenta.

Perlele incandescente de pe talia înaltă erau, şi ele, cusute de mână. Corsajul simplu părea să fie croit şi ajustat pe măsura miresei. Charlotte se întrebă cum ar putea găsi o mireasă căreia să i se potrivească, fără să strice prin modificări lucrătura perfectă.

Să modifici rochia asta ar fi ca şi cum ai schimba ceva la un tablou de Rembrandt sau ai adăuga o figură Capelei Sixtine a lui Michelangelo!

Nu, va trebui să găsească mireasa perfectă pentru această rochie! Obligatoriu! Va sti că este ea, atunci când o va vedea! *Ei* îi încre- dintase Dumnezeu acest dar!

- Tim, poate din cauza acestei rochii ne-am despărtit noi, zise ea şi se întoarse brusc spre el.

Acum înţelegea.

- Eu am un magazin pentru mirese. Aceasta este o rochie de mireasă. Undeva, există o femeie care trebuie să poarte această rochie, iar *eu* sunt cea care trebuie să i-o dau.

- Poftim? făcu el şi îsi arcui sprâncenele.

- Poate că Dumnezeu... Stai putin, stii ce mi-a spus omul ciudat, îmbrăcat în violet? Că e sezonul miresei, spuse Charlotte şi îsi lipi degetele de frunte. Nu sunt sigură ce vrea să însemne asta, dar poate înseamnă că rochia mi-a fost „trimisă”? întrebă, desenând ghilimelele în aer. Ca să găsesc mireasa perfectă care s-o poarte.

- Bine.

Era sceptic. Fireste. El era un om practic şi ancorat în realitate mai ceva decât e ancorat în pământ un bătrân stejar.

- Deci... eu am avut temeri înainte de nuntă pentru că rochia asta îi apartine *altei* mirese?

- Da, zise Charlotte apucându-l de umeri, strângându-l şi apoi dându-i drumul. Poate. Nu stiu. Dar e ceva aici. Nu e întreaga poveste. Ia uită-te, mai e ceva în sac?

Charlotte traversă camera ca să admire îndelung rochia, în timp ce Tim cotrobăia în săculetul de în. Mai văzuse modele asemănătoare în revistele pentru mirese şi pe Internet, dar niciunul nu era exact ca rochia aceasta.

Nu era contemporan. Nu era însă nici de epocă. Se uită din nou la tiv, căutând monograma vreunei croitorese sau a vreunui designer. Ar fi cu neputintă ca o rochie de

calitatea aceasta, perfect păstrată, să fi fost de la început în cufărul care apartinuse cândva unei mirese din 1912, asa cum pretindea vânzătorul de la licitatie. Veche de o sută de ani? În niciun caz!

Dacă rochia ar fi avut mai mult de douăzeci de ani, materialul s-ar fi îngălbenit măcar putin, iar tulul s-ar fi destrămat. Rochia arăta de parcă ar fi fost făcută... ieri.

Degetele lui Charlotte trecură peste o porţiune de tighel iesit în relief la spatele fustei, la jumătatea cusăturii. Ridică tivul să vadă mai bine.

TH

Se rezemă. TH? Nu recunostea initialele. Charlotte nu se putea gândi la niciun designer de rochii de mireasă din ultimii cincizeci de ani care să aibă initialele acelea. Ii studiase pe toti pe vremea când se gândea să fie designer, şi nu să vândă.

- Ai găsit ceva? Nu era nimic în sac, dar poate..., zise Tim şi înge- nunche lângă cufăr. ... poate mai e ceva în ladă.

Pipăi scândurile de cedru, ciocănind, plecând urechea, ca să audă mai bine sunetul.

- Câteodată cuferele au compartimente secrete.

El ridică ultimele bucăti de hârtie de împachetat şi scoase un pliculeţ Il cercetă cu degetele.

- Nu e nimic, conchise şi îl aruncă pe pat.

- O, nu, Tim! Cum să nu fie nimic?! E ceva! Ceva incredibil! Rochia are, chipurile, o sută de ani şi arată de parcă n-ar fi fost purtată niciodată!

Charlotte lăsă poalele jos şi mângâie fusta, iar o senzatie electrică îi urcă de-a lungul bratului, cuibărindu-i-se în inimă.

Capitolul unsprezece

Emily

raga mea, e pur şi simplu minunată! A ieşit chiar mai bine decât mi-am închipuit! Doamnă Caruthers, această rochie este divină!

Mama se plimba de jur împrejurul lui Emily, cu mâinile lipite de obrajii îmbujoraţi şi cu ochii sclipind.

- Am adăugat putin mai mult material la fustă decât se cerea în tiparul Goody.

Doamna Caruthers îsi umflă pieptul, multumită de ea însăsi.

întotdeauna adaug fiecărei rochii putin din stilul şi tiparele proprii.

Asa cum stătea pe scăunel în mijlocul încăperii, iar lumina palidă a zilei de octombrie se strecura pe fereastră şi cădea pe podea, lui Emily îi venea să strige la reflexia ei. Părea umflată şi rotundă, nu asa cum era în realitate.

Corsajul strâmt avea nevoie de un corset şi mai strâmt. Părea gata să se sufoce. Gulerul înalt şi strâns o sugruma. Gâtul părea să suporte întreaga greutate a masivelor poale albe ca zăpada, din satin, şi a trenei de tip catedrală.

Era destulă rochie acolo cât pentru două mirese! Poate chiar pentru trei. Mânecile, bufante în partea de sus, aproape îi ajungeau la obraji, în timp ce la coate erau atât de strâmte, încât lui Emily îi era imposibil să îndoaie bratele. Arăta ca unul dintre soldăteii de plumb ai lui Howard Jr.

închise ochii, înăbusindu-şi un tipăt şi impulsul de a o lua la fugă din încăpere, smulgându-şi rochia de pe ea.

Coborî de pe scaun şi se duse la fereastră. O deschise şi se aplecă cât putu de mult în atmosfera orasului Birmingham din acea zi, trăgând în piept aerul răcoros al toamnei, cu respiratii scurte şi chinuite.

- Emily, pleacă de-acolo! Vrei să te vadă tot orasul atârnând la fereastră, îmbrăcată cu rochia de mireasă? Mama îi atinse lui Emily bratul. Ce crezi, draga mea, nu e minunată?

- E hidoasă, îi sopti ea mamei, cu un ochi spre usă, asteptând-o pe doamna Caruthers să se întoarcă cu o pereche de pantofi asortati.

- Emily, ce te-a apucat? Nu e hidoasă. E frumoasă. Ai grijă ce vorbe spui, altfel o vei jigni pe doamna Caruthers şi mai are să ne coasă tot trusoul!

- Chiar are de ce să fie jignită, mamă!

Emily îsi strecură degetul între gât şi gulerul de dantelă strâmt.

- Nu pot să port rochia asta! Motivul pentru care ea îsi închipuie că e potrivită pentru o nuntă de primăvară mă depăseste. E atât de strâmtă, încât nici nu pot să mă misc! Nu pot să respir!

- Ii voi cere să modifice gulerul, să lărgească putin talia, dar în rest rochia e uluitoare, Emily! Pur şi simplu, uluitoare!

- Gulerul, talia şi mânecile, mamă! zise Emily şi îi arătă apoi bratele tepene. Mânecile!

Dacă nu s-ar fi temut că ar putea lesina din pricina lipsei de aer, Emily ar fi continuat să se contrazică cu mama sa. Era însă sufocată de dantelă şi satin, sufocată de amintirea conversatiei cu Phillip din seara trecută. Isi luase, în sfârsit, inima-n dinti ca să vorbească cu el despre Emmeline. Dar încercarea o făcuse să se simtă ca unul dintre caii ologi ai tatei.

- E sau nu amanta ta?

- Nu-mi vine să cred ce aud! Mă acuzi că am o aventură înainte ca măcar să fim căsătoriti? Ai cel putin politetea de-a mă lăsa să fiu bărbat însurat mai întâi!

- Ia uitati!

Doamna Caruthers puse o pereche de pantofi albi din

piele, cu toc înalt, la picioarele lui Emily.

Emily stătea pe fotoliu, dar nu se putea apleca să-şi scoată pantofii. Fu nevoie să-i desfacă mama panglicile. Nu se va bucura de nicio clipă din nunta ei îmbrăcată în... în cămasa asta de fortă!

Doamna Caruthers îi îndesă lui Emily picioarele în pantofi, dar marginile îi prinseră sosetele şi îi zdrobiră degetele. Când Emily se ridică, se clătina.

- Cred că sunt prea mici, doamnă Caruthers, spuse ea.

- Cu jumătate de număr, da. Te vei obisnui, însă. O mireasă trebuie să aibă picioare gratioase, delicate.

Emily se încruntă la mama şi se aruncă înapoi pe fotoliu, simţind cum coastele îi strivesc plămânii.

- Imi răspunzi la întrebare cu altă întrebare, Phillip. E suficient un simplu da sau nu. E amanta ta?

- Emily, pentru un bărbat acuzat de infidelitate, nu există un răspuns simplu.

- Mi se pare că „nu” e destul de simplu. Mă nedumereste motivul pentru care nu poti rosti acest cuvânt.

- Pentru că încerc să-ti înteleg acuzatia, draga mea. Sunt uimit de interogatoriul tău!

Oh, bărbatul acela o înnebunise deja!

- Rochia e foarte potrivită pentru o nuntă în familia Saltonstall, zise doamna Caruthers părând multumită de ea însăsi. Cred că se va bucura de aprobarea doamnei Saltonstall.

- Se bucură cu sigurantă de aprobarea doamnei Canton, zise mama cu putin cam prea mult entuziasm.

Foarte bine pentru tine, mamă!

- Voi lesina dacă nu ies din rochia asta chiar acum.

Emily încercă să se ridice, dar se prăbusi la loc în fotoliu. Isi aruncă pantofii din picioare.

- Voi lua o pereche pe măsura mea.

Ii aruncă o privire hotărâtă doamnei Caruthers, apoi îsi ridică bratele – sau mai degrabă încercă să-şi ridice bratele – ca să desfacă încheietoarea cu mos şi babă de la ceafă.

- Ai grijă, îti vei rupe mânecile! strigă doamna Caruthers dându-i mâinile la o parte şi începu să desfacă

încheietoarea, apoi nasturii.

- Doamnă Caruthers! începu mama cu tonul ei diplomat. Vă rog să dati drumul un centimetru în talie şi să faceti loc cât trebuie la mâneci. Pentru numele lui Dumnezeu, fata va avea un buchet în mâini când va păsi spre altar! Şi va trebui să mănânce la masa de nuntă. Abia va putea să-şi ridice paharul cu care va toasta.

- Voi lărgi mânecile, dar în talie nu voi da drumul decât o jumătate de centimetru, niciun milimetru în plus!

- îndrăznesc să spun că vă plătim să faceţi ce vă cerem, doamnă Caruthers, se opuse mama.

- îndrăznesc să spun că mă plătiti pentru priceperea mea, zise doamna Caruthers şi descheie ultimul nasture.

Emily închise ochii când aerul îi atinse pielea. Fericirea supremă!

- Şi pentru reputatia mea.

Odată ce se văzu descătusată, Emily o rugă pe mama să-i slăbească snururile corsetului. Avea nevoie de aer! De libertate! Când mama o eliberă din corsetul strâmt, Emily se îmbrăcă în costumul ei cadrilat, alb cu negru, îi ură o zi bună doamnei Caruthers, apoi coborî scările bocănind şi ieşi pe usile din fată ale magazinului Loveman's, în adierea învăluitoare a zilei de octombrie.

Cu mâna pe piept şi nasul înăltat în aer, fremătând, Emily inspiră aerul răcoros, stingându-şi în sfârsit focul din plămâni.

- Doamne, Emily! se răsti mama şi se opri lângă ea, gâfâind, pu- nându-şi mănusile. Fii supărată dacă vrei, dar nu-ti voi da voie să fii nepoliticoasă şi obraznică!

- Ea e cea nepoliticoasă şi obraznică.

Emily îsi potrivi pălăria marinărească peste părul prins cu ace. Vântul îi smucea borul drept.

- Cum de consideră domnul Loveman că e potrivit s-o păstreze angajată, pe mine, una, mă depăseste!

- Am mai discutat despre asta de o sută de ori, Em! Doamna Caruthers e cea mai bună croitoreasă din oras, iar femeile din Birmingham au încredere în ea, spuse mama lovind cu vârful umbrelei de soare în trotuar şi îsi ridică bărbia în fata cumpărătorilor care treceau pe lângă ele.

- Eu, una, nu am. Mamă, te rog, putem să mergem la Newman's să mâncăm înghetată? Simt nevoia să mă

răcoresc.

Emily îsi duse mâna la mijloc, înghitind fierea ce i se strângea în gât, şi respiră adânc, ca să-şi umple plămânii cu aer proaspăt.

- E prea frig pentru înghetată, Emily. Ce zici de niste cacao fierbinte?

- Niciodată nu e prea rece pentru înghetată, mamă.

- Ei bine, trebuie să mănânci o masă caldă la prânz. Un prânz cu dulciuri nu-ti va face bine.

- Voi cere sirop cald de caramel. Cum ti se pare?

- Presupun că nu te pot face să te răzgândesti, zise mama şi îi strânse mâna lui Emily. Ia-o înainte! Vreau să vorbesc cu tatăl tău. Am văzut sulurile de catifea de la Loveman's şi mi-am dat seama că nu ai la trusou destule rochii de catifea. Cerule, şi nu ti-am comandat cufărul! Chiar îmi doresc să-nveti să te-mpaci cu doamna Caruthers, Emily! Iti face un serviciu, indiferent dacă-ti dai sau nu seama de asta.

Mama coborî de pe bordură şi pătrunse în marea de cumpărători din acea zi de joi, îndreptându-se spre tramvai.

Emily îsi privi mama cum se îndepărtează şi cum coteste, astep- tând ca traficul să se elibereze ca să poată traversa. Se lupta cu propriile frustrări. Doamna Caruthers nu făcea niciun serviciu nimănui altcuiva decât ei însesi, dar mama era mult prea hotărâtă să se integreze în societatea doamnei Saltonstall ca să mai privească şi altfel lucrurile.

Dar acum, odată ce Emily era liberă şi pornise spre Newman's, gândurile îi rătăciră nestingherite spre *cealaltă* tulburare din sufletul ei. Phillip.

Cu o seară în urmă se certaseră pe soptite în umbrele de pe veranda mamei şi tatei, departe de ferestrele salonului. După ce au epuizat toate cuvintele, Phillip a încercat să o aline cu sărutări şi mângâieri.

- Inelul cui îl porti pe deget? Buzele cui le săruţi?

- Ale tale.

Emily abia dacă îl auzea din pricina pulsului care îi răsuna ne- buneste în urechi.

- Inima cui o stăpânesti pe deplin?

- A ta.

O sărutase într-un fel senzual şi intim, iar atingerea mâinii lui peste partea de sus a corsajului îi făcea dorintele să ia foc la simpla amintire. Phillip stia cu siguranţă cum să îi aprindă pasiunea.

- Cred că mă simt măgulit. Am făcut-o geloasă pe măreata Emily Canton.

- Nu-ti face un obicei din asta, Phillip, e stânjenitor! Şi nu sunt măreata Emily Canton. Sunt doar o fată care se mărită.

- Eşti măreaţa Emily Canton. Iar gelozia ta e îmbătătoare. Mă iubeşti atât de mult!

- Tu mă iubeşti atât de mult?

- Lasă-mă să-ti arăt.

O sprijinise cu spatele de peretele casei, îşi trecuse mâna peste umerii ei, dezgolindu-i, şi începuse s-o sărute şi s-o mângâie pe gât.

Nu era prima oară când îi răspundea la întrebările despre iubirea lui cu atingeri, sărutări şi soapte aprinse despre cum vor împărti patul.

Emily îsi întrerupse drumul către Newman's şi scoase din pose- tă o carte de vizită, în timp ce o rafală de vânt îi miscă poalele rochiei. Ii ceruse lui Big Mike să-i facă rost de cartea de vizită a croitoresei de culoare.

Taffy Hayes

Hotelul Gaston. 5th Avenue

- E o zi capricioasă.

Emily privi în sus şi văzu chipul lat şi ochii albastri arzători ai unui bărbat de vârsta tatei, poate. Nu era nimic extraordinar la el. Părul îi era cenusiu, iar costumul din stofă, cu picătele, şi vesta păreau să fi fost la modă nu anul trecut, ci secolul trecut.

Totusi, cravata lată de mătase, de un violet aprins, îi dădea un aer îndrăznet şi regal. Emily simti deodată cum i se înmoaie genunchii.

- Ne-am cunoscut, domnule... ?

- Să te însotesc, domnisoară?

Domnul îi oferi bratul, dar chiar atunci un curier trecu grăbit pe lângă ei, pe bicicletă.

- Şi de unde stiti încotro merg eu, domnule?

Emily îsi lipi cartea de vizită a lui Taffy de talie, pentru cazul în care bărbatul ar fi fost siret şi ar fi încercat să

citească adresa.

- Pentru rochia de mireasă, îi zise bărbatul şi îi oferi încă o dată bratul. Dacă te însotesc eu, vei fi în sigurantă oriunde te-ai duce.

- Nu vă cunosc, însă. Iar dumneavoastră nu stiti unde mă duc.

Degetele lui Emily tremurară usor când îsi strecură cartea de vizită la loc în posetă. Inima îi bătea cu putere. Voia s-o ia la fugă. Cu toate acestea, picioarele refuzară să se clintească.

Din nou, el îi oferi bratul.

- Hai, tine-te de mine! N-am să-ti fac niciun rău. Sunt demn de încredere.

Emily ezită, apoi îsi sprijini mâna pe bratul său. Bărbatul chemă o trăsură, care opri imediat pentru ei, şi îi dădu birjarului indicatii, dirijându-l către hotelul lui A.G. Gaston.

Emily simti că i se face pielea de găină pe brate şi pe spate.

- De unde ati stiut?

Citise probabil cartea de vizită înainte să apuce s-o ascundă.

- Nu acolo mergi?

- Dar nu v-am spus asta!

Isi tinea mâinile în poală, în legănarea trăsurii, concentrându-se la tropăitul ritmic al calului, pe caldarâm. Birjarul smuci frâiele şi îndemnă bidiviul să ocolească un automobil care frânase.

Pe 4th Avenue, trăsura încetini.

- Ai văzut filmul cel nou de la Teatrul Princess? o întrebă bărbatul, odihnindu-şi mâinile pe baston.

- Am fost cam ocupată.

- E nevoie de timp să planifici o nuntă. Stiu. Bărbatul dădu aprobator din cap, privind drept înainte şi zâmbind larg. Şi de răbdare, adăugă.

- Este, într-adevăr.

Emily îsi trecu mâna de-a lungul bratelor, unde simtea tot mai intens acea senzatie de înfiorare. Domnul părea genul care citeste rubrica mondenă a gazetelor.

- Văd că stiti multe despre mine, desi suntem doi străini.

- Pot să te-ntreb ceva? Ce cauti de fapt, Emily?
- Dacă vreţi neapărat să stiti, o rochie de mireasă.

Isi înclină capul într-o parte şi-l privi, încercând să-şi dea seama ce vrea să afle. Dacă i-ar fi stat în puteri, l-ar fi împiedicat să-i mai săgeteze inima cu privirea-i albastră, de fiecare dată când vorbea.

- Dar în viată?

Trăsura *tropăi* şi se balansă când trecură pe lângă un grup de detinuti, legati cu lanturi unul de altul, închiriati pentru muncă. Gardienii albi stăteau de vorbă şi glumeau, în timp ce bărbatii de culoare loveau cu topoare şi ciocane betonul dur. Emily îsi coborî privirea. Era probabil istovitor, aproape imposibil, să spargi ce se asezase şi se întărise, în atâta timp, în oras.

- Libertate.

Răspunsul îi ţâşni din inimă, fără voia ei. Pe când trăsura trecea de şirul de negri cu pielea lucind în soarele de octombrie, Emily se întoarse să mai arunce o privire.

Trăsura coti pe 5th Avenue Nord şi trase în fata hotelului. Doi ochi negri îi priveau fix din coltul străzii.

Birjarul îi tinu usa deschisă.

- Am să v-astept, domnisoară.
- Multumesc. Nu stau mult.

Dl. Bizar îi oferi din nou bratul. Emily ezită, apoi îsi petrecu mâna pe sub cotul său şi coborî. Bratul lui era încordat şi cald.

De pe partea cealaltă a bulevardului răsuna *Cakewalk Rag,* de la o fereastră deschisă. Băieti pe biciclete se luaseră la întrecere pe trotuar. Proprietarul unui magazin iesi să-i certe pentru că fuseseră la un pas să-i doboare tarabele cu legume. Atmosfera zumzăia de muzică şi plesnea de râsete.

- Nu e cum te-ai fi asteptat?

Căldura îi îmbujoră lui Emily obrajii. Il privi pe furis pe însotito- rul ei.

- Nu stiu sigur la ce mă asteptam.

Atmosfera veselă şi primitoare îi dădea însă un sentiment de sigurantă.

- Nu stii? zise el, ridicând vocea. Dacă ai fost o dată în lanturi, libertatea îti este mult, mult mai dulce.
- Dar nu sunt complet liberi.

- A, cu trupul, nu, dar cu spiritul, da.

Isi mută ochii albastri de la privelistea de pe stradă pe chipul ei. Inima lui Emily bătea cu putere.

- Uitati ce e, zise ea. De unde stiti atât de multe?

În loc să răspundă, Dl. Bizar o conduse pe Emily în hotel, întrebă de domnisoara Taffy Hayes, apoi schimbă câteva vorbe politicoase cu tânărul de la receptie.

După câteva minute, o femeie de culoare, înaltă şi subtire, îmbrăcată cu o fustă şi o bluză pe corp, în culori vii, apăru în holul hotelului.

- Cu ce vă pot ajuta?

- Domnişoara Hayes? întrebă Emily şi îi întinse mâna. Eu sunt Emily Canton.

- Ştiu cine sunteti. Logodnica lui Saltonstall.

Emily observă trăsăturile întunecate şi uscătive ale lui Taffy. Ochii ei de un căprui intens o examinau cu o uitătură ca de soim.

- V-am văzut în ziare.

- Am auzit că sunteti croitoreasă. Una dintre cele mai bune.

- Dintre cele mai bune? zise tânăra şi zâmbi. Nu stiu dacă e asa, dar sunt mândră de munca mea. Domnul m-a binecuvântat.

- As vrea să-mi faceţi rochia de mireasă.

Emily păsi spre ea, concentrată, şi simti cum căldura care-i tulbura sufletul se înteteste. Firicele lucioase, umede şi lipicioase îi umeziră fruntea şi ceafa.

- Să-mi spuneti cât costă.

- Ştiam că veti veni.

Emily se uită în jur după Dl. Bizar. O însotise până aici. O condusese spre ceva ireal. O vrăjise. Apoi se făcuse nevăzut. În locul lui stătea, în schimb, un bărbat cu chip rotund şi ochi căprui.

- Bine ati venit în stabilimentul meu, domnisoară Canton! Sunt A.G. Gaston.

- Da, desigur, domnule Gaston! Mă bucur!

- Vă rog, simtiti-vă ca acasă!

Taffy astepta şi, când Emily se întoarse, o străpunse cu privirea ei fixă. Se uita la ea de parcă ar fi încercat să-i măsoare tăria de caracter.

- Am să vă fac o rochie, dar o să avem necazuri.

- Dumneavoastră sau eu?

- Imi închipui că amândouă. Dar eu sunt obisnuită cu necazurile. Dumneavoastră sunteti?

Dialogul i se strecură lui Emily prin piele, pătrunse adânc, până în tendoane şi oase, încolăcindu-i-se apoi, fierbinte, în jurul inimii.

- Nu stiu, domnisoară Hayes. Am doar senzatia că dumneavoastră trebuie să-mi faceti rochia.

- Aveti curaj? întrebă Taffy şi o porni pe hol. Veniti, am o idee pentru dumneavoastră!

- Pentru mine?

Emily nu-şi putu însă urni picioarele din loc, ca să o urmeze pe croitoreasă. Se simtea ca bătută în cuie.

- Cum se poate? se miră ea.

- După cum am zis, stiam că veti veni. În cele din urmă, Taffy zâmbi. Un zâmbet frumos, perfect şi alb. Aveti curaj? repetă ea întrebarea.

- Sunt aici, nu? Vreau să am curaj. Admir curajul.

Emily tâsni înainte, desprinzându-şi piciorul din ancora invizibilă din parchet.

- Foarte bine, atunci!

Taffy o cuprinse pe Emily cu bratul pe după umeri, în timp ce înaintau pe hol.

Taffy o astepta. Emily se înfioră deodată! Isi dădu seama că nu prea i se întâmplase până atunci ca Dumnezeu să-I iasă-n cale, nici ei, nici altcuiva cunoscut. Majoritatea rudelor şi prietenilor ei duceau vieti crestine simple şi linistite, încercând să facă bine şi umplând băncile bisericii, timp de o oră sau două, în fiecare duminică. Insă asa, ca acum? Dumnezeu să vină la ea în mijlocul săptămânii?

Dar, în timp ce pasii ei loveau podeaua la unison cu pasii lui Taffy, Emily avu senzatia sfântă că e atinsă de Cel Divin.

M

- Vai, Emily, unde ai fost? o întâmpină Molly, în usa bucătăriei, ca o prietenă, nu ca o servitoare.

- Să mă-ntâlnesc cu niste oameni înspăimântător de

interesanti, Molly!

Emily îsi dădu jos pălăria, purtând încă pe chip strălucirea glorioasă a după-amiezii petrecute împreună cu Taffy.

- Am găsit o croitoreasă pentru rochia mea de mireasă.

- Am crezut că doamna Caruthers cea mare şi tare ti-a făcut rochia.

- Era oribilă. Unde sunt mama şi tata?

Emily îsi vârî pălăria la subsuoară şi se aplecă să-şi vadă reflexia în partea umbrită a ferestrei, aranjându-şi părul cu palma, fixându-şi cu acele de păr suvitele răvăsite.

- În bibliotecă. mama ta a ajuns acasă de ore bune. S-a frământat, întrebându-se ce s-a întâmplat cu tine.

- M-am dus pe 5th Avenue să mă-ntâlnesc cu Taffy Hayes, zise Emily şi îi strânse mâna lui Molly.

- Nu mai spune, domnisoară. De una singură?

- Da... ei bine, nu.

Emily deschise frigiderul să ia sticla cu lapte.

- M-a însotit un domn ciudat cu o cravată violet.

- Te-ai dus în cartierul celor de culoare cu un străin?

Molly îi puse lui Emily un pahar pe masă, luă apoi sticla de lapte şi i-l umplu.

- Bănuiesc că asa am făcut, îi răspunse Emily şi, ridicând paharul, şi-l imagină pe Dl. Bizar. Părea inofensiv. Demn de încredere. De parcă l-as fi cunoscut de-o viată.

Sau ca şi cum el ar fi cunoscut-o pe ea. Emily luă o înghititură zdravănă din laptele rece.

- Mai bine m-as duce să vorbesc cu mama şi tata.

împingând usa bucătăriei, o apucă pe coridorul lung, spre bibliotecă. Avusese de gând ca întâlnirea cu Taffy să fie scurtă şi rapidă, dar aceasta îi arătase crochiurile pe care le făcuse cu gândul la ea, iar minutele se transformaseră în ore.

Era recunoscătoare că birjarul o asteptase. Tata avea să-l răsplătească cum se cuvine.

La usa bibliotecii, Emily trase adânc aer în piept, o dată pentru curaj şi încă o dată pentru încredere.

- Mamă, tată, bună ziua!

Mama se ridică, punându-şi cartea la o parte.

- Bună ziua? E aproape ora cinei. Unde ai fost, Emily?

Când te-am lăsat la colt, te îndreptai spre Newman's să iei înghetată.

- Ne-ai îngrijorat, fiica mea.

Tata îsi părăsi biroul şi începu să se plimbe de jur împrejur prin încăpere, scotându-şi ceasul din buzunarul vestei. O sustinu pe mama în interogatoriul ei, dar îi făcu cu ochiul lui Emily, pe furis.

- M-am dus să rezolv un comision.

- Unde? Ce fel de comision? întrebă mama, aruncându-i o privire tatei.

- Dacă chiar vreti să ştiţi..., începu Emily şi îsi ridică bărbia, dar nu chiar atât încât să-i privească de sus pe mama şi tata.

Chiar atunci, Jefferson ciocăni şi intră.

- Domnule! Domnul Phillip Saltonstall e aici şi vrea să vă vadă.

Phillip dădu buzna fără să mai astepte invitatia.

- Ce-am auzit, Emily? Te-ai dus la hotelul Gaston? Ai stat înăuntru ore întregi! Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai făcut acolo?

Mama gemu, pipăind cu mâna la spate, după bratul acoperit cu pânză al fotoliului, prăbusindu-se apoi în el.

- Phillip, cum Doamne, iartă-mă?

- Emily, e adevărat? Te-ai dus în cartierul de afaceri al negrilor? Tata se aplecă şi o bătu usor pe mână pe mama. Gata, gata, dragă! Emily are, cu sigurantă, un motiv serios!

- Te-ai dus să te întâlnesti cu croitoreasa *aceea,* nu-i asa? zise mama şi se îndepărtă de sotul ei, cu maxilarele înclestate şi cu ochii umplându-i-se de furie.

Emily se dădu în spate, lovindu-se de Phillip. încrederea şi curajul pe care şi le insuflase înainte să intre în bibliotecă se evaporaseră.

- M-am dus, da. Cu domnisoara Taffy Hayes. îmi va face o rochie.

- Ai deja o rochie!

Tonul încordat al mamei nu cadra cu eticheta impusă unei doamne din Sud.

- Am plătit-o pe doamna Caruthers, Emily. Rochia făcută de ea l-a costat pe tatăl tău sapte sute de dolari!

- Rochia făcută de Taffy, împreună cu rochiile pentru

toate dom- nisoarele de onoare vor costa numai cinci sute de dolari.

- Cinci sute de dolari? Pentru toate acele rochii? Mama o apucă pe Emily de brate. Nu vreau să mergi la altar într-o rochie de calitate proastă, care să se descoasă.

- Mama are dreptate. Primesti cât plătesti, Emily.

De data asta, tata nu îi mai făcu cu ochiul.

- Tată, domnisoara Hayes nu va face treabă de mântuială. Ar trebui să vezi desenele pe care le-a schitat pentru rochia mea. înainte să ajung, chiar!

Emily îsi frecă, dusă pe gânduri, bratul plin de furnicături.

- Scuzati-mă! interveni Phillip, făcându-şi brusc simtită prezenta în încăpere. La naiba cu pretul rochiilor de mireasă! Fiica voastră, logodnica mea, a petrecut trei ore în această după-amiază cu o negresă, în stabilimentul ei din cartierul de afaceri. Ştirea s-a răspândit pretutindeni pe Highland Avenue şi pe Muntele Rosu. Ce-a fost cu tine, Emily? Puteai să fii violată sau răpită!

- Violată sau răpită? De cine? De bărbati cumsecade, taft şi fii care încearcă să-şi câstige un trai decent? Lumea mi s-a părut amabilă şi prietenoasă, sunt oameni cumsecade, exact ca noi. Vrei să-mi spui că înalta societate din Birmingham răsuflă usurată că sunt în siguranţă? Sau poate din dezamăgire că n-am fost schilodită?

- Şusotesc despre prostia ta cumplită!

- Phillip! spuse tata. Hai să ne calmăm, să nu ne pierdem capul!

- Capul meu e foarte bine, Howard. Phillip se plimba în cercuri mici, cu mâinile în solduri, tinându-şi sacoul ridicat. Nu sunt însă la fel de sigur de capul fiicei tale!

- Mai jigneste-mă o dată, Phillip, şi plec din cameră!

- Ce-a fost în mintea ta, să mergi în cartierul celor de culoare? Acolo muncesc detinutii, un pic mai departe de locul în care erai tu.

- Legati în lanturi, supravegheati de oameni cu arme şi bice. As fi putut să mă plimb goală pe stradă şi as fi fost mai în siguranţă cu acei detinuti decât cu gardienii albi, ascultă la mine! Şi decât cu jumătate dintre oamenii de afaceri lingusitori din Birmingham, îndrăznesc să spun!

- Emily! strigă doamna Canton, părând la un pas să

lesine.

- Phillip a adus vorba de viol, mamă!

- Iti bati joc de mine! zise Phillip şi o înfruntă pe Emily cu o expresie dură şi hotărâtă. Nu-ti voi permite să umbli prin oras de colo până colo, în cartierul celor de culoare, doar pentru că ti-a venit o idee nebunească pentru o rochie nouă. Noi suntem familia Şaltonstall.

Emily se aseză usurel în fotoliul acoperit cu o tesătură din păr de cal.

- N-am vrut să dezonorez numele Şaltonstall, Phillip, zise ea şi se foi, ascunzându-şi mâinile în faldurile fustei. Şi nici numele Canton, tată.

- Dar n-ai gândit, zise Phillip.

Emily îi aruncă o privire piezisă. Trebuie să se potolească cu insultele. Incă o dată şi...

- Povesteste-le şi restul, Emily, spuse el, scotându-şi o ţigară în foită de tutun din buzunarul vestei. Povesteste-le că nu te-ai dus singură.

- Nu m-am dus, într-adevăr.

Emily se ridică, în timp ce Phillip se pregătea să aprindă chibritul. Ii prinse delicat mâinile într-ale ei, luă chibritul şi i-l aprinse. Zâmbind, privindu-l în ochi, apropie flacăra de tigara lui.

- Am avut pe cineva să mă însotească.

- Un *bărbat.*

Phillip îsi lăsă în jos tigara aprinsă, având aceleasi scântei reci în privire. Emily stinse chibritul, strângându-i mâna. Ea nu stia multe despre bărbati, dar învătase câteva lucruri despre Phillip. Răspundea negresit la atingerea ei. La fluturarea genelor.

- Ai...ai înrăutătit situatia, Emily! spuse Phillip, iar trăsăturile lui chipese se înmuiară. Când te plimbi cu un bărbat pe care nu-l cunoastem...

- Cine a fost însotitorul tău? întrebă tata, pe un ton scăzut şi ferm.

- Un bătrân cumsecade, pe care l-am întâlnit la coltul străzii, după ce mama a luat tramvaiul. I-am zis Dl. Bizar, pentru că nu mi-a spus numele lui. Pentru că numele lui era divin. Ceva supranatural. Cel putin asa îsi închipuise Emily în drum spre casă.

- Emily, ce te-a apucat? Tonul mamei părea

exasperat. E probabil stresul de dinaintea nuntii. Isi aseză bratele în jurul umerilor lui Emily. Poate ar trebui să te duci să te întinzi. O pun pe Molly să-ti aducă o compresă rece de pus pe cap.

- N-am nevoie să mă întind, mamă, zise Emily, apoi se întoarse către Phillip. De unde ai stiut că m-am dus în cartierul celor de culoare? De unde ai stiut despre Dl. Bizar?

- Am eu metodele mele.

Phillip trase din tigară, astfel încât scrumul din vârf se aprinse şi deveni portocaliu incandescent.

- Dar, dacă vrei să stii, te-am văzut cu ochii mei.

- Mă urmăreai? Emily îl împinse usor, făcându-l să se întoarcă cu fata spre ea. Din ce motiv?

Tata se apropie.

- Phillip?

- Am oameni, prieteni ai familiei Saltonstall, angajaţi şi muncitori. Ei urmăresc pentru noi.

- Dar ai zis că m-ai văzut cu ochii *tăi,* îl încolti Emily.

El rânji, cu un zâmbet răutăcios şi obraznic în coltul gurii, ce o făcu pe Emily să clocotească.

- Te-am văzut cu ochii mei cum te-ai urcat în trăsură cu Dl. Bizar ăsta de care zici. Purta o cravată violet hidoasă.

- Ce căutai în centru la ora două după-amiază? întrebă Emily.

- Aveam un comision de rezolvat.

Mama suspină şi se prăbusi în fotoliu.

- Toti aveau comisioane de rezolvat, care i-au dus în altă parte a orasului în după-amiaza asta? Howard?

- Eu nu, Maggie. Am fost la birou, ca de obicei.

- Phillip, ce fel de comision? insistă Emily, iar imaginea lui Emmeline îi invadă gândurile. Nu e nimic în zona aceea a orasului, în afară de o tipografie şi un magazin de mobilă. Tu îti trimiti *oamenii* să facă treburile de jos.

- Din când în când îmi fac singur treburile. Ai impresia că eu doar stau la birou şi le cer lucruri celorlalti?

Isi înfipse tigara de foi între buze, cu fumul învăluindu-i fata şi cu pieptul ridicându-se şi retrăgându-se la fiecare pufăitură.

- Dacă m-ai văzut, atunci de ce nu m-ai strigat?
- Era prea târziu.
- Emily, nu mai bate omul la cap! interveni mama, apoi se ridică, netezindu-şi fusta cu mâna şi umflându-şi părul. Nu stiu de ce e nevoie să fii atât de agresivă.
- Iar eu nu stiu de ce trebuie să-l aperi pe el, în loc să-ti aperi propria fiică!
- De ajuns! interveni tata între Emily şi Phillip. Pare o ceartă într-un cuplu de tineri. Phillip, Emily e o fată pe cinste şi cu capul pe umeri. Chiar mai rațională decât unii bărbati pe care îi cunosc.

Mulţumesc, tată! Emily se uită urât la Phillip. Ascundea ceva. Ceva nelalocul lui.

- Phillip, îmi pare rău pentru necazurile pe care poate ti le-a pricinuit Emily!
- Nu vă îngrijorati, doamnă Canton! Avem relatii. Ne vom asigura că orice zvon e ucis în fasă.

Rânjetul lui Phillip deveni şi mai impertinent, iar Emily se simţi vlăguită. Când el îi aruncă o ocheadă, ea respiră adânc, aranjându-şi marginea cămăsii şi netezindu-şi pe spate o suvită rebelă.

- Bine, bine, zise mama şi îl bătu pe brat pe Phillip. Şi acum, Emily, vreau să stabilim chestiunea cu rochia ta. Vei purta rochia făcută de doamna Caruthers. Asa cum vor face şi domnisoarele de onoare, nu-mi pasă de preţ Şi cu asta, basta!

Mama o porni spre usă, bocănind tare pe covor cu tocurile ei groase.

Howard, mă duc să văd ce e cu cina. Phillip, vei cina cu noi, bineînteles.

- Multumesc, dar nu în seara asta. Am alte obligatii. Poate mâine.
- Alte obligatii? Joi seara? întrebă Emily în timp ce-l privea pe tata cum închidea usa bibliotecii în urma lui şi a mamei. Te duci la clubul Phoenix?

Nuantele roz şi portocaliu ale apusului pătrundeau printre crengile copacilor, scăldând ungherele pline de încordare ale bibliotecii. Adierea vântului se furisă prin fereastra deschisă şi inspectă hârtiile tatei, ridicându-i-le de pe birou şi asezându-le apoi usor la loc.

- Am făcut planuri cu niste prieteni. Wainscot şi

Powell. Avem o seară între domni. Nu voi mai avea parte de prea multe după ce ne vom căsători. Ne apropiem de sezonul social††, apoi sunt sărbătorile, iar nunta noastră va veni înainte să ne dăm seama. Ş-ar putea să nu mai am altă ocazie.

Wainscot, prietenul zveltei Emmeline.

- Inteleg. N-am stiut că te gândesti că mariajul îti va strica dis- tractia. Ce te-a făcut să mă ceri în căsătorie, în primul rând? Te însori, nu esti târât la închisoare.

- N-am vrut să spun asta, Emily, şi o stii prea bine.

- Nu stiu decât că ai dat buzna aici şi m-ai acuzat de tot felul de greseli de comportament. Nu stiu nimic decât că ai dansat în umbră cu...

- Nu începe iar! Am tot discutat despre dansul cu Emmeline. Se simtea slăbită şi avea nevoie de putin aer curat, zise Phillip şi îsi înăspri cuvintele. Ai impresia că te măriti cu un prost, Emily? Dacă mi-ar fi plăcut copila aceea mărginită şi subliniez, dacă, putin probabil să mă dau în spectacol cu ea la propria-mi petrecere de logodnă.

- Da, presupun că da.

Poftim, se purta ca o fetiscană, imatur. Cum de putuse să se îndoiască de el?

Ochii lui Phillip sclipiră când o prinse pe Emily şi o lipi de el, ridicând-o pe vârfuri şi sărutând-o cu o ardoare nepotolită. O tinea atât de strâns, încât fata nu mai putea să respire. Sau să scape.

Buzele lui le explorară pe ale ei, până când Emily nu mai putea spune unde se terminau ale ei şi unde începeau ale lui.

- Vino cu mine în seara asta, Emily! Fii cu mine!

- Phillip..., spuse ea şi îl împinse cu palmele în piept. Adu-ti aminte de educatia crestină în care ai fost crescut. Voi fi a ta destul de curând. Nu va iesi nimic bun dacă mă furisez cu tine.

- În afară de potolirea poftelor mele?

îndârjirea din tonul lui îi răcori lui Emily pasiunea.

- Phillip, eu nu sunt o fată de doi bani din localurile de dans. în curând vom fi căsătoriti.

- îmi pare rău, ai dreptate! zise Phillip, apoi o eliberă

---

†† Perioada anului în care înalta societate organizează balurile debutantelor, petreceri, evenimente caritabile etc. (n.tr.)

din strân- soare şi se rezemă de fereastră. îmi cer iertare, iubirea mea!

- Dumnezeule, cum te vei purta atunci când voi fi numai a ta şi nu ne vom mai certa, ci ne vom spune tot felul de nimicuri dulci?

Emily se aplecă să-i vadă fata, zâmbind.

- Da, ei bine..., începu Phillip şi se uită lung la ţigara de foi ce-i ardea între degete, apoi se întinse spre scrumiera tatei. Aruncă beti- gasul fumegând. Trebuie să plec.

Phillip o luă de mână.

- Emily, nu te mai duce, însă, la hotelul Gaston! Există legi, dragă, legi pe care trebuie să le respectăm, indiferent dacă ne plac sau nu.

Asadar, conversatia se întorcea de unde plecase. Emily îsi retrase mâna şi se duse în spatele fotoliului.

- Stii de ce am stat atât la domnisoara Hayes azi după-amiază? Pentru că mi s-a părut că mi-e ca o soră. De parcă as fi cunoscut-o de-o viată.

- Nu-mi vine să cred ce aud! Ce Dumnezeu ai putea avea tu în comun cu o croitoreasă de culoare?!

- Moda şi materialele. Cărţile. Muzica. Pe Iisus. Am vorbit despre după-amiezile de toamnă şi despre dragostea pentru familiile noastre. Amândouă suntem triste pentru nedreptătile din orasul nostru – cu detinutii legati în lanturi, cu votul femeilor, cu doctrina „separati, dar egali”‡‡. Am vorbit despre nunti, căsnicii şi copii.

Phillip râse, lăsându-şi bratul să alunece pe trupul lui Emily şi învârtind-o prin cameră.

- Asa mai zic şi eu. Căsnicie şi copii.

Când problemele din sufletul ei prinseră viată, odată puse în cuvinte, Emily se simti deschisă şi vulnerabilă în fata lui Phillip. Desi îl cunostea de-o viată, niciodată nu-şi exprimase temerile şi visurile în fata lui. Nici nu-i împărtăsise gândurile ei despre lume, oameni sau credintă.

- Tremuri, zise Phillip şi se opri, cu vocea blândă şi putin tulburată.

- Phillip, vrei cu adevărat să te căsătoresti cu mine?

---

‡‡ Este vorba despre Hotarârea Curţii Supreme a Statelor Unite, din 1868, de a legitima segregarea şi legile discriminatorii ale statelor sudiste. (n.tr.)

întrebă Emily ținând în continuare mâna dreaptă în mâna lui, în timp ce cu bratul stâng îi înconjura gâtul. Ne *cunoaştem* cu adevărat unul pe celălalt?

- Emily, o, dulce Emily! Phillip o cuprinse cu mâna pe după ceafă şi o sărută pe frunte. Tu esti diferită, Emily Canton. Bineînteles că vreau să mă căsătoresc cu tine. Dar trebuie să-mi păstrez convingerile. Nu-mi pot lăsa logodnica să se ducă în hotelul unei persoane de culoare sau să lucreze cu o croitoreasă de culoare. Oamenii vorbesc. Dăunează afacerilor.

- Nu mă voi răzgândi. Domnisoara Hayes – Taffy – îmi va face rochia. Phillip, e frumoasă! Cea făcută de doamna Caruthers e oribilă!

- Dacă nu-ti pasă de mine sau de tine, gândeste-te măcar la domnisoara Hayes şi la bătrânul Gaston.

Phillip îsi lăsă mâinile în jos, dându-i drumul lui Emily.

- Oamenii vor crede că încalci legea, poate chiar că îi stârnesti pe negri împotriva albilor.

- E absurd. De ce as face aşa ceva?

- Te-ai dus la o întrunire a sufragetelor, nu-i aşa?

- Votul nu presupune să stârnesti revolte, replică Emily în timp ce se foia prin cameră. Ce au oamenii ăstia?

- Nimic. Pur şi simplu ne place să trasăm niste granite şi trebuie să ne gândim la comunitate şi la binele suprem. Phillip şi Emily Sal- tonstall pot face pasi mari în Birmingham, *dacă* joacă jocul asa cum trebuie.

- Imi pare rău, Phillip. Nu mi-am dat seama cât de mult te va afecta pe tine şi afacerea ta.

Emily îsi aseză capul pe umărul lui, în timp ce el o mângâie pe spate.

- N-am să mă mai duc la hotelul Gaston.

- Ce fată bună am! exclamă Phillip, apoi îi ridică bărbia cu vârful degetului şi îsi trecu usor buzele peste ale ei. Am venit supărat, dar, Emily, tu mă faci să uit de mine!

Emily se feri de un al doilea sărut, lipindu-şi obrazul de pieptul lui. În compania croitoresei, Emily văzuse ce înseamnă un coltisor de rai pe pământ şi nu avea de gând să se abată de la drum. Dacă ea nu putea să se ducă la Taffy, atunci îl va pune pe Big Mike să o aducă pe Taffy aici. Pe Highland Avenue.

Mldotsbrezece

Charlolle

harlotte se trezi dintr-un somn zdravăn. Dădu la o parte asternuturile şi se duse în bucătărie să-şi ia un pahar cu apă. Când se întoarse în cameră, se târî în pat, ținând paharul în mâini, şi se uită lung la rochia agăţată în colt.

Clipi des, alungându-şi somnul fără vise, şi scrută camera întunecată. Strălucirea luminilor orasului ardea printre marginile jaluzelelor, înrămând în aur fereastra dormitorului.

Dar, în mod straniu, rochia părea să aibă propria energie luminoasă. Charlotte îsi aseză pernele la spate şi continuă să privească rochia. Probabil doar îsi închipuia că avea propria strălucire. Poate că lumina se reflecta din oglindă pe vesmântul imaculat.

Dar rochia era agătată pe manechinul din colt, departe de fereastră. Departe de oglindă sau de orice altă sursă de lumină.

Charlotte sorbi o gură de apă. Fără-ndoială, Tim arăta ca un pusti prins că a spart cu bâta sau mingea fereastra vecinilor, în clipa în care Charlotte ridicase rochia din sac.

Un val de emotie îi împăienjeni ochii. Chiar *nu* voia să se căsătorească cu ea. Dar Charlotte avea acum un scop. Să afle pentru cine era făcută rochia.

Data viitoare când bărbatul în violet avea să mai intre în magazin, *dacă* va mai intra vreodată în magazin, Charlotte avea de gând să se năpustească asupra lui.

- Care-i povestea ta, rochito? sopti Charlotte. De unde esti şi de ce m-ai căutat pe mine? O fată orfană care caută o altă fată orfană?

Se ridică din pat şi se aseză pe podea, trecându-şi

degetele peste materialul mătăsos, simtindu-se de parcă şi-ar fi făcut o prietenă nouă.

Cufărul vechi, omul în violet, rochia magică de aur. Se întâmpla ceva. Dar ce?

- Ajută-mă să-ti găsesc mireasa!

Charlotte se rezemă de piciorul patului. În cameră persista parfumul lui Tim. Isi lăsă capul pe spate ca să-l inspire îndelung, dar aroma florală nu era a lui Tim. Plutea în aer, chiar în dreptul nărilor ei. Grea. Uleioasă. Neprihănită.

- Bine, Doamne, ce se întâmplă?

Charlotte îsi trase genunchii la piept şi asteptă.

Prima oară auzise că Dumnezeu e tatăl ei ceresc la o adunare a tineretului, la biserică, pe când avea saisprezece ani, la patru ani după ce murise mama. Crescând fără tată, crezuse că e imposibil şi improbabil să mai aibă vreodată pe cineva căruia să-i spună tată.

Dar, în ultima seară a întrunirii, când cel care le vorbea tinerilor L-a numit pe Dumnezeu Tată, ceva s-a schimbat în sufletul lui Charlotte. Şi a simtit acelasi parfum care plutea acum în cameră.

Numai că atunci mirosul fusese mai dens, mai greoi şi aproape c-o doborâse la pământ. S-a agătat de fata de lângă ea ca să nu se prăbusească. Când a reusit să gândească limpede, a înteles că Dumnezeu e Tatăl ei şi a *crezut.* Nici n-ar fi putut să-şi imagineze un tată mai grozav.

Dar apoi, următorul vorbitor a urcat pe scenă şi a spus că singura cale de a ajunge la Tatăl Ceresc era să crezi în Iisus şi în Cruce. *Nimeni nu vine ¡a tatăl altfel decât prin Mine.*

Această optiune nu a încântat-o deloc pe Charlotte. Iisus? Crucea? Sângele şi moartea? Nu era pentru ea.

O pală rece, de la aparatul de aer condiţionat, o făcu pe Charlotte să tresară şi să se-ntoarcă la realitate. Aprinse veioza şi îsi puse paharul cu apă pe noptieră. Nu se mai gândise demult la seara acelei adunări a tineretului. Era, însă, o amintire pretioasă.

Când pastorul tinerilor, Tony, şi-a încheiat mesajul cu „Iubirea pentru Iisus" şi a întrebat dacă dorea cineva să Il cunoască, Charlotte s-a repezit spre altar. Şi-a închis ochii,

şi-a oprit gândurile şi a alergat, nemaiauzind nimic altceva decât bătăile propriei inimi.

N-avea idee ce înseamnă *mântuit.* Nici nu-i păsa. Tot ce stia era că simte pasiunea bubuitoare din piept, tremurul frenetic din picioare şi faptul că *Dumnezeu* era tatăl ei. *Bună, Iisus, arată-mi calea!*

A sorbit mântuirea din acea vară, a devorat-o, a trăit realitatea iubirii şi a *dorinţei* lui Dumnezeu pentru ea. Avea un tată!

Iar Crucea pe care o dispretuise odată era dovada numărul unu a iubirii extraordinare a lui Iisus pentru ea.

- Hei, rochito, tu Îl cunosti pe Dumnezeu?

Râse încet, întinzându-şi picioarele peste marginea patului, astfel încât vârfurile degetelor atinseră luciul mătăsos al rochiei.

- Nu, cred că nu.

Rochia îi părea însă vie. Deja o iubea, desi nu întelegea de ce îi căzuse în brate tocmai ei. Sau de ce omul în violet îi înmânase un act de vânzare pe care era deja stampilat SALVAT[§§].

M

Magazinul se linişti, miercuri, după aglomeraţia de la ora prânzului şi după o întâlnire, în pauza de masă, cu o viitoare mireasă şi cu domnisoara ei de onoare. Charlotte mâncă jumătate de sendvis la birou, în timp ce-şi plătea online facturile şi îsi verifica e-mailul.

Usa bucătăriei se trânti de perete. Charlotte îsi ridică privirea şi ascultă, atentă.

- Eu sunt.

Cadenta moale a vocii lui Bethany.

- Am adus câteva rochii înapoi. Croitoreasa se înclină la usa biroului lui Charlotte. – Rochia lui Tawny e gata, plus două ale domni- soarelor ei de onoare.

- Esti cea mai bună, Beth! zise Charlotte şi zâmbi. Ia zi, care sunt sansele ca o rochie să se potrivească cuiva fără să fie modificată?

- E posibil. Dar, în lumea rochiilor de mireasă, ceva

§§ În original, *redeemed,* care înseamnă şi „mântuit”. (n.red.)

cât de mic tot se schimbă. Corsajul, tivul, se adaugă căptuseală. Stii cum stau lucrurile. De ce întrebi?

- Dar se poate ca o rochie să rămână în stare perfectă aproximativ o sută de ani? Se întâmplă asa ceva?

Bethany se sprijini de tocul usii şi râse.

- Ce te-a apucat, Char? O sută de ani? întrebă, ridicând din sprâncene. Pe bune? Depinde cum a fost păstrată, dar, şi să fi fost bine păstrată, există o şansă destul de mare să se fi zdrenţuit sau să se fi îngălbenit ceva.

- Mda, asa m-am gândit şi eu.

Charlotte se roti cu scaunul spre poseta ce se itea din sertarul de jos al fisetului.

- Poti să faci unul la fel? o întrebă, ridicând plicul de mătase pe care Tim îl găsise în cufăr. As vrea să vând asa ceva.

Bethany îsi aseză mai bine maldărul de rochii din brate şi întinse mâna după săculetul alb.

- Nu se mai găseste asa ceva. E un stil foarte vechi. De unde l-ai luat?

- Era în cufărul vechi. împreună cu o rochie în stare perfectă. Care n-a fost modificată niciodată. Cel putin, din cât pot eu să-mi dau seama.

- N-a fost modificată niciodată? Atunci, probabil n-a fost niciodată purtată. Ai zis că e în stare perfectă?

- De parcă ar fi fost făcută ieri.

Bethany zâmbi, dar Charlotte citi pe buzele ei un „imposibil” nerostit.

- Atunci probabil că *a fost* făcută ieri. Dar din astea pot să fac, sigur. Câte vrei?

- Hai să facem zece, pentru început. De diferite culori. Modifică, eventual, modelul pentru mirese şi domnisoarele de onoare, mama miresei, mama mirelui. Le voi arunca acolo, împreună cu rochiile. Ce-ar fi să le faci şi niste monograme, să arătăm ce putem face cu ele?

- S-a făcut! zise Bethany şi ridică plicul în lumină. Destul de frumoasă lucrătura! De fapt, e o cusătură deosebită. De unde ziceai că l-ai luat?

- Din cufărul vechi.

îl lăsă pe Tim la o parte. Charlotte nu avea chef să discute problema. Oricum, va avea de dat destule explicatii

când îi va povesti lui Dixie.

- E ceva aici.

Degetele lui Bethany se plimbau peste fundul plicului.

- Serios? Noi, hmm, eu m-am uitat, dar n-am găsit nimic.

Charlotte luă punguta pe care i-o întindea Bethany şi trase de snurul din capăt.

Vârându-şi mâna în pungă, Charlotte dădu de o plăcută metalică rece. Când o trase afară, pe degete i se legăna un set de plăcute de identificare.

- Nu mă asteptam la asa ceva! zise Bethany şi se întinse să vadă plăcutele. Tatăl meu a fost în Vietnam. I-am văzut plăcutele de zeci de ori, iar astea arată exact ca ale lui.

- Oare ce caută în plic?

Charlotte se duse mai aproape de lumină ca să cerceteze numele gravat.

- Habar n-am! zise Bethany, recuperă plicul şi se retrase din birou. Duc astea sus. Trebuie să dau o fugă să-mi iau copiii, dar mă voi apuca din seara asta să fac niste replici după plicul ăsta!

- Da, multumesc, Beth!

Charlotte se aseză la birou, cu plăcutele, reci şi netede, răsfirate în palmă.

Joel Miller
12711960
USMC – M
Protestant

Soldatul avea un nume. Şi, pentru o clipă, rochia avu un nume şi ea. Charlotte strânse medalioanele între degete, iar ochii i se umplură, pe neasteptate, de lacrimi.

Joel Miller. El să fi fost sotul femeii care purtase rochia? Iar ea să fi fost TH? Şi să fie asa, oare cum ar putea Charlotte să afle?

Inima îi tresăltă de bucurie. Dumnezeu îi ascultase rugăciunea. O călăuzea ca să poată împlini destinul rochiei.

M

Dixie intră îmbujorată, cu părul răvăsit de vânt,

făcând-o pe Charlotte să tresară şi să se desprindă din reveria sa.

- Imi iubesc bărbatul! zise Dixie suspinând şi lăsă poseta să cadă pe fiset. A fost atât de drăgut, la prânz, să-mi spună cât de mult apreciază că-i suport programul şi că sunt alături de el, că mă descurc fără măruntisurile obisnuite şi nu mă plâng. I-am spus: „Mda, ei bine, bucură-te că volanul masinii nu poate să mă citeze!”

Dix se aplecă peste birou şi luă o înghiţitură din sticla cu apă a lui Charlotte.

- Ce-ai în mână?

- Plăcute de identificare. Charlotte ridică mâna şi le lăsă să cadă în fata lui Dixie. Erau în plic.

- Ştii, lui Jared nu-i venea să creadă că ai deschis cufărul cu un ciocan şi-o surubelnită, îi spuse Dixie şi se apucă să cerceteze medalioanele.

- Bethany a zis că plăcutele sunt exact ca ale tatălui ei. A fost în Vietnam.

- Aha. Cum ai deschis cufărul?

- Mă-ntreb cine e Joel Miller...

- Şi eu. Cum ai deschis cufărul?

- Cu ciocanul şi surubelnita, exact cum a spus Jared.

- Charlotte, Jared stie al naibii de bine că n-aveai cum să deschizi cufărul ăla cu un ciocan şi-o surubelnită!

- Tim. Ok.

Dixie putea fi atât de neînduplecată!

- A venit Tim şi a tăiat încuietoarea.

- Tim, adică tipul care te-a părăsit?

- Tim, adică prietenul meu. Nu Tim, logodnicul ticălos şi rău. Prietenul meu Tim are unelte. Unelte adevărate.

- A fost acolo când ai găsit rochia?

Un rânjet îi răsări lui Dixie pe vârful buzelor. Şi o sforăitură fină îi umflă nările.

- Păi, n-am stiut...

Charlotte citi din nou plăcutele. *Cine eşti tu, Joel Miller?* Oare mai trăia? Dacă mai trăia ar fi avut... între saizeci şi saptezeci de ani? Asta, dacă fusese în Vietnam.

- Ce ironie dulce, spuse Dixie! Tim şi-a ajutat fosta logodnică să descopere o rochie de mireasă ascunsă. Ce-a zis?

- Nimic. Arăta un pic panicat, până când l-am

asigurat că nu e un complot ca să-l fac să se-ntoarcă la mine.

Charlotte începu să se joace cu medalioanele.

- Desi părea un pic cam dezamăgit, adăugă Charlotte.

- Că n-ai pus la cale un plan măret ca să-l recuceresti? Doamne, Dumnezeule, ce impresie bună are Tim Rose despre el însusi! zise Dixie şi mai luă o înghiţitură din apa lui Charlotte. Crezi că Joel Miller ăsta are vreo legătură cu rochia?

- Poate, dar, dacă a fost în Vietnam în tinerete, asta înseamnă că a fost mire în anii saizeci, iar rochia aia nu e o rochie din anii saizeci. Toată dimineata am căutat pe Google rochii de mireasă şi nu-mi dau seama ce model e, nici în ce epocă a fost făcută. Nu se potriveste cu stilul din 1912. În anii 1910 femeile purtau rochii împodobite, cu dantelă şi guler înalt şi cu trene lungi. Altele purtau rochii simple, cu tivul până la vârful pantofilor şi cu văl lung, din tul. După ce Bethany şi cu mine am găsit plăcutele de identificare după-masă, am căutat rochii din anii patruzeci până în anii saizeci, dar rochia mea e prea... prea... , încercă Charlotte să explice şi pocni din degete. Bogată? Nu găsesc alt cuvânt.

Isi privi prietena.

- Dix, e o rochie splendidă! Asteaptă s-o vezi!

- Miresele de după Primul Război Mondial nici nu purtau plicuri. Imi aduc aminte câteva lucruri de la cursul de materiale textile de la Universitatea din Ohio. Şi cele mai multe femei nu purtau rochie din mătase sau satin. Purtau muselină ori bumbac sau chiar casmir. Mătasea şi satinul încep să fie folosite la nunti abia din anii cincizeci, după al Doilea Război Mondial.

Dixie scoase capul pe usa biroului lui Charlotte ca să arunce o privire prin magazin.

- Bună, Bethany! Pa, Bethany! Fata asta e ca vântul, se strecoară pe-aici, când înăuntru, când afară.

- Ne va face plicuri, ca să le dăm odată cu rochiile.

- Genial, sefa! Deci ai probat-o?

- Rochia? Nu. Şi nici n-am de gând!

- Glumesti! Serios? Cum poti să te abtii? Eu am un chef teribil s-o încerc şi sunt deja măritată!

Dixie întinse mâna după apa lui Charlotte, dar aceasta apucă sticla şi dădu din cap, arătând spre minifrigiderul din coltul biroului.

- Ştii că avem un frigider plin cu apă, nu?

Cu un oftat şi dându-şi ochii peste cap, Dixie se aplecă să deschidă minifrigiderul.

- De ce nu vrei s-o probezi?
- Asa.
- Cum adică asa?

Charlotte răsucea plăcutele în mână, iar lacrimile-i înceţoşară ochii, pentru o clipă.

- N-am s-o probez. Dacă n-a purtat-o nimeni, niciodată? Dacă e făcută pentru o singură mireasă specială? N-am s-o stric.

- Cu siguranţă cineva a probat-o, mai ales dacă afurisita asta de rochie e veche de nouăzeci sau o sută de ani.

- Treaba mea e să găsesc femeia pe care o caută rochia.

Charlotte nu reusea să-şi explice veneratia sfântă, aparte, pe care o nutrea pentru rochia asta. Merita tot respectul ei. Merita mai mult decât o mireasă imatură care s-o probeze, cu o strâmbătură din buze, cu un dispretuitor „Nu, nu e de mine". Nu, instinctele lui Charlotte o vor călăuzi spre mireasa potrivită.

- O să cauti acul în carul cu fân, dar, dacă cineva poate să găsească o mireasă potrivită pentru rochia asta, atunci tu esti aceea. Dixie o strânse de umăr pe Charlotte, apoi desfăcu sticla de apă. Intre timp, ce putem afla despre plăcutele de identificare?

- înapoi la Google, spuse Charlotte!

Motorul de căutare furnizează un răspuns rapid. Cu siguranţă, plăcutele nu erau din Primul Război Mondial. Nici din al Doilea Război Mondial – acelea erau crestate.

- Ultimele plăcute crestate au fost emise în 1964. Ale lui Joel Miller nu aveau crestătură, asa că se prea poate să fie din ultimii ani ai războiului din Vietnam.

Charlotte tastă „Joel Miller" în bara de căutare. Era un început. O listă de nume tâsni pe ecran. Charlotte trecu peste un avocat din New York, un politician, un actor. Pe cine sau ce căuta de fapt, ce se astepta să găsească?

Clopoteii de la intrare răsunară şi Dixie se duse spre uşă.

- Mai caută, zise ea! Mă ocup eu de clienti.

Charlotte detalie căutarea. „Joel Miller+Birmingham.” Google îi întoarse o listă de nume. După ce răsfoi câteva pagini, îsi mai perfec- tionă căutarea un pic.

Joel Miller+USMC+Vietnam+Birmingham

Descoperirea plăcutelor ridicase o multime de întrebări. Cum ajunseseră ele să fie înghesuite într-un plic de mireasă? Oare Joel îsi lăsase baltă mireasa înainte de nuntă? Charlotte îsi imagină o
mireasă supărată şi rănită, îndreptând o lampă de sudură spre încu- ietoarea cufărului.

Dacă era asa, atunci fusese rochia purtată vreodată? Şi cum fuseseră încuiate înăuntru plăcutele?

Primul rezultat furnizat de Google era The Wall, un site comemorativ dedicat veteranilor din Vietnam. *O, Joel Miller, aici eşti?*

Charlotte intră pe site, cu degetele împiedicându-i-se pe tastatură, când scrise numele lui Joel, numărul matricol şi statul. Un fior de gheată îi cuprinse inima, apoi i se furisă mai jos, până-n pântec.

Tinându-şi respiratia, cu degetele lipite pe buze, asteptă rezultatele căutării. Când apărură, ochii i se împăienjeniră.

Joel C. Miller, Corpul de Marină, locotenent, 02, 22 de ani, născut la 4 septembrie 1946 în Birmingham, Alabama. Data mortii, 14 aprilie 1969.

O, Joel Miller!

Şi era...

Căsătorit.

Cuvintele de pe ecran începură să i se amestece în fata ochilor. Inima lui Charlotte începu să bată din ce în ce mai repede, când dădu click pe fila cu informatiile despre el. începuse serviciul militar pe 11 septembrie 1968. Pe 14 aprilie 1969 murise în Quang Tri, în Vietnamul de Sud, sub focul inamicului... căzut la datorie în lupte la sol, trupul nerecuperat.

Nerecuperat. Nu a fost... Recuperat. Ce însemna asta? Se rătăcise, fusese lăsat să moară singur? Sfârtecat în explozie, astfel încât a fost imposibil să...

îndurare, îndurare, îndură-te, Doamne!

Un alt buton o conduse la un grup de postări pentru Joel C. Miller, din partea prietenilor, familiei şi a camarazilor din Marină.

„Am fost acolo în ziua în care ai murit. îmi voi aminti vesnic de tine, JC. *Semper Fi*"'.'

„Mă gândesc la tine, Miller. îti mai aduci aminte când am câstigat campionatul de baseball în ultimul an la Universitatea din Carolina de Nord, chiar înainte să ne înrolăm la Marină?"

* *Semper Fidelis,* „Întotdeauna credincios", în lat. în orig. – motto al Marinei SUA. (n.tr.)

Dixie se întoarse, se sprijini de birou, lângă ecranul computerului lui Charlotte, şi se aplecă să vadă. Coada de cal i se legăna în jos pe umăr.

- Ai găsit ceva?
- A fost ucis, zise Charlotte ridicând privirea spre Dix. Şi a fost însurat.

Dixie îsi îndreptă spatele, iar ochii îi străluceau.

- Ea a pus rochia în cufăr şi l-a sigilat!
- Asa mă gândesc şi eu. Ascultă aici la biografia lui, Dix! Joel a făcut parte din Societatea Onorurilor Militare, la Universitatea din Carolina de Nord, din Societatea Şemper Fidelis şi din Teaca şi Sabia. Un jucător de baseball recrutat.
- E şi-o poză?
- Nu, nu e nicio poză.

Lui Charlotte, însă, deja începuse să-i fie dor de un om pe care nu-l întâlnise niciodată, imaginându-şi un soldat al Marinei, cu trăsături pronuntate, tăioase, şi cu privire de otel.

Răsfoind paginile de mesaje, cu ochii plini de lacrimi, căuta un indiciu cât de mic legat de femeia care se poate să-l fi iubit. Cea care îi băgase plăcutele de identificare într-un plic de mătase, înainte să le închidă pentru totdeauna în cufăr.

Pe ultima pagină nu erau decât trei postări, iar una dintre ele i-a atras atentia. Data din urmă cu trei săptămâni, pe 14 aprilie, la comemorarea zilei în care

murise Joel Miller.

„Au trecut mai bine de patruzeci de ani, dar eu încă mă gândesc la tine. Nu te-am uitat. Mi-e dor de tine, Joel C! Nu sunt sigură că inima mea s-a vindecat vreodată. Cu dragoste, Şotia Ta.”

- O, Doamne, a postat un comentariu! Dixie se trase un pas în spate, oftând. Uau, îti dai seama? Ii dădu un servetel lui Charlotte, peste umăr. Războiul e oribil, adăugă Dixie.

- Moartea, în general, e oribilă.

Charlotte îsi sterse lacrimile de sub ochi şi se uită lung la ecran, în timp ce îi trecu prin minte o constatare rece şi gravă.

- Dix, 14 aprilie e ziua în care m-am dus pe munte să mă gândesc la ale mele şi am ajuns la licitatia Ludlow!

- Ziua în care ai cumpărat cufărul!

Charlotte îsi abandonă scaunul, cu gândurile asezându-i-se zgomotos la locul lor.

- Deci, această văduvă, îndurerată de peste patruzeci de ani, postează pe pagina lui Joel în aceeasi zi în care eu cumpăr cufărul în care e o rochie de mireasă, poate chiar rochia ei de mireasă, cufărul cu plăcutele astea de identificare închise înăuntru!

- Tocmai m-au trecut fiorii, zise Dixie cutremurându-se şi frecân- du-şi bratele.

- A lăsat o adresă de e-mail?

întoarsă la computer, Charlotte se uită din nou la postarea femeii. Da, lăsase o adresă de e-mail.

Charlotte dădu click pe link şi tastă: *Aţi sudat un cufăr acum patruzeci de ani, cu plăcuţele de identificare ale ¡ui Joel înăuntru?*

- Charlotte, opreste-te, nu poti să faci asta!

Dixie îi trase lui Charlotte mâna de pe tastatură.

- S-ar putea să nu vrea să primească vesti de la tine. Sau să-i trezesti amintiri despre Joel. A pus plăcutele în cufăr şi l-a sudat cu un motiv anume.

- Atunci de ce a postat recent pe pagina lui? E clar că nu-i e teamă să se gândească la el sau să citească despre el, zise Charlotte şi se uită în sus pe pagină, până la ultima postare, de dinaintea celei semnate „Sotia Ta”. De mai bine de un an nu mai vizitase nimeni pagina. *Ea* a postat acum

trei săptămâni, argumentă Charlotte şi se întoarse la e-mailul ei. Cred că şi-ar dori să poată intra cumva în legătură cu el. îi e dor de el. Rochia a fost probabil a mamei sau a bunicii ei, iar ea a purtat-o la nunta lor.

- Da, apoi el a murit şi ea a ferecat toate amintirile lor în cufăr. Charlotte, doar pentru că a postat, asta nu-nseamnă că vrea ca tu să-i dezgropi trecutul! Care pare, pe deasupra, şi unul dureros!

Charlotte oftă şi se lăsă pe spate, privind în sus spre Dixie.

- Nu-mi place deloc când ai dreptate, recunoscu ea, apoi îsi trecu degetele prin păr şi se uită lung la ecran. Trebuie să-l trimit, Dix!

- Stiu că trebuie.

Charlotte apăsă pe Trimitere. Tot ce avea de făcut acum era să astepte. Şi să se roage să nu fi deschis un mormânt ferecat şi să nu trezească amintirile unei inimi sfărâmate.

Capitolul treisprezece

A romadeusturo, „ca^t, _

_*L* mult timp după ce Charlotte şi Dix au stat la masa pe care rămăseseră acum bolurile goale de spaghete şi salată. Dixie plecase apoi la un film cu sora lui Jared.

- Sigur nu vrei să vii?

- Nu, multumesc. Ultima oară când am iesit undeva cu tine şi cu Sally, ironiile voastre tăioase m-au făcut bucăţi.

Charlotte făcu repede curat în bucătărie, apoi îsi pregăti un ceai şi se duse în living. Adusese manechinul din dormitor şi îl asezase lângă canapea. Stând lângă el, îndreptă telecomanda spre televizor şi îi dădu drumul.

- Acesta este un televizor, rochito! Ai mai văzut un televizor până acum? Transmite o grămadă de prostii, în zilele noastre.

Charlotte navigă prin câteva canale, schimbând de la filmele ce aveau în rolul principal tocilari care cucereau sentimentele unor femei superbe, cu un decolteu perfect, nerealist.

Din când în când, privirea îi fugea către rochie. Ar fi putut să jure că se misca. Şi chiar că străluceste. Oprind televizorul, Charlotte se aseză cu fata la rochie, cu picioarele încrucisate pe canapea.

- Ce e? Spune-mi povestea tesută în firele tale!

Email-ul ei către sotia lui Joel Miller fusese întors de MAILER-DAEMON. Lucru pe care Charlotte îl găsise ciudat, pentru că adresa fusese postată cu doar trei săptămâni în urmă.

„Sotia Ta” îsi stersese, oare, contul asa de repede după ce postase?

Charlotte sorbi din ceai, restrângându-şi optiunile, căutând alte căi prin care să afle cine îl iubea şi îi ducea lipsa locotenentului Joel Miller.

Ca şi cum ar fi încercat să obţină o imagine cât mai completă a puzzle-ului, Charlotte atârnase plăcuţele la gâtul manechinului. Se odihneau pe faldul de mătase care

decora decolteul.

Dându-se jos de pe canapea, se aşează lângă manechin, umăr la umăr, miscându-şi degetele de la picioare sub poale. Fusta îi ajungea până la vârfurile degetelor.

Poate, dacă ar încerca-o, i s-ar potrivi. Poate. Dar nu îndrăznea. Inima ei nu avea nevoie să se agate de speranta unei nunti sau a unei rochii uimitoare, cu o poveste în sine. Charlotte plecă de lângă rochie. Era probabil la a doua sau a treia generatie, transmisă din mamă-n fiică. Modelul atemporal şi tesătura rezistentă erau incredibile!

Ii trebuia un alt indiciu. Charlotte însă nu se pricepea la mistere. Nu-i plăceau deloc jocurile. Mamei îi plăceau, pentru că mama le şi câstiga întotdeauna.

Ar putea să-i ia la rând pe toti Millerii din cartea de telefon a orasului Birmingham. Nu era exclus să-i ia luni de zile să-i sune pe toti. Erau probabil peste o mie de Milleri îngrămăditi pe patru pagini. Evident, căutase mai întâi un Joel Miller sau Joel C. Miller. Poate era printre ei unul mai în vârstă sau un fiu cu acelasi nume. Nu exista însă niciun Joel Miller în tot comitatul Jefferson.

Oooo, ar mai putea fi ceva în cufăr? Charlotte se grăbi în camera ei şi îngenunche pe podea. Dădu la o parte hârtiile de împachetat, una câte una, netezindu-le, împăturindu-le şi asezându-le unele peste altele. Pipăi tot fundul lăzii, asa cum făcuse şi Tim, ciocănind în laturile din cedru neted şi parfumat.

Când văzu că nu găseste nimic, o sună pe Bethany.

- Mai era ceva în plic?

Nu, nu mai era nimic. Charlotte căută în sacul de în în care găsise rochia. Nimic. Scutură sacul cu înversunare, ca şi când ar fi vrut să înfrângă vointa fibrelor ce păreau să-i ascundă dinadins răspunsurile. Apoi, dintr-un imbold, băgă mâna până la fund şi întoarse sacul pe dos.

O carte de vizită dreptunghiulară zbură în zigzag şi ateriză pe piciorul ei. Era de un roz pal, cu petale de magnolii presate la colturi şi litere în relief pe mijloc. *Celebrele plăcinte ale doamnei Lewis, 2nd Avenue North. Centrul comercial, Birmingham*

Doamna Lewis. Charlotte îsi trecu degetele peste litere. Ştia unde e. Tim renovase minunat clădirea de pe colt, în care funcţionase cândva compania care făcea

plăcinte.

O transformase într-o clădire de birouri, cu apartamente la etaj. Charlotte fusese la un pas să cumpere acolo, înainte să-şi găsească casa din Homewood.

Il apelă automat pe Tim, fără să se gândească la costuri sau implicatii. Avea nevoie de răspunsuri. Să pună asta la punct.

- Ştii clădirea aceea de pe 2nd Avenue pe care ai renovat-o? Mi-ai arătat-o când am mers pe jos în centru de Anul Nou.

Fusese o noapte amuzantă, a sasea lor întâlnire, dar primul sărut. Când stăteau sub un sirag de lumini rosii, albastre, verzi şi portocalii.

- Mi-aduc aminte, îi răspunse el dregându-şi vocea.
- Nu era pe vremuri o plăcintărie acolo?
- Da. Celebrele plăcinte ale doamnei...
- Lewis. Exact! Gert tot vorbea despre ele.
- Bunica mea a lucrat acolo după ce a absolvit liceul. Familia Lewis avea şi brutăria Lewis. Dar de unde interesul acesta subit pentru doamna Lewis?
- I-am găsit cartea de vizită în cufăr. În sacul de în, zise Charlotte fluturând cartea de vizită prin aer de parcă Tim ar fi putut s-o vadă.
- Se îngroasă gluma.

Acum, Tim părea relaxat, binedispus.

- O, Tim, îmi pare rău! Nici măcar nu te-am întrebat dacă esti ocupat. Esti ocupat? Charlotte se aruncă pe pat. Distrusă sau nu, atunci când vorbea cu el, se simtea de fiecare dată în largul ei.
- Ti-as fi spus dacă eram. Deci tu crezi că rochia a fost a doamnei Lewis?
- Bună întrebare! A fiicei sau a nepoatei sale. O, şi am şi niste plăcute de identificare.
- Plăcute de identificare?
- Ştiu, e o nebunie. Le-am găsit în plic.

Charlotte îi povesti pe scurt lui Tim, iar el fluieră şi spuse:

- Uau, e incredibil! Când am căutat eu, n-am găsit nimic. Ciudat!
- Tim, crezi că poti să afli cine a fost ultimul proprietar al plăcintăriei? Sau cine ar fi putut lucra acolo?

Există ceva la arhivele primăriei?

- Mda, sunt destule informaţii despre cumpărări şi vânzări la arhive. Lasă-mă să văd ce pot face.

- Esti eroul meu. Dă-mi de veste!

Chiar şi în glumă, „esti eroul meu" imprima o greutate pe care nu avusese de gând s-o dea vorbelor sale. Tusi, îsi lăsă piciorul să alunece peste parchetul bine lustruit, din lemn masiv, şi se gândi să pună capăt repede conversatiei.

- Mersi. Sună-mă dacă afli ceva. Sau trimite-mi un e-mail. Nu e nicio grabă. Stiu că esti ocupat.

- Mă uit mâine.

închizând, Charlotte se întoarse în living şi vârî cartea de vizită cu adresa plăcintăriei în cordonul lat, strâns pe mijloc. Se aruncă pe canapea şi îndreptă telefonul spre rochie.

- Am să te ajut să-ti găsesti drumul spre casă. Stai să vezi!

Emily

în camera de cusut de la etaj a casei Canton, Emily stătea pe un scăunel, în pantalonasi bufanti şi corset, în timp ce Taffy Hayes îi trecea peste cap rochia încă neterminată. Mama stătea de pază, cu bra- tele încrucisate şi buzele strânse.

Ferestrele dinspre apus erau aprinse de soarele glorios aflat la apus, încălzind atmosfera răcoroasă, de octombrie, din odaie.

- Mi-e drag să văd materialul pe pielea unei fete. Mâinile subtiri şi închise la culoare ale lui Taffy încreteau materialul şi înfigeau acele cu multă pricepere. Cum vi se pare, doamnă Canton? Satinul acesta ivoriu se potriveste de minune cu nuanta pielii şi cu castaniul intens al părului.

Taffy vorbea atât de respectuos, de amabil şi de blând! Nu ca femeia aceea zgomotoasă şi arogantă, Caruthers.

Când Taffy se dădu la o parte, Emily îsi zări reflexia în oglindă. Rochia, rochia ei de mireasă, prindea viată! Exact asa îsi imaginase ea că va arăta ca mireasă. Rochia era atât de delicată şi usoară pe umeri! Gulerul rotund i se aseza chiar sub claviculă. Nu îi venea până sus, sub bărbie,

încercând cu disperare să îi taie respiratia.

Fusta, ori ceea ce improvizase Taffy până acum, abia îi atingea pantofii în fată, în vreme ce în spate se prelungea cu o trenă micuţă.

- Am de gând să adaug două volane peste fustă, uite asa, arătă Taffy suprapunând niste bucăti de material. Un fel de fald, ca să dau fustei personalitate şi volum. M-am gândit că o talie înaltă îti va accentua silueta, zise ea zâmbind usor, şi o voi coase cu perle.

- Şi corsajul?

Tonul condescendent al mamei atrase o privire tăioasă din partea lui Emily.

- Din acelasi material ca fusta, dar cu dantelă. Mânecile vor fi din dantelă şi mătase. Măi, să fie, doamnă Canton, domnisoara Canton e la fel de drăgută ca o fată Gibson***, ba chiar mai drăgută, zic eu, cu părul ăsta des şi silueta ca o clepsidră.

- Rochia e minunată, Taffy, spuse mama. Din ce se vede.

- Mă bucur că vă place. N-am mai lucrat de mult pentru..., începu Taffy tuguind buzele. Pentru o nuntă.

- Ce fel de culoare au rochiile pe care le lucrezi pentru miresele de culoare, Taffy?

- Emily! făcu mama şi îsi îndreptă brusc umerii, dând drumul bratelor încrucisate.

Emily îsi privi mama în oglindă.

- Nu vreau să fiu lipsită de respect. Dar n-am mai fost niciodată în preajma unei fete de culoare.

- Fetelor de culoare care-şi permit o rochie de mireasă, şi nu-s multe, le plac satinul alb sau taftaua. Unele aleg ivoriul. Cele mai multe se mărită în rochiile de mers la biserică. Dacă au ceva bani, s-ar putea să se mărite într-o tinută nouă.

Nu exista invidie în vocea ei. Doar o hotărâre, o certitudine legată de felul în care decurgea viata pentru fetele de culoare din Birmingham.

- Majoritatea fetelor sărace din orasul acesta se mărită în rochiile de mers la biserică, spuse mama, de

*** Personificare a idealului feminin în epocă, înfăţişat în schiţele satirice ale graficianului american Charles Dana Gibson (1877-1944). (n.tr.)

parcă ar fi vrut să minimalizeze mărturisirea lui Taffy. Nu e valabil doar pentru cele de culoare.

- Nici n-am zis altfel, doamnă Canton.

Taffy se dădu în spate, măsurând cu privirea materialul sclipitor.

- Domnul Saltonstall o să fie topit când o să vă vadă mergând la altar!

Mama îsi trecu mâna peste fustă şi măsură cu privirea gulerul jos.

- Va iesi mai mult o rochie de seară. Privirea îi coborî la fusta dreaptă. Poate poti să te schimbi în ea la petrecerea de nuntă.

- Mamă, nu...

- Emily, nu-i putem spune acum doamnei Caruthers: „Lăsati, nu mai e nevoie!"

- Caroline Caruthers? E o croitoreasă pe cinste. Am avut aceeasi profesoară, pe madam Sinclair.

- Ai auzit, mamă? zise Emily şi îsi trecu mâna peste talia de mătase. Rochia doamnei Caruthers mă face să mă simt de parcă as purta pe umeri toată greutatea lumii. Mă voi sufoca în ea. Voi lesina în bra- tele tatei.

- Nu fi asa dramatică, Emily! zise doamna Canton îndreptându-se spre usă. Taffy, scuză-ne, te rog! As vrea să rămân o clipă singură cu fiica mea.

- Da, doamnă.

Taffy se îndreptă spre usă, cu centimetrul pe după gât, înfigând boldurile în pernuta prinsă în jurul mijlocului.

- Găsesti prăjitură şi lapte în bucătărie, strigă mama după ea. Spune-i lui Molly că te-am trimis eu!

Când Taffy închise usa, Emily coborî de pe scăunel.

- Nu, mamă! Stiu ce vei spune.

- Atunci de ce te porti asa?

Emily se duse la fereastră şi privi afară. Nu era sigură că stie răspunsul. Sub fereastră, în curte, era copacul unde Daniel o luase prin surprindere acum două luni.

De când îl văzuse la Newman's, se mai gândise la el din când în când, amintiri pe care le dăduse la o parte. La următoarea-i răsuflare, Emily stiu însă că îi e dor de el. Ceva legat de ziua aceasta, legat de proba cu rochia lui Taffy, îi răscoli dorul de el.

Când o privea pe Taffy şi o asculta vorbind, Emily

simtea o legătură cu femeia aceea de culoare mai în vârstă ca ea. Mai mult decât o credinţă comună în Iisus, era un sentiment că se simtea... prinsă în capcană. În- temnitată de societate, de asteptările şi dorintele celorlalti.

- Emily.

Mama îi atinse braţul şi se aplecă să îi vadă chipul.

- Spune-mi, draga mea, la ce te gândesti, de ai expresia asta pe faţă?

Zâmbind, Emily atinse usor geamul.

- Iti mai amintesti prima dată când ne-am mutat aici, şi eu şi Howard Jr. am săpat în curtea din spate să facem un fort?

- Cerule, îmi amintesc! zise mama lipindu-şi mâinile de obraji. Abia mă înscrisesem la clubul de grădinărit şi trebuia să găzduiesc prima mea întrunire. Peluza mea pretfoasă şi trandafirii erau distrusi.

- Eram îngroziti, zise Emily râzând şi arătând spre o salcie îndepărtată. Ne-am ascuns acolo, să ne sfătuim dacă fugim de acasă sau nu. Stiam că tata ne va bate cu cureaua.

Mama zâmbi.

- N-a fost, însă, cu intentie. Stiam că n-a fost.

- I-ai spus tatei că te-ai ocupat tu de noi, iar el doar ne-a aruncat o privire severă la cină şi ne-a amintit să ne purtăm frumos, că de-acum trăiam printre altfel de oameni.

- E ceva ce nu putem uita niciodată. Ceva ce trebuie să-ti aduci aminte acum, Emily. Societatea noastră te deranjează? Prietenii nostri?

- Recunosc, mamă, mi se pare că tu şi Phillip, şi chiar şi tata, ati încerca să mă încadrati într-un tipar, astfel încât societatea să mă placă.

Emily se-ndepărtă de la fereastră, cu un fosnet moale de mătase în jurul picioarelor.

- E nunta mea. Vreau să port o rochie care să-mi placă. Nu-mi pasă dacă croitoreasa e cea la care au apelat fetele din familia Woodward sau Campbell. Sau dacă e de culoare.

- Ia ascultă-mă putin.

- Tocurile mamei tropăiră pe podea când traversă încăperea.

- Vei purta rochia pe care a făcut-o doamna

Caruthers şi cu asta, basta! De cum se termină nunta, poti să te schimbi în rochia pe care o face Taffy.

Emily se uită în oglindă, oftând. Cunoscuse înfrângerea.

- Mamă, tu esti fericită?
- Mă pui pe gânduri în clipa asta.

Tonul scăzut al mamei îi trăda nemultumirea.

- Eşti fericită cu tata?

Obrajii mamei se făcură trandafirii.

- Nu par fericită?
- Ţi-a fost vreodată necredincios?

Mama inspiră adânc.

- Cerule, ce întrebări pui, fată! Bineînteles că nu, zise doamna Canton şi îsi făcu de lucru cu satinul şi mătasea care încă o împodobeau pe Emily. Tatăl tău şi cu mine suntem făcuti din aceeasi plămadă. M-a însotit la balul debutantelor şi de atunci nu cred că a mai existat altă femeie pentru el. Rochia aceasta e chiar frumoasă. Doamne, cred că Taffy a cusut cu fir de aur!

- Crezi că eu sunt din aceeasi plămadă ca Phillip Saltonstall? El e un bărbat ca tata?

- E un bărbat foarte puternic, dintr-o familie foarte puternică. Sunt foarte mândră şi fericită pentru tine. E o partidă bună. Pentru tine, pentru familiile noastre. Chiar şi pentru Howard Jr. Tu şi Phillip veti fi un cuplu influent în orasul nostru. De fapt, vorbeam la clubul de bridge cu Della Branton, iar datorită tie, ea s-a hotărât să participe la întrunirile sufragetelor cu fiica ei. Dacă viitoarea doamnă Saltonstall crede în votul femeilor, atunci va crede şi ea.

- Ce prostie! Eu am fost la câteva întruniri. Nici măcar nu sunt sigură că sustin votul femeilor. Ar trebui să creadă într-o cauză pentru că asa îi spune inima, nu pentru că asa spune viitoarea doamnă Phillip Saltonstall.

Asadar, acum era responsabilă pentru convingerile şi actiunile celorlalti?

- O, draga mea, chiar esti fiica tatălui tău! se mai domoli mama, zâmbindu-i cu dragoste. Esti atât de directă câteodată! – zise şi o sărută pe Emily pe obraz. Vei fi foarte fericită cu Phillip. Va fi un sot minunat. E chiar chipes, nu crezi?

- Mamă, l-am văzut cu altă femeie.

Mărturisirea eliberă o supapă în inima ei.

- În ziua în care ne-am întâlnit prima oară cu doamna Caruthers, când m-am aplecat pe fereastra de la Loveman's.

De ceva vreme se tot gândise la Phillip şi Emmeline. Seara, scrisorile lui Daniel, ascunse sub pat, parcă o chemau. Dar nu putea să le citească dacă nu voia ca Phillip să aibă o legătură cu altă femeie. Scrisorile de dragoste nu erau acelasi lucru? Ca şi cum Emily ar fi avut o legătură cu un alt bărbat? Cu Daniel? Chiar dacă era numai în intimitatea inimii ei?

- Doamne, Emily! Phillip cunoaşte pe toată lumea. Are douăzeci şi opt de ani şi prieteni prin tot oraşul.

- E femeia aceea care a luat parte la petrecerea noastră de logodnă, împreună cu Herschel Wainscot. Emmeline Graves.

- Emmeline Graves? Păi, abia s-a desprins de fustele mamei. Nu te teme. Un bărbat ca Phillip caută o femeie, nu o fetită.

- Doamnă Canton, domnisoară Canton! strigă Taffy, de cealaltă parte a usii. Pot să intru? Dacă domnisoara Molly mă mai serveste mult cu prăjituri şi lapte cu atâta bunătate, s-ar putea să nu mai plec.

- Da, intră. Suntem gata. Şi-acum, te rog, fă din asta o rochie de recepţie pentru Emily!

Mama se îndreptă spre usă.

- Mă duc să văd cum stăm cu masa de prânz.

Taffy trecu la treabă, aruncându-i o privire lui Emily când aceasta se urcă pe scăunel.

- Fă din asta o rochie de mireasă, Taffy!

Femeia de culoare lucră un moment în tăcere, înfigând ace şi măsurând.

- În ce situatie v-ati băgat, domnisoară Canton?

- Sunt sigură că nu stiu ce vrei să spui.

- Din când în când, Domnul îmi trimite viziuni noaptea...

- Ca un vis?

- Un vis... da. Văd rochii. Am făcut una pentru fiica domnului Gaston, acum câtiva ani. În noaptea de dinainte să mă vizitati, am văzut o rochie. Când m-am trezit, am pus-o pe hârtie. O purtati în clipa asta.

- Ce crezi că înseamnă, Taffy?

Emily se aplecă s-o privească atent în ochi, cu inima tremurându-i în piept.

- Chiar nu stiu. Pot doar să ghicesc că o să ai nevoie de tot curajul din lume ca să porti rochia asta.

Capitolul paisprezece

{Daniel

ra târziu. Vineri seara. După o săptămână lungă şi grea la scoală, Daniel ajunse la Grădina Italiană, bucuros să-şi găsească prietenii adunaţi la o masă din colt. O porni spre ei, salutându-l din cap pe seful de sală.

- Daniel! zise Ross dând mâna cu prietenul său. Am crezut că ai uitat de noi, colega!

- La miezul noptii, Ross? Nu găseai şi tu o oră mai decentă pentru socializare?

Daniel se aseză, apoi îl salută pe bărbatul din dreapta sa.

- Alex, nu poti să-i bagi mintile-n cap?

- Nu, şi având în vedere că tu ai fost mai mult timp prietenul lui, ar trebui să stii mai bine, răspunse Alex zâmbind şi bătându-l pe spate pe Daniel. De altminteri, s-a dat drumul la teatru şi la simfonie.

Alex făcu semn din cap spre partea din fată a restaurantului.

- Toate doamnele drăgute ar trebui să intre pe usă, dintr-o clipă într-alta.

- împreună cu însotitorii lor, îmi închipui. Daniel abia dacă aruncă o privire la cuplul care intra în restaurant, întinzând, în schimb, mâna spre meniu. Sunt lihnit.

După o săptămână la scoală, îsi petrecuse seara de vineri nu în compania unei doamne frumoase şi delicate, ci încercând să-şi spele hainele. Era istovit. însă compasiunea lui pentru sexul „slab", care se ocupa cu asemenea treburi anevoioase, crescuse semnificativ.

Ross îi trase lui Daniel meniul dintre degete.

- însotitorii pot fi tati, frati, unchi. Nu mai fi atât de încuiat la minte, Ludlow!

- O să tin minte asta, dacă va intra o fată atât de frumoasă încât să-mi facă inima să uite de foame.

Inhătă din nou meniul, îl deschise zgomotos şi începu să citească. *Dacă ar intra Emily Canton...*

- Te avertizez, stomacul meu e foarte important.

- Cum e viata la Ridley, colega? spuse Alex.

- Decentă. E acolo o doamnă cu apucături de bunică şi-i place să-mi facă fursecuri. Mi le lasă la usă şi le găsesc când mă-ntorc de la institut.

- Ai văzut? Acum nu mai ai nevoie de nevastă. Alex îi făcu semn ospătarului. Apă pentru toată lumea şi pâine, pentru început! Lasă-ne un minut să ne gândim ce mai luăm.

- Mori de foame, Al? zise Ross punând meniul deoparte.

- Ne-ai făcut pe mine şi pe Danny să asteptăm până aproape de miezul noptii ca să mâncăm, Ross. Tu ce crezi? Mi-e o foame de lup.

Ross plesni din palme.

- Am să dau gata o farfurie mare de spaghete cu chiftelute, apoi am să dansez Nâvajo Rag cu cele mai simpatice fete din local, până când soarele va-ncepe să licărească peste Muntele Rosu.

- N-am de gând să dansez cu vreo împiedicată, zise Alex reze- mându-se de spătar, apoi îsi luă pipa din buzunarul jachetei şi o aseză între buze, fără s-o aprindă. Nu-mi pasă cât e de drăgută. Trebuie să stie să danseze.

Daniel zâmbi.

- Pipa aia te face să arăti ca tatăl tău, Alex.

- Foarte bine, nu-mi place să am douăzeci şi trei de ani. Ar trebui s-auzi cum îmi vorbesc directorii de la bancă. De parc-as fi un tânc cu casu' la gură. Mai acum câteva zile, unul dintre ei m-a mângâiat pe crestet.

Ross îsi dădu scaunul pe spate, râzând.

- Mai asteaptă putin! Peste câtiva ani o să-i mângâi tu pe cap pe noii functionari.

- Sper că nu, zise Alex şi îsi strecură pipa la loc în buzunar. E umilitor.

- Cum îti merge cu Georgette, Alex? Devin serioase lucrurile?

Daniel îsi închise meniul, hotărându-se la o porţie de linguine. Se dădu la o parte, ca să-i facă loc ospătarului să pună pe masă apa şi cosul cu pâine.

- Cred că da. Dar cine stie? Cum poţi să-ţi dai seama care e aleasa? Alex luă o felie din cos şi muscă din ea nici mai mult, nici mai puţin de jumătate. Ii privi pe băieţi şi

încercă să vorbească în timp ce mesteca.

- V-am spus că mi-e foame.

Daniel luă o bucată de pâine şi o puse pe farfurie.

- Dacă afli răspunsul, anunţă-mă şi pe mine!

- Inveseleste-te, colega, mai sunt şi alte femei în afară de Emily Canton! zise Ross şi îsi lungi gâtul să o vadă pe fata care stătea la masa vecină. Uite-aici o frumusete de fată!

Daniel nu se deranjă să se uite la tânăra care îi plăcea lui Ross – orice fată îmbrăcată în rochie era o frumusete pentru el. În timp ce îsi ungea pâinea cu unt, cercetă, timid, încăperea.

Grădina Italiană era un loc slab luminat, romantic, cu o formatie italiană care cânta melodii din patria mamă. La miezul nopţii, însă, localul trecea la ragtime şi jazz. Erau destule fete frumoase prin preajmă, dar cele mai multe păreau să aibă pe cineva.

- Nu-mi vine să cred că ai renuntat la baseball ca să te însori cu Emily, iar ea te-a lăsat baltă pentru Saltonstall! Alex clătină din cap. Nu te invidiez, fiule!

- Şi, mai rău de-atât, rubricile mondene ale ziarelor *News* şi *Age-Herald* scriu până şi despre firul de iarbă pe care calcă. Ross îl privi de sus, cu ochii mijiţi, ridicându-şi bărbia. Domnul Phillip Saltonstall şi logodnica lui, domnisoara Emily Canton, au participat la o cină la casa Strasburg, pe Muntele Rosu, dată în onoarea logodnei lor. Domnisoara Canton a purtat o rochie de seară frumoasă din...

- Colega, ai milă! Am înteles... stii să citesti, zise Daniel şi îsi îndesă pâinea în gură, apoi îl lovi pe Ross peste umăr.

După logodna lui Emily, evitase să mai citească rubrica mondenă, şi ocolea până şi paginile de afaceri, în care putea găsi vreun articol despre familia Saltonstall. Sau despre Howard Canton.

- L-ai cunoscut pe Saltonstall? zise Alex, pe un ton curios.

- Nu personal. Doar am citit despre el. Ai auzit că minele Salton- stall au avut cei mai multi morti din rândul detinutilor tinuti în lan- turi, dintre toate minele? Nu găsesti asta în niciunul dintre ziarele noastre bune. De ce

nu cercetezi asta, colega? zise Daniel şi îi făcu semn lui Ross.

- Dacă nu e în ziare, atunci tu de unde stii?

- Un prieten de-al tatei e gardian la una din minele lor, zise Daniel.

- Când ai atâtia bani – Alex mai rupse o bucată de pâine şi îsi sprijini coatele pe masă – poti să scapi basma curată din orice.

- Ai prins ideea.

Ross se răsuci când începu muzica, pocnind din degete în ritm de ragtime.

- Suficient cât să facă un om să creadă că femeile ar trebui să voteze, spuse Daniel ridicând vocea ca să se facă auzit în vacarmul din local.

Ross îsi întoarse brusc capul, cu ochii mari.

- Acum spui prostii, Ludlow.

- Nu zic decât că *poate* votul femeilor are logică.

Se întinse să mai ia pâine, rezistând impulsului de a mânca toate feliile care mai erau. Anii în care mama lui se străduise să-i bage în cap bunele maniere avuseseră efect permanent.

- Sună la doctor, Alex, boala din dragoste a lui Ludlow i-a zăpăcit creierul! zise Ross şi îsi ciocăni, cu subînteles, tâmpla.

- Mi-ar plăcea şi mie să apară o doamnă şi să-mi zăpăcească creierul, zise Alex, îndesându-şi niste pâine în gură, într-o încercare de a le atrage atentia femeilor care stăteau la masa vecină.

- Nu sunt nici zăpăcit, nici bolnav din dragoste, spuse Daniel. Sunt un bărbat care gândeste.

- O, haide, colega, îl luă Ross în râs.

Ironiile lor făcură înconjurul mesei, discutia sărind de la votul femeilor la sport şi la sfârsitul de sezon al echipei Barons. Când ospătarul le aduse mâncarea, Ross se rezemă de spătar, bătându-se pe burtă.

- Delicios, Angelino! Ce-ar fi să ne-aduci niste *vino?!*

- Cum să nu, domnule Kirby!

Ospătarul se retrase. Pielea lui măslinie, ochii închisi la culoare şi părul des îi trădau descendenta italiană.

Daniel ridică furculita şi îsi răsuci pastele într-un ghem gros, inspirând aroma usturoiului şi a rosiilor. Prima

îmbucătură – fierbinte şi delicioasă – îi încălzi oasele şi îi stimulă emoţiile. Discuţia despre Emily făcuse să-i fie şi mai dor de ea. De zece ori se dusese în camera din casa Ridley în care era telefonul, să sune la familia Canton, dar închisese înainte ca operatorul să-i preia comanda.

- În seara asta te facem să dansezi, Ludlow. În picioare, învârtin- du-te pe ringul de dans cu o fată drăgută în brate! Da, asa vom face, zise Ross în timp ce-şi tăia chiftelutele.

- Asa te-ai lăudat!

- Numai o fată te poate face să uiti altă fată!

- Asta dacă prima nu e de neuitat!

Ross se uită chiorâs la Alex.

- Ţi-am spus, prietene, sună la doctor! Danny e bolnav din dragoste.

Daniel îsi alină durerea sufletească luând încă o furculită plină cu paste şi zâmbindu-le într-o doară amicilor săi. Ross îi era prieten de pe vremea când erau la universitate şi îsi depuneau jurământul la frătia Phi Delta. Mai mult decât oricine, în afară de Dumnezeu, Ross întelegea zbuciumul lui Daniel legat de Emily. Lui îi dăduse primul vestea, când se întorsese în camera de cămin, după prima întâlnire cu Emily. „Ea e fata cu care am să mă însor."

Ross îl ascultase amabil, fără să chicotească şi fără să-l considere nebun. Nici în seara asta nu aduse în discutie, în prezenta lui Alex, ideile romantice, esuate ale lui Daniel. Conversatia de la cină se îndreptă apoi spre serviciu – studentii lui Daniel şi postul de la Institut, reportajele lui Ross de la ziarul *Birmingham Age-Herald* şi ambitiile de la bancă ale lui Alex –, apoi se întoarse la adevărata dorintă din inimile domnilor.

- Singurul lucru feminin pe care-l ating zilele astea e vârful mâ- nusii unei femei când îi dau banii peste ghiseu, la bancă, zise Alex şi îsi duse furculita la buze simulând, ostentativ, un sărut.

- Cum m-am descurcat, băieti? Credeti că pot să-mi amintesc cum se face? Ce trebuie să facă un băiat, în zilele noastre, pentru o întâlnire?

- Să aibă bani! spuse Daniel, fără să-şi fi cumpănit vorbele.

Dar nu-i păru rău. Asa reusise Saltonstall s-o facă pe Emily să-i accepte cererea în căsătorie.

- Priveste lucrurile asa, Danny, băiete. Dacă numai de bani e nevoie ca să-i cuceresti inima lui Emily, atunci ce fel de fată e? La suflet, acolo unde contează. Ce fel de soţie şi mamă ar fi? Ce s-ar întâmpla dacă ai da de greu? Primul bărbat bogat şi vesel i-ar fura sentimentele, în timp ce tu ai fi plecat, rupându-ti spinarea ca să o scoti la capăt. Ross străpunse aerul cu furculita, părul lui întunecat alunecând de sub stratul de pomadă şi căzându-i greu peste frunte. Nu, nu, mai bine te lipsesti, colega! Crede-mă. Mai bine să afli acum ce fel de femeie e Emily.

- Aici e aici. Emily pe care o cunosteam eu nu s-ar fi căsătorit cu un bărbat pentru bani.

- Asa te-a făcut să crezi, colega. Eu cred că...

întrebări şi răspunsuri, discutii, râsete, încercări de a stabili dacă unul sau altul s-a căsătorit din dragoste, pentru bani sau frumu- sete. Dacă o femeie se putea mărita pentru bani, atunci de ce n-ar putea şi un bărbat să se însoare pentru frumusete?

- Cu cât un flăcău are mai multi bani în cont, cu atât îi e mai frumoasă mireasa, insistă Alex. Văd asta în fiecare zi.

Conversatia despre dragoste se transformă pe negândite într-o conversatie despre sport. Discutia era acompaniată de clinchetul paharelor şi zăngănitul tacâmurilor de argint pe farfuriile de portelan şi înmiresmată de lumânările ce se topeau şi de aromele de usturoi, vin şi pâine caldă.

Atmosfera intimă din încăpere, încălzită de muzică şi râsete, îi pătrunse lui Daniel în suflet şi-i mai ridică moralul. Ross şi Alex se dovediseră a fi prieteni mult mai buni decât reusise să fie el în ultima vreme. Aveau dreptate. Emily nu era singura fată frumoasă, bună, isteată şi iubitoare din Birmingham.

Doar că... Daniel dădu pe gât ultimul strop de vin. Doar că râsul ei melodios încă îi mai răsuna în urechi în fiecare noapte, înainte să adoarmă.

Ea fusese piedestalul pe care-şi clădise toate visurile şi planurile. Uneori, seara, când îsi ridica privirea din lucrările pe care le corecta la lumina lămpii, se simtea de parcă i-ar fi bătut numai jumătate de inimă.

în timp ce ospătarul strângea farfuriile, Ross îsi trecu în revistă planurile şi meditä la ce ar putea face bun pentru viitorul său. Daniel aminti, în treacăt, că s-ar putea să-şi continue studiile şi eventual va urmări să obtină o catedră plină. îl interesa şi politica.

Numai că, oricât se străduia să-şi imagineze viitorul, chipul lui Emily nu-i dădea pace şi-i distrăgea atentia.

Chiar atunci, Alex, care se lansase într-o prelegere despre cum poti avansa la bancă, scoase un fluierat melancolic şi dădu din cap spre usă.

- Uite un om norocos! Plin de bani, judecând după croiala costumului, şi însoţit de o zeită de femeie. Trebuie să fac rost de bani, ca să mă dau mare!

- Curaj, Alex, nu se reduce totul la...

îndemnul i se opri lui Daniel pe buze când se întoarse spre usă şi privirea îi ateriză pe bărbatul în smoching şi cu joben pe cap. Parcă toată lumina din încăpere se adună pe fata nou-venitului.

- E Saltonstall! sopti el.

Ce căuta aici după miezul noptii? Cu ea? Nu-i mai văzuse din ziua în care vorbise cu Emily la Newman's şi o prevenise.

Nici tatăl, nici fratele lui, ofiteri de politie, nu văzuseră şi nu auziseră nimic legat de activitătile speciale ale lui Phillip Saltonstall.

- Saltonstall? Care dintre ei – tatăl sau fratele? întrebă Ross în- torcându-se şi aplecându-se să îl vadă mai bine.

- Nu e fratele. Nici tatăl, spuse Daniel şi se întoarse cu spatele la usă. Ce lepădătură de doi bani! E Phillip.

- Phillip? Care e logodit cu prietena ta? sopti Alex ceva cam tare, în timp ce-şi întindea gâtul să vadă mai bine. Deci, ea e Emily? Nu-i de mirare că esti bolnav din dragoste, colega! Mi-e milă de tine!

- Aceea nu e Emily.

Daniel îsi împinse deoparte paharul de vin, întinzându-se după cel de apă. Gura îi era ca un desert, inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar nervii îi erau întinsi la maximum.

- Esti sigur că acela e Phillip? Ai zis că nu-l cunosti, zise Ross aruncând din nou o privire spre usă.

- Nu personal, nu. Daniel îsi sprijini mâinile pe masă

şi se ridică în picioare. Dar el este.

Pastele i se întăriseră în burtă şi îsi simtea toate miscările lente şi întepenite, dar n-avea de gând să-l lase pe Saltonstall să scape cu minciuna.

- Şi a sosit momentul să-l cunosc!
- Ce-o să faci?
- Nu ştiu.

Daniel se strecură printre mesele acoperite cu fete de masă în pătrăţele, pe care se revărsa lumina prelungă şi subtire a lumânărilor.

La intrarea în restaurant, seful de sală îi conducea pe Phillip şi pe însotitoarea sa prin umbrele slabe. Pentru o clipă, Daniel se gândi să-i acorde lui Phillip prezumtia de nevinovătie. Poate că femeia era doar o verisoară sau o prietenă. Cu toate că felul intim în care-şi tinea mâna pe soldul ei îi spunea altceva. Apropiindu-se, Daniel îsi drese glasul.

- Paul! Scuză-mă, Paul. Sunt eu, Daniel.

Phillip se opri şi se uită înapoi, în timp ce-i mângâie femeii umărul gol.

- Paul, nu-ti amintesti de mine? zise Daniel zâmbind larg şi îi întinse mâna.

- Mă tem că nu. Mă confunzi cu fratele meu, răspunse Phillip şi dădu mâna cu Daniel, strângându-i-o cu putere.

- Da, sigur, Phillip. lartă-mă. Eu sunt Daniel Ludlow.

- Jucătorul de baseball de la Barons. Te-am văzut jucând.

- Chiar asa?

Cu oricare altă ocazie, ar fi fost flatat. Nu însă şi în seara asta.

- Să fac o reverentă triumfală sau să mă fac mic de rusine? zise Daniel şi îsi vârî degetele în buzunarele vestei, înclinându-şi capul în fata femeii.

Era frumoasă, zveltă şi blondă, cu ochi albastri cristalini şi buze rosii ca rubinul.

- O reverentă. Ai aruncat pentru un no-hitter, spuse Phillip cu admiratie.

- înseamnă c-a fost un joc bun, conchise şi se întoarse apoi către femeie. îmi pare rău că v-am deranjat, domnisoară!

- Deloc, zise ea cu o rafinată dictie yankee. Phillip şi Paul seamănă într-un fel. Amândoi sunt atât de chipesi!

Se lipi de Phillip, iar Daniel se asteptă să-l vadă că se crispează sau se retrage, dar el nu făcu decât să o strângă şi mai aproape de el.

- Hai, draga mea! o îndemnă Phillip întorcând-o spre seful de sală, care îi astepta, şi către usa deschisă a unui separeu. Masa e pregătită.

- A fost o plăcere să vă cunosc.

Daniel îi prinse uşor degetele, înclinându-se să-i sărute mâna.

- Domnisoară...

- Graves. Emmeline Graves.

Emmeline.

- Sper să ne mai întâlnim!

- Bineînţeles! Phillip, se poate să ni se alăture? chicoti ea, în timp ce Phillip o strânse de mână şi o împinse încetisor spre separeu, protestând împotriva sugestiei sale printr-o soaptă răgusită.

Odată întors la masă, Daniel smulse scaunul, iar picioarele acestuia zăngăniră pe podeaua pietruită. Formatia cânta o piesă lentă, de dans.

Alex ridică privirea din meniul cu deserturi.

- Şi de aproape e de vis?

- Foarte atrăgătoare.

Daniel aruncă o privire înapoi, spre locul în care îi întâlnise pe Phillip şi Emmeline.

- În orice caz, el e un ipocrit.

- Asadar, ce vei face, amice? Expresia lui Ross era în ton cu umbrele din încăpere. O să stai aici, bombănind?

- Trebuie să-i spui! Adică lui Emily, zise şi dădu cu pumnul în masă. Fii eroul ei! Recucereste-o! Spune-i cu ce ticălos se mărită!

- Stie deja.

- Stie? Atunci de ce e cu el? vorbi Alex zgomotos, făcându-i semn ospătarului când trecu pe lângă ei. Trei felii de tort de ciocolată, vă rog!

- L-am văzut cu ea pe 19th Street, acum câteva luni, şi erau destul de intimi. În miezul zilei, tine minte! Apoi m-am întâlnit din întâmplare cu Emily. Aflu că l-a văzut şi ea. M-a întrebat dacă Phillip are o amantă şi i-am zis că da.

Apoi mi-a zis că sunt mincinos, explică – Daniel şi îsi privi prietenii. Asa că mai are rost să-i povestesc despre seara asta? Nu va vrea să stie. În plus, se va simti umilită, iar eu n-o să mă aleg cu nimic. „Bună, Emily, am iesit aseară cu Ross şi Alex şi l-am văzut pe Phillip cu o femeie uimitor de frumoasă, pe nume Emmeline. Ai vrea să mergem la Strand să vedem un film?" zise Daniel clătinând din cap şi trecându-şi degetele printre cârlionti. Nu, pur şi simplu nu pot s-o fac!

Dar ceva tot trebuia să facă! Doamne, ce trebuie să fac?

- Presupun că ai dreptate. N-ai cum să câştigi, nu-i asa? spuse Ross.

- Nicio sansă!

Daniel se simtea prins în capcană. Blestemat, şi dacă-i spunea. Blestemat, şi dacă nu-i spunea.

- Tot ce pot să sper e că ea va afla, nu-i asa?

- Şi mai bine, roagă-te să afle, zise Alex.

Daniel se lăsă în spătar, gândindu-se la întreaga seară, şi un zâmbet îi încălzi sufletul. Dacă ar fi fost după el, ar fi stat acasă în seara asta şi ar fi citit o carte. Cedase, în schimb, insistentelor lui Ross să iasă, să se distreze. Daniel îsi bătu pe spate prietenul.

- Iti rămân dator, colega! Pentru că m-ai convins să ies în seara asta.

Câteodată, norocul aducea un om în locul potrivit, la momentul potrivit. Alteori, o făcea un prieten. Cel mai adesea însă, se gândi Daniel, erau la mijloc pronia lui Dumnezeu şi gratia Lui nemărginită.

Charlolle

Zăngănitul cestilor de ceai se auzea prin perete. Doamna Pettis tinuse mortis să facă ceai.

- Pot să v-ajut? strigă Charlotte, foindu-se pe marginea canapelei de mohair tocit. Genunchiul i se lovi de măsuţa de cafea, cu muchii ascuţite. Fiecare locsor din cameră era ticsit cu mobilă. Charlotte nu- şi dădea seama cum reusea bătrâna cofetăreasă să se miste prin casă fără să dea peste vreun scaun sau vreo masă.

Camera lungă şi îngustă mirosea a drajeuri de lămâie. Draperiile de dantelă atârnau mototolite la ferestre, iar mileurile de un alb cenusiu acopereau bratele fotoliilor şi partea din spate a canapelei.

Chiar în fata lui Charlotte, Tim stătea pe un fotoliu demodat. Folosindu-se de relatiile lui de la primărie, aflase că ultimul proprietar al companiei Celebrele Plăcinte ale doamnei Lewis fusese Aleta Pettis. Tim o sunase luni dimineată şi, în după-amiaza aceleiasi zile, Charlotte era deja la el în masină, pe autostrada I-20, îndreptându-se spre Irondale.

- Sigur nu te deranjează că sunt aici? zise el, ridicându-se de pe perna moale şi trăgându-se pe marginea fotoliului.

Ea ridică din umeri, cercetând imaginile rustice de pe perete. O cam deranja, dar...

- Ai putea să-ti vezi roadele muncii.

Charlotte îl privi cu atentie. Practic, insistase s-o aducă cu masina ca să se întâlnească cu doamna Pettis. Dar, de fapt, ce căuta el aici? Era chiar atât de curios în legătură cu rochia de mireasă?

Frânturi din discutia cu Dix, de la prânz, îi trecură lui Charlotte prin minte.

- Ai grijă, Char, vei ajunge să crezi că te place!
- De unde stii că nu-i asa?

Dixie ridică mâna lui Charlotte, fără inel.

- Proba numărul unu!
- Eu sunt cea care i-a înapoiat inelul. El nu l-a cerut.
- Sigur că nu. Intr-o oarecare măsură, are şi el o inimă. Nu poti să anulezi o nuntă şi să ceri înapoi inelul, în aceeasi seară. Trebuie s-o faci din aproape în aproape.
- Dixie, el voia să rămânem logodiţi!
- Dar nu şi să vă căsătoriti! Alo, Charlotte, dacă nu se căsătores- te cu tine, nu te place! Niciun bărbat nu renunţă la o fată pe care şi-o doreste cu adevărat.
- De unde stii?
- De la Jared. Mi-a dezvăluit codul bărbatilor, când eram în luna de miere.

Charlotte se întoarse într-o parte, îndepărtându-se de Tim. Dacă nu se căsătoreste cu tine, nu te place.

- Poftiti, tinereilor! Ceai. O, fursecurile, am uitat

fursecurile! Doamna Pettis schită un semn cu degetul prin aer, întorcându-se în bucătărie. Nu sunt făcute în casă, îmi pare rău s-o spun. A trebuit să renunt să mai fac prăjituri. Şi-acum, unde sunt fursecurile alea?

Usile dulapurilor se deschiseră şi se închiseră apoi la loc.

Tim îsi adulmecă ceaiul.

- Pare destul de amabilă.

- Nu cumva vrei să spui... inofensivă? Charlotte inhală aburii fierbinti şi dulcegi ai ceaiului. Tim, n-are cum să-şi amintească un tort pe care l-a făcut în 1968. Sau în '67. Sau când s-o fi însurat Joel Miller.

- Ai un nume. Asta va limita căutările.

- Un nume. Al mirelui. Chiar crezi că-şi va aminti de mire? Probabil nici nu l-a cunoscut.

- Hai s-o-ntrebăm! Să vedem ce zice.

Pentru optimism. Şi perseverenţă. De-asta îl luase cu ea.

- Poftiti. Fursecuri. Doamna Pettis tinea în mână un pachet de Oreo, legat cu un elastic. Se clătină, întinzând mâna să se sprijine de un fotoliu. Din când în când, îmi mai pierd echilibrul. Desfăcu elasticul verde şi vărsă biscuitii pe o farfurie de portelan din set cu cestile, pe toate zărindu-se, sters, acelasi desen cu floarea miresei. Vreti să vorbim, asadar, despre compania doamnei Lewis.

- Da, doamnă, zise- Charlotte, apoi îsi puse în poală farfurioara şi ceasca şi căută în posetă cartea de vizită a firmei. Am găsit cartea asta de vizită într-un cufăr vechi, împreună cu o rochie de mireasă şi un set de plăcute de identificare.

- O, Doamne! exclamă doamna Pettis şi îsi trecu degetul peste tipăritura în relief de pe cartea de vizită. N-am mai văzut una din astea de ani de zile! zise, iar ochii îi scânteiau când îsi ridică privirea.

- Cunoasteti numele de Joel Miller, doamnă Pettis? E numele de pe plăcutele de identificare. E cumva rudă cu dumneavoastră? Poate e căsătorit cu fiica dumneavoastră?

- Eu n-am nicio fiică. Iar pe fiul meu îl cheamă Pettis, fireste. Nu cunosc niciun Miller. Cel putin niciun Joel. Sigur, memoria mea nu mai e ce-a fost cândva.

- A murit în 1969. Ucis în Vietnam.

- O, Doamne, e trist, foarte trist!

- Se poate să fi făcut un tort pentru nunta lui? Judecând după data nasterii şi cea a mortii, e posibil să se fi căsătorit prin '68.

- E posibil. Am făcut o multime de torturi de nuntă când eram tânără. Mai întâi, când lucram pentru doamna Lewis, apoi când compania era deja a mea. Aveam atât de multi clienti, foarte multi! Toti ne stiau numele, fireste, dar noi zâmbeam şi le spuneam tuturor Jimmy. Chiar şi doamnelor.

Doamna Pettis râse cu mâna la gură, mestecându-şi biscuitul.

- Ştiţi că am calculat câte plăcinte am făcut în cei patruzeci de ani cât am fost cofetăreasă? Două mii două sute de plăcinte. Dumnezeule, era să mă şi înec de-atâta râs!

- Şi câte torturi de nuntă?

Charlotte voia să-şi facă o idee cam ce sanse erau ca bătrâna Pettis să fi făcut tortul lui Joel Miller. Poate că asta ar ajuta-o să ajungă la mireasa lui. Nu stia prea bine cum. Dar, dacă săpa destul de adânc, poate avea să găsească un indiciu.

- O, sigur, aproape două mii de torturi! chicoti bătrâna. Imi dă sentimentul că am realizat ceva acolo, cât de mic. Nu mă simteam eu chiar asa de importantă, făcând ce putea să facă orice femeie în bucătăria ei. Dar, putin acolo, tot m-am mândrit cu asta. Am făcut cu grijă fiecare plăcintă şi fiecare tort. Mi-a plăcut mult cofetăria. A fost o perioadă atât de tristă când toate afacerile s-au mutat din centru! Toate clădirile alea mari, magazinele ca Loveman's şi Pizitz au pus lacăt pe usă şi s-au făcut nevăzute, de parcă nici n-ar fi existat.

- Vreti să păstrati cartea asta de vizită, doamnă Pettis? întrebă Charlotte şi îi oferi femeii peticul acela de hârtie, rămăsită a zilelor ei de glorie.

Mâna îi tremură, întinzându-se după cartea de vizită, iar ochii îi sclipiră.

- Şi-acum, cu ce pot eu să v-ajut, tinereilor? Vă căsătoriti?

- Nu, nu, spuse Charlotte, suntem doar prieteni.

- Urma să ne căsătorim, dar...

- Suntem doar prieteni, i-o tăie -Charlotte, săgetându-l cu privirea.

- Te-a înselat, dulceato? Doamna Pettis se întinse să mai ia un Oreo. Imi pare rău, fiule, dar pari genul care însală. Ştii, bărbatii chi- pesi, cu păr lung, asa sunt de obicei.

Lui Charlotte îi veni să râdă, dar Tim păru destul de surprins. Bine i-a făcut!

- Nu m-a înselat, doamnă Pettis. Ş-a hotărât doar că nu e pregătit pentru căsătorie. N-are decât treizeci şi trei de ani.

Biscuitii aceia Oreo arătau din ce în ce mai bine. Charlotte se întinse să ia unul.

- A asteptat fix douăzeci şi patru de ore după ce mi-a sfărâmat inima, ca să iasă la o întâlnire.

- N-a fost o întâlnire. Doar o cină între prieteni.

- Vai, făcu doamna Pettis.

- Fosta lui logodnică.

Charlotte strâmbă din nas, privind-o complice pe doamna Pettis. În plus, îi plăcea să-l vadă pe Tim rusinat şi stând ca pe ace.

- Vai, vai! repetă bătrânica, fluturând spre Charlotte un biscuit pe jumătate mâncat. Trebuie să ai mare grijă la frumuseii ăstia cu părul bogat, ascultă la mine! La fel era şi pe vremea mea.

- Am putea, vă rog, să ne-ntoarcem la problema noastră? interveni Tim, trecându-şi palmele prin păr, luă ceasca micută de ceai în mâna lui mare, apoi o puse jos. Doamnă Pettis, ne puteti spune ceva despre Joel Miller? Vă amintiti de el? Era soldat, în Marină.

- Zici că a murit în război? Atâtia bărbati buni pierduti în război! Fratele meu a murit în război. În cel mare. De atunci, tata n-a mai fost acelasi om. Venea acasă de la otelărie, se aseza pe fotoliul lui şi citea ziarul, apoi iesea pe verandă, se sprijinea de stâlp şi se uita lung dincolo de curtea vecinului, de parcă şi-ar fi asteptat fiul să se-ntoarcă acasă. Câteodată cred că tânjea să fie cu el, departe de otelăria aia împutită. A murit şi el, vreo zece ani mai târziu. L-a doborât tuberculoza, ca pe atâtia oameni din minerit. Pe vremea aia, un inel de ceată şi fum plutea deasupra orasului. Voi, copii, vă mai aduceti aminte? Bănuiesc că

sunteti prea tineri! Mama nu putea nici măcar să agate rufele pe sârmă fără să le murdărească fumul.

- Doamnă Pettis! zise Tim şi se ridică. Vă mukumim că ne-ati primit. Trebuie să mă întorc la birou.

Care birou? Charlotte îi aruncă privirea aceea care îi ordona, parcă, să stea jos!

- Fosta mea cofetărie e acum clădire de birouri.

- Da, cu apartamente de locuit la etaj, spuse Tim, asezându-se la loc în fotoliu.

- Ei bine! Doamna Pettis adulmecă aerul, încretindu-şi nările. Mă întreb dacă oamenii mai pot să simtă, în cărămizile bătrâne, aroma de plăcinte la cuptor. Pe vremuri, spuneam că, atunci când ceva se coace, împrăstie aroma raiului, povesti bătrâna râzând, hoinărind pe aleea amintirilor, în compania unor oameni care mai trăiau doar în inima ei. Obisnuiam să împodobim totul de Crăciun. Cu ghirlande şi bomboane. Aveam o competiţie cu Newberry's şi Mary Ball Candies. În centru se petrecea totul. Sigur, pe vremea aia, atmosfera era încărcată de tensiuni rasiale. Centrul a devenit de-a dreptul înfricosător după ce a explodat o bombă la biserică şi poliţiştii au asmuţit câinii asupra oamenilor. Dar zilele alea s-au dus. Aleluia!

Charlotte se uită pe furis la Tim. Doamna Pettis n-avea să-i ajute, nu-i asa?

- Vă multumim din nou, doamnă Pettis!

Duse cestile în bucătărie. Apoi se îndreptă spre usă, unde o as- tepta Tim.

- Ne-a făcut plăcere să vă cunoastem.

Speranta i se stinse. Ce avea să facă acum? Unde l-ar putea găsi pe Joel Miller? Ar trebui să angajeze un detectiv? Nu făcuse asta nici măcar ca să-şi găsească propriul tată.

- Doamnă Pettis, trebuie să plecăm.

Tim apăsă pe clantă. Charlotte îsi atârnă geanta sub brat, arun- cându-i o ultimă privire bătrânei cofetărese.

- Ce păcat! Am podul plin cu arhivele de la cofetărie, începând din 1939. Joel Miller al vostru şi mireasa lui sunt sigur acolo!

M

- Ti-a plăcut cum a procedat? spuse Tim când ajunseră la capătul scării înguste a podului. Dădu la o parte mai multe cutii, ca să facă o potecă. O, copii, nu-mi mai amintesc niciun client, le spuneam tuturor Jimmy. Apropo, am în pod arhive ce se întind pe saizeci de ani.

- Opreste-te! Esti iritat doar pentru că a zis că bărbatii ca tine sunt infideli.

- A zis că bărbatii care *arată* ca mine sunt infideli, zise Tim şi împinse cu piciorul o cutie.

- Asa, răzbună-te pe cutie!

- E foarte cald aici. N-am putea să găsim mai repede orice-am căuta şi să plecăm? o întrebă Tim în timp ce se ducea spre rafturile de pe perete.

- Hei, esti liber să pleci oricând, Tim! Eu o să caut o factură, ceva, orice cu numele lui Joel Miller şi al miresei sale. Du-te dacă trebuie!

- Şi tu cum te întorci?

- Cu autobuzul. Cu taxiul.

Charlotte inspectă încăperea, pe sub streşinile calde. Ferestre mici şi rotunde, aflate de-o parte şi de alta a podului, lăsau înăuntru suficientă lumină încât să vadă. Tim îsi croia drum printre mobile ca să ajungă la o veioză cu picior, în stil Tiffany, aruncată lângă un balansoar lat, din lemn de salcie.

- Uită-te în stânga, Tim! Nu e un gramofon Victrola? Şi un radio Westinghouse.

- Bunicul meu avea unul din astea în garaj, zise Tim şi răsuci, dus pe gânduri, butoanele radioului.

Costume vechi, rochii decolorate şi un palton cu esarfa şi mănu- sile vârâte în buzunare atârnau pe o sfoară, întinsă între colturile acoperisului.

- Şi oamenii se mai întreabă dacă putem călători în timp! Ar trebui să vină aici să vadă! Charlotte îsi descheie sacoul Malone & Co şi îl dădu jos, agătându-l de balustradă. Cred că ce căutăm noi se află pe rafturile alea, Tim! strigă ea arătând spre peretele din partea opusă. Uitându-se de jur împrejur, surprinse privirea lui Tim atintită asupra ei. Ce e? Charlotte împinse o cutie cu haine împăturite.

- Când i-am spus doamnei Pettis că urma să ne căsătorim, n-am vrut să te supăr.

- Nu putem să găsim pur şi simplu arhivele cofetăriei? zise Charlotte şi făcu din nou semn spre rafturi. Cutiile astea arată oficial, nu-i asa?

- Asa mă gândeam şi eu. Tim traversă încăperea şi scoase prima cutie de pe raftul de jos. Dap, arhive de la cofetărie! Şi sunt datate! Pe cutie scrie 1959.

O deschise şi scoase o factură.

- Decembrie 1959. Toate astea sunt din 1959.

- Bine, hai să găsim '67, '68, şi '69 şi să vedem dacă putem să dăm de Joel Miller.

Charlotte se întinse după o cutie din dreapta ei, aflată două rafturi mai sus.

Era marcată 1967. Ii dădu drumul pe podea şi îngenunche lângă ea.

- Doamne, multe plăcinte şi torturi a mai făcut!

Tim o privi peste umăr, din locul în care era, chiar lângă rafturi.

- Ai găsit ceva?

- Poate, spuse Charlotte, cu degetele zburându-i printre facturi. Le-a ordonat pe luni.

Tim se întinse după cutia pe care scria 1968.

- Mi se pare atât de firesc să fiu cu tine. Uit că suntem... stii tu. Despărtiti.

- încearcă să tii minte, Tim, te rog!

Pe lângă faptul că îndosariase facturile pe luni, doamna Pettis le mai şi aranjase în ordine alfabetică.

- Se pare că a îndosariat comenzile de torturi de nuntă după numele de familie al miresei.

- Dar noi nu stim numele de familie al miresei.

Charlotte ridică privirea, zâmbind.

- îl stim însă pe cel al mirelui, iar doamna Pettis a scris numele mirelui sub cel al miresei.

- Am dat lovitura! Acum, dacă-l putem găsi pe Joel Miller... Charlotte, dar dacă doamna Pettis nu le-a făcut tortul?

- Sss, n-o spune cu voce tare! Aduce ghinion.

Charlotte răsfoi facturile din iulie şi august '67. Nimic.

- E din cauza *ei?* îndrăzni să întrebe, fără să se uite însă la Tim.

- A ei? Despre ce vorbesti?

Charlotte oftă. Zgomotos.

- A lui Kim? Nu, n-am amânat nunta din cauza *ei,* accentuă el, imitând tonul lui Charlotte. Ti-am spus, nu m-a sunat decât după ce am... vorbit noi. Am nevoie să pun niste lucruri în ordine, Char. Nimic mai mult.

Se întoarse cu fata spre el. Ochii lui albastri o cercetau de sub sprâncenele închise la culoare şi păreau că o privesc până-n străfundul inimii.

- îmi pare rău că te-am rănit. Chiar îmi pare rău.
- Te cred.

Charlotte se întoarse la cutia ei, răsfoind facturile.

- Dar s-a terminat între noi. Mergem mai departe. Mai bine să aflăm înainte de nuntă că nu ne potrivim, decât după.

De ce nu putea să fie supărată pe el? Sau cel puţin să ridice un zid între ei? Dar el reusise să-i topească hotărârea doar cu farmecul său.

Tim deschise capacul unei cutii.

- N-am zis niciodată că nu ne potrivim. Cred că ne potrivim destul de bine. Eu doar...
- Tim, am venit aici să aflăm cu cine s-a însurat Joel Miller. Hai să facem numai asta! zise Charlotte şi se întoarse la facturile sale.

De parcă ar fi putut citi cu ochii în lacrimi.

Tăcuti şi îngânduraţi, verificară cutie după cutie. Când, brusc, fosnetul hârtiei subtiri încetă.

- Bună, comoară!

Tim ridică o factură în lumina fierbinte şi difuză ce răzbătea prin ferestrele mici.

- Ai găsit-o? Serios?

Charlotte se aplecă peste umărul lui să o vadă. Apa de colonie i se strecura prin tesătura cămăsii Oxford, în timp ce ea îsi odihnea palma pe rotunjimile musculoase, familiare, ale bratului său.

Isi lăsă mâna să cadă. Despărtirea pusese capăt clipelor sale cu Tim, dar nu şi dorintelor inimii ei.

- Ia să vedem! spuse Tim, uitându-se în sus la ea, cu ochi mângâietori.

Charlotte îsi înfipse degetele în genunchi. Dacă nu era atentă, avea să facă o greseală şi să se îndrăgostească.

- Mireasa. Hillary Saltonstall. Mirele. Joel Miller. Au comandat un tort de nucă de cocos cu multă glazură. Uite,

multă e subliniat de trei ori. Tim atinse hârtia cu degetul, cu un zâmbet ca o rază albă. Se va ridica în dimineata nuntii. 8 septembrie 1968, citi Tim, apoi se sculă şi o cuprinse cu bratul, sărutând-o pe frunte. Ne-am găsit mireasa!

Realiză apoi ce a făcut şi îi dădu drumul, cu un „Scuze" timid, în- tinzându-i factura.

- N... n-are nimic.

Charlotte îsi sterse de pe piele arsura de foc a buzelor lui. Dar nimic nu i-o putea scoate din inimă. Opreste-te! Concentrează-te! Gândeste! Rochia! *Aici e vorba despre rochie!*

- Joel Miller, Hillary Saltonstall. E o notă la sfârşit: Comandă urgentă, mirele pleacă în Vietnam.

Asta îi îndepărtă inima de Tim. Joel Miller se grăbise să facă nunta înainte să plece la război.

- Când ai spus că a murit?
- În aprilie '69.
- Şase luni mai târziu.

Ochii lui rămaseră fixati pe factură, de parcă bucata aceea de hârtie i-ar fi putut dezvălui cumva trecutul.

- Crezi că s-au căsătorit într-adevăr? Ai zis că rochia nu pare purtată.

- Sau modificată, zise Charlotte şi luă factura din mâna lui Tim. E posibil ca o rochie să se potrivească de la o mireasă la alta fără modificări, numai că e extrem de putin probabil. Ceva tot trebuie schimbat. Tivul. Corsajul. Ceva. Dacă nu cumva rochia nici n-a fost făcută în 1912, iar vânzătorul de la licitatie doar a scornit o poveste ca să mă păcălească s-o cumpăr.

Tremura. Cu toate că făcuse pasi importanti spre descoperirea povestii acestei rochii, se simtea încă la kilometri depărtare de adevăr.

Tinea, însă, în mână o bucată din viata unui om pe care istoria şi timpul îl uitaseră. În afară de „Şotia Ta", care postase pe pagina lui Joel. În afară de Dumnezeu.

- Crezi că doamna Pettis mă va lăsa s-o iau? Ş-o împrumut, măcar.

Tim potrivi capacul cutiei la loc şi o puse înapoi pe raft.

- De ce nu? E motivul pentru care am venit.

Ajunsă în dreptul scărilor, Charlotte îsi luă sacoul şi îl atârnă pe brat.

- Pe pagina pe care am găsit numele lui Joel, scria că trupul său nu a fost niciodată recuperat.

- Cred că asta trebuie să fie îngrozitor pentru o proaspătă mireasă, zise -Tim, se apropie de ea şi îi dădu părul la o parte de pe umeri, apoi îsi retrase în grabă mâinile şi le băgă în buzunare. Esti gata?

- Da.

În podul acela vechi se făcea din ce în ce mai cald.

Capitolul cincisprezece

Rîmbătă, chiar înainte de prânz, Charlotte parcă pe ale- Q ea din fata casei lui Hillary Saltonstall din Crestline. Drumul unduia ca un râu de beton prin fata casei din cărămidă şi străbătea peluza luxuriantă şi îngrijită. Stejari şi ulmi umbrosi camuflau casa, alungând soarele amiezii şi căldura tot mai viguroasă, de mai.

Charlotte coborî din masină, iar pantofii cu toc jos se auzeau bocănind pe alee. Isi dăduse jos sacoul, abandonându-l pe scaunul din dreapta.

Adierea vântului din acea zi senină transfigură lumina şi îi linişti emotiile. Pe drum, croise în minte un interviu cu Hillary, plănuind cum să sape în trecutul femeii. Lucru care îi permise lui Charlotte să ignore faptul că se întorcea ea însăsi în propriul trecut – vechiul ei cartier Crestline.

Ca să ajungă acum aici, îi sunase la rând pe toti cei cu numele Saltonstall din cartea de telefon, până când dăduse de o mătusă în vârstă a lui Hillary, care îi ascultase cu amabilitate povestea, apoi, după câteva întrebări, îi dăduse numărul de telefon al nepoatei sale.

Faptul că Hillary locuia în cartierul copilăriei lui Charlotte, cartierul în care ea se jucase cu prietenii şi se plimbase pe bicicletă, faptul că era posibil ca Hillary să-i fi făcut mamei semn cu mâna când trecea cu masina pe stradă, nu-i produse lui Charlotte nicio emoţie. Până acum.

Merse până la marginea aleii şi se opri exact în punctul în care strada Baker se intersecta cu Monarch. La sapte case distantă, pe partea dreaptă, se zărea o căsută albă cu ornamente din cărămidă rosie, verandă din ciment şi un leagăn din scândurele.

Charlotte îsi încordă simturile să audă, să vadă, să miroasă esenta acelei case. Insă nu-i reveniră în minte decât niste instantanee neclare.

Etajul, camera cu alcov, odinioară roz, cu margarete galbene ce creşteau din „pământul” scândurilor maronii ale parchetului.

Mama, stând pe alee, îmbrăcată în blugii ei strâmti şi

tricoul scurt, strigând după Charlotte să se grăbească acasă, că era gata masa.

Charlotte miji ochii în lumina unduitoare a amiezii. Şapte case mai jos, numai peretii îsi mai aminteau de vocea mamei.

Aruncând o privire în spate, spre casa lui Hillary, cu vântul răvă- sindu-i părul peste fată, se întrebă oare cât timp trăise Hillary aici. Să o fi întâlnit vreodată tânăra Charlotte pe doamna Joel Miller, văduva de război îndurerată?

Numai că pe Hillary o chema Warner acum. Nu Şaltonstall. Nici Miller.

Charlotte îsi scoase telefonul din geantă şi o sună pe Dix. Ii intră, însă, direct căsuta vocală. Dixie avea în după-amiaza aceasta o întrevedere cu o clientă nouă, asa că, cel mai probabil, se pregătea. Charlotte închise, fără să lase vreun mesaj, se uită lung la telefon, apoi îl sună pe Tim.

- Bună!

Ezitant. În asteptare. Pe fundal se auzeau motoare ambalate de motociclete.

- Unde esti? întrebă Charlotte dându-şi părul la o parte de pe fată.

- Pe pistă. Tu unde esti?

- Stau pe bordură, la intersecţia dintre străzile Baker şi Monarch.

- Ai sunat-o deci?

Vocea lui Tim deveni mai puternică, pe măsură ce huruiala de motoare din fundal se estompa.

- Locuieste la sapte case mai sus de cea în care am crescut eu. Casa în care locuiam când a murit mama.

El fluieră.

- Ai stiut asta când te duceai acolo?

Vocea lui de tenor, catifelată, se topi în sufletul lui Charlotte ca un caramel dulce.

- Până acum nu m-am gândit serios la asta. E ciudat să mă aflu aici, Tim. N-am mai fost aici de când a murit mama.

O lovitură adâncă şi înăbusită răsună din telefonul lui.

- Hei, Charlotte, poti să astepti o secundă?

Ea auzi un freamăt, apoi: „Vorbesc la telefon, omule!”

Conversaţia îndepărtată, în surdină, îi dezvălui că Tim

trebuia să închidă şi să se ducă pe pistă. Urma turul lui de încălzire.

- Char, îmi pare rău, dar într-o secundă trebuie să plec. Asa deci... e ciudat?

- Intr-un fel, da, de parcă mama ar trebui să fie încă aici. În că- suta aia albă din cărămidă. Dar nu este. Ce e mai rău e că nu-mi amintesc mare lucru din vremea în care locuiam acolo.

- S-a dus demult, Charlotte. Ai fost o fetită care şi-a pierdut mama. Acum esti o femeie care-şi croieste drum în viată şi are succes.

- Dar unei fete n-ar trebui să-i treacă dorul de mama ei.

- Cine spune asta? Charlotte, oamenii trec în fiecare zi peste plecarea sau moartea mamelor şi tatilor, a fratilor, a prietenilor. Să mergi mai departe face parte din viată.

- Cu moartea e altceva. Mi-am pierdut amintirile despre ea, Tim! Mă-ntreb dacă nu cumva amintirile despre ea nu sunt altceva decât o imagine, un ideal inventat de mine. încerc să văd limpede ceva din trecutul meu şi, pur şi simplu, nu reusesc. Nu o simt pe ea.

- Poate că e o binecuvântare.

Pocnetul greoi al usii camionului o avertiză pe Charlotte că apelul se va încheia curând.

- Dar amintirile sunt tot ce am. De fapt, *ele* sunt familia mea.

- Iti vei face amintiri noi. Vei avea o familie nouă... cândva, zise, iar cuvintele i se poticniră.

Prietenul Tim se lupta cu Logodnicul Tim.

- Hei, tu trebuie să pleci, şi eu la fel. Mukumesc că mi-ai răspuns.

- Da, Charlotte... ori... oricând ai nevoie!

- Distractie plăcută! Ai grijă, da? Acum, că esti prietenul, şi nu logodnicul meu, pot să-ti spun că nu-mi place deloc pasiunea ta pentru cursele Dirt-Track. Sunt atât de periculoase!

El râse, iar vocea lui de tenor îi dădu curaj.

- Şi-acum îmi spui? Carevasăzică, aveai de gând să-l lasi pe logodnicul Tim să-şi riste pielea, în schimb, sotului Tim să-i spui: „În niciun caz, băiete!”?

- Nu m-am gândit asa departe. Dar probabil că da.

Ceva de genul ăsta.

- Ar fi trebuit să-mi spui. Amuzamentul din vocea lui se stinse. Astea-s lucruri pe care o fată ar trebui să i le spună iubitului ei.

- Când să fi făcut asta? Ne-am cunoscut, am vorbit, ne-am sărutat, ne-am logodit.

- Nu-ti mai bate capul, Charlotte! Oricum, am impresia că nu faci decât să demonstrezi că am avut dreptate cu amânarea nuntii.

- închid acum. Şi, Tim... Ai grijă de tine!

Auriul soarelui păli când un nor cenusiu răsări, plutind în derivă şi întinând cerul albastru.

- Baftă cu Hillary! Fii tu însăţi! Te va îndrăgi negresit.

Charlotte închise şi vârî apoi telefonul la loc în posetă. Când îsi ridică ochii, o femeie înaltă şi subtire, cu păr grizonant, o privea de la marginea peluzei.

- Tu esti Charlotte?

- Da, iar dumneavoastră sunteti doamna Warner?

Charlotte se îndreptă spre ea şi-i întinse mâna, surprinsă de lacrimile ce străluceau în ochii femeii.

- Te rog, spune-mi Hillary!

Purta blugi, o bluză şi tenisi albi de pânză. Părul scurt îi flutura liber în vânt şi i se cârlionta de jur împrejurul chipului. în ochii căprui i se citea bunătatea.

- Pot să te întreb ce e asa interesant pe stradă?

Amintiri.

- Am locuit în casa albă de pe dreapta – cea cu cărămizi – când eram fetită.

Razele aurii ale soarelui învinseră norul de ploaie rătăcitor.

- Chiar asa? Hillary păsi pe stradă, aplecându-se să vadă pe după copaci şi pe după o masină aflată în trecere. Eu şi Greg ne-am mutat aici acum douăzeci de ani şi erau o multime de copii alergând pe străzi, mergând pe biciclete. Toti au plecat acum. De fapt, zise şi îsi lipi vârful degetelor de buze, era o fetită slăbută, cu părul închis la culoare, care se plimba cu o bicicletă violet prin cartier. Pedala, zornăind încolo şi-ncoace. Hillary îsi plesni şi frecă palmele. Obisnuiam să-i spun sotului meu că, dacă vom avea o fetită...

- Eu am avut o bicicletă violet, spuse Charlotte. Şi părul lung şi închis la culoare.

- îţi ajungea până la mijloc. Nu-l ţineai niciodată prins în coadă, spuse Hillary şi o privi cu atenţie.

- Niciodată.

- Ei bine..., începu ea, iar privirea i se îngustă. Tu erai, asadar. Cum ai...

- Lumea e mică.

Lui Charlotte începu să-i bată inima cu putere.

- I-am spus lui Greg că, dacă vom avea vreodată un copil, as vrea să fie o fetită ca aceea. De pe bicicleta violet.

Lui Charlotte îi plăcu ideea.

- îmi amintesc de mirosul de grătar care venea vara din curtea voastră. Iar de Crăciun, casa voastră avea cele mai drăgute decorati- uni şi cele mai multe luminite.

- Sotului meu îi plăcea mult să gătească afară, pe grătar. Eu nu eram cine stie ce bucătăreasă, asa că toată lumea avea de câstigat. De Crăciun, în schimb, eu mă ocupam de tot, povesti Hillary făcând semn spre casă şi apoi începu să meargă. Mama ta a murit, nu-i asa?

- Când aveam doisprezece ani. într-un accident de masină.

Hillary se opri în umbra aleii din fata casei.

- îmi pare rău. Şi tatăl tău?

- Nu l-am cunoscut niciodată. încă nu-l cunosc. M-am dus să stau cu prietena mamei, Gert.

- Habar n-am avut. Hillary ezită, pornind-o pe peluză. Habar... n-am avut. O privi cu atentie pe Charlotte un moment îndelungat, apoi se întoarse spre casă. Am făcut briose cu scortisoară.

înteriorul casei se asorta cu exteriorul. Curat, primitor, confortabil. Covorul era nou şi gros, mobila, modernă. Aerul avea un iz de vopsea proaspătă cu o notă de scortisoară. Hillary traversă livingul către o verandă luminoasă, împrejmuită cu ferestre.

- îa loc! spuse ea, lovind usor cu palma spătarul unui balansoar de un rosu aprins. Perechea lui era asezată la capătul celălalt al mă- sutei. Amândouă, cu fata spre ferestre şi spre curte. O carte despre păsări şi un binoclu se odihneau pe masă.

Charlotte îsi înghesui poseta lângă ea, pe scaun. De

afară, văzuse camera aceasta de multe ori. Deci, Hillary o privise plimbându-se cu bicicleta! Fusese ultimul ei cadou important primit de la mama. Un an mai târziu, Charlotte era deja orfană şi locuia cu Gert – care dăduse cu spatele, cu maşina, peste bicicleta lui Charlotte, chiar în săptămâna în care fata se mutase la ea.

- Poftim! zise Hillary punând pe masă o farfurie albă cu briose aburinde. Ce preferi? Lapte, cafea, ceai, apă, Cola? Nu din cea dietetică. Noi bem de-aia adevărată.

- Lapte, te rog!

Suna bine. Charlotte îsi strânse bratele pe lângă corp, încălzită de purtarea sinceră şi blândă a gazdei sale.

Femeile începură să pălăvrăgească şi să se cunoască, în timp ce-şi savurau laptele şi briosele cu scortisoară. Hillary fusese asistentă medicală în Marină, apoi la spitalul St. Vincent.

Charlotte era proprietara unui magazin pentru mirese.

Hillary se măritase cu Greg când avea patruzeci şi ceva de ani. Era ofiter de Marină în rezervă şi lucra ca antreprenor în civil.

Charlotte avea treizeci de ani şi era încă singură.

Amândurora le plăceau zilele însorite şi călduroase. Câinii. Şi Michael Buble.

- Ai succes? întrebă Hillary lăsându-se pe bratul balansoarului. Cu magazinul, adică.

- De cinci ani şi numărătoarea merge înainte. În cea mai mare parte a timpului am profit. Tawny Boswell şi-a cumpărat de curând rochia de mireasă de la mine.

- Tawny Boswell. Miss Alabama? Măi să fie!

Charlotte zâmbi. Hillary nu părea genul care să fie la curent cu reginele frumusetii.

- Imi dau seama după expresia ta că esti surprinsă că stiu despre Miss Alabama. Hillary se legănă în balansoarul ei, ducându-şi cana de cafea la buze. Eu am fost finalistă în concursul Miss Adolescenta Alabama, în 1962.

- Serios? spuse Charlotte, zâmbind. Nu pari genul care participă la concursuri de frumusete.

De ce sunase ca o jignire?

- Vreau să spun, cu fandoseli şi pretenţii. Şi falsitate.

- Douăzeci de ani ca asistentă în Marină îti scot zorzoanele din cap, zise ea şi bău din cafea. Nu sorbi. Bău.

Nu trebuie să mă privesti asa sfioasă. Nu mai sunt femeia care eram atunci. Nu sunt nici femeia care credeam că voi fi când voi ajunge la saizeci şi cinci de ani. Asa că, spune-mi, ce te aduce la mine? Ai zis că ai găsit ceva ce mi-a aparţinut.

- Speram să poţi să m-ajuţi să dezleg un mister.

Charlotte scoase plicul de mătase din posetă şi i-l întinse lui Hillary. Bethany i-l înapoiase după ce făcuse esantioanele, iar Charlotte băgase plăcutele de identificare la loc în săculetul original.

- L-am găsit într-un cufăr pe care l-am cumpărat la o licitatie.

La început, Hillary nu dădu semne că l-ar recunoaste. Dar, atunci când atinse mătasea, degetele îi tremurară. Nasul şi ochii i se înrosiră.

- Ei, Doamne!

Emotia îi subtie vocea, iar pleoapele i se zbătură.

- Nu m-am asteptat vreodată să-l mai văd!

- Plăcutele de identificare sunt înăuntru. Tu le-ai pus acolo?

- Să înteleg că ai găsit o cale să deschizi cufărul acela? întrebă Hillary, apoi lăsă plăcutele să i se reverse în palmă şi le strânse în pumn. Am vrut să ard tot calabalâcul în seara de după înmormântarea lui.

- Am citit că trupul nu i-a fost recuperat niciodată.

- A fost făcut bucătele într-o explozie. Nu mai era niciun corp *de recuperat,* o lămuri Hillary, întinzând mâna lângă scaun, după un servetel. N-as fi crezut că va mai deschide cineva cufărul acela după ce l-am sudat cu lampa!

- N-a fost usor. Prietenul meu a fost nevoit să-l taie.

- Se pare că nu sunt o sudorită chiar asa grozavă cum mi-am închipuit.

Curba lină a zâmbetului lui Hillary atinse o lacrimă solitară, ce-i aluneca domol pe chip. Mângâie plăcutele de identificare ale lui Joel.

- Incă mi-e dor de el. După patruzeci şi ceva de ani, mi-e dor de el.

- V-ati căsătorit înainte ca el să plece?

- Am făcut cea mai frumoasă nuntă, în curtea din spate a casei părintilor mei – nu departe de aici, de fapt. Joel trebuia să plece, iar eu voiam atât de mult să mă mărit

cu el! Mai aveam un an de facultate, dar el avea să fie în Vietnam. M-am gândit să ne pecetluim dragostea printr-o nuntă. Stiam, pur şi simplu, că iubirea noastră e mai puternică decât moartea.

- Poate că este, Hillary. Incă îl mai iubeşti, nu-i aşa?

Hillary îşi şterse obrajii cu dosul palmei.

- Iubirea noastră n-a rezistat în fata gloantelor. Nu l-a ţinut în viată. Nu stiu cum a fost pentru tine când ti-ai pierdut mama, dar mie cu Joel mi s-a părut îngrozitor de greu... Să mă despart de o viată care nici nu începuse! Toate visurile noastre au fost puse în asteptare cât timp el a fost în misiune, zise Hillary legănându-se în balansoar. Şi iată-le, tot în asteptare, şi acum. Ruginite şi prăfuite pe raft, singure, fiindcă nu mă mai uit la ele. El n-a vrut să ne căsătorim, dar...

- Ce s-a întâmplat? Adică, v-ati căsătorit, nu-i asa?

Charlotte revăzu în minte numele lui Hillary şi Joel pe factura ferfenitită pentru tort.

Hillary schită un zâmbet vag.

- Mă hotărâsem deja să dau o petrecere în cinstea lui, înainte de îmbarcare. Am discutat şi ne-am contrazis în legătură cu căsătoria, iar Joel mi-a tot spus că nu vrea să mă lase singură, că nu vrea să riste să mă lase văduvă la o vârstă atât de fragedă. Petrecerea de ră- mas-bun i se părea în regulă, nu însă şi o nuntă. I-am invitat pe toti prietenii nostri de la facultate, rudele... Făceam curat la subsol, când am găsit cufărul şi rochia.

- N-ai stiut că e acolo?

- Habar n-am avut. Nici părintii mei. Doamne, dacă n-as fi privit rochia aceea ca pe un semn!

- Joel ce-a zis? întrebă Charlotte şi se aplecă să audă mai bine povestea lui Hillary.

- Nu i-am spus. Aproape m-a dat gata să tin secretul ăsta.

Zâmbi, un zâmbet descumpănit, pe care Charlotte îl simti până în adâncul sufletului.

- Am vrut ca ultimele două săptămâni împreună să fie fericite. Să nu ne certăm în legătură cu nunta şi căsătoria. Dar..., începu Hillary străpungând aerul cu degetul, ... ceea ce nu stiam eu era că Joel se răzgândise. Eram pe la mijlocul petrecerii, când s-a lăsat în genunchi Şi m-a cerut

în căsătorie, în prezenta familiilor noastre şi a prietenilor.

Şi Tim o ceruse în fata familiei lui şi a prietenilor. Dar povestea asta rămâne pentru altă dată!

- Următoarea săptămână a trecut pe negândite, în zăpăceala pregătirilor de nuntă. Ne-am căsătorit vineri seara, el s-a îmbarcat în vinerea următoare şi aceea a fost ultima oară când l-am mai văzut.

Charlotte se lăsă în spătar. Niciun cuvânt care-i trecea prin minte n-ar fi fost potrivit atunci. În cele din urmă, spuse:

- Hillary, am rochia.

- Dacă ai deschis cufărul, sunt convinsă că o ai. Spune-mi, te rog, că nu te măriti în ea.

- Nu, nu mă mărit. Dar, rochia este... ca nouă, zise Charlotte şi dădu să mai ia o briosă, dar apoi îsi retrase mâna. Arată de parcă n-ar fi fost purtată niciodată.

- Eu am purtat-o, îi răspunse Hillary şi o privi ridicând din sprâncene.

- Ai modificat-o?

- N-a fost nevoie. Asta a fost cel mai ciudat lucru. mama şi bunica nu puteau să înteleagă. Rochia îmi venea ca turnată. Ca şi cum ar fi fost croită special pentru mine, spuse Hillary strângând ceasca la piept. Modelul era atemporal. Mi-a plăcut mult. Spune-mi, mai are încă talia înaltă cu perle şi... Ei, sigur că le mai are, din moment ce a stat în cufăr atâta timp!

- Da, le mai are. E perfectă.

- Am vrut să-i dau foc. Dar nu m-a lăsat tata. M-a prins exact când mă pregăteam să dau foc la cufăr, la rochie şi la plăcute. Eram înnebunită de durere. Nici măcar n-am văzut trupul neînsufleţit al lui Joel, nu i-am sărutat buzele reci şi vinetii. As fi făcut-o. Nu mi-ar fi păsat că sufletul lui nu mai era, de fapt, acolo. După înmormântare, am aprins lampa şi am sudat încuietoarea. Voiam ca nimeni să nu mai poarte vreodată rochia aceea cu o poveste atât de tristă, zise, iar privirea i se îndreptă spre Charlotte. Nu credeam că voi mai găsi iubirea a doua oară. Apoi l-am întâlnit pe Greg, sotul meu, chiar după ce am împlinit patruzeci de ani. M-a salvat. Iti spun eu, m-a salvat. Hillary îsi desfăcu palma şi se uită la plăcutele de identificare. E incredibil de greu să fii căsătorită cu o fantomă!

- Hillary, de unde a apărut rochia? Ai idee?

- Din casă. Cufărul şi rochia au apartinut casei.

- Casei? făcu Charlotte şi se răsuci usor în balansoar ca să o vadă mai bine pe Hillary.

- L-am găsit în casă. L-am lăsat în casă. Aparţinea casei. Tu cum l-ai găsit?

- L-am cumpărat la licitaţia Ludlow. De pe Muntele Rosu.

- După patruzeci şi patru de ani, cufărul acela afurisit şi-a croit drum pe Muntele Rosu! zise Hillary şi strânse degetele în jurul plăcutelor. Ne-am mutat când casa a fost demolată ca să facă loc unui centru comercial. N-am întrebat-o niciodată pe mama ce a făcut cu cufărul. Pe atunci eram pierdută, aproape cu mintile rătăcite.

- Asadar, n-ai idee cum a ajuns cufărul la licitatia Ludlow patruzeci de ani mai târziu!

- N-am nici cea mai mică idee.

Fundătură. Şi se descurcase atât de bine până aici! Charlotte tresări când telefonul îi întrerupse momentul contemplativ. Bâjbâi după el, nerecunoscând numărul de pe ecran.

- Alo?

- Charlotte, sunt Jared.

Dr. Bunăciune.

- Dixie mi-a dat numărul tău.

- Jared, e totul în ordine? E vorba de Dix? De magazin?

Charlotte înghetă în camera caldă şi luminoasă.

- Dix e bine. E prea încăpătânată ca să pătească ceva. Magazinul e în ordine, din cât stiu eu. Doar ai lăsat-o pe Dix să se ocupe de el! spuse Jared şi oftă într-un fel ce îi dădu fiori lui Charlotte. Tocmai am întrat în tură şi... Charlotte, e vorba de Tim. A fost adus cu elicopterul la spital. M-am gândit că ai vrea să stii.

Capitolul şaisprezece

Emily

T:;y!i^peSKcaProchiaM·Emuy^ochii, ./ lăsând senzaţia de ploaie caldă, într-o după-amiază fierbinte de vară, să-i inunde mângâietor braţele şi să-i foşnească, în valuri, la picioare.

- Nu stiu dacă mă simt tocmai în largul meu, Emily! Mama du- mitale a insistat să porti rochia făcută de Caroline Caruthers.

- Eu mă simt cât se poate de bine. Eu sunt mireasa. Nu mama. Nu e ziua mea?

- Doar nu esti atât de naivă, încât să crezi că nu-i vorba şi despre familie, nu-i asa?

- Nu, dar asta nu contează! Şi nu sunt încăpătânată, Taffy! Dar e ziua nuntii mele, e rochia mea de mireasă! Eu. Aleg. Această. Rochie, spuse Emily şi se admiră în oglinzile croitoresei. Mă simt iubită în rochia asta!

- Şi cel care te iubeste e bărbatul tău?

Taffy îngenunche să măsoare tivul, tusind peste umăr. Isi anulase vizita la familia Canton din cauza bolii. Asa că pe Emily o adusese Big Mike până pe 5th Avenue.

- Domnisoară Emily, nu te mai foi atâta, ca să isprăvesc odată! Şi să te scot frumusel de-aici! N-as vrea să ne prindă careva împreună, să dai de belele! Nici nu vreau să duci boala în casa maică-tii!

- N-am să dau de belele.

Emily îsi trecu mâna peste corsaj. Da, bărbatul ei o iubea. Nu? Rochia era frumoasă. Şclipitoare, mătăsoasă şi

dacă asa ceva era cu putintă...

- Taffy, mărturisesc că rochia asta pare să radieze lumină!

- Am cusut-o cu fir de aur.

- De aur? se minună Emily cercetând tivul mânecii strâmte de mătase. Ce Dumnezeu? Aur de-adevăratelea?

- Mai capăt de ici, de colo. Mai pun deoparte de la lucrările la bucată pe care le fac. Poţi face rost de o droaie de lucruri în orasul ăsta, chiar dacă esti de culoare, numai să vrei şi să stii cum să le obtii. Câteodată Ii cer lui Dumnezeu să-mi dea ce-mi trebuie.

- Ce I-ai cerut în timp ce mi-ai cusut mie rochia, Taffy?

- Să Iti aducă tie ce-ti trebuie, zise Taffy şi o bătu usor pe picior pe Emily. Intoarce-te, ca să prind boldurile mai departe.

Se cocosă din nou sub accesul de tuse, cu pieptul huruind.

- Ar trebui să te vadă un doctor, îi zise Emily întorcându-se, pentru ca Taffy să poată termina tivul.

- Fetele albe se duc la doctor. Bătrânele de culoare îngenunchează şi se roagă.

Emily privi în jos la ea şi-i spuse:

- Imi doresc să fi avut credinta şi curajul tău!

- Asta m-am rugat şi eu să ai, domnisoară Emily! Curaj şi credintă.

Emily se cercetă în oglindă, peste umăr. Spatele rochiei era decupat de la umeri în jos. Fusta i se potrivea de minune pe solduri şi vălurea, ca laptele, peste scăunel, curgând într-o trenă de tip capelă. Se simtea de parcă în rochia aceasta ar fi putut să plutească. N-ar mai fi dat-o jos niciodată!

- Curaj şi credintă, spui?

Emily îsi îndreptă atentia spre Taffy. Va avea nevoie de amândouă, negresit, ca să se mărite cu Phillip cel încăpătânat. Isi dăduse seama încă de la logodnă că nu va fi lucru usor să poarte numele de Saltonstall. Femeilor ca Emmeline nu le păsa câtusi de putin de jurămintele matrimoniale. Isi fluturau întotdeauna genele şi îsi împingeau pieptul înainte, în fata bărbatilor ca Phillip.

- ...E prea plin de sine, prea prost ca să nu se simtă

flatat.

- Poftim, domnisoară Emily?

Obrajii îi ardeau.

- Vorbeam singură.

Taffy zâmbi şi trase un alt bold dintre buze.

- Şi eu vorbesc singură, ziulica-ntreagă, când trebăluiesc pe-aici.

- Taffy, de ce crezi că voi avea nevoie de curaj şi credinţă?

- Fiindcă..., începu femeia şi oftă când prinse cu acul ultima bucată de tiv. Se ridică în picioare cât era de lungă şi o privi pe Emily în ochi. O să ai nevoie de ele ca să te măriti cu bărbatul potrivit.

Stropii moi de noroi îi împroscară lui Emily pantofii şi poalele fustei, când traversă curtea vecinului, ca să ajungă la usa bucătăriei sale. Big Mike o lăsase la Taffy, dar nu mai putuse s-o astepte. Tata îi dăduse o listă de treburi de care să se ocupe, asa că Emily se întorsese acasă cu tramvaiul.

- Aha, aici erai, domnisoară! zise Molly şi intră în bucătărie, ridicând din sprâncene. Te-a căutat doamna. Hmm, ti-ai zis să te zbengui un pic prin noroi, nu-i asa?

- Am mers pe jos de la tramvai, zise Emily şi-o porni spre scările din spate. Unde-i mama? Poti s-o speli înainte s-o vadă? – Emily îsi descheie fusta şi păsi afară din ea, ascunzându-se după usa cămării, pentru cazul în care omul tatei, Jefferson, ar fi intrat cât ea era în pantalonasi.

- Las-o la tine în sifonier. O să vin eu după ea, zise Molly şi dădu drumul unui cocolos de cocă pe masă. Şi unde-ai fost, mai precis, în după-amiaza asta?

Emily rosi sub privirea iscoditoare a lui Molly. Femeia o cunos- tea mai bine decât multi dintre prietenii ei de la scoală.

- M-am dus la Taffy. Mi-a trimis vorbă că rochia e gata pentru tivit.

- De ce nu i-ai spus să vină aici? Ştii ce părere au ai tăi despre faptul că te duci în cartierul celor de culoare.

- Nu se simtea bine.

Emily se apropie de masă.

- Oricum, trebuia să mă asigur că Taffy face o rochie de mireasă, nu o rochie de seară, cum tinea mortis mama. Voi găsi o cale să port rochia lui Taffy la nunta mea, Molly! O să vezi! Când am probat-o azi, m-am simtit cu adevărat... iubită.

- Iubită? repetă Molly făcând o grimasă. *Nu eşti iubită,* domnişoară?

- Ai grijă la ton, Molly!

De la confruntarea avută cu Phillip în urmă cu patru săptămâni, provocată de prima ei vizită la Taffy, el devenise cel mai atent şi afectuos logodnic din lume. Pasiunile îi erau temperate, controlate, de parcă n-ar fi uitat nicio clipă ale cui buze le sărută. Ale viitoarei sotii. Şi nu pe ale unei amante supuse, care n-avea alt rol decât să-i stingă poftele.

- Sigur că sunt iubită. Numai că rochia aceea mă face să mă simt... atât de bine! Atât de curată! zise Emily străduindu-se să găsească cuvintele care să descrie întocmai ce simtea.

- A, asa mă simt eu la biserică, atunci când se pogoară Duhul Sfânt.

- Ce face Duhul Sfânt când se pogoară?

Emily stătea lângă scările din bucătărie, privind-o ţintă pe Molly. Auzise despre tot felul de semne şi minuni, din unele biserici. Pastorul ei le considera însă rodul unor minti înfierbântate. Dar Molly era o fată chibzuită, care nu căuta semne divine la tot pasul.

- Ce face? Păi ce vrea El, domnisoară. Ştii cum e nevoie, câteodată, să scoti toate asternuturile din dulap, ca să le pui apoi la loc cum se cuvine, în ordine? Tot asa face, din când în când, şi Duhul Sfânt cu păcatele noastre.

- Iti scoate toate păcatele la vedere? îngrozitor!

Pe Emily o înfioră ideea. La fel cum o înfioră şi aerul rece al serii care se strecura în bucătărie pe fereastra pe care Molly o tinea întredeschisă.

- Numai pentru ochii tăi. Nu pentru toată lumea. E posibil însă ca omul respectiv să verse lacrimi. Sau să tremure. Sau să plângă, cerând iertare. Apoi, cât ai bate din palme, Duhul Sfânt îndreaptă lucrurile şi omul e înapoi la treabă, perfect curat şi pus în ordine pe dinăuntru.

Voios.

Emily se simtea oare curată şi pusă în ordine pe dinăuntru? Voioasă?

- Nu-i spune mamei că m-am dus la Taffy!

Când râsese ultima dată? Când râsese cu adevărat? Cu Daniel, atunci când el...

- Şi dacă oamenii domnului Phillip te-au văzut din nou?

- Am fost atentă.

Emily luase în considerare riscurile, dar acum, odată ajunsă acasă, fiori reci îi străbătură trupul, înfăsurându-l parcă într-o strân- soare grea.

- Phillip n-are decât să înteleagă! Rochia trebuia probată şi tivită.

Mama apăru din cealaltă parte a bucătăriei.

- Emily, aici esti? Cerule, esti în lenjerie! Ce-ai făcut cu fusta?

- E doar puţin noroi, mamă, nu e sfârsitul lumii!

- Bineînteles că nu! Dar de ce e fusta ta plină de noroi?

- A plouat... străzile sunt pline de noroi.

Emily fugi pe scări, aruncându-i o privire lui Molly, înainte ca mama să apuce s-o mai descoasă.

- Vreti niste prăjitură, doamnă Canton? o auzi pe Molly spunând. Ultima bucătică cu ciocolată e în cutia de metal.

O, mulţumesc, Molly! Mama ar face orice pentru o prăjitură cu ciocolată! Mai ales pentru cea făcută de tine!

Emily se spălă şi se schimbă, cu gândurile hoinărindu-i la o felie groasă de pâine cu peltea, când auzi sunând clopotelul din fată. Se uită pe fereastră. O trăsură de politie astepta pe aleea circulară. *Tata? Sau... Big Mike?* Mama avea dreptate, până la urmă avea să facă rău cuiva ducându-se în cartierul celor de culoare.

Emily se repezi din camera ei pe scări.

- Bună seara, ne pare rău să vă deranjăm, răzbătură voci ursuze de bărbati din vestibul.

- Domnilor politisti! zise Jefferson tinându-le usa deschisă. Cu ce vă pot fi de folos?

Emily sări de pe ultima treaptă în vestibul.

- Totul e în ordine?

Se uită de la un politist la altul.

- Nu e vorba despre tatăl meu, nu-i asa? Sau despre Big Mike?

- Nu domnită! îi răspunseră ofiterii schimbând între ei o privire mohorâtă. Pe dumneata te căutăm!

- Ce se întâmplă? făcu mama apărând din bucătărie. Domnilor politisti, poftiti vă rog, nu vreti să intrati? Domnul Canton nu e acasă, dar îl asteptăm dintr-o clipă într-alta.

- Doamnă! Zise poliţistul înalt, cu ochi albaştri, serioşi, şi îsi scoase şapca. Suntem într-o misiune oficială.

- Ce fel de misiune?

Mama stătea în fata lor, cu mâinile în sold.

- Avem un mandat de arestare pentru domnisoara Emily Canton.

Emily înghetă, cu inima gata să i se oprească.

- Pentru mine?

Vorbele îi tâsniseră afară odată cu respiratia, stinsă şi întretăiată.

- Să-mi arestati fiica? De ce e acuzată?

Mama interveni între Emily şi politisti. Emily se prăbusi de pe scară, cu un zgomot surd. Jefferson îi puse mâna pe spate, îngenunchind pe trepte, lângă ea.

- De încălcarea legii, doamnă. A fost văzută în această după-amiază la hotelul Gaston. Acuzatia este de fraternizare cu cei de culoare, existând riscul să stârnească o răzmerită.

- Răzmerită! strigă mama, bătând în podea cu piciorul ei zdravăn. Taffy Hayes e croitoreasa mea. Spuneti oare că nu putem face afaceri cu croitoreasa mea doar pentru că e de culoare?

- Nu şi atunci când există bănuiala că se pune ceva la cale. Sunt unii care vor să ne aducă aminte că albii şi cei de culoare sunt separati, dar egali.

- Asa că dau spectacol cu fata mea? bubuiră cuvintele mamei, ca un tun de 4 iulie.

Emily se tinea strâns de Jefferson, în timp ce politistul înalt, cu grad superior, îi arătă mandatul. Ea încercă să-l citească, dar cuvintele îi jucau, pur şi simplu, prin fata ochilor. Mama smulse documentul din mâna ofiterului.

- Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred!

- Domnisoară, va trebui să veniti cu noi!

Politistul întinse mâna după Emily, dar Jefferson o tinu strâns. *Să nu-mi dai drumul, Jefferson!*

Politistul îsi ceru scuze din priviri când o smulse pe Emily din strânsoarea lui.

- Mamă?

- E scandalos! strigă mama urmându-i pe scările verandei. Jefferson, telefonează la biroul domnului Canton! Acum!

Emily se împiedică în drum spre trăsură, în timp ce picioarele nu-i mai dădeau ascultare, vârful pantofilor i se târa pe pavaj, iar gândurile îi erau, ca frunzele moarte, purtate de vântul toamnei.

Mama alerga pe lângă ea.

- Ia ascultă la mine! zise şi îi prinse fata în mâini. Esti din familia Canton şi ai prin vine sângele clanului Woodward. Fii puternică şi curajoasă!

Ochii mamei scâteiară de furie, săgetându-i pe politisti.

- Sunt sigură că acesti oameni te vor trata ca pe o doamnă, asa cum esti! Voi fi chiar în spatele tău! Jefferson mă va aduce cu masina!

- O, mamă!

Emily se prăvăli peste politist, neputincioasă, în timp ce el o conducea în trăsură.

- N-am vrut decât o rochie de mireasă care să mă facă să mă simt liberă şi iubită. Frumoasă. Ca o printesă!

- Emily, fii tare! zise mama şi o ridică, scuturându-i umerii. Toate astea se vor sfârsi până la cină!

Politistul o ajută pe Emily să urce pe bancheta din spate a trăsurii. Când vizitiul îndemnă caii să pornească, lacrimi fierbinti săpară pe chipul lui Emily o dâră usturătoare, de la ochi până la bărbie, că- zându-i ca niste cărbuni încinsi peste mâinile de gheată.

Iul şaptesprezece

Charlotte

r

ala de aşteptare ar fi avut nevoie de mai multă lumină.

Q De ce tineau mortiş arhitectii ca oamenii îndurerati, speriati şi neliniştiti să stea pe întuneric? Charlotte se duse la fereastra ce dădea spre oras, recunoscătoare pentru lumina soarelui ce zăbovea încă, revendicând ceasurile timpurii ale serii.

A ajuns la spital odată cu domnul şi doamna Rose şi cu Katherine. În timp ce ei vorbeau cu doctorul, ea a rămas lângă scaune, astep- tând. Fratii David, Jack şi Chase erau pe drum, aducându-şi acasă motocicletele din Huntsville.

Tim era transportat în sala de operatie şi, într-o liniste grea, Charlotte a rămas să astepte vesti împreună cu familia, umplând timpul cu o conversatie politicoasă şi încercând să pună cap la cap detaliile răzlete din apelul dezarticulat şi chinuit al lui David.

A încercat o săritură. A ratat coborârea. A aterizat pe altă motocicletă. A lui Tim a zburat prin aer şi a aterizat *pe* el. A fost prins între cele două motociclete, într-o menghină îngrozitoare.

Vestea a înnebunit-o pe Charlotte. De ce se poartă bărbatii în toată firea de parcă ar fi niste pusti invincibili? Doamna Rose, care trecuse prin mai multe accidente cu băietii ei, a bătut-o pe mână pe Charlotte.

- Tim va fi bine.

Pentru Charlotte era ceva nou. Sporturi mortale şi bărbaţi care le iubesc. Tocmai îi spusese să aibă grijă.

Pe la sase au ajuns şi fratii, purtând încă echipamentul de curse, plin de praf. Pe la sapte, Tim a iesit din operatie

şi a fost dus într-un salon. Imediat ce le-a dat voie medicul, toti membrii familiei Rose s-au îmbulzit pe hol, grăbindu-se să-l vadă.

Katherine a rămas în spate pentru o clipă.

- Imi pare rău pentru tine şi Tim, Charlotte.

- Nu mai e de actualitate, Katherine. Dacă ti-ar fi părut rău, m-ai fi sunat acum câteva săptămâni.

N-avea chef de jocuri.

Femeia care aproape îi ajunsese cumnată dădu să mai zică ceva, apoi ezită.

- Vreau să fie fericit.

- Amândouă vrem.

Charlotte rămase să astepte. Familia avea întâietate să-l vadă pe Tim. Nu fosta logodnică. Oricum, nu s-ar fi simtit bine cu ei.

Privindu-i cum se adună în salonul lui Tim, Charlotte îsi trecu degetul mare peste inelarul gol. Familie. Nu era sigură că va sti vreodată *cum e.*

Ea şi mama erau „noi, fetele" sau „noi două". La aniversări. De Crăciun. De Ziua Recunostintei. Iar, când a murit mama, Charlotte a fost singura rudă mentionată în necrolog.

Se duse la fereastră, îsi odihni fruntea pe geamul încălzit de soare şi oftă, descătusându-şi emotiile înăbusite. *Te rog, Iisuse, fii alături de Tim!*

- Charlotte, hei!

Isi ridică privirea. Jared se apropia, îmbrăcat în salopeta albastră şi halatul alb.

- Dix a zis să nu-ti faci griji pentru magazin. Se ocupă ea.

- Ce se-aude cu Tim? întrebă Charlotte abandonându-şi mâinile în mâinile lui. Erau fine şi puternice. Vindecătoare.

- E bine, pentru un om care a aterizat peste o motocicletă şi apoi peste el a aterizat motocicleta lui de 227 de kilograme, explică Jared şi îi strânse degetele. E plin de vânătăi şi rănit grav. A trebuit să-i scoată splina şi i-am montat un tub în piept ca să ajutăm plămânul stâng să revină la volumul normal. Il vom tine sub observatie câteva zile. Are noroc că trăieste. Dacă ar fi aterizat pe ceafă, cu 2-3 centimetri mai sus, ar fi fost paralizat sau mort.

Are noroc că trăieşte. Mărturisirea aceea i se învolbura, ca un vârtej, în minte. Ce s-ar face ea fără Tim? Fără prietenul Tim. Il iubea şi avea nevoie de el. Depindea de el într-un fel de care nu-şi dăduse seama până acum.

Jared o luă în brate.

- Suntem alături de tine.

Charlotte oftă, transferând o parte din povară asupra lui, doctorul Bunăciune al lui Dixie. Dacă ar fi avut un frate, asa ar fi vrut să fie.

- Charlotte?

Jack iesi din salonul lui Tim. Chipul îi era plin de noroi. Glasul, abătut.

- Tim întreabă de tine.

- Oh?

Privi pe după Jared, de-a lungul coridorului.

- Mă-ntorc mai târziu, zise Jared întorcându-se să plece şi, pentru o fractiune de secundă, Charlotte îsi dori să se agate de căldura lui frătească. Trebuie să verific câtiva pacienti.

- Multumim, doctore, spuse Jack şi îl privi cum se îndepărtează, apoi se uită la Charlotte. Lui Tim putin îi pasă de noi, ceilalti. întreabă întruna de tine. E când inconstient, când îsi revine, asa că...

Jack îi făcu semn să-l urmeze. Când intră Charlotte, toti din familie iesiră, fiecare îmbrătisând-o usor.

- Draga mea, vino la cină dacă poti!

Doamna Rose, mămoasă ca întotdeauna, îi mângâie părul lui Charlotte, asa cum obisnuia când ea făcea parte din viata lui Tim.

- Ne găsesti acasă.

- Multumesc.

Dar nu. Charlotte se dădu la o parte să-i facă lui Katherine loc să treacă.

Salonul lui Tim era linistit, luminat de o veioză slabă, prinsă de perete, chiar în spatele patului. Fereastra lui cadra ultimul strigăt victorios al soarelui. Charlotte se aplecă să-i spună „Sunt aici", dar el dormea.

Se aseză usor pe scaunul de lângă pat.

- Băiat nebun, aproape ai reusit să te omori!

Legat la tuburi şi aparate, părea liniştit în somnul lui, cu un farmec aparte pe chipul frumos şi plin de vânătăi.

Semne îngrozitoare, albastru închis şi negre, îi înconjurau gâtul şi coborau pe bratul drept, pe sub ghips, iesind apoi pe cealaltă parte, până în vârful degetelor.

- O, Tim, trebuie să te faci bine!

Charlotte îsi odihni fruntea pe marginea patului şi sopti:

- Ce m-as face fără tine?

O atingere usoară pe cap o înfioră. Tim îi mângâia părul cu blândete.

- Tim..., spuse ea ridicând deodată capul.
- Imi pare rău.

Tim îsi trecu degetul mare peste obrajii ei umezi, iar glasul îi era doar o soaptă gâfâită.

- Iti pare rău? Pentru ce? Pentru că ai fost tu însuti? Nu-mi datorezi...
- Pentru că am crezut că e ceva pe lumea asta ce iubesc mai mult decât te iubesc pe tine.

Cuvintele îi erau când ferme, când soptite, urcând şi coborând, după cum i se topea puterea.

Charlotte îsi lipi buzele de palma lui.

- Numai să nu îmi mori. Dacă mori, o să înnebunesc!

El zâmbi, apoi se crispă de durere.

- Totul mă doare. Până şi firele de păr!

Charlotte se ridică şi se sprijini de marginea patului.

- Dormi, odihneste-te, spune-i plămânului tău să se facă bine!
- M-am rănit destul de rău, nu-i asa?

Tim îsi îndoi bratul, care nu era chiar atât de afectat, până când îsi atinse buzele cu degetele.

- Ce e? Ai nevoie de ceva? Apă?
- Sărut.
- De un sărut? zise Charlotte dându-i la o parte de pe frunte părul transpirat şi încâlcit.
- Mai ia din durere, nu-i asa?
- Nu pot refuza un rănit, nu?

Charlotte se întinse să-i sărute coltul gurii. Tim închise ochii, iar respiratia lui caldă îi atinse usor fata. Isi lăsă buzele să alunece peste ale lui, într-un alt sărut diafan. Tim o îmbrătisă cu mâna sănătoasă.

Charlotte îsi ridică apoi capul şi, când privirile li se întâlniră, se aplecă şi-l sărută din nou, simţind pe buze

gustul pasiunii lui.

- Te iubesc, Charlotte, susurară buzele lui, lipite aproape de ale ei.

- Dumnezeu să m-ajute, şi eu te iubesc! Ii mângâie blând fruntea cu degetele. Era singurul loc fără vânătăi. Nu vreau, dar te iubesc, spuse ea.

Tim îsi trecu degetele prin părul ei.

- Când mi-am revenit după accident, nu mă puteam gândi decât la tine. Nu stiam unde sunt şi, pentru câteva minute, nici cine sunt, dar stiam că tu existi.

- Prietenii buni sunt greu de găsit, stii?

Ii mângâie pieptul cu mâna, printre leucoplast şi tuburi.

- Am prieteni buni. Dar o femeie pe care s-o iubesc, care mai e şi cea mai atrăgătoare pe care am văzut-o în viata mea şi care se întâmplă să-mi fie şi cea mai bună prietenă – asta-i aproape imposibil de găsit! Charlotte...

Părea treaz acum, asa cum o cerceta cu privirea, soptindu-i cu un glas ferm.

În spatele lor se deschise usa.

- Doamne, Tim, am ajuns cât de repede am putut!

Charlotte se trase înapoi când Kim, blonda de la restaurant, se năpusti în salon.

- Katherine m-a sunat acum câteva ore, dar filmam o reclamă. O, dragule, esti bine? Veni la marginea patului şi îl sărută pe buze.

Buzele care tocmai se dezlipiseră de cele ale lui Charlotte.

- Kim, zise Tim şi se crispă de durere, ferindu-şi capul de ea. Ea e Charlotte Malone.

- Mă bucur să te cunosc.

Kim îi întinse mâna, apoi îsi puse poseta pe noptieră şi îsi aruncă peste umăr părul superb, mătăsos. Isi aplecă apoi chipul perfect sculptat peste fata lui Tim, aproape lipindu-şi de el corpul suplu, fără cusur.

- Am anulat rezervările pentru cină, iubitule! George şi gasca îti transmit toată dragostea lor.

Charlotte se lovi de scaun când se îndepărta de pat.

Kim îsi ridică privirea, încruntându-se.

- Doamne, te simti bine?

- Da.

Charlotte se încordă, încercând să tină sub control vertijul de emoţii năvalnice. Dacă le-ar fi lăsat libere, nu se stie ce-ar fi răbufnit din ea.

- Ne mai vedem, Tim.
- Charlotte, asteaptă!

Vocea lui o urmă, abia auzită, când ieşi din salon.

Era pe la jumătatea holului, sufocată de hohote înăbusite de plâns, când îsi dădu seama că îsi uitase poseta pe scaunul de lângă patul lui Tim.

Dar în niciun caz nu avea de gând să se întoarcă să o ia!

M

Duminică dimineaţă, Charlotte se trezi devreme, când soarele răsărea peste munţi şi, pentru o clipă, totul îi păru minunat în lume.

Pentru o clipă.

Apoi îsi aduse aminte. Tim şi Kim. Drăgut, nu? Tim şi Kim. Se meritau unul pe altul.

Se ridică din pat, interzicându-şi să dea atentie durerii care-i sfredelea inima, şi îsi făcu un dus înainte să plece la biserică.

Se aseză pe un loc în spate şi asistă alături de credinciosi la slujba de dimineată, cu ochii închisi şi bratele larg deschise, oferindu-şi inima Celui de Sus, care încerca să o câstige cu iubire şi har. Necondi- tionate şi fără compromisuri. El făcea totul perfect, ea în schimb, nu prea.

Putea, însă, să aibă încredere în El. El nu şi-ar fi luat privirea de la ea când intra altcineva în încăpere. Era miracolul şi frumusetea lui Iisus – afectiune permanentă şi neclintită. Un val de bucurie i se născu lui Charlotte în viscere şi i se deschise, într-un zâmbet, pe buze. Ea era favorita Lui.

Sunt a Ta, sunt a Ta.

Prezenta unui bărbat, parfumat cu santal, care se aseză lângă ea, o făcu să deschidă ochii.

- Bună, Jack!
- Am auzit.
- Ce-ai auzit?

- A apărut Kim.
- Mulţumită lui Katherine.

Jack scăpă un oftat, în timp ce muzica se oprea, iar femeia din faţă le aruncă o căutătură piezişă, peste umăr.

- Vrea să te vadă, îi şopti Jack la ureche lui Charlotte.
- M-a *văzut.* Ieri.
- Haide, Charlotte, n-o lăsa pe Kim să te scoată din cursă.
- Nu te teme, Jack. Kim nu poate să mă scoată din cursă, zise ea bătându-l pe umăr şi îl străpunse cu privirea. Fiindcă eu nu concurez.

Se întoarse din nou cu fata când corul începu următorul cântec. Jack nu se clinti. Charlotte îsi petrecuse seara de sâmbătă rontăind o pungă de morcovi tineri, rezistând impulsului coplesitor de a comanda o pizza mare şi de a o mânca singură pe toată. Cu morcovii-de-consolare, s-a uitat la filme şi a stat de vorbă cu rochia. Cu rochia lui Hillary. Rochia din cufăr. Rochia care îi fusese lăsată în grijă până când îi va găsi următoarea mireasă.

Apoi, în salon vine tipa asta, Kim. M-asculţi, rochie? Intră de parcă e proprietara spitalului. O secundă mai devreme, ne-ar fi prins săru- tându-ne. Mda, ştiu. Mi-a cerut să-l sărut, dar avea întâlnire cu ea.

- Ce vrei să-i transmit? zise Jack, în timp ce cântecul răsuna cu tot mai multă putere, în acordurile de final ale corului.

Dumnezeu stăpâneşte peste noi, Dumnezeu stăpâneşte peste noi. Muzica vibra tot mai tare, iar Charlotte îsi lăsă inima inundată de forta ei coplesitoare.

- Spune-i să se facă bine.

Charlotte închise ochii, simtind în piept tobele şi basul, înăltându-şi spiritul, îmbărbătându-şi sufletul.

Dumnezeu stăpâneşte peste noi, Dumnezeu stăpâneşte peste noi.

- Te iubeste.

Declaratia lui Jack îi tulbură lui Charlotte avântul spiritului.

Deschise un ochi spre Jack.

- Are un mod ciudat de a o arăta.
- Mie-mi spui! Tu esti cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

Jack, al treilea fiu în ordinea vârstei din familia Rose, îsi trecu bratul pe după umerii lui Charlotte, apoi îsi făcu loc printre scaune şi plecă.

Tremurând, Charlotte se făcu mică în strană. Era într-un loc binefăcător, bucurându-se de Dumnezeu şi de slujbă. Dintr-odată se-ntoar- se în starea chinuitoare de dinainte, tulburată de gândul la inima ei frântă şi la cealaltă femeie. Isi ridică geanta de pe podea – rugase o asistentă să i-o recupereze –, îsi luă Biblia şi se îndreptă spre iesire.

Când parcă în Homewood, gândindu-se că azi ar fi o zi bună să mănânce o pizza cu brânză, o strigă o femeie. Se întoarse şi o văzu pe Hillary grăbindu-se către ea, cu o geantă de piele pe umăr.

- Hillary? Ce faci aici?

- M-am tot gândit la tine. Am sunat la magazinul tău pentru mirese după ce ai plecat ieri. Prietena ta mi-a spus unde locuiesti. Sper că nu te superi.

O ajunse din urmă pe Charlotte la intrarea în clădire şi aceasta văzu că Hillary avea la gât plăcutele de identificare ale lui Joel.

- N-am putut să nu mă gândesc întruna la tine, la rochie, la mine şi la Joel. Când a venit Greg acasă, m-a găsit înconjurată de fotografii, retrăind încercare grea prin care am trecut, plângând. Niciodată n-am înteles de ce. De ce m-am măritat cu Joel, stiind că o să-l pierd? Şi cum de nu mi-am dat seama că eram încă atât de îndurerată?

Adevărul spuselor sale se citea în ridurile adânci ce-i brăzdau chipul.

- Hillary, n-ar fi trebuit să vin la tine. Imi doream atât de mult să aflu cine e Joel şi ce legătură are el cu rochia, încât nu m-am gândit nicio clipă ce efect ar putea avea asupra ta. Nu m-am gândit la modul serios. Devenise un fel de obsesie, zise Charlotte şi îsi puse mâinile în solduri.

Dix încercase să o avertizeze.

- Intr-o zi m-am trezit că am o rochie veche. În ziua următoare, încercam deja să dezleg misterul unui om a cărui viată se rezuma la cinci rânduri scrise pe o plăcută şi la câteva detalii descoperite pe un site.

- Mă bucur că ai venit la mine, Charlotte. Aveam nevoie să vii la mine.

Părul lui Hillary se înfioră în vânt. Purta un tricou cu

mânecă lungă, inscriptionat cu *Go Navy,* pantaloni scurti kaki şi aceiasi tenisi din ziua precedentă.

- Chiar şi sotul meu stia că, la un moment dat, tot avea să vină şi ziua socotelilor. A zis că stia de ani de zile că nu mi-am luat, cu adevărat, rămas-bun de la Joel. Poate că, în sfârşit, voi găsi un final pentru povestea mea.

Charlotte scutură cheile în mână.

- Aveam de gând să comand o pizza cu brânză şi blat subţire.

- Imi spui sau mă inviti?

Charlotte o privi cu ochii mijiti.

- Depinde de tine. place pizza?

- Imi place mult pizza. De orice fel.

- Eu stau la etajul patru.

- După tine, draga mea.

Urcară pe scări până la etajul patru, apoi Charlotte descuie usa, amintindu-şi, când Hillary ocolea peretele scurt al holului, că rochia rămăsese în living. I se tăie răsuflarea şi îsi duse o mână la gură. Pe cealaltă apăsând-o pe inimă.

- Imi pare rău, Hillary. Am uitat că rochia e afară.

- N-am crezut c-am s-o mai văd vreodată.

Se învârti de jur împrejurul rochiei, stergându-şi obrajii şi ridicând usor volanele poalelor. Isi apropie fata de material, închise ochii şi trase adânc aer în piept.

- întotdeauna mi s-a părut că fusta miroase a ulei parfumat şi dens.

- Parcă ar capta lumina şi-ar păstra-o în tesătură, zise Charlotte şi îsi trecu usor mâna peste mânecă. Imi plac firele de aur.

- Incă e cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată.

Charlotte se aseză pe marginea canapelei, încrucisându-şi picioarele, şi se simti dintr-odată linistită, relaxată.

- Am văzut o multime de rochii de mireasă, multe dintre ele splendide, dar niciuna nu se compară cu aceasta.

- E specială, spuse Hillary, cu glasul şi privirea pline de emotie.

- De ce crezi că e atât de specială, Hillary?

Charlotte îsi sprijini bărbia în mână. Să vadă rochia

prin ochii lui Hillary îi făcu lui Charlotte inima să crească şi îi întări hotărârea de a-i găsi următoarea mireasă.

- Pentru că e numai pentru cele care o acceptă. Care o pot purta.

- Ce vrei să spui? Numai pentru cele care o acceptă?

- Nu stiu ce vreau să spun... asa simt eu aici, zise Hillary şi îsi duse mâna la inimă. Trebuie să accepti rochia, să crezi în ea. Să ai credinţă, dacă vrei.

- E doar o rochie.

- Nu, e un destin. Chipul lui Hillary se lumină, ochii ei căpătând nuanţa firelor aurite ale rochiei. Mă bucur atât de mult că ai găsit cufărul, Charlotte! O, Doamne! făcu ea şi îsi duse mâna la inimă, iar ochii i se umplură de lacrimi, ce începură să i se prelingă pe obraji.

Charlotte îsi înăbusi emotia ce-i crestea în piept.

- Bărbatul care mi-a vândut cufărul a pomenit ceva de anul 1912 şi de o mireasă. Mi-a înmânat o chitantă pe care era stampilat SALVAT. Stii ce-ar putea însemna? Stii cumva dacă esti singura care a purtat-o, Hillary?

- Nu stiu sigur, dar când am îmbrăcat-o prima dată am avut sentimentul că nu sunt prima mireasă care o poartă, răspunse Hillary şi o sfredeli cu privirea pe Charlotte. Şi am impresia că stiu destul de bine cine s-ar putea s-o poarte după mine.

- Hei, nu eu! Charlotte se ridică de pe canapea, cu mâinile sus. Am să găsesc mireasa potrivită, dar crede-mă, *aceea* nu sunt eu.

- Cerule, dar tare mai protestezi!

- Când oamenii vorbesc prostii, trebuie să vorbesc mai tare. Acum, hai să comandăm pizza.

Charlotte îsi luă telefonul mobil şi făcu comanda, apoi se schimbă în blugi, lăsând-o pe Hillary singură cu rochia, singură cu amintirile ei.

Când Charlotte se întoarse în sufragerie, o găsi pe Hillary lângă fereastră, cu privirea pierdută spre orasul aflat în Nord-Vest. Tinea strâns la piept o fotografie cu ramă neagră.

- Ai un apartament grozav aici, Charlotte, zise ea, întorcându-se spre cameră.

- Pe creasta de Vest a muntilor se văd niste apusuri minunate! Dar ai zis că ai fost în Marină – ai trăit pe o

navă? Ai văzut, probabil, niste apusuri grozave.

- Am stat în cabine mai mici decât debaralele tale. Dar, da, am văzut câteva apusuri spectaculoase deasupra oceanului. Şi răsărituri. Chiar şi o furtună pe ocean e extraordinar de frumoasă. Am avut de înfruntat câteva. Hillary traversă camera până la Charlotte. Am ceva pentru tine. Ii oferi fotografia. Eu şi Joel în ziua nuntii noastre.

- Hillary!

Era o poză în culori şterse. Imaginea din fundal era neclară. Dar în mijlocul fotografiei de 20 X 25 stătea un locotenent chipeş şi atletic, cu bratul strâns în jurul miresei sale, Hillary, care radia de fericire, cu păr blond strălucitor, perfect sculptată în rochia ce atârna acum pe manechin. Charlotte îsi aruncă privirea prin cameră şi, dacă n-ar fi stiut că asa ceva nu e cu putinţă, ar fi putut jura că rochia respira. Era probabil lumina schimbătoare, a diminetii târzii, ce se revărsa prin fereastră.

- Esti atât de frumoasă! Iar Joel arată exact asa cum mi l-am imaginat.

Erau tineri, încrezători, cu ochii strălucind de iubire. Chipurile erau luminate de zâmbete largi, pline de sperantă. El, un erou cuceritor. Ea, o regină a frumusetii din Sud, cu o atitudine cuceritoare.

- Păstreaz-o. Te rog! zise Hillary şi împinse fotografia spre Charlotte, care voia să i-o înapoieze.

- Nu, n-as putea. Charlotte îsi trecu degetele peste chipul lui Joel, de-a pururea tânăr. N-o vrei?

- Vreau să fie a ta. Joel ne apartine amândurora de-acum. Tu mi l-ai adus înapoi. Şi pe bună dreptate. Te-a cucerit, tot asa cum m-a cucerit şi pe mine. Expresia fetei lui Hillary se îmblânzi în timp ce vorbea despre el. Pentru prima dată de când a murit, m-am bucurat că m-am căsătorit cu el. Mi-am adus aminte de tot binele şi de toată fericirea. Şi asta ti-o datorez tie.

Soneria zbârnâi, întrerupând discutia. Sosise pizza. Charlotte plăti, refuzând banii pe care i-i întindea Hillary.

- Miroase bine, zise Hillary şi deschise dulapurile. Mm... farfurii şi pahare?

- Lângă chiuvetă. Charlotte îi arătă cu degetul, din cămară, de unde se dusese să ia servetele. Am ceai cu gheată, apă, lapte, suc, Cola dietetică. Eu nu beau din aia

adevărată.

- Vreau ceai cu gheată, zise Hillary şi se opri. E dulce?

Charlotte zâmbi, deschizând cutia de pizza pe masa de sufragerie.

- Să zicem!

- Satisfăcător. Nu vreau să stiu mai multe.

Femeile mâncară în liniste primele îmbucături de pizza cu brânză şi sos. Apoi Hillary întinse mâna după un servetel.

- Cum se simte prietenul tău care e în spital?

- Acum vorbim despre mine?

- Am putea foarte bine. Rochia aceea ne face să fim ca o familie.

Familie. Cuvântul o lovi pe Charlotte în piept şi un fior încins îi trecu prin inimă.

- E bine. A avut un accident la o cursă de motociclete.

Charlotte îsi sterse sosul de rosii care îi cursese pe degete.

- E cineva special pentru tine?

- A fost. Am fost logoditi, dar el a anulat logodna. Charlotte întinse mâna după sucul ei. Mă rog, a vrut doar s-o amâne. A zis că nu e pregătit. Dar cum să treci de la logodnă şi pregătirea pentru nuntă la... asteptare? Asa, în aer..., spuse Charlotte şi sorbi cu nesat din Cola dietetică.

Băutura şi conversatia mergeau bine cu pizza.

- Ne-am miscat prea repede. Ne-am logodit la două luni după ce ne-am cunoscut.

- Unele dintre cele mai bune povesti de dragoste ale lumii sunt despre bărbati şi femei care s-au cunoscut azi şi s-au căsătorit mâine.

- Mda, cine, de exemplu?

Hillary se eschivă.

- Nu stiu, tu esti consultant pentru nunti. Dar sunt sigură că e adevărat.

Charlotte râse.

- Nu stii deloc să minti!

- Poate că nu, dar trebuie să fi auzit şi tu destule povesti cu iubiri la prima vedere. Şi am impresia că nu vrei de fapt să-ti iei adio de la tipul ăsta.

Hillary luă o bucată de pizza dintre feliile rămase.

- N-am vrut nici ca mama să moară la treizeci şi cinci de ani, dar a murit. Nu putem avea mereu viata pe care ne-o dorim. Dar putem avea întotdeauna pizza.

Charlotte luă o îmbucătură mare dintr-o felie mică. Şăpând în trecutul lui Hillary, îi dăduse permisiunea să facă şi ea acelasi lucru.

- înainte ca Joel să fie omorât, spuse Hillary, ne scriam scrisori şi alegeam o zi în care să privim amândoi luna. Erau douăsprezece ore diferentă între noi, asa că unul se uita noaptea, celălalt ziua, dacă reuşeam s-o găsim. În noaptea de după înmormântarea lui, era o lună plină şi strălucitoare, ca un glob dansând pe cer. Cum îndrăznea luna să strălucească, când inima mea era atât de tristă? M-am pierdut cu firea, am alergat în camera mea, am smuls rochia de pe umeras, am scos plăcutele de identificare ale lui Joel şi am coborât la subsol. Habar n-aveam ce voi face, până când am zărit cufărul. Am aruncat rochia în el, înapoi de unde venise, am băgat plăcutele lui Joel în pun- gută şi l-am târât afară. Eram hotărâtă să-l ard, ca să nu mai rămână decât cenusa din el. Apoi am dat nas în nas cu tata.

Charlotte îsi scutură firimituri de pe degete şi ascultă mai departe.

- „Draga mea”, a zis el, „nu cred că vrei să faci asta”. Dar eu nu l-am ascultat. Aveam să ard prostia aia de cufăr şi tot ce însemna el. Nu voiam să rămână nimic care să-mi amintească de Joel. Tata a stat de vorbă cu mine: „Ia ascultă-mă”, povesti Hillary fluturând din deget, asa cum făcuse probabil tatăl său în noaptea aceea din urmă cu patruzeci de ani. Acum suferi, dar nu te vei simti asa pentru totdeauna. S-ar putea să vrei din nou rochia asta. Va apărea un alt Joel. O, cerule, asta m-a înnebunit! Cum putea să spună asa ceva? Nu era decât un Joel. Pentru mine, nu mai exista alt bărbat. Dar argumentul a avut efect într-o oarecare măsură, asa că, după ce a plecat tata, m-am dus în atelierul lui, am găsit lampa lui de sudură şi am aprins-o. M-a pus să fac cursuri de atelier în liceu. Am sudat încuietoarea până când a început să strălucească asa ca focul din Furnalele Sloss. Apoi m-am prăbusit. M-am trezit dimineaţa în patul meu, plină de bandaje, pentru că lampa îmi arsese mâinile.

Hillary se ridică de la masă ca să-şi ia geanta neagră, din care scoase o fotografie făcută pe veranda din fata casei.

- Am găsit-o când scotoceam prin fotografii, zise şi îi întinse lui Charlotte o poză alb-negru. Ei sunt mama şi tata, iar lângă ei sunt fostii proprietari ai casei.

- Casa în care ai găsit cufărul?

Femeia, de vreo treizeci şi cinci de ani, arăta bine în costumul ei de duminică.

- Crezi că au vreo legătură cu rochia?

- Habar n-am. Numele lor sunt scrise pe spate. Thomas şi Mary Grace Talbot. E scrisul de mână al mamei. E aproape perfect, nu-i asa? Mi-amintesc că Thomas era predicator şi tocmai îsi cumpăraseră un cort mare, pentru că voia să călătorească prin toată tara ca să tină prelegeri. I-a spus mamei că are darul tămăduirii. Eu îl consideram cel mai ciudat om pe care l-am întâlnit vreodată.

- Serios? Din cauza chestiei cu tămăduirea?

- Eu îmi doream să fiu asistentă medicală, asa că da, nici măcar la zece ani nu credeam că un om poate să *tămăduiască.* Hillary îsi arcui sprâncenele. Tu ce crezi?

- Eu cred că Dumnezeu foloseste oameni imperfecti prin care împlineste vrerea Lui. Pe mine mă foloseste ca să le ajut pe mirese să se pregătească pentru nuntă, zise Charlotte şi privi din nou fotografia, atingând cu vârful degetului chipurile de pe hârtie. Thomas şi Mary Grace Talbot. Pe unde sunteti oare?

- Cred că acum au vreo optzeci şi ceva, nouăzeci de ani.

- Dacă mai trăiesc.

Hillary luă o bucată de pizza.

- Mai trăiesc, zise Hillary cu un zâmbet. Şi cred că pot să aflu unde locuiesc.

Capitolul optsprezece

Charlotte despachetă noul transport de rochii, sosit miercuri după prânz. Rochiile de iarnă pe care le comandase erau frumoase. Comertul cu marfa ei nepretuită îi echilibra întotdeauna emotiile date peste cap.

Din iPod-ul ei, cânta Jesus Culture şi, în zile ca aceasta, Charlotte privea depozitul magazinului ca pe un adevărat sanctuar.

Pe parchetul masiv al magazinului răsunară pasi.

- Am venit.

Era Dixie.

- Gura ta de oxigen.

Intră în depozit şi se aseză pe biroul vechi pentru împachetat şi expedieri, strângându-şi părul în coadă.

- Apropo, Jared a zis că Tim se simte bine. Probabil azi îl externează.

- Bine, mă bucur.

Luni, la o masă de prânz de două ore, Charlotte i-a povestit în detaliu evenimentewle de peste weekend lui Dixie – care a cerut să stie tot, începând cu primul „h" din „Hei", până la ultimul „e" din „La revedere".

- Jared a zis că fata blondă care fusese cu Tim la restaurant a venit la spital în fiecare zi.

- E bine să ai pe cineva care să-ti poarte de grijă când suferi.

Dixie lovi cu mâna în birou.

- Vrei să nu mai fii atât de drăguţă? Supără-te. Explodează. Ridică pumnul! „N-am să mai sufăr niciodată de foame"†††, zise, şi adoptă cel mai bun ton sudist de care

†††Replică celebră rostită de Scarlett O'Hara în filmul *Pe aripile vântului.* (n.tr.)

era în stare. „Luptă pentru el, luptă pentru ce e al tău!”

Charlotte zâmbi, dându-şi ochii peste cap.

- Foarte dramatic, don'soară O'Hara! Ce-as rezolva dacă as ridica ameninţător pumnul? N-as face decât să mă enervez pentru ceva ce nu pot schimba.

Ridicase destul pumnul, iar asta nu reusise decât s-o facă din ce în ce mai furioasă şi mai tristă. Acum era împăcată şi îsi dorea să rămână asa măcar o vreme.

- Nu pot să lupt pentru un bărbat care nu mă vrea.
- Dar ai spus că el...
- Da, a zis niste chestii. Dar, când a intrat ea, a fost ca şi când eu as fi dispărut în umbră, spuse Charlotte şi ridică o rochie nouă Bray-Lindsay. Iti plac rochiile? Mie-mi plac toate rochiile Bray-Lindsay.

Ar fi vrut să o ia în brate şi să se contopească cu fibrele mătăsoase şi cu albul moale şi pur.

- Fac oamenii ăstia o treabă nemaipomenită. Să n-o lasi pe Tawny să le vadă! Se va răzgândi.

Charlotte scutură următoarea rochie, una nou-noută, de la un designer local, Heidi Elnora.

Chiar atunci, clopoteii din fată răsunară în tot magazinul, urmati de o voce înaltă.

- E cineva?
- Mă duc eu.

Dixie iesi din cameră, întorcându-se câteva clipe mai târziu în- sotită de Hillary.

Charlotte agătă rochia pe stativ.

- Hillary, hei, ce faci aici? Ii făcu semn să intre. Dixie, ea e Hillary.
- Stiu. Am făcut cunostintă. Dixie se strecură sus la locul ei, pe vechiul birou. Deci tu esti Hillary, cea care a purtat rochia? Cea care a încuiat-o în cufăr?
- Mă declar vinovată. Dar îi rămân datoare acestei femei care a salvat-o. M-a salvat şi pe mine.

Salvat. Cuvântul bărbatului în violet. Ii răsună lui Charlotte în suflet pentru o clipă.

- Charlotte, eşti liberă câteva ore? o întrebă Hillary.
- Aş putea fi, dacă ai nevoie de mine.E în regulă?

Se consultă cu Dix din priviri, iar aceasta dădu afirmativ din cap. Avea să stea ea după-amiază.

- I-am sunat pe Thomas şi Mary Grace Talbot. Sunt

dispusi să ne primească în vizită după-amiază, dacă vrei să mergem.

- Acum?
- Acum.
- Ho, ia stati nitel! Explicati-i şi bătrânei Dixie ce se întâmplă. Cum ati luat legătura cu familia Talbot? Isi agită degetul prin aer, certând-o pe Charlotte. Partea asta din poveste nu mi-ai spus-o!
- N-am stiut nici eu, până ieri. Charlotte îi oferi lui Dixie versiunea scurtă, de tip Twitter. Hillary a lucrat la spitalul St. Vincent cu un doctor pe nume Talbot. Când a dat peste numele lui Thomas şi al lui Mary Grace, l-a sunat, sperând că ar putea exista o legătură între ei.
- Şi? întrebă Dixie, întorcându-se către Hillary.
- N-auzise niciodată de ei, continuă Hillary povestea. Dar a mers la scoală cu un alt Talbot. Când esti în aceeasi clasă cu un băiat, din clasa întâi până într-a douăsprezecea, afli unele lucruri. Doctorul Talbot pe care îl cunosteam eu m-a pus în legătură cu Harry, care e strănepotul lui Thomas şi al lui Mary Grace.

De pe biroul pe care stătea, Dixie suieră un „uau!”.

- Crezi că doamna Talbot a purtat rochia înaintea ta, Hillary? Charlotte aseză pe portmantou ultima rochie din transport.
- Hai să mergem să aflăm!

M

Kirkwood by the River era un sat de pensionari, aflat în mijlocul unei păduri, lângă râul Cahaba. Charlotte parcă masina, apoi porni împreună cu Hillary spre intrarea principală, în timp ce femeia începu să-i povestească.

- El are nouăzeci şi patru de ani, suferă de un fel de dementă. Ea are nouăzeci şi trei, dar are mintea ascuţită ca briciul. Cel putin asa spune Henry.

Când ajunseră într-un loc auriu, scăldat în soare, din curtea interioară, Charlotte se opri.

- Nu sunt sigură că vreau să intru.
- Poftim? Am bătut atâta drum. Nu de asta m-ai găsit *pe mine?*

Hillary se aşează pe o bancă cu două locuri, din fier forjat, cu pernute înflorate.

- Şi dacă nu stie nimic despre rochie? Dacă e o fundătură? Tu ai fost ultima care a purtat-o şi habar n-avem cine a purtat-o înaintea ta. Nu vom sti dacă mireasa de dinaintea ta era îndrăgostită sau dacă s-a măritat din interes. Sau dacă a rămas văduvă, ca tine. Mai avem trei războaie de dus. Nu sunt sigură că vreau să ajung la capătul firului. Să aflu *că nu voi şti niciodată.* Am deja prea multe necunoscute în trecutul meu. Nu vreau să mai adaug şi rochia pe listă.

- Charlotte, nu întrebările ne lasă pe întuneric – deja ne aflăm acolo, nu? Şi dacă ajungem la o fundătură în istoria rochiei, cel putin stim că am încercat. În viată, nu ai niciodată garantia că vei găsi răspunsuri.

- Dar pot să mă prefac că e asa.

Charlotte se aşează încetisor alături de Hillary.

- Dacă nu vorbesc cu doamna Talbot, pot să inventez eu continuarea povestii. O fată frumoasă, un mire chipes, o nuntă simplă. Iar ea poartă rochia ta.

- Şi *a ta,* zise Hillary şi o porni spre intrare. Ti-ai ratat cariera, Charlotte. Ar fi trebuit să scrii romane de dragoste!

- Nu e vorba despre dragoste, Hillary. E vorba despre viată. Cine nu vrea să fie iubit? Să se simtă în siguranţă. Să aibă un loc pe care să-l numească acasă şi o familie?

Oare asta îsi dorea ea cu atâta disperare? Să se simtă în siguran- tă? Să aibă un cămin şi o familie? Charlotte nu-şi mai exprimase niciodată până acum teama în cuvinte. Oare de aceea avea îndoieli privind căsătoria cu Tim? Pentru că nu era sigură că se va simti cu adevărat iubită? Sau pentru că un cămin însemna o familie? Evident, Katherine era convinsă că nu se putea adapta.

- Se pare că tu cauti iubirea perfectă, Charlotte. O iubire care să nu-ti răvăsească inima sau să-ti răscolească temerile. Hai să-ti spun ceva, o astfel de iubire nu există! Să presupunem că intrăm pe usile astea şi aflăm că niciunul dintre cei doi Talbot nu-şi aminteste de rochie. Nu stie nimic despre ea. Stii că au fost căsătoriti timp de saptezeci şi doi de ani? Sapte decenii plus doi. E de două ori vârsta ta şi încă ceva pe deasupra. Poate că nu vom găsi

cealaltă femeie care a purtat rochia sau nu vom afla cum a ajuns rochia în subsolul părinţilor mei, dar, cu siguranţă, vom găsi pe cineva care stie să iubească. E genul acela de iubire care îţi va alunga toate temerile. Nu genul pe care ai impresia că-l vei găsi fugind şi ascunzându-te, zise Hillary şi îsi trase umerii în spate, drepti, ca la Marină. Şi-acum hai să mergem!

Charlotte o urmă fără un cuvânt. Un tânăr asistent, cu părul închis la culoare, le întâmpină şi le conduse pe un hol lung, trecu de camera în care erau televizorul şi sala de mese, şi se opri la usa lui Thomas şi a lui Mary Grace Talbot.

- Vă asteaptă? întrebă el şi ciocăni încet. Mary Grace? Thomas? Sunt eu, George. Aveti musafiri.

Apăsă pe clantă.

Prin usa ce se deschidea, Charlotte o zări pe doamna Talbot, slabă şi pierdută în puloverul şi pantalonii ei, deplasându-se prin cameră cu bastonul.

- Să intre, George!

Lui Charlotte i se umplu inima de sperantă. Doamna Talbot zâmbi, iar Charlotte recunoscu aura tinerei frumuseti, din fotografie.

- Intrati, intrati! Thomas, ne-au venit oaspetii!

George traversă grăbit camera, ca să-i sară în ajutor bărbatului plăpând care apăru din dormitor.

- Afurisite de picioare, îmi fac figuri! Să nu îmbătrâniti, tinere doamne! Făcu semn din deget, aplecându-se să se aseze pe fotoliul lui rabatabil. Nu se meritä. Nu se meritä. Eu sunt în relatii bune cu Domnul... nu stiu de ce nu vrea să vină să mă ia. Nu-I mai sunt de niciun folos pe aici.

- Numai să-mi tii mie companie.

Doamna Talbot se duse în spatele camerei, îndreptându-se spre alt fotoliu, iar George îi dădu o mână de ajutor.

- Ti-ar fi dor de mine dacă te-ai duce pe lumea cealaltă, Tommy.

- Drăguta mea, n-aveam de gând să plec fără tine. Mi-ai fost alături la bine şi la greu. Răsplata e a ta tot atât cât e şi a mea.

Mâna lui pătată, cu vene proeminente, se lăsă peste

bratul fotoliului şi o prinse pe a ei.

- Şi-acum, cu ce vă putem ajuta, tinere doamne?

Lumina din privirea lui Thomas era blândă. înţeleaptă şi răbdătoare. Charlotte îl îndrăgi imediat. Dacă suferea de demenţă, ei bine, astăzi boala nu se făcuse simtită.

- Eu sunt Charlotte Malone, domnule Talbot. Ea este Hillary Warner.

- Nouă ni se spune Thomas şi Mary Grace pe aici.

- Cu mine ati vorbit la telefon, spuse Hillary, ridicându-se pe jumătate, când Mary Grace încercă să se scoale din fotoliul ei. George plecase şi nu-şi dădea seama ce voia să facă bătrâna. Să v-ajut?

- Am pus apă la fiert, pentru cafea. în bucătărie. Ai putea s-o aduci? As face-o eu, dar până mă târăsc acolo şi-napoi se face ora cinei.

Râsul o întinerea.

Hillary se duse în bucătărie, făcându-i semn lui Charlotte.

- începe povestea!

Charlotte se aplecă şi mai mult spre cei doi soti, rezemându-se de bratul canapelei, şi întâlni privirea lui Mary Grace, albastră şi limpede ca cerul verilor din sud.

- Am găsit o rochie de mireasă.

Atmosfera din cameră se schimbă. Ochii lui Charlotte se umplură brusc de lacrimi.

- într-un cufăr pe care l-am cumpărat la o licitatie.

- Ai găsit rochia, asadar?

Degetele lui Mary Grace rămaseră împletite cu cele ale sotului ei.

- Cea cu poale din satin, cu perle în talie şi cu fir de aur strălucitor?

Hillary veni în grabă din bucătărie, cu o cească de cafea în fiecare mână.

- Da, pe aceea. Cine vrea friscă şi zahăr?

- Eu o vreau neagră, zise Thomas ridicând mâna tremurândă.

- Pentru mine, o lingurită cu vârf din fiecare! zise Mary Grace făcându-se că umple o lingurită invizibilă, iar spiritul şi aerul ei tineresc răzbătură până la Charlotte.

- Charlotte? întrebă Hillary.

- Pentru mine, apă.

Cofeina n-ar fi făcut altceva decât s-o agite. Nervii îi erau şi asa întinsi la maximum de entuziasmul şi tulburarea provocate de această întâlnire.

- Mary Grace, dumneata stii despre rochie?
- Sigur că da. Am purtat-o la nunta mea.
- Cea mai frumoasă mireasă pe care a văzut-o vreodată oraşul Birmingham! spuse Thomas, clar şi răspicat.
- Mai taci, Thomas! Grace luă cana pe care i-o întinse Hillary. Incă mă copleseste cu vorbe dulci. Spune-mi, Charlotte, cu ce te ocupi?
- Eu... eu am un magazin pentru mirese în Mountain Brook.

Mary Grace purtase rochia! Charlotte întinse mâna după cana cu apă pe care i-o întindea Hillary. Ceramica rece era plăcută la atingere.

- Şi mi-ai găsit rochia. Mary Grace zâmbi, dar surâsul i se stinse pe chip. Dar rochia nu trebuie vândută. Trebuie purtată de cea care o găseste.
- Păi, da, vezi dumneata, Mary Grace, cred că eu sunt cea care trebuie să *găsească* următoarea mireasă, zise - Charlotte, apoi duse cana cu apă la buze şi luă o înghititură. Poate cineva va intra în magazinul meu şi eu voi sti imediat că ea e aleasa.
- Tu esti mireasa!

Mary Grace o arătă pe ea, încet şi intenţionat, aproape ca şi cum ar fi împuns ceva invizibil, ce plutea în aer.

- Ti-am spus eu, sopti Hillary din coltul gurii.
- Taci!

Charlotte se lăsă să alunece pe marginea pernei de pe canapea, concentrată la Mary Grace. Ea o va ajuta să înteleagă.

- Treaba mea e să le ajut pe mirese să se pregătească pentru cea mai importantă zi din viata lor. Ai putea spune că e darul meu. Sunt foarte bună în ceea ce fac.

Până şi în propriile ei urechi, argumentul suna superficial. Habar n-avea de ce *salvase* rochia.

- Sunt sigură că esti foarte bună în ceea ce faci, numai că rochia n-a fost niciodată de vânzare. A fost dăruită din mireasă în mireasă.

Hillary înghetă, cu cana de cafea în aer.

- Dar eu am găsit cufărul în subsolul părintilor mei.

- Stiu, Mary Grace se legănă usor în fotoliul ei. Eu l-am lăsat acolo pentru tine.

- L-ai lăsat acolo... eu aveam zece ani.

Socul şi uimirea se amestecară pe chipul ascutit al lui Hillary.

Charlotte vedea prea bine că Hillary încă nu îsi rezolvase, în inima ei, problema cu Joel, asa că schimbă subiectul, pentru moment.

- Thomas, am auzit că eşti predicator.

- Da, da, de cincizeci şi doi de ani. Am predicat Evanghelia împărăţiei Domnului, din Maine până în Hawaii, în Sud până în Mexic şi Guatemala. în Nord, până în Canada şi Alaska.

- încă mai predică, spuse Mary Grace. Mie şi tuturor celor care locuiesc aici. Menajera noastră, sărmana, ascultă câte o predică în fiecare săptămână. Iar omul care ne aduce cumpărăturile e pe cale să renască, ştiu asta. Mai e dragul de George, care insistă că el e... cum a zis, Tommy?

- Agnostic.

- Da, asta zice el că e. închipuie-ti, să nu crezi în nimic! Ce spe- rantă poate fi în asta?

- Chiar aşa! Dacă primeşti veşti bune, ai face bine să le spui, zise Thomas şi râse încetisor. N-are nicio noimă să le tii pentru tine.

- E un predicator înzestrat, spuse Mary Grace. A călăuzit multe suflete pierdute către Sfânta Cruce. Păi, era pe vremea când predica într-un cort în mijlocul preriei din Kansas şi...

- Mary Grace, unde e cafeaua mea?

Ea o luă de pe măsuta dintre ei şi i-o întinse.

- Era mai cald ca niciodată în vara aceea, iar muştele roiau pretutindeni. Vă spun, nicio adiere de vânt nu se simtea peste câmpie în seara aia. Dar oamenii tot au venit să audă predica.

- Cei mai multi n-aveau televizor pe-atunci. Thomas sorbi din cafea, apoi o puse la loc. Era chiar după război şi tara era pregătită să primească veşti bune. Un mesaj al sperantei.

- Dar căldura îi topise, pur şi simplu, pe oameni pe

scaune. Agitau evantaiele, apoi Thomas a început să predice şi, după cincizeci de cuvinte, s-a oprit. Mary Grace îşi încremeni palmele în aer, cu ochii la sotul ei. S-a oprit chiar în mijlocul scenei, a întins mâinile, şi-a dat capul pe spate şi a închis ochii.

Povestea lui Mary Grace îi provocă lui Charlotte o senzatie de efervescentă, ce îi umplea pieptul. Cei doi soti Talbot vorbeau ca nişte credincioşi tineri şi entuziaşti. Niciun semn de amorteală. Sau de dementă.

- Tommy a rămas neclintit, în mijlocul scenei, cu bratele întinse, cu fata înăltată spre cer şi a spus, cu glasul cel mai linistit din lume, însă atât de sigur, de ferm: „Doamne, Care eşti sus, în ceruri, care ai domolit mările şi ai dojenit furtuna, îti cer îndurare pentru acesti bieţi oameni, care au mers kilometri întregi să-Ţi audă cuvântul. Tri- mite-ne, rogu-Te, o ploaie blândă şi răcoroasă!”

- Câtiva oameni din primul rând au chicotit, îsi aminti Thomas clătinând din cap.

- Totusi, n-a lăsat asta să-l supere sau să-i pertube concentrarea, continuă Mary Grace. Timpul se scurgea. Iar Thomas nu s-a clintit şi nimic nu s-a întâmplat.

- Transpiratia ce-mi siroia pe sub cămasă a început să se îmbibe în material. Imi pusesem în joc întreaga reputatie şi preotia, cu rugămintea aceea nebunească.

- Asa că ce-a făcut? S-a rugat din nou, zise Mary Grace pocnind în aer cu pumnul strâns usor.

Un gest menit, parcă, să spună: „Cine şi-ar fi închipuit?”

- Pentru cazul în care ar fi vrut să chicotească şi oamenii din spate.

Thomas şi Mary Grace îsi spuneau povestea ca pe un vals pe care-l dansaseră de multe ori.

- „Doamne”, a spus el, „Stăpânul vântului şi al valurilor, Creatorul tuturor lucrurilor, Cel care ne iubeste sufletele”...

- Dacă e să cazi, cade preamărindu-I numele plin de bunătate.

- Trimite-ne o ploaie răcoroasă şi blândă! a încheiat Mary Grace.

- Scaunele scârtâiau, spuse Thomas. Bărbatii îsi dregeau glasurile, dezlipindu-şi de pe gât gulerele pline de

transpiratie. Copiii plângeau, iar mamele încercau să se răcorească fluturând din evantaie.

- A fost cel mai lung minut din vietile noastre, în care am astep- tat să vedem ce va face Thomas sau Dumnezeu. Apoi... Mary Grace făcu o pauză, cu ochii scânteind. Charlotte se aplecă spre ea, strângând în mână cana cu apă. Hillary se trase mai aproape. Apoi cortul s-a scuturat un pic.

- Aerul s-a pus în miscare.

- Şi cea mai dulce adiere răcoroasă a năvălit direct pe sub cort, pe lângă scaunele noastre. Prin părul oamenilor. Puteai să le vezi suvitele fluturând în aer.

- Mirosea a iarbă proaspăt cosită. Oamenii s-au ridicat în picioare, au început să aducă laude. Chiar atunci când vocile lor au răsunat mai puternic, o ploaie a început să răpăie pe acoperisul cortului. A continuat să plouă tot restul noptii şi toată ziua următoare. Thomas se lăsă pe spate, cu un zâmbet pe chipul său ridat şi cana de cafea sclipindu-i în mână.

- Vă spun eu, zise Mary Grace. Nu a fost niciun ateu în mulţime în seara aceea. Am avut o multime de oameni care şi-au dăruit inimile lui Dumnezeu. Am avut şi câteva vindecări. Iti mai aduci aminte de băiatul cu poliomielită, Tommy? îl întrebă bătrâna, iar ochii ei închisi la culoare străluciră. Şi-a aruncat cârjele, şi-a smuls proteza şi a început să alerge prin cort ca un om eliberat. Tatăl lui l-a prins până la urmă şi a lăsat un doctor care asista să îl examineze. A constatat că băiatul avea un picior complet nou.

- Un băiat a fost vindecat de poliomielită? Hillary îsi puse cafeaua jos, pufnind. Uite-asa! făcu ea pocnind din degete. Am fost asistentă aproape patruzeci de ani. Dar n-am văzut pe nimeni să se vindece de o boală ca poliomielita.

- Inteleg. Credinta ta se bazează, asadar, doar pe experientă? Pe ce ai văzut? Asta nu te va duce prea departe.

Dintr-odată, Thomas nu mai părea bătrân. Vorbea cu autoritate.

- Fără credintă e imposibil să Il multumesti pe Dumnezeu.

- Thomas, te rog! îl întrerupse cu delicatete Mary Grace, strân- gându-i mâna. A fost un miracol născut dintr-o credintă puternică, demonstrat medical. Acum, dragelor, ce doreati să aflati de la noi?

Da, înapoi la rochie. Charlotte îsi drese glasul şi îsi netezi cu mâna fusta Malone&Co.

- Mary Grace, Hillary a găsit această fotografie într-o cutie, prin lucrurile părintilor ei. Charlotte îi sugeră lui Hillary că ar trebui să le arate sotilor Talbot fotografia cu părintii ei.

- Are o dată pe spate, spuse ea. Ziua în care părintii mei au cumpărat casa de la voi.

- O, Doamne! zise Mary Grace şi îsi duse la piept mâna mică şi pătată. Asta a fost cu atât de multi ani în urmă!

Thomas îsi puse ochelarii şi se aplecă să vadă fotografia.

- Cine e doamna cea tânără şi frumoasă de lângă mine?

Mary Grace râse pe înfundate.

- Aveam treizeci şi ceva de ani şi mi-era groază că va veni momentul în care o să împlinesc patruzeci şi mă gândeam că sunt atât de bătrână!

- Pun pariu că acum ai vrea să mai ai vârsta de-atunci, dacă s-ar putea, nu-i asa, iubito? întrebă Thomas.

- Cât ai zice peste.

Aşa cum soţii Talbot şi-ar fi dorit să mai aibă anii lui Charlotte sau Hillary, şi Charlotte ar fi vrut să fie în locul lor. Măcar pentru o clipă. Să stie cum este să iubesti timp de saptezeci şi doi de ani. Să poti spune, împreună cu cineva, o poveste, completându-te, armoni- zându-te perfect. Iar el să considere, şi acum, după atâtia ani, că ai fost cea mai drăgută mireasă din Birmingham.

- Sunteti cu părintii mei. Lindell şi Arlene Saltonstall. Hillary trecu lângă Thomas, care privea fotografia. În '57 au cumpărat casa de la voi. Eu aveam zece ani. Aveam un frate mai mare. Ii spuneam Shoop.

- Hillary, tu esti fetita pentru care am lăsat rochia! Mary Grace se lăsă în spătar, oftând şi închizând ochii. Spune-mi, erai rudă cu familia Saltonstall, care era proprietara minelor? Tatăl meu a lucrat în minele lor

vreme de treizeci de ani.

- Străbunicul meu a fost unul dintre frati. Dar bunicul meu, Paul Saltonstall, n-a vrut să aibă nimic de-a face cu minele familiei. A vrut să lucreze în inginerie.

În timp ce Hillary vorbea, Mary Grace îsi înclină capul pe spate. Ochii i se închiseră usor.

- Doamnă Talbot? zise Charlotte şi dădu să se ridice.

Oare femeia se simtea bine? Thomas nu părea îngrijorat. Nici pe deplin treaz.

- Dragă, spune-mi Mary Grace! spuse bătrâna deschizând ochii. Doar îmi aminteam de tatăl meu. Deci, spune-mi, Hillary, ai purtat rochia?

Hillary se lăsă antrenată în conversatia neobisnuită.

- Da, da, am purtat-o.

Chalotte putea auzi în cuvintele lui Hillary bătăile inimii ei.

- M-am căsătorit cu primul meu sot îmbrăcată cu acea rochie. Sase luni mai târziu a fost ucis în Vietnam.

- O, draga mea, îmi pare atât de rău!

Mary Grace se ridică usor din scaun. întinse mâna după baston, se sprijini în el şi se duse la un dulap cu multe sertare. Când se întoarse încetisor în fotoliul ei, tinea în mână o fotografie.

În pozã, Charlotte îi recunoscu pe sotii Talbot, zâmbitori, proaspăt căsătoriti.

- Aceştia suntem eu şi Tommy în ziua nuntii noastre.

Charlotte ridică fotografia alb-negru, retuşată. Un artist îi pictase o nuanţă de roz în obraji lui Mary Grace. Le înrosise buzele amândurora. Dar nu puteai pune la îndoială frumusetea ei, nici faptul că el era tânăr şi chipes. Iar ea purta *rochia.*

- Ne-am cunoscut la scoala generală. M-am îndrăgostit de el în curtea scolii.

- Ea era fata predicatorului şi eu nu voiam să am de-a face cu ea.

Thomas se legănă în fotoliul lui, iar ochii lui Mary Grace se închiseră din nou. Charlotte îi aruncă o privire lui Hillary. Dacă nu aveau să afle despre rochie în următoarele minute, s-ar putea să nu mai afle deloc. Cel putin nu astăzi.

- Mary Grace!

Hillary se duse lângă fotoliul ei şi îngenunche,

strângând-o de mână. Charlotte ghici că, pe de o parte, voia să vadă dacă mai e trează şi, pe de alta, îi verifica pulsul.

- De unde ai avut rochia? A fost făcută special pentru dumneata? Bătrâna se ridică putin. Mâna ei tremurândă se întinse după cafea.

- Mi-a fost dată de femeia care a purtat-o prima.

Afirmatia ei, atât de gravă şi de clară, deschise usa pentru un noian de întrebări. Charlotte simti furnicături în tot trupul şi se aplecă repede spre Mary Grace, aruncându-i o privire lui Hillary, care se încruntase dintr-odată.

- Deci, de ce ai lăsat-o în casă?

Ok, bună întrebare, dar nu cea pe care ar fi pus-o Charlotte. *Cine* i-a dat rochia lui Mary Grace? Cine a fost prima femeie care a purtat-o? Ziua de azi părea să fie însă ziua lui Hillary şi călătoria ei spre adevăr. Charlotte se rezemă de spătar şi sorbi o gură de apă.

- Le-am vândut casa părintilor tăi şi, după ce împachetasem tot şi eram gata de plecare, am văzut că mai rămăsese de încărcat cufărul în care era rochia.

- Eram gata să-l car afară şi să-l urc în camion, spuse Thomas, stând rezemat în spătar, cu pleoapele întredeschise, când Gracie mi-a zis: „Tommy, lasă-l! Pentru fetita aceea."

- Deci, chiar ai lăsat cufărul special pentru *mine?*

Vocea lui Hillary tremura. Expresia ei era sovăitoare.

- Am simtit că trebuie să ti-l las tie.

- Şi ea a iubit rochia. Dar, atunci când Dumnezeu îi face lui Gracie un semn, ea răspunde.

Hillary se ridică.

- Dumnezeu ti-a spus să lasi *acel* cufăr la subsol pentru mine? Neîncredere. îndoială. Mirare.

- Cred că asa a făcut. Am credinţă că asa a făcut. Şi l-ai găsit. Şi ai purtat-o.

- Da, da, am purtat-o. Una dintre cele mai fericite zile din viata mea. Care a dus însă la cea mai rea. Am purtat-o pentru un mire care a fost ucis sase luni mai târziu.

Hillary se ridică şi iesi pe usă înainte ca cineva să mai poată spune vreun cuvânt. Fără mă scuzati, fără mukumesc, fără la revedere.

- Hillary!

Charlotte ieşi în urma ei, pe hol. Noua ei prietenă se făcuse însă nevăzută.

- Mary Grace, Thomas, îmi pare atât de rău!

Charlotte luă geanta ei şi pe cea a lui Hillary.

- O năpădesc amintiri vechi. Vă muftumesc că ne-ati primit. Pot să mai vin?

- Te rugăm, vino să ne mai vezi! Nu-ti face griji pentru Hillary. îi va fi bine. îi va fi bine.

De pe buzele lui Mary Grace, la urechile lui Dumnezeu. Charlotte o prinse din urmă pe Hillary exact când aceasta ajunsese la masină.

- Hei, alergi repede pentru o doamnă în vârstă! râse fortat Charlotte, îndreptându-şi cheia cu telecomandă spre masină.

Hillary stătea în picioare, lângă usa din dreapta, cu o expresie împietrită. Charlotte se strecură la volan, aruncând posetele în spate.

- Ce se întâmplă?

- Porneste!

Hillary, cu chipul cenusiu, coborî geamul şi scoase capul afară. îsi trecu mâna stângă peste corp, apoi strânse cu putere mânerul usii.

- Asadar, Dumnezeu a stabilit în 1957 ca eu să rămân văduvă? Şă mă căsătoresc cu un bărbat cu sase luni înainte să moară? zise şi lovi cu pumnul drept în portieră. Niciodată nu voi mai pune piciorul în biserică!

- Crezi că Dumnezeu stă numai în biserică? Era cu noi în camera aia, acum cinci minute. E peste tot.

Aflase despre omniprezenta lui Dumnezeu în vara aceea, în tabăra pentru tineret. Charlotte iesi cu spatele din locul de parcare, dar opri masina în mijlocul aleii.

- Te simti bine?

- A stiut, a stiut că Joel va muri!

Lacrimile alunecau pe obrajii prelungi şi trandafirii ai lui Hillary. Sorbi cu nesat, prin geamul deschis, aerul proaspăt.

- Şi m-a lăsat să mă căsătoresc cu el.

Charlotte oftă. *Doamne, ajută-mă! Ce să spun?*

- Hillary, poate că Dumnezeu...

- E vreun motiv pentru care ne-am oprit aici, în

mijlocul parcării?

- Hillary!

Charlotte privi pe geam. Vântul alerga printre copaci. Gândurile îi alergau prin minte. – Dacă nunta cu Joel nu a fost pentru tine? Dacă a fost doar pentru el?

- Căsătoria a fost pentru amândoi.

- Dar, conform teoriei tale, numai unul dintre voi era predestinat să-şi sfârsească viata după doar sase luni. Dacă mariajul a fost dat pentru ca Joel să fie trimis la război ca un tânăr iubit, fericit, consolat de ideea că are un cămin cald şi o sotie frumoasă care îl asteaptă să se-ntoarcă? Dacă gândul la tine, amintirea nuntii voastre şi a noptii de dragoste, prietenia şi râsul tău...

Gândurile lui Charlotte formau cuvinte mai repede decât le putea ea rosti.

- ... dacă au fost singurele lucruri care l-au făcut pe Joel să meargă mai departe în noptile în care se simtea speriat şi singur, în care îi era frig şi foame, în care se simtea atât de nefericit cum, sunt convinsă, numai un om aflat în război poate să fie? Şi dacă scrisorile tale erau singurele care, în toiul bătăliilor, îl ajutau să nu-şi piardă minti- le? Dacă nunta cu Joel nu a fost pentru tine, Hillary? Dacă a fost numai pentru Joel? Doar pentru Joel? Dacă Dumnezeu l-a iubit atât de mult încât i-a dat o mireasă înainte să moară? Asa ar fi bine? Ar fi?

Charlotte băgă în viteză, apoi ridică piciorul de pe ambreiaj. Masina se repezi înainte, pe drumul învăluit în ceată ce se deschidea în fata lor.

Hillary se ghemui în scaun şi îsi înăbuşi plânsul, ascunzându-şi fata în mâini, cu umerii tresăltând, zguduiti de hohotele ce nu se mai opreau.

Charlotte opri la intrarea în locuintă şi o mângâie pe Hillary pe spate.

- Imi pare rău! Imi pare atât de rău! Nu stiu ce mi-a venit.

Se opri, soptind, din când în când: „lisuse, lisuse."

Adierea vântului ce suiera printre copaci aduse putină alinare în masină. După un timp, Hillary îsi ridică privirea, îsi sterse fata cu dosul palmei şi privi pe geam.

Charlotte băgă în viteză şi acceleră. Când luă curba să intre pe sosea, Hillary se întinse şi îi strânse mâna.

Emily

Emily stătea singură în celula din centrul oraşului, aşteptând ca tata sau Phillip, sau *cineva,* să o salveze. încăperea din piatră, cu usa ferecată, era rece şi întunecată, făcând-o pe Emily să înghete până în măduva oaselor. Şi până în adâncul inimii.

Mama venise cu Jefferson şi ceruse eliberarea ei, dar politistul care îi adusese mandatul le spusese că trebuie plătită cautiunea. O mie de dolari. *O mie de dolari.* Salariul pe un an al unui muncitor. Bi- neînteles că tata îsi putea permite, dar, cum băncile erau deja închise astăzi, va reusi să facă rost de bani?

în vreme ce Emily era escortată în celulă, mama insistase – ceruse – ca politistul să-i ducă mantia pe care o adusese pentru ea.

- Plec să-l găsesc pe tatăl tău. Emily, fii tare, esti o Canton!

Emily însă se prăbusise, plângând, moale ca o cârpă, astfel încât politistul fusese nevoit s-o ducă târâs până la celulă.

Când usa de fier s-a închis zgomotos în urma ei, nu s-a mai putut tine pe picioare şi a căzut pe patul tocit şi plin de mucegai. Minute lungi şi amare, n-a auzit nimic altceva decât propriile hohote de plâns.

Acum stătea rezemată de peretele de piatră, strângându-şi mantia în jurul umerilor. Frigul de noiembrie se strecura prin zidul de beton şi îi cuprindea bratele şi picioarele.

îsi imaginase multe lucruri despre viitorul ei. Dar niciodată nu-şi închipuise că va ajunge să fie arestată şi să

stea închisă într-o celulă.

Ce umilitor! Devastator! Măcar dacă ar putea să fie puternică şi curajosă, asa cum o rugase mama să fie. Ea voia să renunte, să promită că n-o va mai vizita niciodată pe Taffy Hayes. Ea nu era o Canton. Era o lasă.

Ridicându-se în picioare, Emily apucă gratiile celulei şi îsi vârî fata printr-o deschizătură mică, pătrată, încercând să deslusească ceva pe coridorul întunecat.

- E cineva? Cineva, vă rog! E cineva?

Vor mai veni vreodată după ea? Sau o vor lăsa să putrezească aici, după gratii, uitată de toti?

Cu umerii plecati şi inima grea, Emily se lăsă iar să cadă pe pat şi se ghemui cu picioarele la piept, încercând să nu se gândească prea mult la peretii întunecati care se strângeau parcă tot mai mult în jurul ei. Nu se putea gândi însă la nimic altceva decât la răceala de piatră din celula strâmtă, sufocantă.

Cine îi făcuse asta? Cine o ura atât de mult încât s-o acuze şi să depună mărturie împotriva ei, ca s-o vadă arestată?

Emily îsi aruncă mantia de pe ea, în vreme ce gândurile începură să-i clooteasc㠔 Tot calvarul acesta era de neconceput. De-a dreptul absurd.

N-avea dusmani, din cât stia. Sări în picioare, frângându-şi mâinile, apăsând cu degetul mare pe inelarul gol.

Politistul îi luase inelul de logodnă. Ii zisese că o face pentru a-l păstra la loc sigur. Dacă ar fi stiut că va fi tinută aici atât de mult, ar fi cerut ca inelul să fie răscumpărarea ei.

Valora cu sigurantă o mie de dolari. Emily oftă, cu gândul la suma uriasă. O mie de dolari! Până şi cautiunea părea să aibă propor- tii absurde.

O usă de otel se auzi trântindu-se. Ea tâsni lângă gratii şi îsi înclină fata ca să vadă lumina unei lămpi, ce strălucea pe peretele din fată. Voci plutiră până la ea, apoi se stinseră.

- Hei, e cineva... acolo? Sunt Emily Canton, tipă ea din toti răunchii. Vă rog, eliberati-mă!

Vocile se auziră tot mai slab, apoi tăcură. Ea oftă. Nu veneau după ea.

Ce naiba se întâmplase cu mama? Cu tata? De ce nu alerga Phillip să o salveze? Trecuseră ore întregi de când fusese aruncată la închisoare. întunericul noptii pătrundea prin fereastra zăbrelită ce dădea în strada pe care murmurul comerciantilor se stinsese de mult.

Emily îsi recuperă mantia şi o înfăşură în jurul ei. Cum puteau să o lase aşa aici?

Se auzi o usă. Emily sări lângă gratii şi se aplecă din nou să vadă pe coridor. O lumină strălucitoare se lovi de perete. O pereche de pasi răsuna pe culoar. Felul de a merge nu-i părea cunoscut. Apoi, însă, un chip, un chip foarte familiar şi chipes apăru de după colt.

- Daniel!

Emily îsi întinse mâinile printre gratii, cu pulsul bubuind în urechi.

- Ce faci aici?

El îi prinse mâinile într-ale lui.

- Voiam să te întreb acelasi lucru.
- Sunt acuzată că am încălcat o lege a lui Jim Crow###.

El râse, dându-şi sapca jos şi strângând-o în mână.

- Ce democrat ai supărat, draga mea?
- Crezi că e amuzant, Daniel Ludlow? Mă aflu în spatele gratiilor. Uită-te în jur! Sunt închisă în locul ăsta umed, întunecat şi rece. Pentru ce? Pentru că am angajat-o pe Taffy Hayes să-mi facă rochia şi pentru că i-am vizitat atelierul.
- Acum stii cum e să te afli de partea cealaltă. Vei avea o compasiune mai profundă pentru cei care sunt acuzati pe nedrept.
- Dar am compasiune pentru ei, zise ea, desi, în lumina întâmplărilor recente, începuse să se cam îndoiască de profunzimea dăruirii ei. Ai venit aici să râzi de mine?
- Am venit să te ajut, îi răspunse el – întinzând mâna printre gratii şi trecându-şi degetul peste curbura bărbiei ei. Ah, Emily, esti frumoasă chiar şi la închisoare! Mai ales când esti furioasă.
- Mai necăjeste-mă, tu, Daniel Ludlow şi vei vedea o frumusete cum nimeni n-a mai văzut! Nu poti să mă scoti

Jim Crow (Jim Cioară), figură simbolică a discriminării rasiale, înfăţişând un bărbat de culoare care dansează. (n.red.)

de-aici?

- încerc. Am trecut pe la biroul tatălui tău, dar plecase deja.

- E joi. Se duce la club. Sunt sigură că acolo s-a dus mama. Dar băncile sunt închise şi nu sunt sigură că are o mie de dolari la îndemână. O, Daniel, nu pot să petrec noaptea aici!

Emily îsi retrase mâinile din ale lui şi îsi încrucisă bratele sub mantie.

- De unde ai stiut că sunt aici? Se stie în tot orasul Birmingham? Am ajuns în gazeta de seară? Era un fotograf la poarta închisorii când am ajuns. O, Doamne, e atât de umilitor!

- Nu e în ziar, Em, cel puţin din câte stiu eu. Am aflat că esti aici de la prietenul tatei, locotenentul Flannigan. A trimis vorbă şi am venit imediat ce am putut.

- Locotenentul Flannigan ti-a trimis tie vorbă?

- S-a gândit că as vrea să stiu.

Daniel îsi vârî bratele printre gratii şi o prinse pe Emily de mijloc. Strânsoarea puternică a mâinilor lui îi aducea alinare. Acum nu mai era singură.

- Nu-i asa de greu pentru nimeni, nici măcar pentru prietenii unui om, să-şi dea seama când e îndrăgostit, adăugă el.

Mărturisirea lui parcă i-ar fi înfăsurat lui Emily inima în panglici moi.

- Nu spune asta, Danny. Prietenia noastră a fost cea mai sinceră şi te ador, dar s-a terminat când ai plecat să joci pentru Barons. A fost felul tău blând de a-mi spune la revedere.

- Felul meu blând de a-ti spune la revedere? Eu n-am avut nicio intentie de a alege între baseball şi tine. De unde era să stiu că te vei logodi cu arogantul acela de Saltonstall? Dacă mi-ai fi citit scrisorile...

- Ţi-am găsit scrisorile vechi şi caraghioase.

Era la închisoare, de ce să nu mărturisească totul?

- Tata le ascunsese în grajd.

- De ce ar face un asemenea lucru? întrebă Daniel şi îi dădu drumul din strânsoare, făcând un pas în spate.

- Nu contează de ce. Asa a făcut. Am început să le citesc, dar m-am răzgândit. Sunt logodită cu un alt bărbat

şi n-ar trebui să citesc scrisorile fostului iubit. N-ar fi corect. Nici mie nu mi-ar plăcea ca Phillip...

- Să umble cu altă femeie?

Emily se răsuci într-o parte, pentru ca mâinile lui să n-o mai poată ajunge, ignorând fiorii adevărului ce-i străbătură trupul obosit.

- Iar începi să-l acuzi pe bărbatul pe care-l iubesc?
- Nu l-am acuzat de nimic, Emily.

Ea apucă gratiile şi îsi scose bărbia printre ele, înfruntându-l pe Daniel.

- Mai stii şi altceva? zise ea şi îl apucă de gulerul hainei. Mai stii?
- Nu pune întrebarea, dacă nu vrei să auzi răspunsul. Ne-am mai învârtit o dată în jurul subiectului, Emily!
- În numele decentei, Daniel Ludlow, spune-mi răspunsul! îi ceru Emily şi îi trase fata spre ea, lipind-o de gratii. Otelul rece îl apăsă pe obraz, dar el nu tresări şi nu se eliberă, păstrându-şi privirea calmă atintită pe chipul ei. Dacă iubirea pe care mi-ai mărturisit-o şi care te chinuie are măcar un sâmbure de adevăr, atunci spune-mi ce stii! Imi esti prieten, nu?
- L-am văzut. Cu ea.
- Vrei să spui că în afară de ziua aceea, pe stradă? Emily îi eliberă gulerul din strânsoare şi Daniel se frecă pe obraz. Era cu ea? Cu Emmeline?
- La Grădina Italiană, la cina de la miezul noptii.
- E foarte frumosă, nu-i asa?

Emily se duse în capătul celulei înguste, simtindu-se dintr-odată neputincioasă şi banală, o infractoare, arestată rusinos. O priveliste stearsă şi jalnică prin comparatie cu uimitoarea Emmeline Graves.

- Ea nu e nimic în comparatie cu tine, Emily.

Isi sterse siragul de lacrimi de pe obraji.

- Iti vine să crezi că umblă cu o fată care are aproape acelasi nume cu mine? Probabil ca să nu ne confunde.
- Ea nu are personalitatea ta. Uită-te la tine, esti la închisoare pentru că ai fost de neclintit în convingerile tale.
- Ce bine ne va prinde! zise Emily şi se întoarse brusc. Taffy, o, Doamne, Daniel!

întoarsă lângă gratii, îl apucă din nou de guler.

- Sunt atât de egoistă... nu mi-am făcut griji decât

pentru mine, dar lui Taffy ce-i vor face? Te rog, spune-mi că e bine!

- Din câte stiu eu, e bine. Flannigan a zis că i s-a cerut doar să-i trimită vorbă să nu se mai apropie de tine.

- Să nu se mai apropie de mine? N-are nicio noimă. Absolut ni- ciuna, Danny! Cine ar cere asa ceva?

- Emily, nu esti chiar atât de naivă încât să nu stii cum merg treburile în acest oras, nu-i asa?

- Nu, dar...

- Uite ce e... Iti mai amintesti de colegul meu de cameră, Ross? Scrie la *Age-Herald* şi pot să-i cer să afle informaţii despre arestarea ta.

- Te rog, Danny, vrei? Ajută-mă să-l găsesc pe cel care m-a acuzat.

- Cum as putea să refuz o rugăminte atât de sinceră?

Se întinse să-i cuprindă mâinile. Bretonul lui des şi moale i se revărsa pe frunte, făcând-o pe Emily să-l privească fix în ochii albastri.

- Mi-e dor de tine.

- Danny, nu! Nu ne va face deloc bine să ne aducem aminte cum eram. Trebuie să mergem înainte asa cum suntem acum, asa cum vom fi. Eu chiar îmi doresc să fim prieteni.

- Dar te iubesc!

Emily îsi retrase mâinile.

- Atunci ar fi trebuit să vorbesti cu tata. Dacă nu înainte să pleci cu echipa Barons, atunci după ce te-ai întors acasă.

- Nici măcar nu vorbisem cu tine, Emily. Nu-mi răspunsesesi la niciuna dintre scrisori. Ce era să-i spun tatălui tău? Bună ziua, domnule, as vrea să mă însor cu fata dumitale, chiar dacă n-am mai vorbit cu ea de cinci luni.

- Da, Daniel, pentru numele lui Dumnezeu, da!

El oftă şi se întorse cu fata spre umbrele întunecate de pe coridor.

- Atunci de ce te măriti cu Phillip Saltonstall?

- Sunt la închisoare, Daniel. Emily îsi lăsă mâinile să cadă de pe gratii şi îsi apucă mantia ce stătea să-i alunece de pe umeri. Nu vreau să port această discutie. Nu mă pot gândi la asta acum. Nu vreau decât să ies de aici.

- Imi pare rău, ai dreptate, zise Daniel şi lovi cu sapca în gratii. Lasă-mă să mă duc să văd ce pot face.

- Multumesc. Şi, Daniel?

- Da?

- În seara aceea, la Grădina Italiană. Cu cine erai?

N-avea niciun drept să ştie, dar întrebă, oricum.

- Cu colegii mei de cameră, Ross şi Alex.

- Ai dansat?

- O singură dată, şi numai ca să-i salvez pielea lui Ross şi să n-o fac să se simtă prost pe biata fată pe care o târâse la masa noastră, îi răspunse el şi îsi potrivi sapca pe cap. Ţi-e foame?

- Sunt lihnită.

- Am să mă întorc cu mâncare şi cafea fierbinte şi, sper, cu vesti despre eliberarea ta.

- Daniel, esti atât de amabil, iar eu mă port atât de nepoliticos! Imi pare rău, dar asta e prima mea experientă la închisoare. Data viitoare voi fi mai prietenoasă!

li plăcea mult râsul său. Ii mai atenua durerea.

- Sunt sigur că vei fi. Isi întinse mâna printre gratii şi îi mângâie obrazul cu dosul degetelor. Emily Canton, poti să-ti descarci nervii pe mine oricând, îi zise el şi se înclină, în timp ce se retrăgea pe coridor. Să mă cert cu tine e mai amuzant decât să petrec cu orice altă fată.

Emily se sprijini de gratii, privind lung locul în care fusese Daniel, adulmecând parfumul curat ce se simtea încă în urma lui. Oare îl iubea? O, bărbatul ăsta putea să i se bage pe sub piele, să-i facă sângele să fiarbă. Dar şi ei îi plăcea să se certe cu el. Ii făcea inima şi mintea să alerge. Spre deosebire de Phillip, care părea interesat doar de... trupul ei? Vorbea mereu despre farmecul şi frumusetea ei. Şi despre numele familiei sale. Rareori însă avea ceva de spus când îi auzea povestile sau râdea la glumele ei.

Oare îl iubea pe Phillip? În clipa asta nu se putea gândi la nimic altceva decât că vrea să fie eliberată.

O, dar ce mai conta? Ii jurase lui Phillip dragostea ei, îi acceptase inelul. Ce-ar mai valora cuvântul ei, dacă nu şi l-ar respecta atunci când viata pare grea şi stearpă?

Chiar dacă îl iubea pe Daniel, îi fusese dată lui Phillip. Indiferent dacă-i convenea sau nu, se legase singură prin ceea ce făcuse şi prin mărturisirea ei.

O, cerule! Emily smuci gratiile.

- Dati-mi drumul!

Usa de otel din depărtare zăngăni din nou şi inima ei tresări. *Daniel.* Lui Emily îi lăsă gura apă, cu gândul la mâncare. Pulsul i se acceleră, cu gândul la Daniel.

Dar nu Daniel apăru de după colt.

- Phillip.

Ea întinse braţele, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul, în spatele gratiilor.

- Ai venit!

Phillip mergea alături de politist, cu bărbia ridicată, spatele drept şi umerii lui largi arcuiti.

- Imediat ce am putut, draga mea!

Ii cuprinse fata în palme şi îi înclină fruntea spre el, să o sărute.

- Imi pare atât de rău, Emily, atât de rău! Poti să ai încredere că voi vorbi cu seful politiei şi cu primarul despre această eroare judiciară.

- Cautiunea a fost depusă, spuse politistul. Sunteti liberă să plecati, domnisoară Canton.

Usa celulei se deschise şi Phillip o trase pe Emily spre el, mân- gâind-o şi vorbindu-i în soaptă.

- Acum sunt aici. Mă voi ocupa de asta. Ai încredere în mine!

- O, Phillip!

Lacrimile îi înecară cuvintele. Se simti slabă, ca o femeie, având nevoie de bratele bărbatului ei. Cum putuse să cocheteze cu Daniel cu câteva clipe mai devreme? Cum de îndrăznise el să-i sădească îndoiala în inimă? *Din nou.* Emily privi în sus, spre Phillip.

- Nu vreau să mai astept.

Un rânjet nerusinat îi aprinse o lumină în ochi.

- Draga mea, eu spun asta de ceva vreme, dar nu putem – privi în jur – politistii ar putea să dea peste noi. Ridică mâna şi lăsă diamantul să alunece pe degetul ei. Cred că îti apartine.

- Adică, hai să ne căsătorim, Phillip! Nu vreau să astept până la primăvară. Hai să ne căsătorim de Anul Nou. Hai să încheiem anul 1912 unul în bratele celuilalt!

- Esti sigură? Cum rămâne cu Europa pentru luna de miere?

- Hai să mergem la Hot Springs sau în Florida. La primăvară vom merge cu vaporul la Paris. Nu sună minunat, Phillip?

- Sună magnific. De Anul Nou vei deveni sotia mea. Voi vorbi cu tatăl tău şi cu al meu.

- Şi cu mamele noastre?

Phillip o îmbrătisă, o sărută pe frunte şi o însoti afară din celulă.

- Asta, scumpa mea păsărică, e o treabă pentru tine.

Ea râse. Un râs sincer, liber.

- Mă trimiţi pe mine la lupi, în timp ce tu te ocupi de miei, să-nteleg!

- Un bărbat trebuie să facă ce are de făcut.

În vreme ce ei coteau, Daniel stătea pe coridor, cu un cos în mână. Ochii lui rătăceau de la chipul lui Emily la cel al lui Phillip. Fără un cuvânt, se întoarse şi plecă.

Phillip clătină din cap.

- Ce tip ciudat, spuse el, chicotind, în batjocură.

- Tu îl..., începu Emily, apoi îsi drese glasul. Il cunosti?

- Se poate spune şi asa. L-am cunoscut, zise Phillip şi îsi retrase mâna cu care o îmbrăca pe Emily. În oras... stii, ca bărbatii.

- Phillp! Emily încetini pasul, atingându-i bratul. Pot să-ti pun o întrebare şi să cer un răspuns adevărat şi sincer?

- Şi să risc să te supăr cu o minciună?

- După ce ne vom căsători...

Ferindu-şi privirea, îi atinse usor haina cu mâna. Lâna fină eliberă o urmă abia simtită de parfum de femeie.

- Emmeline nu va mai fi. Nu?

- Emily! Phillip tresări, dându-se în spate, îsi flutură într-o parte sacoul sport şi trase în jos de vestă. Ce te-a făcut să întrebi asa ceva? Am mai discutat asta. De ce vrei să te căsătoresti cu mine, dacă mă crezi necredincios? Din cauza lui? zise Phillip şi arătă cu degetul spre usă. Cretinul acela ti-a împuiat capul cu minciuni?

- Răspunde-mi doar limpede şi cinstit, Phillip. Imi esti necredincios? Ai fost cu Emmeline?

- Pot să te întreb şi eu ceva?

Emily oftă. Phillip părea să-i răspundă mereu la

întrebări cu o altă întrebare.

- Da, ce este?

- Va fi ultima oară când te scot de la închisoare? Mi-a fost destul de greu să-l linistesc pe tata după ce-a auzit vestile. Am sunat la ziar să steargă numele tău şi am plătit o sumă frumusică să ne asigurăm că nu va exista nicio fotografie. Nu vreau ca nunta noastră să fie umbrită de imaginea ta într-o dubă a politiei.

- N-am avut de gând să fiu arestată, în primul rând. M-am dus doar la Taffy pentru o probă.

- Ce ti-am spus eu să nu te mai duci în partea de oraş a celor de culoare?

Ea îşi retinu răspunsul, obosită să susţină întruna acelaşi lucru.

- Emily, draga mea! zise Phillip şi îi prinse bărbia. Noi suntem familia Saltonstall. Nu ne ducem noi la oameni, vin ei la noi. Noi nu facem afaceri cu cei de culoare.

- Niciodată?

- Sunt destui bărbati şi femei albe care au nevoie de o slujbă. Pentru orice slujbă pe care i-as da-o unuia de culoare as putea să găsesc un alb sărac să o facă la acelasi pret.

- Cu exceptia minelor Saltonstall. Acolo cum functionează teoria ta, Phillip? Detinutii de culoare par să facă toată treaba. Nu te deranjează să găsesti căi prin care să le prelungesti pedepsele, astfel încât să continue să muncească fără plată, nu-i asa? *Atunci* un muncitor de culoare e exact ce îti trebuie.

- Le dăm delincventilor detinuti slujbe şi calificări, astfel încât, atunci când sunt eliberati, *¡a momentul potrivit,* pot fi angajati cu plată.

- Când s-a întâmplat ultima oară ca minele Saltonstall să angajeze un fost detinut de culoare într-o slujbă plătită?

Phillip îsi muscă buza de jos şi privi în tavan.

- Acum cinci minute as fi putut să fac dragoste cu tine într-o celulă. Erai un trandafir în palma mea, zise şi privi în jos la ea. Acum îmi esti ca un spin în ochi.

- Să ne întoarcem atunci la întrebarea de la care am plecat.

Phillip o luă pe Emily în brate şi, plecându-şi buzele spre buzele ei, o sărută cu pasiune, lăsând-o cu suflarea

tăiată, dar înviorată. Când se desprinse de Emily, ea îsi înăbusi geamătul de dorintă pentru mai mult.

- Un bărbat care te-a sărutat în felul ăsta crezi că şi-ar satisface dorintele cu altă femeie?

- Cred că nu.

De fapt, Emily habar n-avea. Avea multe de învătat despre băr- bati. Despre bărbatul ei. Pentru moment însă, ardoarea pasiunii lui era suficientă ca s-o convingă. Phillip Saltonstall îi apartinea. Numai ei.

Capitolul douăzeci

Tim

ai fusese făcut praf şi înainte. Zdrobit şi ars. Cu oasele rupte. Coastele fisurate. Cu tărtăcuta rănită. Dar niciodată cu inima sfărâmată. Nu, domnule, fusese foarte grijuliu cu acel lucru pretios care îi bătea în piept.

Imaginea lui Charlotte, retrăgându-se din salonul lui de spital, în timp ce Kim se apleca asupra lui, i se învârtea prin minte cu repeziciune. Fără oprire. Nemiloasă. Tim se crispă. *Prost. Prost. Prost.* Numai că, s-o salveze pe Charlotte ar fi însemnat s-o umilească pe Kim, iar ea nu gresise cu nimic – atenţia cu care îl înconjura nu era altceva decât un răspuns la avansurile lui.

Tim îsi trase blugii pe el, îsi vârî picioarele în pantofii Nike, apoi îsi aruncă încetisor cămasa pe umeri. La zece zile după accident, încă avea dureri. Durerea pornea din talie, urca pe trunchi şi cobora pe braţ Câteodată, noaptea, îsi simtea osul cum se miscă pe sub piele. Sau cel putin asa i se părea.

Vânătăile, încă vizibile pe gât, piept şi brate, transformau dusul şi îmbrăcatul într-un chin, şi îl solicitau la fel de mult ca o alergare pe o distantă de opt kilometri. În urcus.

întregul corp îi era acoperit de vânătăi profunde. Doctorul îi dăduse drumul acasă numai după ce îi promisese că se va odihni, nu va munci, îsi va lua o perioadă de repaus. Fără condus. Şi, ei bine, fără curse. De parcă mai era nevoie să i se spună! Dar, slavă cerului, putea să supravietuiască fără aparate.

Usa bucătăriei se trânti de perete.

- Tim? Ti-am adus micul dejun.

Grinzile căsutei din anii '20, proaspăt renovate, scârtâiră, ca şi cum ar fi răspuns glasului familiar al lui Kim.

- Dulceată, te-ai trezit?

- Da, da, vin pe hol, zise -Tim, apoi îsi băgă telefonul în buzunar şi înaintă încet şi sigur pe coridorul larg.

- Ar fi trebuit să vezi coada de la Starbucks, strigă ea.
- Da? Nu mă surprinde. E un loc popular.

Tim se opri în biroul său. De când se întorsese acasă, avusese prea mult timp să se gândească la viata lui. La alegerile lui. La inima pe care singur şi-o rănise.

- Dar, dacă stie cineva cum să se strecoare la coadă, iubitule, eu sunt aceea, Kim Defario! zise ea, accentuându-şi fiecare silabă a numelui prin pocnete de degete.
- Foarte adevărat! Nici nu mai e nevoie s-o spunem! strigă Tim, trăgând aer în piept. Il durea când vorbea tare. Se aseză pe taburetul de la masa de desen, tresărind de durere. Incă îi mai plăcea să deseneze de mână primele idei şi modele. Ii plăcea senzaţia creativă pe care i-o dădea creionul pe hârtie.
- Vii? Trebuie să plec cam într-o jumătate de oră.
- O secundă!

Tim îsi trecu mâna peste coastele fisurate, care-l dureau. Doamne, greu mai era să te recuperezi după ce a căzut peste tine o motocicletă de 226 de kilograme!

Nu avusese de gând să reia relatia cu Kim. Nici măcar nu stiuse că e în oras până să-l sune ea, invitându-l să se întâlnească şi să povestească ce-au mai făcut. Drăgut şi prieteneste, nu?

Trei săptămâni mai târziu, Kim devenise deja o constantă în viata lui, iar el se întreba cum de îngăduise să se ajungă aici. Se sim- tea ca un ticălos. Ca un imbecil, pentru că o lăsase să plece pe Charlotte cea tandră şi frumoasă, care-i făcea inima să-i bată nebuneste.

Tim îsi scoase telefonul din buzunar. Niciun apel pierdut. Nicio Charlotte. Rămăsese fermă pe pozitie şi nu mai trecuse pe la spital să-l vadă, după ce apăruse Kim şi le întrerupsese momentul tandru. Nu-i mai trimisese apeluri sau mesaje.

Tim îl trimisese la ea pe Jack. Dar nici măcar fratele mai mic şi plin de farmec nu reusise s-o facă să se răzgândească. Până la urmă, de ce îi era dor de ea? Tot ce avea de făcut era să meargă mai departe, să treacă peste, să o uite. O femeie minunată, iubitoare şi inteligentă tocmai îi adusese micul dejun. În fond şi la urma urmei, care era problema?

Problema lui? Gustul buzelor lui Charlotte, pe care nu-

l putea uita. Mirosul pielii ei, care-l bântuia. Atingerea usoară a părului ei pe obrazul lui. Râsul ei neaşteptat, care-l lua de fiecare dată prin surprindere şi îl făcea şi *pe el* să râdă. Felul în care ochii îi dansau odată cu cuvintele atunci când vorbea despre magazin – rochii de mireasă şi mirese. Tim se înfioră. *Vino-ţi în fire, omule!*

începea să-i invadeze sufletul exact ca atunci când o văzuse prima dată. Charlotte a fost ca un fior neasteptat şi frumos ce făcea ca zborul pe o pistă de motociclete să pară o copilărească plimbare într-un carusel. După prima lor întâlnire, îsi petrecuse zilele gândin- du-se cum s-o câstige pe ea, în loc să-l preocupe cum să obtină un proiect nou pentru firma Rose.

El şi David nu se certaseră niciodată atât de mult ca atunci.

Adună-te, Tim! îi spusese.

După doar două luni, o şi ceruse în căsătorie. A dormit ca un bebelus în noaptea aceea. Totul era perfect. Făcea un pas înainte în viată, se maturiza. înainte să-şi dea seama, treizeci şi doi de ani aveau să se facă patruzeci şi doi, iar el îsi dorea o sotie şi copii. Dar, pe măsură ce nunta se apropia, realitatea dură a contopirii a două vieti într-una singură a transformat linistea în furtună.

- Hei, Timbo, eu mănânc deja micul dejun şi, dacă nu esti aici în saizeci de secunde, îl voi mânca şi pe al tău!

- Kim, serios acum, de când poti tu să mănânci două portii? îl voi mânca pe-al meu şi jumătate din al tău.

Râsul ei răsună pe hol.

- Ce bine mă cunosti!

Cu cât se apropia mai mult data de 23 iunie, cu atât era mai speriat. Şi-a ascuns capul în nisip ca un strut şi a lăsat să-i scape cel mai bun lucru din viata lui.

- Lasă-mă să dau un telefon scurt!

Tim îsi scoase telefonul din buzunar şi formă numărul pe care îl mâzgălise pe marginea hârtiei pentru schite, cu o zi înainte de accident.

în vreme ce telefonul suna, Tim se cutremură şi se duse schio- pătând să închidă usa ce rămăsese întredeschisă. îi era dator vândut prietenului său Brooks, de la arhiva comitatului, pentru că îi făcuse rost de numărul pe care tocmai îl formase.

Tresări când bărbatul răspunse.

- Alo? spuse Tim. Monte Fillmore?

- La telefon.

- Nu mă cunoşti, dar sunt Tim Rose şi logodni... prietena mea, Charlotte Malone, a locuit cu mama ta, Gert.

- Sigur că da. Cu ce vă pot ajuta?

Tonul lui oficial îi dădea de înteles lui Tim că trebuie să intre direct în subiect.

- Mă întrebam dacă stii cumva numele tatălui ei.

- Tatăl lui Charlotte? Nu. N-am fost chiar atât de apropiat de ea sau de mama ei. Eu eram însurat şi aveam copii când mama le-a luat sub aripa ei pe Phoebe şi pe Charlotte.

- Mama ta a pomenit vreodată despre el?

- În fata mea, nu. Se prea poate ca Phoebe să fi vorbit cu mama despre el, dar eu n-am auzit vreodată nici numele, nici altceva.

- Dar stii pe cineva care ar putea să-l cunoască pe tatăl lui Charlotte? Bunici? Mătusi, unchi? Tim se duse la fereastră. Dincolo de geam, ziua de iunie se desena din nuante de albastru şi alb, ce pluteau pe cerul orasului Birmingham. A mai rămas ceva după ce s-a mutat ea sau după ce a murit mama ta?

- Nu cunosc pe nimeni care să fi fost atât de apropiat de Phoebe. Mama a primit-o pe Charlotte după ce a murit Phoebe pentru că fetita nu mai avea pe nimeni. Singurele optiuni ar fi fost plasamentul sau orfelinatul. Nu-mi vine în minte niciun lucru pe care să-l fi lăsat în urmă. Am făcut o treabă destul de minuţioasă când am demolat casa mamei. Am donat mobilă, haine şi aparatură din cinci camere. N-a mai rămas mare lucru. De ce mă întrebi?

- încerc să-i fac o favoare unei prietene. îti muftumesc pentru timpul acordat, Monte!

Tim apăsă pe tasta de încheiere apel. Când deschise usa, Kim stătea pe hol cu bratele încrucisate.

- Stii, s-ar putea ca ea să nu vrea să-i scotocesti prin trecut.

- Poate.

Ochii lui Kim, căprui ca ai unui soim şi de două ori mai sfredelitori, îl străpunseră în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

- Câteodată, să nu stii e singura modalitate de a face fată lucrurilor dificile, Tim. Nu poti să apari pur şi simplu în viata femeii şi să-i spui „Ti-am găsit tăticul”, apoi să te astepti să fii eroul ei.

- N-am zis niciodată că vreau să fiu erou.

Tim deschise dulapul să ia un castron. Avea chef de cereale. Dar care era adevărul? Chiar voia să fie erou pentru Charlotte? Voia să se revanseze cumva pentru prostia lui? Să facă pentru ea ceva important şi trainic?

- Tim, ce se întâmplă?

Kim se rezemă de bufet, încrucisându-şi picioarele lungi. Bluza i se mula pe formele unduitoare, iar pantalonii îi îmbrătisau molatic soldurile. Iar inima îi bătea cu putere, de parcă ar fi început să-i pulseze pe brate în jos.

- Luăm micul dejun. Asta facem.

Ce istet era! Nelinistea lui sufletească nu avea nicio legătură cu ea.

- Nu-ti descărca frustrarea pe mine! spuse Kim, apoi se duse la masă şi îsi luă cafeaua. De fapt, ce se întâmplă cu tine şi cu mine? Cu toată povestea asta? Cu noi?

- Cred că încă o iubesc.

Tim deschise frigiderul şi întinse mâna după lapte, apoi îl turnă peste cereale.

- Crezi?

- Stiu. Stiu.

Când se întoarse, Kim îsi arunca geanta pe umăr.

- Am iubit-o mereu.

- Atunci, du-te la ea! îi zise Kim, iar bunătatea îi atenuă tristetea din voce.

- Nu mă vrea. Şi nu pot s-o învinovătesc pentru asta.

- Şi cu mine ce-a fost? Ai vrut să-ti fie mai usor după despărti- rea de ea?

- Te-ai întors în oras, m-ai sunat, am iesit la cină. O privi atent. Kim, îmi pare rău! Am vrut să fim doar prieteni, dar ti-am dat de în- teles altceva. Ar fi trebuit... Se uită la lapte, răsucind capacul. Ar fi trebuit să fiu sincer.

- Sigur că asa ar fi trebuit, băiete!

Tocurile lui Kim răsunară pe gresia din bucătărie.

- Asa că măcar cu ea n-o da în bară.

Usa se închise încet în urma ei.

Tim deschise sertarul cu tacâmuri şi scoase o lingură,

luând prima îmbucătură dulce, şi simti un val de tristete pentru Kim atin- gându-i inima.

Doamne, iartă-mă!

Bucurie, însă! Era încă îndrăgostit de Charlotte!

M

Toată luna iunie, Charlotte îsi ocupă zilele de sâmbătă cu nunti. Şi nu singură. Ea şi Dix au pregătit nu mai putin de douăzeci şi cinci de mirese.

Iar partea cea mai bună era că se implicase şi Hillary. Venea la magazin aproape în fiecare zi. Se oferea să facă comisioane sau să ajute la inventar. Refuza orice fel de plată sau recompensă. Aducea tot soiul de mâncăruri pentru prânz, pregătite în bucătăria de-acasă, şi se simtea apropiată de Dixie, pentru că amândurora le plăcea emi-siunea *Meserii murdare,* a lui Mike Rowe.

- Ai văzut ce-a făcut aseară?

- Ştii bine că da. Chiar când eram la masă. Niciodată n-am să mai privesc spaghetele cu aceiasi ochi!

Duminica îl zărea pe Tim de la distantă, când ea ajungea la biserică la a doua slujbă, iar el pleca de la cea de dimineată. Isi parca masina cât mai departe de camioneta lui şi se furisa pe usa laterală a bisericii, dar, chiar şi asa, în trei dintre cele patru duminici din iunie aproape că dăduse nas în nas cu el.

Şute de credinciosi, iar ea trebuia să se ciocnească tocmai de Tim Rose! Şi, de obicei, de încă unul sau doi membri ai familiei Rose. Făcuse toate eforturile – cu riscul de a întârzia la biserică – să nu se intersecteze cu ei.

Cu toate astea, îi era dor de ei.

Astăzi, în duminica de după ziua în care ar fi trebuit să aibă loc nunta ei, Charlotte se grăbea spre biserică, cu privirea împăienjenită, frântă de oboseală după luna nuntilor, dar recunoscătoare pentru faptul că îsi revenise şi că era din nou activă.

Cu o zi în urmă, pe 23 iunie, îmbrăcase sapte mirese, îngropând orice risc ca inima ei să-şi aducă aminte că aceea ar fi trebuit să fie ziua nuntii *ei*.

Soarele de la zece dimineaţa pârjolea din înaltul

cerului albastru, cu nori firavi. Vara astronomică îsi intra în drepturi, în prima ei duminică din an, stârnind serenada tristă a greierilor, ce plângeau, parcă, după zilele umede ce se duceau. Charlotte urca treptele porticului, când o voce familiară o făcu să se oprească.

- Unde vă duceti la micul dejun?

Se întoarse şi îl văzu pe David trecând pe alee, iesind de la slujba de dimineată, împreună cu Jack şi fratii mai mici, Chase şi Ruddy. Restul familiei Rose, Katherine cu cei doi copii şi domnul şi doamna Rose, erau strânsi în mijlocul parcării.

Charlotte se sprijini de balustradă. Ce voia la micul dejun? *Asta.* Să fie în sânul unei familii reunite. Sau să se ducă în mijlocul lor, să-şi vâre capul între ei şi să întrebe: „Care-i planul?" Fără să fie nevoie de invitatie. Fără să se astepte la un refuz.

Tim traversă parcarea alergând usor, schiopătând, cu cămăsa fluturându-i la spate peste pantaloni, cu părul înfiorat de adierea vântului, răvăsit peste fată şi strălucind în soare.

Un trandafir, oricum îi spui... §§§

El se opri la o aruncătură de băt de grup şi se întoarse spre biserică, privind-o pe Charlotte pe sub pleoapele întredeschise. Pântecul îi fremătă de o emotie diafană, ca învolburarea frunzelor într-o zi de vară.

- Hei! zise el venind spre ea. Ce mai faci?

- Sunt obosită... obosită, dar mă simt bine. Tu? întrebă Charlotte zâmbind, pentru că Tim avea o aură ce părea să spună că „totul e în regulă". Era încrezător şi totodată vulnerabil. O combinatie pe care nu era sigură că inima ei va putea să o îndure. Arăti mai sănătos decât ultima oară când te-am văzut.

- Mă simt mai bine decât ultima oară când m-ai văzut, zise el şi se opri la baza scărilor, cu mâinile în solduri. Asadar, ieri a fost...

- O zi foarte, foarte aglomerată. Eu şi Dix am avut sapte nunti. Am ajuns acasă abia la miezul noptii. Am adormit îmbrăcată.

Să nu-i dai nicio şansă să o spună! Că astăzi ar fi fost

§§§ Celebru vers din *Romeo şiJulieta. Rose,* în engleză, înseamnă „trandafir" (n.tr.)

sotia lui.

- Arăti bine.

Tonul pe care i-o spuse o făcu să se simtă admirată, şi un val plăcut de căldură o străbătu.

- N-am cearcăne mari sub ochi?

- Deloc. Charlotte, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la spital!

- Ce s-a întâmplat la spital? Kim, adică?

- Sărutul. Şi, mda, Kim.

Sărutul? Ii părea rău pentru sărutul dulce, tandru, pasional? Sărutul care-i revenea în minte ori de câte ori avea o clipă de liniste, sărutul care nu-i dădea pace?

- Uite ce-i, ar trebui să intru! Se aude muzica.

Charlotte urcă cu spatele treptele ce duceau spre biserică.

- Vrei să vii cu noi la micul dejun? zise Tim şi făcu semn peste umăr, în directia clanului.

Mai mult decât orice!

- Nu, nu, nu pot! Mai bine mă duc să petrec putin timp cu lisus şi prietenii Lui.

- Esti sigură? zise el privind-o încruntat şi cu ochii mijiţi. Putem să asteptăm până se termină slujba.

- Serios? Nu, n-as putea să vă cer asta, Tim! Multimea înfometată de acolo se va transforma într-o hoardă furioasă dacă le vei cere să astepte!

El făcu un pas în fată.

- Atunci voi astepta eu.

Rămase nemiscat, respirând adânc, iar parfumul lui pe bază de lemn de esentă tare umplu aerul dintre ei.

- E în regulă. Mă duc la slujbă, apoi acasă, să mă odihnesc.

- Bine, atunci. Presupun că nu pot să Un o fată departe de Domnul.

O privi îndelung, apoi...

- O, chiar, cum merge cu rochia? Ce s-a întâmplat cu Hillary?

- Extraordinar!

Charlotte zâmbi. O adiere de vânt îi ridică usor câteva suvite de păr, care fluturară spre el.

- S-a măritat cu Joel îmbrăcată în rochia aceea. Când el a fost ucis, Hillary a sudat cufărul. Avea şi o fotografie a

părintilor ei, împreună cu oamenii de la care au cumpărat casa, iar asta ne-a condus la Mary Grace Talbot, care a purtat şi ea rochia, în 1939.

- Uau! *Extraordinar* chiar e cuvântul potrivit!
- Acum Hillary ne ajută la magazin tot timpul. Apare, pur şi simplu, pe neaşteptate...
- Tim, vii? îl strigă David din mulţime. Bună, Charlotte!

Ea îi făcu semn cu mâna.

- Bună, David!
- Da, un minut! strigă Tim peste umăr.
- Hai, du-te cu familia ta! Ne mai vedem, Tim!
- Pot să te sun?
- Nu, Tim, te rog!

Charlotte privi spre coasta de apus a domeniului bisericesc, cu mâna pe usa sanctuarului.

- Charlotte, ca să stii, prietenului Tim îi e dor de tine!
- Mda, dar în momentul de fată încă mi se pare că prietenul Tim şi logodnicul Tim seamănă îngrozitor de mult unul cu altul.

Capitolul douăzeci şi unu

(Tim

Pentru ultima oară, Tim revăzu planurile pentru prezentarea proiectului de restaurare, programată pentru acea zi. Firma Rose fusese selectată în ultimul moment, iar el voia să dea ce avea mai bun.

Tim se opri asupra unei fotografii înfătisând un grup de detinuti de culoare, legati cu lanturi la picioare, recrutati prin programul de închiriere a detinutilor. Ii plăcea să adauge sculpturi comemorative proiectelor sale de restaurare. Cine a muncit şi a trăit aici înainte? Cum se îmbrăcau? Cum arătau? Cum putem învăta din istorie? Cum să nu mai repetăm greselile din trecut?

Lucrase cu artistul său preferat, care sculpta în bronz, la un plan comemorativ care să se potrivească cu birourile din minele Saltonstall. Sculptura va reproduce perioada de sfârsit a programului de închiriere a detinutilor, din 1928.

Repetându-şi concluzia – „Libertatea, la toate nivelurile şi prin toate mijloacele, trebuie sărbătorită" –, Tim răsfoi studiul, căutând fotografia femeii care luptase să pună capăt programului. Le va arăta poza şi va sugera ca o gravură sau o placă din bronz cu imaginea femeii să fie plasată lângă sculptură.

În timp ce punea fotografia la loc în teancul de foi, întinse mâna după sticla cu apă, sorbi şi se uită fix la femeia din mijloc. Emily Ludlow.

Dintr-un motiv sau altul, îi atrăgea atentia. De parcă ar fi cunoscut-o. Cu sigurantă, îi admira entuziasmul şi pasiunea pentru dreptate.

Fotografia în alb-negru avea marginile zdrenţuite. Asistentul său, Javier, o împrumutase de la Cleo Favorite şi domeniul Ludlow. Promisese că o va înapoia imediat după

prezentare.

- Bravo tie, doamnă L., că ai luptat cu nedreptatea! Când nu credeau prea multi în asta. Sorbi iar din apă şi se aplecă s-o vadă mai bine. Era copil când murise ea, dar, în toată scoala generală, profesorii le predaseră lectii de cultură civică ce-i aveau în prim-plan pe doamna Emily Ludlow şi pe sotul ei, Daniel.

Era ceva în expresia ei, în zâmbetul ei triumfător, în ochii ei. Tim trase fotografia mai aproape şi o îndreptă spre lumină.

Ochi expresivi. Buze arcuite. înaltă şi impunătoare. Arăta de parcă i-ar fi stat în putere să prindă luna cu lasoul şi să o călărească până dincolo de orizont. Avea sentimentul că o cunoaste.

Tim aruncă o privire la ceas. Ora unu. Trebuia să-şi pună ordine în gânduri, să mănânce de prânz, apoi să se asigure că *sUde-urile* erau pregătite pentru întâlnirea de la ora patru, din centrul orasului, cu comisia de restaurări.

- Tim! zise Javier băgând capul pe usă. A venit cineva care vrea să te vadă. Monte Fillmore.

Ridică din umeri şi se strâmbă.

- A zis că stii tu despre ce e vorba.
- E aici? Da, trimite-l.

Tim traversă încăperea şi îl întâmpină pe Monte cu o strângere fermă de mână.

- Te rog, ia loc!

îi oferi unul dintre fotoliile asezate de jur împrejurul unei mese micute, de conferinte.

- Pot să-ti aduc niste cafea? Sau apă?
- Multumesc, nu. Nu cred că te asteptai să mă vezi.

Monte stătea la fereastra încăperii aflate la etajul cinci şi privea orasul, în timp ce strângea sub brat o cutie de pantofi.

- Drăgut ai amenajat aici! Frumoasă priveliste!

Tonul lui puternic îi reaminti lui Tim de liderii şi mentorii pe care îi întâlnise în călătoria sa prin viată. Am avut şi eu un birou pe 22nd North. Am avut propria agentie de asigurări, timp de patruzeci de ani.

- îmi amintesc de reclama voastră la radio. Melodia îti rămânea întipărită în minte.

Bărbatul râse, iar o scânteie i se aprinse în ochii ridati.

- Ei bine, da, a fost ideea partenerei mele din umbră.
- Parteneră din umbră?

Se ridică pufnind.

- Soţia mea. Ea a scris cântecelul acela pe care l-ai auzit. Uite ce e, după ce m-ai sunat, am început să mă gândesc.

împinse spre Tim cutia de pantofi Nine West.

- Când am demolat casa mamei, am găsit asta în spatele sifonie- rului din dormitor. Nu e mare lucru, măruntisuri din biroul lui Phoebe Malone. Cred că mama le păstra pentru Charlotte şi am tot vrut să i le duc, dar, fiind ocupat cu înmormântarea, cu testamentul, cu conturile, apoi preocupat să-mi mentin familia şi afacerea pe linia de plutire, n-am mai apucat s-o fac. Continutul nu părea prea important. în mare parte, sunt tăieturi din ziare şi câteva fotografii. Am lăsat luni de zile cutia pe bufetul din bucătărie, până când nevastă-mea s-a dus să facă fursecuri de Crăciun şi a mutat-o. Apoi am tot mutat-o de colo-colo, tot mai departe, ca să n-o mai vedem. M-am gândit că într-o bună zi o să mă întâlnesc din întâmplare cu Charlotte şi-mi voi aduce aminte, numai că n-a fost asa. Apoi m-ai sunat tu.

Tim deschise capacul cutiei. Tăieturi din ziare, galbene şi sfărâmicioase, plutiră în aer. Le scoase una câte una, aruncând o privire pe titluri.

Fundaţia Ludlow oferă prima bursă pentru antreprenori

Emily Ludlow îşi sărbătoreşte cei nouăzeci de ani

Profesorul Colby Ludlow, premiat la banchetul Universităţii din Birmingham, Alabama

Emily Ludlow, moartă la nouăzeci şi unu de ani

Domeniul Ludlow înfiinţează Fundaţia pentru Afaceri şi Educaţie

- Interesant amestec! Mă întreb de ce strângea Phoebe articole despre familia Ludlow? Era rudă cu ei?

- Nu sunt sigur, dar familia sotiei mele se trage din neamul Canton, adică familia lui Emily, înainte ca ea să devină o Ludlow. Sotia mea nu stie de vreo altă familie cu numele de Malone. Asa că nu credem ca Phoebe şi Charlotte să facă parte din arborele genealogic Ludlow-Canton.

Tim aşează tăieturile din ziare una peste alta, dădu la o parte pixurile şi creioanele şi găsi o fotografie cu Phoebe şi Charlotte. Un fior rece îl străbătu.

Frumoasa Phoebe, cu părul ei lung, des şi ondulat. Frumoasa Charlotte, cu un zâmbet stirb, ochi expresivi şi buze arcuite.

Isi ridică privirea. Fiorul rece de pe sira spinării începu să se încălzească. Să i se răspândească prin trup. Tim întoarse fotografia. *Prima noastră zi în Birmingham.*

- Phoebe era mai degrabă eclectică. O artistă. O ingineră. Des- teaptă foc. Obisnuiam să discut politică cu ea din când în când, dar mamei îi crestea tensiunea, asa că ne-am oprit. Dar nu puteai să o duci cu una, cu două.

- Şi fiica ei e la fel.

- Imi pare rău că nu am mai multe informatii să-ti dau. Un nume sau un motiv. Mama mi-a spus odată că tatăl lui Charlotte nu e important.

- Usor de spus, dacă nu esti Charlotte.

Tim studie fotografia. Dincolo de chipurile lor zăceau ascunse mii de conversaţii pe care şi-ar fi dorit să le asculte.

Mai era o poză pe fundul cutiei. O fotografie a lui Phoebe la vârsta studentiei, cu un grup de... prieteni? Colegi?

Tim citi pe spate. Proiectul de vară de la Silver Lake '81. FSU. Geniile profesorului Ludlow.

- Ludlow? Ai văzut fotografia asta, Monte?

Tim cercetă poza, cu Monte privind atent peste umărul lui. În mijlocul grupului era un bărbat chipes, cu o atitudine trufasă. Fotografia de 10 pe 15 făcea detaliile greu de observat, dar bărbatul părea să aibă undeva la patruzeci de ani, purta un sacou din catifea raiată şi avea părul lung, tuns în scări.

- Când a fost făcută? întrebă Monte. O văd pe Phoebe, dar pe Ludlow din fotografie nu-l cunosc.

- A fost făcută în '81.

Tim sări din fotoliu şi apucă dosarul cu studiul său.

- Ce-ai văzut, Tim? zise Monte şi îndreptă fotografia spre lumina de la fereastră.

- Eu văd imaginea leită. Spune-mi ce vezi tu!

Tim alătură fotografia de grup a lui Emily şi pe cea a

profesorului.

- Profesorul, aici, zise Tim atingând chipul bărbatului. Şi Emily Ludlow, aici.

- Măi să fie! E oaresce asemănare şi acelasi nume. Crezi că Colby Ludlow a fost rudă cu Emily?

- Dap. Şi cred că Phoebe Malone s-ar putea să fi fost îndrăgostită de el. Presupun şi eu. Tim îsi strânse notitele şi studiul şi închise laptopul, cu sângele fierbându-i. Imaginea familiară a ochilor lui Emily din fotografie! Văzuse expresia aceea de o sută de ori. La Charlotte!

Dacă se grăbea, putea să dea o fugă pe munte, să meargă la domeniul Ludlow, să ceară mai multe indicii şi să se întoarcă la timp pentru sedintă.

- Monte, multumesc mult! Eu trebuie să plec. Iti sunt recunoscător că ai venit.

Isi luă telefonul. Şi cheile.

- Şună-mă dacă găsesti ceva, spuse Monte, urmându-l pe Tim şi iesind pe usă, după el.

- Te sun. Te sun. Mi-ai fost de mare ajutor.

Tim ciocăni la usa lui David, când trecu pe lângă biroul lui.

- David, ne vedem la sedintă! Şună-mă pe mobil, dacă ai nevoie de mine.

- Tim, unde te duci? Te-ai uitat pe *stide-uri?*

- Nu m-am uitat, dar am s-o fac. Ne vedem la sedintă!

Tim apăsă butonul liftului, aruncându-i o privire lui Monte, care avea un zâmbet larg.

- Ce-i asa amuzant?

- Tu, zise el. Şi mai toti tinerii îndrăgostiti.

- îndrăgostit? încerc doar să ajut o prietenă, zise Tim şi păsi în lift cu Monte.

- Şă ajuţi o prietenă? Monte apăsă pe butonul pentru parter. Asa se spune acum? Pe vremea mea i se spunea dragoste. Dragoste, care-ti face inima să bubuie.

Emily

Mama aranjase o masă de Crăciun frumoasă, cu porţelanuri de culoarea fildeşului, cristaluri tăiate manual şi argintăria bunicii, atât de bine slefuită şi lustruită, încât te puteai oglindi în ea. Ţesătura moale a fetei de masă din olandă capta lumina lămpii şi reflecta strălucirea

lumânărilor. Pe servetul rosu aprins asezase crengute de brad proaspete şi parfumate.

Tata stătea în capul mesei, mama, în capătul celălalt. Phillip şi Emily erau asezati la mijloc, iar doamna şi domnul Saltonstall, exact în fata lor.

Howard Jr. era în dreapta doamnei Saltonstall. Iar prietena lui, aflată în vizită, în stânga lui Emily.

Molly şi Jefferson, împreună cu doi servitori care îi ajutau, cărau din bucătărie în salon şi înapoi farfuriile cu mâncărurile pregătite de mama, adică supă de ceapă, rată la cuptor, piure de napi şi sos. Im- preună cu pâinea şi gemul divine, făcute de Molly.

Dar, dintre toate bunătătile, doamna Saltonstall nu înceta să laude ceaiul cu gheată al mamei.

- Trebuie să-mi dai reteta, Margaret! E divin!

- A fost a bunicii mele, zise mama rosind la auzul complimentului. De vreme ce suntem o familie – se uită la Emily – sau vom fi în curând, ti-o voi da chiar în seara asta.

- Eu, unul, mă bucur că au grăbit copiii nunta. Nu stiu de unde conceptia că logodnele lungi ar fi o idee bună, vorbi tata, peste furcu- lita în care avea înfiptă o bucată de friptură de rată.

Pe sub masă, Phillip îi strânse lui Emily genunchiul, trimitându-i un fior fierbinte până în inimă. Fata luă o îmbucătură mare de pâine ca să-şi ascundă suspinul. De când se hotărâseră să nu mai astepte cu nunta până la primăvară, Phillip redevenise cum era înainte, din ce în ce mai drăgăstos.

Emily se sterse usor la gură cu servetelul rosu aprins. Lacom. Devenise lacom. Nu putea să-şi steargă cuvântul din inimă. Atât de lacom, că alaltăieri seară fusese foarte recunoscătoare pentru cât de complicat era corsetul ei.

- Howard, ti-a spus Phillip?

Domnul Saltonstall îsi sterse buzele şi bărbia cu servetelul.

- A scăpat-o pe Emily de toate acuzaţiile.

- Avocatul nostru a făcut o treabă pe cinste, zise Phillip întin- zând mâna după pahar. Şeful politiei a fost foarte amabil. Va sterge acuzatiile, dar cred că e foarte limpede, Emily, draga mea, că trebuie să-i eviti de-acum înainte pe cei de culoare.

- În afară de faptul că, la nunta noastră, voi purta rochia croită de Taffy.

Emily îsi potrivi servetul în poală, în timp ce linistea se asternea în jurul mesei. Ii privi cu atentie, rând pe rând.

- Imi pare rău, dar nu pot să ascund faptul că asta e alegerea mea. Putem aranja ca rochia să fie adusă aici, fără să încălcăm vreo lege prostească sau să fim acuzati de răzmerită.

- Presupun că mirele nu are niciun cuvânt de spus, zise Phillip fără a-şi dezlipi privirea de la furculita şi cutitul cu care îsi tăia portia de rată. Mi-ar plăcea, totusi, să porti rochia făcută de doamna Caruthers, draga mea. Pare să fie pe placul majorităţii. Cea mai acceptabilă.

- Ai dreptate, Phillip. Mirii n-au niciun cuvânt de spus. Sunt sigură că nu vrei să-ti lesine mireasa în mijlocul nuntii pentru că rochia îi taie răsuflarea şi îi opreste circulatia sângelui.

- Am eu un cuvânt de spus, de vreme ce plătesc facturile, zise tata ridicând glasul. Emily va purta rochia pe care o alege ea!

O, Dumnezeu să te binecuvânteze, tată!

- Iată ce as vrea eu să stiu, continuă el. Cine a acuzat-o pe Emily? Am încercat să aflu de la sursele mele din politie, dar se pare că s-a ridicat un zid în jurul acestei informatii.

- Şi eu am dat de acelasi zid, domnule. Singura asigurare pe care am primit-o prin intermediul avocatului meu a fost că acuzatiile vor fi sterse.

- Atunci vom fi recunoscători pentru micile binecuvântări, spuse doamna Saltonstall. Maggie, trebuie să recunosc că tu şi Molly v-ati întrecut pe voi însivă în seara aceasta. N-am mai mâncat niciodată o rată atât de suculentă.

Jefferson apăru în usă, îmbrăcat în jiletca lui şi cu un servet atârnat pe brat.

- Să-mi fie cu iertare, domnule, dar aveti un vizitator.

Toate privirile se atintiră asupra majordomului irlandez.

- Pot să-ntreb cine vine la ora cinei? E o urgentă?

Tata părea enervat.

- Spune că e foarte urgent, domnule. Nu şi-a dat

numele. I-am spus că luati cina cu familia, dar a insistat.

- Scuzati-mă, Cam şi Henrietta! zise tata plecându-se în fata oaspetilor, apoi a mamei. Draga mea, cu îngăduinţa ta!

- Grăbeste-te, dragule! La desert avem prăjitura cu ciocolată făcută de Molly.

Emily îl privi pe tata cum se îndepărtează, iar prin minte îi trecu întrebarea plină de curiozitate: *Cine?* Rareori se întâmpla să îl căute partenerii de afaceri pe tata acasă.

Discutia din jurul mesei se îndreptă spre detaliile legate de cununie. Erau multe de făcut din cauză că grăbiseră nunta. Domnul Saltonstall rezervase Clubul Phoenix pentru receptie. Clubul gentlemenilor avea o sală de bal frumoasă.

Mama făcuse aranjamentele la biserică şi plătise mai multe croitorese care să coasă rochiile domnisoarelor de onoare şi ce mai rămăsese de făcut din trusoul lui Emily.

- O, dragă, uitasem să-ti spun! zise Phillip arătând spre tatăl său. Tata şi mama ne-au făcut cadou casa din Highland. Nu mai e nevoie să căutăm o casă. Avem un loc pregătit special pentru noi.

- E foarte generos, domnule şi doamnă Saltonstall!

Casa familiei Saltonstall se afla la poalele Muntelui Rosu, la o distantă de doar câteva cvartale de cea a mamei şi a tatei. Era frumoasă. Doar că nu era casa lui Emily.

- Phillip, am crezut că ne vom găsi o casă a noastră.

- De ce? Casa din Highland e perfectă, zise şi luă o îmbucătură din friptura de rată. Şi nu ne costă nimic.

- Ne-ar face mare plăcere să stati acolo, Emily, spuse doamna Saltonstall. Totul e nou-nout. Am renovat şi nu ne-am mai mutat acolo.

Emily îsi ascunse emotiile în spatele paharului de ceai. Era însă decorul ales de doamna Saltonstall. Apăsător şi întunecat.

Tata se năpusti în cameră, rosu la fată şi cu ochii scăpărând.

- Phillip, scuză-mă, dar am nevoie de tine!

- Totul e în ordine?

Phillip îsi aruncă servetul din poală şi se ridică de la masă.

Howard Jr. se ridică.

- Ai nevoie şi de mine, tată?
- Nu, nu. Doar de Phillip.

Intervenţia tatei strică atmosfera de bucurie, relaxare şi voie bună. Emily o cercetă din priviri pe mama, care afisa masca ei obis- nuită, ce părea să spună: *totu-i* în regulă. Mai ales în prezenta musafirilor.

Ceasul din hol marca trecerea clipelor. Conversatia de la masă devenise frivolă şi dezlânată – umpleau timpul vorbind despre vremea frumoasă de decembrie, programul de Crăciun de la biserică, faptul că domnul Saltonstall se gândea serios la noua modă a becule- telor electrice pentru bradul de Crăciun, apoi despre talentul la fotbal, dovedit de Howard Jr. la Harvard. Mama îl descusu despre prietena lui, Jennifer Barlow, şi îl întrebă cum i se părea ei orasul Birmingham, prin comparatie cu Bostonul.

La şi jumate, când tata şi Phillip lipseau deja de mai bine de douăzeci de minute, Molly veni să ia vasele.

- Să tai prăjitura, doamnă?
- Nu, îl vom astepta pe domnul Canton. Adu-ne, însă, cafeaua, Molly!

Domnul Saltonstall se ridică de la masă şi se îndreptă spre usă.

- Mă întreb dacă n-ar trebui oare să văd ce se- ntâmplă acolo.
- Howard se ocupă de asta, Cam, spuse Henrietta. Te rog, nu te mai plimba încolo şi-ncoace!

Mai trecură zece minute. Apoi tata intră în cameră cu o mină serioasă şi gânditoare.

- Emily, pot vorbi cu tine, te rog?

Ea îl privi, ezitantă, încercând să îsi dea seama ce se întâmplă. Apoi se ridică şi ea de la masă.

- Sigur că da, tată!

Oare ce voia de la ea? Simti cum i se strânge stomacul. Avea să fie arestată din nou?

- În bibliotecă.

Tata îi făcu loc lui Emily să iasă.

- Tată, totul e în ordine?

El o opri, tinând-o usor de brat.

- Tu ştii bine ce vrei, Emily. întotdeauna ai ştiut. Eşti o fată deşteaptă, iar eu şi mama ta te-am învătat să fii chibzuită. Să cauti înte- lepciune la bunul Dumnezeu.

- Tată, ce eşte? Mă şperii.

- Linişteşte-te. Aşcultă. Nu răşpunde până nu te gândeşti bine. Pune întrebări, aşa cum te-am învătat.

- Da, tată, aşa voi face.

Emily intră în bibliotecă, propunându-şi şă rămână relaxată, până când îl văzu pe Daniel cu şapca în mână.

- Ce faci aici?

Purta un pulover groş cu guler înalt şi o haină lungă, ştrânşă pe mijloc cu o curea. O privea cu ochii pe jumătate închişi, întunecati de îngrijorare. Zâmbetul lui înşă o încălzi până în măduva oaşelor.

- Am venit şă vorbeşc cu tatăl tău. Nu mi-am dat şeama că aveti invitati. îmi pare rău că deranjez.

- Totuşi, ai deranjat. Ce înşeamnă aşta?

îşi netezi cu mâna rochia de mătaşe brodată cu fir de aur şi tivită cu blană. Ei trei, tata, Daniel şi Emily, ştăteau într-un cerc larg.

- Nu mi-ai răşpunş la întrebare.

îşi mută repede privirea şpre Phillip, care şe plimba de colo-colo şi fuma, în partea din şpate a bibliotecii.

- Trebuia şă vorbeşc cu tatăl tău.

- Aşa ai şpuş.

- A venit şă mă acuze pe mine, aşta a venit şă facă, zişe Phillip şcuturând tigara în şcrumiera tatei şi alăturându-şe apoi cercului.

- Să te acuze de ce?

Emily îl privi aşpru pe Phillip. Putea fi atât de dramatic şi de comic.

- Şi-a puş în gând şă te cucereaşcă. Phillip dădu din mână în directia lui Daniel. E un mincinoş. Howard, cred că mi-a ajunş tot caraghioşlâcul ăşta!

Phillip făcu doi paşi în şpate, dar tata îi puşe mâna lată pe umeri şi şe aşează în fata lui, ca şă-l opreaşcă.

- Hai şă ne lămurim. Daniel, ce-ar fi şă-i şpui lui Emily poveştea ta!

- *Poveste,* tocmai aşta eşte. Un roman pentru femei. Plin de proştii.

Phillip se umfla şi pufnea de parcă ar fi fumat una din ţigările sale de foi.

- Cred că acuzatului nevinovat ar trebui să i se permită să vorbească primul.

- Phillip, vei avea o multime de ocazii să-l combati, după ce Emily aude toate detaliile.

Tata întinse mâinile în aer, de parcă ar fi vrut să linistească atmosfera.

- Amândoi ati fost de acord să procedăm în felul ăsta. Acum, hai să ne purtăm ca niste gentlemeni! Emily, Daniel a venit în seara asta să ne spună câteva lucruri pe care tocmai le-a aflat şi care-l frământă. A cerut să vorbească cu mine, şi nu cu tine, pentru că voia să-mi ceară sfatul. După ce am auzit ce-l preocupă, i-am cerut lui Phillip să vină şi să discute cu el.

Tata se uită urât la cei doi bărbati. Desi mult mai insistent la Phillip. Emily se aseză usor într-un fotoliu. Simtea cum mâncarea de la cină îi forfoteste în stomac.

- Le-am cerut să-ti spună tie povestile lor. Esti majoră. Poti să decizi singură care-i adevărul.

- Atunci, ascult, zise Emily, îsi îndreptă umerii şi se aplecă spre Daniel.

- Când am venit să te văd la închisoare, Emily, politistii nu m-au băgat în seamă, refuzau să mă privească atunci când îmi vorbeau. Asa că am devenit suspicios. Ii cunosc pe foarte multi dintre băietii aceia, iar comportamentul lor mi s-a părut ciudat. L-am întrebat pe tata, să aflu dacă s-a întâmplat ceva neobisnuit în noaptea arestării tale.

Phillip aprinse o altă tigară de foi şi suflă fumul spre Daniel.

- Povestea asta e mult mai distractivă spusă a doua oară.

Daniel ezită, dar continuă.

- I-a luat câteva săptămâni tatei, dar iată ce a aflat. Logodnicul tău se săturase să-l faci de râs cu vizitele tale în cartierul celor de culoare şi nu era de acord cu croitoreasa pe care ai ales-o să-ti facă rochia de mireasă. A considerat că pătezi reputatia familiei. Mai multe persoane din înalta societate susoteau că familia Canton e prietena celor de culoare. S-a insinuat chiar că legea „Separaţi, dar egali” e valabilă şi pentru unii, şi pentru altii. Phillip a mituit câtiva politisti ca să fii acuzată şi arestată.

- Crezi că as arunca pe fereastră o mulţime de bani câştigaţi cu sudoarea frunţii, ca să pun să-mi fie arestată

iubita? Ce fel de nebun care scorneste minciuni esti, Ludlow?

- Nu mai mare ca tine.

Phillip izbucni, îsi aruncă tigara de foi aprinsă pe covorul persan al mamei şi se repezi la Daniel.

- Phillip!

Se izbi de pieptul tatei, puternic ca un trunchi de copac.

- Ridică-ti tigara, fiule!

- Dar l-ai auzit, Howard!

- Ridică-ti tigara până nu arzi covorul bun al lui Maggie. Dacă găseste o arsură cât de mică în el, nu te voi putea ajuta.

Pufnind şi cu fata rosie de furie, Phillip se aplecă să recupereze tigara încă aprinsă. Apoi se întoarse spre Daniel. Şi îndreptă tigara spre el.

- lesi afară! Dacă te mai prind pe lângă Emily, voi pune să fii arestat *tu!* Şi nu vor exista dubii legate de numele de pe mandat.

- E în casa mea, Phillip. Tata îi aruncă o privire ce, în trecut, o făcea pe Emily să fugă, tremurând de spaimă. Pleacă atunci când spun eu. Acum, Daniel, continuă, explică mai departe!

- Tata şi-a rugat amicul de la sectia de vest să afle informatii despre arestarea ta. A fost foarte dificil... se pare că totul era învăluit în mister, dar a reusit să vadă documentul. A spus că numele de pe mandat era Phillip Saltonstall. Apoi am vorbit cu colegul meu de cameră, Russ, să văd ce poate să afle şi el. Are fler pentru stiri. Russ l-a căutat pe avocatul care se ocupa de caz, i-a pus câteva întrebări la obiect, asa cum numai el se pricepe s-o facă.

Buzele lui Daniel se arcuiră într-un zâmbet îndrăznet, ce o făcu pe Emily să tresară.

- Bineînteles că era Saltonstall, aici de fată. El a pus să fii arestată. Apoi s-a dus la seful politiei şi l-a mituit ca să-i steargă numele din document.

- Minte, Emily! zise Phillip şi se repezi la Daniel, care rămase nemiscat, fără să tresară. Crezi că seful politiei poate fi mituit asa usor?

- Pentru Dumnezeu!

Emily se ridică, îl apucă de brat pe Phillip şi îl smuci, întorcându-l cu fata spre ea.

- Ai făcut asa ceva? Nu mă minti!

- Să pun să-mi fie arestată logodnica? Par un imbecil? Cum poti măcar să-ntrebi asa ceva?

Ochii lui Phillip deveniseră sălbatici, iar maxilarele îi erau înclestate.

- Mi-ai văzut tu numele pe document, Ludlow? Semnătura? Ai lăsat sentimentele pentru Emily să-ti întunece mintea! O faci să sufere! Şi nu din iubire, ci din motive egoiste, ca să obtii tu beneficiile pe care le doresti! Ce prostie!

Emily îl privi pe Phillip, îi măsură tonul şi cuvintele. Era puternic, încăpătânat şi hotărât să obtină ce-şi dorea, da... dar era Phillip un mincinos?

Stia că Daniel nu era.

- Emily! interveni Daniel, pe un ton rugător. Nu vreau să te supăr. îmi pare rău. Dar nu m-as mai fi putut suporta dacă nu-ti spuneam.

- Ba sigur că ai vrut s-o superi! râse Phillip, în bătaie de joc. De-asta esti aici. S-o întorci împotriva mea. Negi că o iubesti? întrebă şi se îndreptă spre Daniel, într-o pozâ arogantă.

Daniel îsi strânse sapca în mână.

- Nu, nu neg.

Când o privi pe Emily, irisii lui albastri revărsară o căldură care îi tăie fetei răsuflarea.

- Singurul motiv pentru care sunt aici e iubirea. Dar ea a ales. Pe tine.

îsi ridică privirea spre Phillip.

- Nu sunt o amenintare pentru tine, Saltonstall. Dar Emily merită să stie adevărul.

- Versiunea ta despre adevăr nu e şi a mea, zise Phillip şi aprinse o altă tigară de foi.

- Ei bine, eu am să plec acum! Domnule Canton, eu venisem să vorbesc cu dumneavoastră. Nu mă asteptam să mi se ofere privilegiul de a-l acuza în fată pe Saltonstall.

- Daniel făcu câtiva pasi în spate, retrăgându-se spre usă.

- Spune-i, Saltonstall! Despre arestare, zise Daniel şi îsi strânse sapca tot mai tare în mâini. Şi despre Grădina

Italiană!

- Grădina Italiană? făcu Phillip tresărind, iar scrumul căzu pe covorul mamei. Tu!

Gâtul şi obrajii i se aprinseră.

- Tu erai! Jucătorul de baseball! Tu esti Daniel cu care umbla Emily la universitate?

- Unul şi acelasi. Te-am văzut la restaurant cu Emmeline Graves. D e atunci, prietenii mei te-au mai văzut de două ori cu ea.

- Deci tu, mincinosule...

Nici măcar tata nu reusi să oprească furia lui Phillip. Il izbi pe Daniel cu capul în piept, îl prinse în brate şi se prăbusiră amândoi peste fotoliu, dărâmând veioza Tiffany a mamei. Se prăvăliră pe podea cu o bufnitură puternică, în zgomotul ascutit de sticlă spartă.

- Opriti-vă, amândoi, opriti-vă! strigă Emily agitând pumnii în aer, cu bratele întepenite pe lângă corp, cu inima zvâcnind şi ochii înotând în lacrimi. Sunteti niste gentlemeni!

Tata o apucă şi o trase în spate, în fata peretelui cu cărti.

- Lasă-i!

Daniel îl împinse pe Phillip de pe el, ridicându-se împleticit, apoi dădu ocol camerei.

- Nu vreau să mă bat, Saltonstall!

- Tu ai început, m-ai provocat cu vorbele tale!

Phillip se aruncă spre Daniel, încercând să-l lovească cu pumnul în ochi, dar Daniel se feri, lăsându-se în jos şi fentând lovitura lui Phillip, se trase apoi din calea lui, sărind dintr-o parte într-alta.

Phillip se năpusti din nou asupra lui Daniel, împiedicând-se de veioza doborâtă şi aterizând cu fata la podea.

- Ridică-te, Phillip, spuse tata fără milă. În picioare!

Cu un geamăt putenic, Phillip se sprijini în palme şi în genunchi, ridicându-se cu greu în picioare.

- Dă-l afară pe Ludlow de aici!

Emily stătea lipită de rafturile cu cărti, cu inima bătând să-i spargă pieptul şi ochii în lacrimi.

- Fata mea, ai auzit ambele părti, zise tata îndreptând veioza spartă a mamei. Pune întrebările pe care le ai de

pus. Şi ia o hotărâre!

- Eu... eu nu... stiu.

Cu ochii la tata, se retrase, cu spatele, ca să iasă din cameră. Isi simţea trupul sfărâmat. Fiori ascutiti, de durere, îi săgetau pieptul.

- Trebuie să mă gândesc, tată. Ai spus să mă gândesc.

- Emily! strigă Daniel, iar fălcile i se înclestară şi ochii i se făcură mici. Nu te-as minti şi o stii foarte bine! Nici din iubire. Nici pentru a mă răzbuna. Ar fi un mod josnic de a câstiga inima unei fete.

- Daniel, nu poti acuza un om fără dovezi. E nepoliticos.

- Am dovada! spuse Daniel dând din cap spre Phillip. O, am dovada!

- N-ai nimic. Nu-l asculta, Emily!

- Taci, Phillip! îl sfichiui ea. Daniel nu m-a mintit niciodată. Tu, în schimb... despre tine nu sunt sigură că pot spune acelasi lucru.

- Emily! E ridicol. Cum poti să-l crezi pe el?

Emily nu stia ce sau pe cine să mai creadă. Ieşi valvârtej din biroul tatei, cu capul sus, desi inima i se năruise. Ocolind scara lată, urcă în grabă treptele. Dedesubt, vocea tatei şi a lui Daniel răsunau în hol. Apoi auzi glasul domnului Saltonstall şi al lui Phillip.

Emily se opri pe palierul de la etajul al doilea şi privi în vestibul. Daniel sovăia în usă, uitându-se în sus la ea. O secundă, două, trei. Privirea lui neclintită o arse până în adâncul sufletului şi îi revelă adevărul. Logodnicul ei pusese să fie arestată!

- Noapte bună, Emily, spuse Daniel.

Bufnitura usii ce se închidea îi reverberă în piept, săpându-i parcă în suflet un hău.

Se întoarse spre hol, pornind spre camera ei. Dacă Daniel avea dreptate, atunci ar fi nebună să se mărite cu Phillip. Dar, oricât şi-ar fi dorit ea să creadă că e puternică, asa cum sustinea mama, şi să recunoască adevărul, în realitate era slabă.

Isi dăduse cuvântul. Promisese solemn. Şi nu doar în fata lui Phillip, ci în fata întregii familii Saltonstall. Ziarele îi anuntaseră deja logodna. înalta societate astepta. În zece

zile avea să devină doamna Saltonstall.

Emily o luă la fugă. Odată ajunsă în dormitor, se prăbusi pe podea. *O, Doamne, ce-am făcut?*

r

tai dreaptă, Emily! Ultima fotografie.

L. Fotograful se aplecă sub acoperitoarea neagră şi făcu fotografia. Mirosul de sulf îi arse nările lui Emily.

Mama şi tata dăduseră Birmingham-ul peste cap ca să-i ofere ziua aceasta. Domnul şi doamna Saltonstall comandaseră orhidee dintr-o seră din Florida şi decoraseră Clubul Phoenix într-un stil impunător şi opulent.

Atunci de ce se simtea Emily de parcă s-ar fi prăbusit într-un hău întunecat? Se duse la fereastră şi se strădui să o deschidă.

- Gata, dragă, ce faci?

Domnisoara ei de onoare, Bernadette, ridică geamul.

- Vei răci cobză dacă stai în aerul rece, zise şi îsi puse palma pe fruntea lui Emily. Esti palidă.

- Mi-e atât de cald în rochia asta, Bernadette!

După confruntarea cu Daniel, Emily renuntase să mai lupte. Avea să se mărite cu Phillip în rochia pe care o voia mama.

- Nu sunt sigură că voi ajunge până la altar.

Emily scoase capul în aerul după-amiezii târzii. Era duminică. O zi pentru iubire.

Să-l iubească pe Dumnezeu. Să ne iubim unii pe alţii. Să-l iubească pe Phillip. În seara aceasta avea să devină doamna Phillip Saltonstall. Emily renuntase să mai lupte, iar, după cearta cu Daniel, Phillip se transformase într-un bărbat de vis, care îi cânta şi îi făcea curte. Blând, atent, supus. Tandru.

Isi susţinuse nevinovăţia. Nu el a pus să fie arestată. Niciodată. Emily trase adânc în piept o gură de aer revigorant. *Te cred. PhiHip.* Şi Emmeline? Ceva din trecut. Ş-a terminat. Gata!

Te cred, PhiHip. Te cred. Trebuie să te cred.

Un zăngănit de lanturi o făcu să-şi îndrepte privirea spre bulevard. Un sir de bărbati de culoare traversau strada, cu pasii împiedicati de legăturile strâmte.

Lipsiti de orice sperantă.

Emily încremeni din pricina senzatiei ce îi clocotea în piept şi îsi trase capul înăuntru.

- Unde-i tata?

Ii zâmbi cald lui Bernadette.

- Ar trebui să fie aici. Intr-un sfert de oră îsi va conduce fiica la altar.

Bernadette o apucă pe Emily de umeri şi o sărută pe obraz.

- Esti cea mai frumoasă mireasă, Emily! Odihneste-te! Il găsesc eu pe tatăl tău.

Emily se aseză pe sofaua din salonul Primei Biserici Metodiste Unite, tremurând şi asudând pe sub rochia de satin gros. Trase de gulerul înalt şi strâmt. Ah, să se elibereze de monstruozitatea asta! Rochia făcută de Taffy atârna în coltul camerei, pe cuier, asteptând-o pe Emily să termine nunta.

Doar privind la ea, Emily se simtea liberă, usoară, iubită.

Dacă ar fi putut să ia totul de la capăt, s-ar fi lipsit de toată pompa şi ceremonia şi s-ar fi măritat acasă, numai cu prietenii şi familia. Molly, nu Bernadette, i-ar fi fost domnisoară de onoare. Dar, pur şi simplu, Emily n-ar fi putut s-o aibă pe servitoare alături de ea la cea mai mare nuntă din înalta societate a sezonului.

Usa se deschise, iar tata păsi înăuntru, fără să zâmbească însă. Chipes şi impunător în smochingul lui negru, cu garoafă albă la butonieră, era încruntat, iar îngrijorarea îi umbrea privirea.

- Biserica e plină-ochi. Guvernatorul şi sotia lui tocmai au sosit.

- O, tată, ai milă! zise Emily simtind cum îi creste pulsul. Atâtia oameni şi-au făcut timp pentru noi de Anul

Nou!

- E un pretext grozav pentru o petrecere. Tata o sărută pe frunte pe Emily şi o îmbrătisă, apoi se dădu în spate, ținând-o la distantă de un brat. Eşti întruchiparea mamei tale atunci când m-am însurat cu ea. Frumoasă şi dulce!

- Atunci de ce nu zâmbeşti, tată? Emily îl ciupi de bărbie. Nu-ti pierzi fata, mai câştigi un fiu!

- Da, ştiu.

Tata şe duşe la fereaştră, cu mâinile la şpate şi şe aplecă peşte pervaz.

- E o noapte rece şi şenină, şpuşe el, ridicând uşor glaşul. O noapte şfântă!

Emily râşe încet.

- Tată, cu cine vorbeşti, cu măturătorii de pe ştradă?

El şe întoarşe cu şpatele la fereaştră.

- Iti mai aduci aminte de Ward Willoughby? Poate că nu. Nu erai decât o copilă când l-am cunoşcut. Tocmai îmi puşeşem pe picioare afacerea şi aveam nevoie de capital. A apărut el şi ş-a oferit şă-mi fie partener.

- Am crezut că unchiul Larş a foşt inveştitorul tău.

Unchiul Larş nu era, în realitate, unchi, ci doar un om întelept care crezuşe în tata şi inveştişe în viitorul lui.

- Aşa a foşt, dar nu înainte şă mă deşpart de Willoughby.

Tata şe plimba încolo şi-ncoace prin cameră, cu mâinile la şpate. Se opri în fata rochiei lui Taffy, atârnată pe un manechin de croitorie.

- Aşta e cea făcută de domnişoara Hayeş? Foarte frumoaşă!

- Mai degrabă aş vrea şă fiu îmbrăcată în ea acum, decât în rochia aşta. Mărturişeşc că greutatea materialului îmi dă dureri de cap.

- Willoughby era pe atunci un om puternic prin Birmingham, continuă tata şă vorbeaşcă şi şă şe plimbe prin cameră. Oraşul noş- tru era tânăr şi dornic şă creaşcă. El venişe din Philadelphia, la fel ca mine şi mama ta; abşolvişe Colegiul Haverford, ca şi mine. I-a plăcut ce făceam eu, faptul că înfiinţam o bancă. A vrut şă mi şe alăture, şă inveş- teaşcă bani. Mi-a oferit, ca inveştitor, o şumă importantă.

Ceva din înfătişarea tatei începu şă-i tulbure inima lui Emily.

- Continuă.

- Era genul de bărbat pe care oamenii şi-l doreşc alături. Eu şi mama ta ştăteam noaptea în pat şi ne miram de norocul de a-l fi cu- noşcut pe Ward Willoughby.

- Ce ş-a întâmplat?

- Omul a pus câteva condiţii. Dacă voiam banii şi sprijinul lui, trebuia să-i dau în scris că renunţ la Biroul de Schimb Canton timp de trei ani. Sau cel putin până când Willoughby avea să-şi recupereze investitia. Numai că, atunci când a sosit clipa să trec la fapte, pur şi simplu n-am putut să semnez documentele. Stiam că mama ta şi cei câtiva angajati de la biroul de schimb vor fi dezamăgiti. Orasul se dezvolta atât de rapid! Dacă nu mă miscam cu iuteală, era posibil să pierd o mare oportunitate. M-am dus în oras în următoarea zi, nefericit din pricina nehotărârii mele, dar stiam că trebuia să-l refuz pe Ward. Nu puteam să-l las să controleze firma Canton! Au trecut apoi cinci ani până când a apărut Lars. Nu stiam dacă voi reusi să-mi cresc mostenirea suficient încât să fac afacerea să meargă şi să avem şi un acoperis deasupra capului. Dar, într-o după-amiază, Lars a venit călare, apoi a intrat cu pasi mari la mine în birou, cu o expresie ce spunea: „Ei bine, iată-mă, în sfârsit!”

- Ce s-a întâmplat cu Ward, tată?

- Plănuise să investească în bancă obligatiuni lipsite de valoare. As fi pierdut totul dacă as fi semnat parteneriatul cu el, Emily!

- Tată, eu sunt pe cale să mă căsătoresc, iar tu îmi vorbesti despre oameni de nimic cu obligatiuni fără valoare.

Emily traversă camera, ca să i se alăture la fereastră.

- Câteodată trebuie să ai încredere în instinctele tale.

- Şi dacă asta înseamnă să dezamăgesti o multime de oameni importanti?

- Din când în când trebuie să nu ne pese de ceea ce cred ceilalti. Trebuie să faci ce e bine pentru tine.

Tata se legăna pe călcâie, înainte şi înapoi, privind drept în fată.

- Dar cum poti face diferenta între emotiile de

dinaintea nuntii şi instinct, tată? Cum ai stiut că instinctele tale legate de Willoughby sunt corecte?

- Se numeste credintă. încredere în Dumnezeu, spuse domnul Canton, iar glasul îi sovăi. Trebuie să fim pregătiti să-L auzim oricând, indiferent de consecinte.

- Tată, te rog! Emily îl strânse de brat, întorcându-l spre ea. Ce încerci să-mi spui, de fapt?

- Emily, draga mea, esti gata?

Mama intră grăbită în cameră, drăgută şi tânără în rochia ei de un rosu aprins, tivită cu blană. în fiecare iarnă punea să i se facă o rochie de Crăciun şi era încântată să o poarte pe cea de anul acesta la nunta lui Emily.

- Howard, Bernadette te căuta. O, Em, arătf superb! Rochia e perfectă!

- Nu port rochia asta, mamă, descheie-mă, te rog! zise Emily şi se întoarse cu spatele la mama, întinzând mâinile ca să-şi scoată vălul stil catedrală.

- Nu începe iar, Emily! Esti femeie în toată firea. Nu te mai purta ca un copil! Mărturisesc că erai mai ascultătoare când aveai trei ani.

Mama se foi, apucând-o pe Emily de mâini, apoi netezind acele pentru văl ca să stea fixate la locul lor.

- De altfel, e prea târziu să te schimbi!

- Niciodată nu e prea târziu să te schimbi! spuse Emily şi îi zâmbi tatei.

(Tim

Soarele de iulie lumina mai mult sus pe creastă, decât jos, în oras. Tocurile pantofilor lui Tim răsunau pe poteca pietruită în timp ce mergea spre casă, înfruntând valul de aer răcoros din valea Jones.

Trecuseră câtiva ani de când urcase ultima oară aici, iar prive- listea clădirii din piatră şi bârne îl impresiona de fiecare dată. Era ca o prelungire a Muntelui Rosu, itindu-se dintre stâncile muntoase şi din păduri.

Mâini pricepute au îmblânzit sălbăticia şi au prelucrat elementele naturii într-o capodoperă arhitecturală.

Răsuci mânerul şi usa grea din lemn de nuc se deschise, iar Tim păsi în splendoarea de sticlă şi lemn

masiv, în care lumina naturală se revărsa la intrare. Peretele din spate era, de la podea până-n tavan, alcătuit numai din ferestre ce dădeau spre vale.

Tim privi peste vârfurile copacilor, zâmbind atunci când simti un gol în stomac şi avu senzatia că pluteste deasupra orasului. Cu sigurantă, era fantastic să locuiesti aici!

Locul era o minune arhitecturală. Studiase proiectul la colegiu.

- Bună ziua, pot să vă ajut? îl întâmpină Cleo Favorite.

Era o femeie tipic sudistă, cu părul blond coafat fără cusur şi perle la gât.

- Tim Rose, ce te aduce aici? Imi aduci fotografia înapoi?

- Nu încă. Mă duc cu ea la o sedintă, peste câteva ore.

O cunostea pe Cleo din consiliul pentru restaurări de la primărie.

- Mă întrebam dacă pot să-ti pun câteva întrebări despre Colby Ludlow.

- Nu văd de ce nu, zise Cleo şi îl privi, asteptând alte întrebări. N-am parte prea des de bărbati chipesi aici sus. Mai esti logodit?

Chicoti usor şi îi făcu semn să o urmeze.

- Nu, doamnă.

Tim se tinu după ea pe un hol unduitor, ascuns sub scări, pe lângă bucătărie, ce dădea apoi într-o bibliotecă luminoasă, cu multe ferestre. Simti iar un gol în stomac şi aceeasi senzatie că ar pluti peste vârfurile copacilor.

- Imi pare rău să aud asta. Am văzut-o pe Charlotte Malone aici sus, nu de mult. Cleo se sprijini de birou, încrucisându-şi gleznele şi bratele. Frumoasă fată!

- Vreau să stiu despre Colby Ludlow.

Tim păsi în perimetrul bibliotecii. Pe peretii din stânga lui erau rafturi încărcate cu cărti aurite, îmbrăcate în piele.

În dreapta lui, peretele era o adevărată galerie de fotografii. În mijloc, era o poză cu Emily, în rochia de mireasă. Se opri şi privi lung.

Charlotte. Cum de-i scăpase? Asemănarea...

- E frumoasă, nu-i asa? spuse Cleo. Aceea e Emily la nunta ei, în 1912. Avea douăzeci şi doi de ani.

- E frumoasă.

Ochii limpezi şi senini ai fetei erau atintiti spre fotograf. Părul închis la culoare era strâns într-o coafură înaltă, stil pompadour, şi încununat cu un văl de dantelă.

- Se spune că n-a vrut să poarte rochia asta de mireasă. Credea că e prea voluminoasă şi prea grea.

- Dar a purtat-o, oricum.

Nu era rochia pe care o găsise Charlotte în cufăr. Avea gulerul înalt şi mânecile strâmte. Mâinile lui Emily erau împreunate în poală şi un singur diamant mare îi împodobea inelarul stâng. La mâna dreaptă purta o piatră ovală, înconjurată de diamante. Tim se aplecă mai aproape, dorindu-şi ca fotografia să fi fost color.

- întrebai de Colby? Cleo o porni de-a lungul sirului de fotografii şi portrete, arătând spre cel aflat la margine. El e Colby Ludlow, nepotul lui Daniel şi al lui Emily. Fiul lui Emily, Daniel Canton Ludlow, a fost tatăl lui. A murit în Normandia, când Colby era mic.

- Ştii fotografia asta? zise Tim întinzându-i lui Cleo poza lui Phoebe Malone, cu „Geniile profesorului Ludlow”.

- Profesorul Ludlow. Da, într-adevăr... Colby a avut un post la Universitatea din Birmingham, Alabama, a explicat Cleo şi a întors apoi fotografia. în anii optzeci a luat o pauză, dar nu stiam că a lucrat la Universitatea de Ştat din Florida.

- El e? Cel din mijloc?

- Da. De unde o ai?

Cleo traversă galeria de fotografii, îndreptându-se spre o poză înrămată, aflată la margine.

- Acesta este Colby la aniversarea vârstei de cincizeci de ani.

Ridică fotografia de 10 pe 15, pe care Tim o găsise în cutia de pantofi.

- El e. Are aproape aceeasi vârstă, as zice. Are ochii familiei Canton.

îi întinse fotografia lui Tim.

- De unde ziceai că o ai?

- Dintr-o cutie. I-a apartinut lui Phoebe Malone. Ti-e cunoscut numele?

- Ar trebui?

- Fiica ei e Charlotte Malone.

- Proprietara magazinului pentru mirese? Fosta ta logodnică?

- Una şi aceeasi, zise Tim şi o arătă pe Phoebe în fotografie. Aceasta este mama ei.

- Bine, râse ea. Ce legătură e între faptul că Phoebe Malone e mama lui Charlotte şi Colby Ludlow?

- Mă întreb dacă..., ezită Tim. Cleo nu părea pregătită să audă lucruri nebunesti în acea zi. Ştiai că Charlotte a găsit o rochie de mireasă în cufărul pe care l-a cumpărat de la licitatia ta?

- Interesant...

Cleo ocoli biroul.

- Ăsta-i felul tău de-a mă întreba de unde provine cufărul, Tim? Primim articole din tot Sudul pentru licitaţie. Dar tinem o listă de inventariere.

Cleo mânui mouse-ul, aplecându-se să privească monitorul. Tastă ceva şi scrută ecranul. Se încruntă şi se aşeză pe scaun.

- Nu găsesc niciun fel de cufăr vândut la licitatia din primăvară. Esti sigur?

- Charlotte l-a cumpărat de aici. Era furioasă din cauza asta, pentru că nici nu-şi dorea, nici nu avea nevoie de un cufăr vechi şi urât. Incuietoarea era sudată şi a trebuit să o tăiem ca să-l deschidem.

Cleo se îndreptă de spate, cu o expresie concentrată.

- Zici că a găsit o rochie de mireasă înăuntru?

- Da, una destul de drăgută. Vânzătorul de la licitatie i-a spus că a fost făcută în 1912.

Tim se cocotă pe scaunul capitonat din fata lui Cleo.

- Ă aflat de atunci despre alte două femei care au purtat rochia.

- O, Doamne... nu poate fi...

Ridicându-se, Cleo scoase o legătură de chei din buzunarul pantalonilor, deschise o debara îngustă, dispăru înăuntru şi iesi cu o poză înrămată în mână.

- Ăsta e rochia?

Sub sticlă, se vedea o tipăritură veche de ziar, zgrunturoasă şi stearsă, ce o înfătisa pe Emily călare, agătată de un bărbat cu părul închis la culoare. Râdea, cu capul dat pe spate, cu gura larg deschisă, debordând de fericire. Tim aproape că-i simti emotia vibrând în corpul lui.

Purta *rochia.* Fiorul din inimă se stinse însă când instinctul îi spuse să tacă. Spusese destul. Poate prea mult?

- Tim, spune-mi. Ăsta e rochia?

Cleo atinse fotografia.

- E din satin şi mătase, cu perle în jurul taliei. Fusta e acoperită cu falduri. Are o tăietură în V la tivul din fată.

- Sunt arhitect, nu croitoreasă, zise Tim şi se ridică, retrăgându-se. Multumesc pentru ajutor, Cleo! Trebuie să plec.

- Nu asa repede, amice! De ce întrebi asa, dintr-odată, despre familia Ludlow? De ce esti preocupat de un cufăr vândut la licitatie? Ascunzi ceva, zise Cleo şi se aşează în fata lui, blocând uşa. Emily Canton trebuia să se mărite cu Phillip Saltonstall de la Industriile Saltonstall.

- Stiu de familia Saltonstall.

- Dar în ziua nuntii, ea s-a răzgândit şi, în loc să se mărite cu Phillip, a fugit din biserică, a sărit pe un cal cu Daniel Ludlow şi s-a măritat cu el ceva mai târziu, în aceeasi zi. Din păcate, tot ce avem e această fotografie.

Ii întinse decupajul neclar de ziar.

- Pe vremea când mai trăia, Emily a susţinut mereu că nu stie ce s-a întâmplat cu rochia asta. Destul de ciudat, fiindcă nu avem nici rochia pe care o poartă în fotografia de la nuntă. Dar cine şi-ar dori să păstreze o fotografie cu stăpâna casei îmbrăcată în rochia nepotrivită? zise Cleo şi îl privi lung pe Tim. Intelegi ce vreau să spun?

- Da, mare păcat. Şi mostenitorii? Domeniului Ludlow? o întrebă Tim pe când se apropia încet- încet de usă.

- S-au dus toti. Colby a fost ultimul, îi răspunse Cleo şi o porni încetisor în urma lui. Fundatia este mostenitoarea.

- El nu s-a căsătorit niciodată?

- Ba da. S-a însurat cu o fată din familia Woodward, dar n-au avut copii. La sfârsitul anilor nouăzeci au divortat, iar ea s-a mutat în Florence, ca să fie lângă familia surorii ei. Colby m-a angajat pe mine să administrez domeniul după ce a murit bunica lui. Mamele noastre erau prietene, spuse Cleo. După ce a murit Colby, un consiliu de administrare a preluat frâiele domeniului, dar m-au păstrat pe mine să supraveghez treburile de zi cu zi şi să administrez fundatia.

- Şi dacă ar apărea un mostenitor?

Tim îsi lăsă mâna pe clantă.

- Adică să pice din cer? Sau să apară din neant?

Cleo strânse fotografia la piept şi pufni dispretuitor.

- Nu există niciun mostenitor, Tim. Nu stiu ce urmăresti cu interogatoriul acesta, dar am căutat un mostenitor după ce a murit Colby. Chiar dacă ar apărea unul pe neasteptate, domeniul se află în mâinile administratorilor. În plus, Tim, istoria familiei Ludlow nu are dimensiuni biblice. Sunt oameni în acest oras care i-au cunoscut pe Daniel, pe Emily şi pe Colby. Ai încredere în mine, dacă ar fi fost vreun mostenitor, am fi stiut. Descendenta Ludlow s-a sfârsit, din păcate.

Cleo se duse la debara, paşii apăsaţi întărindu-i parcă afirmaţia – *nu există niciun moştenitor* – şi puse decupajul din ziar înrămat înapoi pe rafturile întunecate.

- Ce s-a întâmplat cu Colby? spuse Tim.

Poate era doar în închipuirea lui, dar, de câte ori se uita la fotografia cu Phoebe şi profesorul Ludlow, o vedea pe Charlotte.

- A iesit la pensie de la Universitatea din Birmingham, Alabama, şi apoi?

- A jucat golf multă vreme. A trăit viata pe care şi-o dorea.

- A fost un om bun?

- Pe cât de bun poate fi un om. Era generos, blând, cumsecade, spuse Cleo. Ştii, Tim, dacă Charlotte are într-adevăr rochia pe care o purta Emily în poza în care era cu Daniel pe cal, aceasta apartine fundatiei Ludlow. Apartine, de asemenea, orasului şi muzeului pentru drepturile civile. Emily a purtat prima rochie de mireasă din Şud făcută de un designer de culoare. A fost şi arestată pentru asta. Va trebui s-o înapoieze.

- A fost arestată pentru ac, ată şi câtiva metri de material?

- E greu pentru noi să ne imaginăm, dar, da, pe atunci lumea lua în serios legea „Şeparati, dar egali". Asa că, dacă stii unde se află rochia... cel mai bine ar fi să-mi faci pe plac şi să o aduci înapoi.

- Multumesc din nou pentru ajutor, Cleo.

Tim se îndreptă spre usă, regretând decizia de a fi

venit acolo.

- Trebuie să ajung la o sedintă. Nu e nevoie să mă conduci.

Ultima persoană căreia trebuia să-i facă pe plac era Cleo Favorite. Prima persoană căreia Tim Rose trebuia să-i facă pe plac era Charlotte Malone. Şi să găsească o cale de a demonstra că Colby Ludlow era tatăl ei.

lul douăzeci şi trei

Charlolle

harlotte apăru din birou în showroom, cu revista *Lifestyle* în mână, deschisă la pagina de „Ştiri”.

- Dix, am ajuns la apogeu. Articolul despre nunta lui Tawny e fantastic!

Dar, în loc să o găsească în mijlocul magazinului pe Dixie, îl găsi pe bărbatul în violet.

- Bună ziua! zise Charlotte şi se opri. Te-ai întors!
- Rochia e a ta, să stii, spuse el fără să clipească.

Charlotte împături revista şi se duse la tejghea.

- De ce nu-mi spui, pur şi simplu, cine esti şi care e legătura ta cu rochia?
- Ai probat-o?
- Nu, şi, sincer, nu intenţionez să o probez. Eu nu am planuri de nuntă. Dar voi găsi mireasa potrivită pentru ea. Nu că ar fi treaba ta.

Tejgheaua crea bariera perfectă între ei.

- Tu, în schimb, esti treaba mea.

Privirea lui, de acelasi albastru intens, strălucitor, părea să o străbată până-n adâncul inimii, făcând să i se clatine toate pietrele ei de temelie.

Acelea care spuneau: *Charlotte e independentă. Charlotte n-are nevoie de nimeni. Charlotte nu poate avea inima zdrobită.*

Nu era în stare să-l privească. Oricum, nu pentru mult timp. Se simtea nelinistită, ca şi cum ar fi stat chiar în esenta sfinteniei şi, dacă ar fi rămas o secundă în plus, ar fi făcut implozie.

Sau, şi mai rău, s-ar fi prăbusit, în lacrimi.

Cu toate acestea, în tot vârtejul de căldură şi fiori ce îi fremătau în piept, era profund liniştită.

- Cum să fiu eu treaba ta? Nu mă cunoşti. Cred că ar trebui să pleci.
- Bine, voi pleca.

Bărbatul se retrase spre usă.

- Adu-ti aminte, doar, rochia e a ta!
- Nu cred că mă va da cineva în judecată pentru ea.
- Rochia este a ta...

Telefonul din magazin sună, cu o melodie delicată, în surdină. Când Charlotte răspunse, o voce ascutită îi zgârie auzul.

- Sunt Cleo Favorite, de la Fundatia Ludlow.
- Cleo, ce mai faci?

Charlotte aruncă o privire înapoi spre omul în violet. Dar locul în care stătea acesta era gol. Unde s-a dus? Cum a intrat şi a iesit fără niciun sunet?

- Vreau să văd rochia.
- Ce rochie?

Charlotte se uită prin încăpere şi luă cu ea telefonul portabil, urcând scările. Dispăruse.

- Rochia găsită în cufărul pe care l-ai cumpărat la licitatia noastră din aprilie.
- De unde stii că am găsit...
- E la magazinul tău?
- Nu, e în apartamentul meu. Cleo, de unde stii că am găsit o rochie?
- Iti convine la sapte?
- Mm... mda, cred că da.

Asta zic şi eu intimidare.

- Nu, asteaptă, Cleo! La opt e mai bine. Despre ce e vorba? Cine ti-a spus că am găsit o rochie în cufăr?
- Iti spun când ne vedem. Care e adresa ta? Voi căuta pe Google ca să aflu cum ajung.

Când Charlotte închise, nervii îi erau întinsi la maximum. Ce se întâmpla? Mai întâi, apare bărbatul cel mic şi ciudat, în violet. *Rochia este a ta.* Imediat după ce el dispare, dar chiar atunci, sună Cleo, cerând să vadă rochia.

Charlotte ocoli tejgheaua.

- Domnule? Omuletule?

Merse prin magazin. Nu era în salonul de probă sau în magazie. Nici în bucătărie sau în biroul ei.

- Domnule? Omule în violet...

Nu era la etaj. Nu era în baie.

lesind în usă, Charlotte cercetă trotuarul şi strada. Nu era nici urmă de el, pe nicăieri. Vântul suiera pe străduţă şi i se făcu pielea de găină pe brate. Traversând showroom-ul,

se opri exact acolo unde stătuse el mai devreme şi respiră aerul pe care îl respirase el. O aromă delicată, subtilă, dar distinctă plutea încă în aer, chiar deasupra nărilor ei.

- Char, m-am întors, zise Dixie apărând din bucătărie, bocănind cu tocurile ei groase şi cu geanta Dolce& Gabbana legănându-i-se pe brat.

Desfăcu o acadea Tootsie Pop şi o băgă în gură.

- A fost aici omul acela ciudat. Cel cu cămasa violet şi cu pantofii sport.

Charlotte ridică un picior, făcând semn cu degetele pe pardoseală.

- E din ce în ce mai înfiorător. Ce voia?

Dixie dispăru în magazie şi se întoarse îmbrăcată în costumul Malone&Co.

- Ai văzut ziarul? Reporterul a făcut o treabă extraordinară cu povestea asta. Fotografia cu Tawny e atât de bună! Esti un geniu la îmbrăcat mirese, Char!

Dixie se opri în spatele tejghelei şi luă ziarul lăsat acolo de Charlotte.

- A spus că rochia e a mea.
- Cine? Reporterul?

Dixie fosni zgomotos ziarul când îl desfăcu, cu acadeaua într-o parte a gurii şi obrazul umflat într-o minge perfect rotundă.

- Nu, Dixie, fii atentă, zise Charlotte şi bătu din palme. Omuletul acela ciudat. Individul în violet. A spus că rochia din cufăr e a mea.

Dix făcu o grimasă.

- Bineînteles că e a ta. Când s-a pus problema că ar fi altfel?

- Nu stiu, dar nu a spus-o ca şi când „Hei, rochia pe care ai găsit-o în cufăr e a ta.” Bineînteles că e. Am cumpărat cufărul. A spus-o mai degrabă aşa: *E a ta,* zise Charlotte tărăgănat şi coborând glasul. Apoi, cam la un minut după ce el a spus asta, a sunat Cleo Favorite de la Fundatia Ludlow, întrebându-mă despre cufăr şi rochie.

Ridică telefonul portabil.

-Vrea să vină în seara asta, la opt.

- Cum a aflat de existenta rochiei?
- Asta, prietena mea, e o întrebare bună.

Charlotte întinse mâna sub tejghea să pună telefonul în

receptor.

- Dar omuletul cel ciudat insista asupra unui lucru. Rochia este a mea.

Ultima parte a propozitiei o făcu să simtă un fior fierbinte în inimă.

La opt fără cinci, Charlotte intră în apartamentul ei, chinuin- du-se să-şi manevreze geanta, iPad-ul, o pungă cu alimente şi cheia. Punga cu alimente lovi podeaua, pe gresie căzând pâinea, merele, portocalele şi o pungă de peste semipreparat.

- Ai nevoie de ajutor?

Tim se strecură pe lângă ea, aplecându-se să culeagă fructele, strângându-le în brate, în timp ce tinea în mână şi un dosar. Părul lui castaniu-blond îi atârna lung şi liber pe fată. O barbă deschisă la culoare îi încadra obrajii sculptati.

- Ce faci aici?

Ce era cu ziua de azi – 19 iulie? Când se trezise, Charlotte era o fată obisnuită, într-o zi obisnuită. Exact asa cum îi plăcea. Dar, de când apăruse Omul Violet, a simtit o schimbare în spiritul ei. Ca în dimineata în care s-a dus sus pe munte să se roage.

- Mă întrebam dacă n-ai vrea să luăm cina?

Tim dădu drumul merelor şi portocalelor în bolul cu fructe al lui Charlotte de pe bufet. Când se întoarse la ea, îsi dădu la o parte părul de pe fată.

- Nu pot.

Charlotte îsi feri privirea. Ii plăceau mult părul lui Tim şi buzele lui pline. Dacă se va uita prea mult la el, inima va începe să-i bubuie, i se va tăia răsuflarea şi se va purta copilăreşte.

- Vine cineva pe la mine.

Charlotte deschise cămara şi puse pe raft punga ruptă. Nici nu se deranjă să scoată ce era în ea. închise usa, trântind-o.

- Unde e iubita ta?
- N-am iubită.

El sări pe bufet, punând dosarul lângă el. Era obiceiul lui, să stea pe bufet. Era stilul lui, să se simtă, pur şi simplu, ca acasă.

- A. Ei bine, lucrurile astea se întâmplă.

Când Charlotte se uită la el, Tim îi aruncă un zâmbet alb, perlat.

- Ce zici de cină după vizită? Propuse el ridicând din umeri şi ţinând palmele în sus. înainte de vizită?

- Nu pot. Nu stiu cât timp va sta *el* pe aici.

încrederea lui Tim păli un pic.

- Ai o întâlnire?

Se dădu jos de pe bufet.

- Nu, dar a meritat să mă prefac, ca să-ti văd fata, zise Charlotte şi traversă bucătăria, îndreptându-se spre camera ei. Nu e o senzatie prea plăcută, nu?

- N-am iesit niciodată cu ea când eram cu tine, Charlotte.

Tim întinse mâna după ea, când trecu pe lângă el.

- Hei, unde te duci?

- în camera mea. Să mă schimb. îmi dai voie?

Charlotte se îndreptă spre hol. Când închise usa, se sprijini de ea, respirând adânc.

Un zâmbet îi trecu usor peste buze. Era gelos, *nu-i aşa?* Când a crezut că are o întâlnire. Deci Domnul Grozav şi încrezător se lupta cu monstrul cu ochi verzi.

Charlotte se schimbă în blugi şi pulover. Apoi îsi strecură degetele de la picioare în perechea ei preferată de slapi uzati.

Când se duse la baie, o lumină aurie îi atrase atentia. Rochia. Expusă încă în colt. Fusta de mătase sclipea de lumină, iar firele de aur radiau. Cordonul de perle plutea în jurul rochiei ca un râu incandescent.

Charlotte se aşează pe marginea patului.

- Hei, rochie magică! Vine Cleo să te vadă. Ce ştie ea şi eu nu? Şi cine e prietenul tău, omul în violet? Charlotte se aplecă să asculte. *Hmm...* ei bine, poate nici tu nu stii. La urma urmei, Hillary te-a baricadat în cufăr timp de patruzeci de ani. Şi, oh, Tim e aici! Ştiu. Poftim? Iti aduci aminte de el, nu? El m-a ajutat să te salvez din cufăr.

Aranjă cutele moi ale fustei cu degetele.

- Poti să tii un secret?zise Charlotte râzând încet. Sigur că poti!

Ia te uită cu cine sau, mai degrabă cu ce vorbesc!

- Sunt îndrăgostită de Tim. N-ar trebui, dar sunt, zise

şi se trânti înapoi pe pat. Cu aproape fiecare părticică din mine.

Pentru un moment îndelungat, Charlotte îsi atinti privirea în tavan. Apoi la rochie. De ce nu-i trecea dragostea pentru Tim? Şi de ce aveau obiectele neînsufleţite povesti pe care nu le pot spune?

Isi dădu părul pe spate, apoi stinse lumina din dormitor şi se întoarse în bucătărie şi la Tim. Era trecut de opt, iar Cleo trebuia să ajungă dintr-o clipă într-alta.

- Deci, ce se mai întâmplă, amice?

Charlotte aprinse veioza din sufragerie, apoi se duse să-şi ia iPad-ul. *Prieten, poartă-te cu Tim aşa cum te porţi cu un prieten.* Cu un amic.

- Cum merge firma? Tu şi David vă descurcati bine?
- Firma e bine, spuse Tim şi se dădu jos de pe bufet. David e bine. Deci, pe cine astepti?
- Dacă esti aici când ea ajunge, vă fac cunostintă.

Charlotte îi aruncă lui Tim un zâmbet fals şi îsi puse iPad-ul pe masă.

- Sau poate că o cunosti deja.
- Nu vine Cleo Favorite încoace, nu-i asa?

Tim îsi propti mâinile în curea, oftând.

- De unde ai stiut? Tim, ce se întâmplă?
- Vrea să vadă rochia. Mamă, sireată mai e!
- Tim?

Charlotte îl privi şi întelese.

- I-ai spus despre rochie?
- Intr-un fel. Am urcat acolo astăzi. Mamă, repede mai lucrează!

Isi dădu părul pe spate.Charlotte se duse la borcanul cu creioane de lângă telefon şi scotoci înăuntru, până când găsi un elastic de păr din cauciuc.

- Ce făceai acolo? zise şi îi întinse elasticul.
- Investigam, îi răspunse prinzându-şi părul la spate.

Charlotte oftă. Cu părul dat la o parte de pe fată, ochii lui păreau nisipuri miscătoare albastre.

- Ce investigai? Au licitatie pentru lucrări? Când am fost eu acolo în aprilie, domeniul arăta impecabil.
- Am găsit o fotografie de-a lui Emily Ludlow când făceam cercetări pentru un proiect. Tim se lăsă pe spate, să ia dosarul pe care îl adusese şi scoase din el o fotografie,

întinzându-i-o lui Charlotte.

Ea aruncă o privire. Femeia stătea în mijlocul altor femei din anii 20, cu pălării mari şi rochii lălâi.

- Oare ce voiau să transmită prin stilul acela de rochii cu talie joasă? Dar, după aproape un secol de corsete, presupun că larg şi lălâu devenise calea de urmat.

- Emily e în mijloc, zise Tim şi atinse fotografia.

- Ştiu cum arată, Tim, se încruntă Charlotte. De ce îmi arăti asta?

- Ai întâlnit-o vreodată?

- Pe Emily Ludlow? Când m-am născut eu, ea era în vârstă.

Charlotte deschise frigiderul să ia un suc. Ii dădu unul lui Tim, apoi îsi luă şi ea unul. Unde să o întâlnesc? *De ce* s-o întâlnesc?

Şe auzi soneria. Charlotte îsi puse sucul la loc în frigider.

- E Cleo.

- Rămân. Tim se instală în sufragerie. Bine?

- Cum vrei.

Charlotte îi aruncă o privire tăioasă, apoi deschise usa.

- Bună, Cleo, intră!

- îmi pare rău că am întârziat. Şotul meu a insistat să mâncăm ceva înainte să vin aici. M-am umflat ca o purcică.

îmbrăcată în costum şi pe tocuri, părea liniştită şi impecabilă, nicidecum ca o purcică. Un diplomat negru îi atârna pe umăr.

- Bună, Tim! Nu mă asteptam să te-ntâlnesc aici.

- Nici eu nu mă asteptam să te-ntâlnesc.

- E probabil o zi norocoasă pentru amândoi, în cazul ăsta, zise Charlotte şi se aseză între ei. Rochia e în dormitor, Cleo. Mă duc s-o aduc.

În spatele usii dormitorului, Chalotte se opri, trăgând cu urechea. Ce se întâmpla între ei? Tim şi Cleo nu schimbară însă niciun cuvânt. Trase încet rochia, cu tot cu manechin, pe lângă pat şi iesi cu ea în living.

Lui Cleo i se tăie răsuflarea când apăru Charlotte.

- Asta-i rochia. Tim, ai zis că nu stii! Sfinte, e atât de evident!

Cleo se aplecă asupra rochiei când Charlotte o aseză lângă canapea.

- Arată de parcă nici n-ar fi trecut timpul. E... e perfectă!

- Despre ce vorbesti? zise Charlotte şi se uită la Tim.

El clătină usor din cap, cu ochii mijiti, de parcă ar fi încercat să îi spună ceva lui Charlotte.

- Stii această rochie, Cleo?

- Bineînteles. I-a apartinut lui Emily Ludlow.

Isi desfăcu diplomatul şi scoase o fotografie înrămată. Sub sticlă era o fotografie tăiată dintr-un ziar, îngălbenită de vreme, stearsă şi neclară, a lui Emily Ludlow, cu capul dat pe spate, râzând, cu mâna sprijinită de un brat într-un costum închis la culoare.

Şi purta rochia.

- De unde o ai?

- E o parte importantă a istoriei Fundatiei Ludlow, Charlotte. Rochia asta a fost pierdută timp de decenii. Am întrebat-o odată pe Emily unde e, dar avea aproape nouăzeci de ani şi nu întelegea prea bine despre ce vorbesc. Sau cel putin asa pretindea. Din cât o cunosc, probabil că se prefăcea.

Cleo îngenunche, întorcând tivul rochiei, trecându-şi degetul peste cusături.

-Dumnezeule, iat-o!

Charlotte se aplecă să se uite încă o dată la initialele croitoresei.

- Stii de la ce vine TH? Eu şi Dixie n-am reusit să ne dăm seama.

- Taffy Hayes. Era o croitoreasă de culoare din Birmingham. Născută în sclavie, dar eliberată când era mică. Emily a vrut ca Taffy să-i facă rochia de mireasă, dar, Doamne, părintii şi ginerele s-au opus. Mama ei a angajat o croitoreasă albă, renumită pe-atunci, doamna Caroline Caruthers. Ea a făcut rochia pe care o avem în portretul de nuntă de la resedinta lor, dar mai târziu, cu vreo cinci ani în urmă, am găsit poza asta de ziar printre niste vechituri din pod. Sub fotografie scrie: „Emily Canton pleacă de la biserică după nuntă."

- Am auzit de Taffy Hayes, spuse Charlotte studiind ziarul. Emily Canton a purtat rochia. Ea a fost mireasa la care se referea Omul Violet. Era bine cunoscută pentru rochiile ei de mireasă, dar numai în comunitatea negrilor.

- Emily a fost prima femeie albă care a purtat o rochie de mireasă cusută de un designer negru. Existau spălătorese şi croitorese negre, dar Taffy era *designer.* A făcut această rochie special pentru Emily. Era ceva scandalos în 1912.

Cleo se plimba de jur împrejurul rochiei, admirând-o, fascinată.

- Căutam de mult timp rochia asta.

- Atunci de ce ati vândut cufărul?

Charlotte stătea cu spatele la Tim, care clătina din cap, iar parfumul săpunului şi al apei lui de colonie îi făceau simtită prezenta.

- Nu eu l-am vândut, Charlotte. Cufărul nici măcar nu e mentio- nat în evidentele noastre.

Cleo băgă fotografia înapoi în diplomat.

- Mă ajuti să duc rochia la masină, Tim? Charlotte, te voi despăgubi pentru banii dati.

- Stai, stai! Să duci rochia la masină? zise Charlotte desfăcând bratele şi asezându-se între rochie şi Cleo. Rochia asta nu pleacă nicăieri!

Acum vizita Omului Violet avea logică. *Rochia este a ta.*

- Ba mă tem că da. Cufărul, de oriunde ar proveni, nu trebuia vândut la licitatie.

Tim se aseză lângă Charlotte.

- Cleo, tu nici măcar n-ai avut cufărul trecut în evidenta licitati- ei. Dacă n-as fi venit eu azi la tine, n-ai fi aflat niciodată.

- Dar ai venit şi acum stiu.

- Cleo, am cumpărat cinstit cufărul şi continutul lui. Nu ti-a apartinut tie înainte şi nici acum nu-ti apartine!

- Ai dreptate, cufărul n-a aparţinut niciodată domeniului. Dar această rochie apartine fundatiei Emily Ludlow şi Institutului pentru Drepturile Civile.

- Imi apartine mie!

Un val de violet regal îi inundă lui Charlotte inima.

- Ordonanta consiliului local specifică foarte clar că articolele istorice găsite pe domeniu apartin domeniului. Dacă nu sunt găsite la fata locului, dar se dovedeste că apartin unui domeniu, spatiu sau registraturi istorice, proprietatea asupra articolelor revine domeniului sau

locului respectiv.

Cleo cotrobăi în diplomatul ei, scotând un maldăr de hârtii.

- Şi, chiar dacă niciuna din astea nu-ti e pe plac, Charlotte, rochia tot apartine Institutului pentru Drepturile Civile din Birmingham, datorită pasului revolutionar făcut de Emily, de a purta o rochie de mireasă concepută şi cusută de o femeie afro-americană.

- Te rog, Cleo! Omiti ceva, spuse Tim. Ordonanta dispune ca articolele istorice să revină localitătii *sau* mostenitorului.

- Tim, nu există niciun mostenitor Ludlow! spuse Cleo, îsi încru- cisă bratele şi bătu din picior. Unde vrei să ajungi?

- Şpecialistii tăi ar fi trebuit să facă o treabă mai bună. Tim dădu din cap afirmativ, zâmbind îndrăznet spre Charlotte. Există o moste- nitoare Ludlow în viată. Şi mă uit chiar acum la ea.

M

(Tim

- Despre ce vorbesti? făcu Charlotte şi îl privi intens, de parcă şi-ar fi pierdut mintile. Eu nu sunt rudă cu nimeni. Iti mai aduci aminte de mine? Cea cu o singură ramură în arborele genealogic? Nu sunt rudă cu nimeni şi cu atât mai putin cu familia Ludlow.

Isi flutura mâinile fără nicio tintă, trăgând adânc aer în piept.

- Cred că ti-ai pierdut şi ultima fărâmă de ratiune când ai avut accidentul de motocicletă.

- Accidentul de motocicletă a fost cel care mi-a oferit răgazul să mă gândesc la toate astea.

Şe întoarse la dosarul său şi îi întinse lui Charlotte fotografia cu ea şi mama ei.

- L-am sunat pe Monte Fillmore să văd dacă are ceva de-al tău sau de-al mamei tale printre lucrurile lui Gert.

- De ce ai face asa ceva, Tim? Charlotte se uită lung la fotografie. N-am mai văzut-o de douăzeci de ani. De unde-o ai?

- Monte mi-a adus o cutie cu lucruri de-ale mamei tale. Din biroul ei. Ar fi vrut să ti-o dea tie, dar a uitat şi... oricum, Charlotte, fotografia asta era în cutie. Era plină de tăieturi din ziar despre familia Ludlow. Lucru care mi s-a părut ciudat, până am văzut asta.

Tim îi dădu fotografia de la Universitatea de Stat din Florida. Bineînteles că era o probă indirectă, dar era tot ce avea ca să-şi argumenteze afirmatia. Să o împiedice pe Cleo să iasă pe usă cu rochia. Ar fi vrut să fi vorbit cu Charlotte înaintea ei.

Adusese dosarul cu el gândindu-se că o va invita pe Charlotte la cină, că avea să mai încălzească relatia, apoi să îi spună că Colby Ludlow e tatăl ei.

- Asta-i mama, zise Charlotte atingând fotografia cu degetul.

- Tim, haide, nu pot să stau degeaba şi să te las să-i inventezi o poveste sărmanei fete, pufni Cleo şi începu să dea roată tantosă camerei. N-ai nicio dovadă...

- Opreste-te!

Charlotte ridică palmele în aer ca pentru a pune capăt vorbelor lui Cleo.

- Tim, despre ce vorbesti?

- Charlotte, cred că Colby Ludlow este tatăl tău.

- Poftim? Cum? E... e... bătrân, zise Charlotte şi atinse fotografia cu degetul.

- Avea patruzeci şi cinci de ani în '81, îi scăpă lui Cleo.

Enciclopedia locală a familiei Ludlow.

- Spui că mama a avut o aventură cu profesorul ei? Clătină din cap, dându-i lui Tim fotografia înapoi. Nu era genul acela de persoană, Tim!

- Eu nu încerc să-i pun caracterul sub semnul întrebării, Char, dar Colby Ludlow a predat la Universitatea din Florida timp de un an, când luase pauză de la Universitatea din Birmingham, Alabama. Iar fotografia e a ta, păstreaz-o!

Cleo îsi împreună bratele, cu un „ti-am spus eu” pe buze.

- I-am cunoscut pe Colby şi pe soţia lui, Noelia. Ea era o femeie tipică din înalta societate a oraşului Birmingham, o femeie rafinată. Colby era un bărbat

independent, dar un sot adulter? Nu-mi vine să cred una ca asta.

Tim oftă şi îi întoarse usor spatele lui Cleo. Il făcea să-şi piardă răbdarea.

- De cum am început să pun lucrurile cap la cap, am dat câteva telefoane. Inclusiv unul către Noelia Ludlow.

Tim îi dădu o foaie de hârtie lui Charlotte. Pe ea scrisese numele, adresa şi numărul Noeliei.

- Ai sunat-o? Tim, ce Dumnezeu? De ce? De ce faci asta?

- Când am întrebat-o despre anul petrecut de Colby la FSU, a oftat. Stii ce a zis?

- Ce? Ce a zis, Tim?

- A zis: „Vrei să stii despre Phoebe Malone?"

Charlotte îl pocni.

- Minti! Nu e posibil ca o femeie de saptezeci şi ceva de ani să stie despre mama mea lucruri din 1981!

Rupse hârtia şi aruncă bucătelele spre Tim.

- Opreste-te! Ce ai? Cu ce drept îmi investighezi viata fără stirea mea? Eh?

Charlotte îl lovi cu umărul când se împinse pe lângă el. Dar el rămase neclintit.

Trase aer în piept şi încasă loviturile, lăsând-o să se descarce.

- Eu voi pleca cu rochia, zise Cleo şi îndrăzni să întindă mâna spre nasturele din spate. Charlotte o prinse de braţ

- înapoi! Ia-ti mâinile de pe rochia mea! E a mea! Şi, dacă nu mă crezi, găseste-l pe omuletul în cămasă violet care mi-a vândut-o. Iti va spune el.

- Ce omulet în cămasă violet?

- Cel care mi-a vândut cufărul. La licitatia *ta.*

- Ce-ti pasă de rochia asta? cotcodăci Cleo. Nu te căsătoresti. Chiar dacă ar fi fost asa – şi, mamă!, Tim, se pare că ai scăpat din încurcătura asta – esti proprietara unui magazin pentru mirese, Charlotte. Designerii probabil se roagă de tine să porti una dintre rochiile lor. Asta veche nu înseamnă nimic pentru tine.

Tim făcu un pas în fată şi o apucă pe Cleo de cot. Trebuia să plece. Nu avusese nicio clipă intentia să o supere pe Charlotte şi vedea foarte bine că nu mai avea

mult până să-şi iasă complet din fire.

- Ar fi mai bine să pleci, Cleo.

Ii luă diplomatul şi o târî prin cameră până la usă.

- Dacă vrei rochia, va trebui să obtii un ordin judecătoresc.

- Mi-ai luat vorbele din gură, zise Cleo şi se eliberă scuturându-se din strânsoarea lui. Nu ai nicio dovadă că domnul Colby Ludlow ar fi tatăl lui Charlotte. Niciuna! O fotografie şi presupusa mărturie a nevestei lui? Am mai mult de-atât de partea mea!

Usa se trânti în urma ei. Tim se întoarse în living. Charlotte stătea ghemuită pe marginea canapelei, uitându-se lung la rochie.

- Tot ce am vrut era să mă duc pe munte, să mă gândesc şi să mă rog. Uite ce s-a întâmplat.

- Imi pare rău. Am crezut... Nu stiu. Tim îsi trecu mâna prin păr. Când am văzut în cutie toate tăieturile alea din ziare despre familia Ludlow, mi s-a părut ciudat.

- Ar fi trebuit să vorbesti mai întâi cu mine, Tim.

- Mda, acum înteleg. Am vrut să fac ceva drăgut pentru tine, Char.

Se cocotă pe canapea, lângă ea. Mirosea a vară. Când se întoarse spre el, avea o expresie de iertare în ochi.

- Aveam cam sase ani când mi-am dat seama că mie îmi lipsea una din chestiile alea tată-bărbat. Mă dusesem să dorm prima oară la Gracie şi Suzanna Rae, iar tatăl lor era pompier. Ne-a dus la o scurtă plimbare cu masina de pompieri, apoi la înghetată. La cină, mama ei a pus pe masă pui prăjit şi biscuiti, şi niste pahare mari, înalte, pline cu cel mai dulce ceai din lume. Eram pe la jumătatea cinei, când domnul Gunter s-a ridicat să ia ceva şi, atunci când a trecut pe lângă doamna Gunter, a sărutat-o şi i-a spus: „Te iubesc mult.” Ea a zis „Te iubesc şi mai mult”. Inimioara a început să-mi bată cu putere şi i-am privit cu ochii mari tot restul serii, povesti Charlotte şi se prăbusi peste perna canapelei. Şi m-am gândit: „Ce înseamnă asta?”

- Mama ta n-a spus niciodată nimic despre tatăl tău?

- Când am venit acasă de la Gracie şi Suzie, am întrebat-o pe mama: „Unde este tatăl meu pompier?” Ea a spus că tata m-a iubit, dar că nu a putut să fie tăticul meu. Nu stiu, am acceptat, pur şi simplu. Când am mai crescut,

am pus mai multe întrebări.

Tim îi şterse lacrimile de pe obraji, cuprins de regret la gândul că fapta lui galantă se transformase în aşa ceva.

- O dată, mama mi-a spus că a murit, apoi a venit la mine în cameră, cerându-şi iertare, mărturisindu-şi minciuna. A zis că într-o zi îmi va spune mai multe. Aveam zece ani pe atunci şi încă eram destul de inocentă şi fericită cu viata mea. Mama mă iubea, avea într-adevăr mare grijă de mine. Ne-am distrat atât de mult, Tim! Prima dată când am văzut un episod din *Fetele Gilmore,* as fi putut să jur că producătorii au desprins serialul din vietile noastre.

- Apoi a murit.

- Mi-e dor de ea.

Charlotte dădu capul pe spate, acoperindu-şi ochii cu bratul.

- Iar acum am atâtea întrebări la care numai ea ar fi putut să răspundă. De pildă, de ce, de ce, de ce nu s-a înteles cu bunicii mei? De ce mama ei l-a părăsit pe tatăl ei? Ne-am mutat din Tallahassee în Birmingham când eu aveam trei ani şi nu ne-am mai întors niciodată. L-am văzut pe bunicul numai de două ori după aceea, zise şi privi pe sub braţ Ce ai aflat de la ea? De la nevasta lui Colby?

- Tot ce am întrebat a fost care e adresa ei şi dacă ar fi dispusă să vorbească cu tine. Aici se încheie călătoria mea şi începe a ta. Dar, dacă am dreptate, mama ta era îndrăgostită de Colby şi s-a mutat aici ca să fie aproape de el. Sau poate ca să obtină un sprijin sau o sansă ca el să te vadă.

- O, Doamne, Tim, de câte ori am fost la picnic, sus la domeniul Ludlow! zise Charlotte şi se ridică, apăsându-şi degetele pe tâmple. E un drum secundar.

- îl stiu.

- Parcam, apoi mergeam pe jos până la marginea domeniului şi întindeam o pătură, mâncam o găletusă cu aripioare de pui sau ceva de la McDonald's. Nici măcar o dată n-a pomenit de familia Ludlow, n-a vorbit deloc despre ei. Doar ceva de genul „Nu e o casă uimitoare, Charlotte?”, „Nu ti-ar plăcea să trăiesti într-o casă ca aceea, Charlotte?” Când eram în primii ani la liceu, am făcut o excursie cu clasa până sus la domeniu, pentru o lectie de cultură civică. Am aflat – se aseză cu fata spre rochie – că Emily Ludlow a

fost prima femeie din Sud care a purtat o rochie de mireasă creată de un designer de culoare. Şi, Tim, eu am ajuns să vând rochii de mireasă.

- Da, asa a fost. La ce te gândesti?

- Nu stiu, dar... dar, Tim, de ce a ajuns rochia aceasta la mine?

El îsi drese glasul. Pentru că ar fi trebuit să se căsătorească. Dar el zădărnicise planul divin. Prost. Prost. Prost.

- Pentru că, Charlotte, Emily Ludlow e străbunica ta.

- Străbunica mea! De fapt, nu stim sigur. Sunt numai speculatii. Nu sunt sigură că vreau să stiu. Am învătat să trăiesc cu viata care mi-a fost dată.

- Cu toţii trebuie să stim de unde venim, Charlotte. Nu putem trăi într-un neant. Vrei să-mi spui că e bine pentru tine să nu stii? Să n-ai idee care e mostenirea familiei tale sau cine a trăit înaintea ta? Trebuie să fie un sentiment extraordinar, să fii înrudită cu Emily Ludlow!

- Tim, ai impresia că-mi lipseste ceva ce am avut cândva. Eu n-am avut niciodată familie. Doar pe mama. Aceea era lumea mea. A ta e alcătuită din frati, veri şi prieteni din clasa întâi, cursele de motociclete şi aniversările de patruzeci de ani ale nuntilor. Imi place singurătatea mea. Mi-e bine asa. E ceea ce cunosc.

Se aplecă să ridice bucătile rupte din biletelul lui Tim.

- Cum o chema?

- Noelia Ludlow. Ai pe undeva scotch?

Tim se ridică de pe canapea, gata să îi urmeze indicatiile.

- În bucătărie.

Se asezară împreună la masă şi începură să lipească.

- N-am căutat asta, Charlotte.

- Atunci de ce l-ai sunat pe Monte?

- Bine, poate am căutat-o, dar Monte a zis că nu stie nimic, asa că am lăsat-o baltă. Apoi el a adus cutia. Am văzut fotografiile cu Ludlow. Tăieturile din ziare. Piesele păreau să se aseze cap la cap.

Intre ei, pe bufetul de bucătărie, stătea biletul lipit cu scotch. Tim îl apropie încet de Charlotte.

- Nu cred că fost ideea mea, Char. Cred că a fost a lui Dumnezeu.

Ea rămase tăcută pentru un moment, iar pieptul i se ridica şi cobora la fiecare respiratie.

- De ce acum?

- De unde să stiu eu? Dar, Charlotte, tu esti cea care şi-a salvat mostenirea.

- Am cumpărat un cufăr.

- Charlotte, ai cumpărat rochia străbunicii tale. Din senin. Ideea mă surprinde. E incredibil!

Tim se duse în bucătărie, scotându-şi cheile din buzunar. Charlotte îl privea.

- Am fost un prost că te-am lăsat să pleci.

Apăsă pe clantă şi deschise usa.

- E felul meu de a spune că-mi pare rău.

- Unele lucruri pur şi simplu nu sunt făcute să fie.

Tim se opri în usă.

- Dar altele sunt. Trebuie doar să fim suficient de isteţi încât să le recunoastem.

M

În după-amiaza următoare, Charlotte se afla în apartamentul călduros, mirosind a Bengay, al lui Thomas şi Mary Grace.

Şi-ar fi dorit să pornească aerul conditionat, dar nu-şi făcea prea mari sperante. Thomas purta un pulover gros, iar Mary Grace, un halat şi papuci de lână. Farfuriile de la micul dejun rămăseseră pe mese, în dreptul scaunelor. La televizor se transmitea o slujbă.

Charlotte fusese prinsă până peste cap cu nou transport de rochii, asa că nu se mai gândise la Tim, Cleo, Colby Ludlow şi sotia lui, până să primească un telefon de la Mary Grace.

- Vreau să-ti spun continuarea povestii mele.

Când a apărut Dixie, Charlotte a reusit să plece de la magazin şi a pornit-o spre Kirkwood by the River.

Şe bucura de acest răgaz, de pasul făcut înapoi în timp, de sclipirile albastre îmbietoare ce radiau din ochii lui Mary Grace în timp ce vorbea.

- Rochia a ajuns la mine aproape la fel cum a ajuns la tine şi la cealaltă femeie.

- Hillary, spuse Charlotte.

- Da, Hillary. Ce nume frumos, nu ti se pare, Tommy? De când ati venit zilele trecute, n-am putut să mai fac altceva decât să mă gândesc întruna la rochia aceea. M-a purtat înapoi, în trecut, amintindu-mi de vremurile în care eram tânără şi plină de viată, când mergeam fără baston. Când călătoream, împlinind lucrarea Domnului.

Vocea i se înmuie.

- O, cât ne iubeşte El pe toti!

- Cum v-ati cunoscut voi doi?

Charlotte stătea pe marginea canapelei, făcându-şi vânt cu unul dintre programele sociale rezidentiale.

- Eram copii, colegi de scoală. O, Charlotte, trebuia să-l fi văzut!

Vitalitatea şi energia lui Mary Grace se făceau simţite în poveste.

- Era atât de puternic şi de chipes, cu smocul ăsta de cârlionti rebeli! Ii întrecea pe toti băietii la alergat.

- Pentru că era un adult care ne fugărea cu bătul, îti spun eu, zise Thomas clipind şi făcându-i cu ochiul lui Charlotte.

- Tommy, fii serios!

- E un lucru bun că alergam repede, altfel nu te-as fi prins niciodată, Gracie!

- Cerule, i-auzi la el! Eu stăteam şi te asteptam, spuse Mary Grace şi o privi pe Charlotte. Am asteptat cincisprezece ani, dar a meritat. Aveam douăzeci şi unu de ani când, în sfârsit, m-a cerut.

- Terminasem cu săritul gardurilor, din tinerete. Nu mai erau garduri, iar inima mi-era pustie.

- Vezi tu, prietenul cel mai bun al lui Thomas s-a înecat în râul Black Warrior.

- În ziua în care am absolvit facultatea, bătrânul Cap, Fido şi cu mine – îi spuneam Fido fiindcă arăta ca un buldog şi era la fel de dur ca un buldog – ne-am dus la râu, ne-am apucat de băut, asa cum făceau adesea bărbatii din frătii, chiar şi pe vremea aceea. Apele erau umflate de la ploile de primăvară şi se revărsau peste maluri, dar noi am crezut că vom învinge Mama Natură şi, la miezul noptii, am scos barca de pescuit a tatălui lui Cap. Ce băieti nesăbuiti!...

- Cap a căzut din barcă şi dus a fost, Charlotte, spuse

Mary Grace, încet, ca într-o soaptă.

- Atunci şi acolo am simtit pentru prima dată chemarea către Iisus.

- Thomas, trebuie să-ti fi fost foarte greu!

Charlotte îi văzu buzele uscate şi se duse să-i aducă un pahar cu apă, adunând şi vasele pe drum.

- Thomas s-a hotărât să meargă la seminar.

- Nu singur, însă. Nu, domnule, aveam să-mi iau alături cea mai drăguţă fată pe care o crease vreodată Dumnezeu. Ştiam că ea poate să se descurce cu mine şi cu preotia. Mi-a stat alături după ce a murit Cap. Când a investigat politia. Când tata a fost atât de supărat pe prostia mea, încât n-a vorbit cu mine zile întregi. Mary Grace a fost cea care a soptit rugăciuni pentru mine. Cum as fi putut să dau gres cu o femeie ca Gracie?

Charlotte puse paharul cu apă pe masa lui Thomas.

- Asa că m-a cerut. Şi eu am spus da, zise Mary Grace şi se legănă în fotoliul ei, cu o expresie senină şi linistită pe fată. Mama n-a vrut să prăpădească banii pe o rochie de mireasă. Tata lucra pentru compania Coca-Cola şi aveam nevoie de fiecare bănut din salariul lui ca s-o scoatem la capăt. Era un om bun la inimă, dar morocănos. Ii plăcea whisky -ul, stii. Asa că mama a insistat să-mi iau un deux-pièces drăgut şi practic pentru nuntă. Era criză, iar un deux-pièces drăgut ar fi fost o alegere mai mult decât potrivită pentru sotia unui seminarist.

Thomas întinse mâna după paharul cu apă pe care Charlotte i-l pusese alături. Mâna îi tremură când şi-l duse încet la buze.

- Mary Grace, însă, visase multă vreme la nunta ei.

- Şi nu voiam să mă mărit într-o rochie care era potrivită şi pentru o înmormântare.

Charlotte zâmbi. Relaxată. Isi azvârli pantofii din picioare şi îsi strânse picioarele sub ea pe fotoliu. Ii plăcea mult povestea asta. Mult mai mult decât cea pe care i-o spusese Tim zilele trecute, cum că tatăl ei ar fi fost Colby Ludlow.

- Eu lucram ca vânzătoare la Loveman's şi aveam niste bani pusi deoparte, dar erau pentru trusou şi articole casnice. Mama nu mă lăsa să risipesc niciun bănut. Dar, într-o după-amiază, în timp ce lucram, doamna Ludlow...

- Emily Ludlow? întrebă Charlotte.

- Chiar ea! A intrat în magazin şi s-a oprit la tejgheaua mea. Şo- tul ei tocmai preluase afacerea tatălui ei, iar ea încerca tot timpul să facă bine în Magic City. O femeie atât de bună, atât de bună! Auzise că sunt logodită şi, ce să vezi, mi-a oferit rochia. Indrăzneată, cum eram, am spus da.

- Dar mândria irlandeză a maică-sii aproape c-a distrus totul. Nici nu voia s-audă, spuse Thomas. Dar deloc, ca să vezi!

Capitolul douăzeci şi patru

Grace
irmingham, 1939

una se odihnea pe creasta Muntelui Roşu, când Mary Grace se furişă pe veranda din fată, departe de fereastra dormitorului mamei şi tatei, care se certau.

Se ghemui în leagănul de pe verandă, zalele lantului servindu-i drept pernă.

Vocea mamei se strecura prin ochiurile subtiri de geam.

- N-am să mă ploconesc în fata femeii ăleia. Să vină Emily Ludlow la Loveman's şi să-i împuieze lui Mary Grace capul cu visuri despre o rochie de mireasă. Să se ofere să-i dea fiicei noastre, fiicei *noastre,* Clem, o rochie de mireasă, rochia ei *folosită* de mireasă!

- Bănuiesc că Mary Grace are deja visurile ei legate de rochia de mireasă. Şi ce-i asa de rău în faptul că doamna Ludlow ne arată putină compasiune?

- Noi nu suntem de mila lumii! Asta-i problema! Noi muncim din greu, avem grijă de familia noastră şi, da, poate că nu avem ce au alde Canton şi Ludlow, dar avem mai mult decât suficient. MuRumesc şi slavă lui Iisus! Viata nu e făcută din visuri şi basme. Mary Grace ar face bine să-şi aducă aminte că se mărită cu un pastor. Va arăta bine într-un deux-pièces drăgut şi rezistent.

- Tu ai avut o rochie de mireasă, Vie!

- Iar Mary Grace ar fi putut foarte bine s-o poarte la nunta ei, dar stim cu totii că asta n-o să se întâmple, nu?

Mary Grace închise ochii când usa dormitorului se trânti, făcând să se zgâltâie întreaga casă, punând în miscare şi leagănul. Parchetul gemu şi scârtâi sub paşii grei ai tatei, când acesta traversa livingul.

Tăticul vânduse rochia mamei. O pierduse împreună cu serviciul de portelan, argintăria şi tot salariul lui, pariind că Jack Dempsey îl face knock-out pe Gene Tunney într-un meci la categoria grea.

- O, lisuse, n-am nevoie de rochie de mireasă! îsi sopti Mary Grace rugăciunea în ritmul vântului ce bătea cu putere pe sub ramurile copacilor. Nu e practică. Şi e mult prea extravagantă.

Dar mărturisirea sună atât de gol, pentru că, în inima ei, nu avea nicio greutate, niciun dram de adevăr.

- Dar ar fi, cu siguranţă, drăgut s-o port!

Isi *dorea* o rochie de mireasă. O rochie de mireasă frumoasă şi albă, precum cele pe care le văzuse în reviste. Precum rochia pe care o văzuse la Loveman's. Costa însă saptezeci şi cinci de dolari. Practic, salariul pe o lună.

Mary Grace îsi luă rugăciunea de la început, dar, fără credintă, era imposibil să o continue.

Usa din fată se trânti şi tăticul iesi pe verandă, uitându-se prin curte, scuturând în mână pachetul de tigări. Scoase o tigară şi o aprinse, sprijinindu-se de stâlpul verandei. Când trăgea din ea, hârtia albă ardea cu o flacără cenusiu-rosiatică.

- Dempsey ar fi trebuit să-l bată, spuse Mary Grace.

Tăticul suflă un suvoi de fum prin coltul gurii.

- Şi l-ar fi bătut, dacă ar fi început să numere când Tunney a căzut la podea. Dempsey ar fi trebuit să se ducă în colt, cum i-a spus arbitrul.

- În privinta rochiei, n-are nimic, tati. Mama are dreptate. N-am nevoie de ceva atât de extravagant. Mă mărit cu un pastor şi voi avea nevoie de un deux-pièces bun şi pentru nunti, şi pentru înmormântări.

Ochii lui căprui o sfichiuiră prin fumul ce se ridica, în rotocoale largi, din tigară.

- Atunci de te-ai apucat să ceri una?

Ea ridică din umeri.

- M-am entuziasmat când doamna Ludlow mi-a oferit rochia ei.

- Nu vor toate fetele o rochie de mireasă? Bunica ta nu ne-a lăsat să ne căsătorim până nu i-a cusut mamei tale una. Eu abia mă întorsesem din război şi as fi luat-o de nevastă şi în halat de casă.

- O fată vrea să fie frumoasă în ziua nuntii ei.

- Esti drăgută, Mary Grace, şi cum stai acolo, în leagăn. Ştiu că Thomas asa ar zice.

Mary Grace închise ochii, văzându-l parcă pe Thomas

al ei, blând şi voinic, cu zâmbetul lui larg, ce părea să le spună tuturor „Bună”, şi privirea lui verde ca merele, dându-şi mereu la o parte de pe frunte părul auriu, pentru că suvitele lui dese refuzau să stea locului. Cel mai mult îi plăcea cum îi vorbea, ca şi cum părerea ei conta. Şi cum o privea în ochi înainte să o sărute.

Mary Grace se înfioră şi se ridică.

- Te simti bine?
- Da, tati! – O îmbujorare caldă îi lovi obrajii.
- N-am fost cel mai bun tată pe care şi l-ar putea dori o fată. Câteodată am fost prea morocănos. M-am certat prea mult cu mai- că-ta şi am făcut praf prea multe salarii pe băutură, zise, cercetând-o cu coada ochiului. Ştiu că tu şi maică-ta v-ati petrecut duminicile ru- gându-vă ca bunul Dumnezeu să mă salveze de demonii mei, dar probabil că n-o să mă schimb. Imi place asa cum sunt, dar sunt momente, ca ăsta de acum, când am regrete. Dacă n-as datora bani atâtor oameni, ai fi putut să ai rochia şi o nuntă scumpă.
- Nu, tati. N-are nimic.
- Uite.

Veni la ea din trei pasi mari.

- la-i, înainte să-i cheltui! Nu stiu sigur ce-ai putea să faci cu ei, dar...

Tăticul îi puse lui Mary Grace în palmă o bancnotă împăturită şi îi închise degetele peste ea. Ştrălucirea pe care o căpătară, în clipa aceea, ochii lui spunea mai mult decât o mie de cuvinte. Era mai de pret decât bancnota pe care i-o pusese în palmă.

- Multumesc, sopti ea, lacrimile prelingându-i-se pe gât în jos.

Mama păsi pe verandă.

- Clem. Ce faci?
- Vorbesc cu fata mea, dacă nu te deranjează, Vie.

Mama îsi mai domoli glasul.

- Cred că nu. Aveam de gând să pregătesc cina. Ce vreţi să mâncaţi?
- Orice ne dai e bine.

Tăticul se duse la usă, ridicând plasa ca să-i facă mamei loc să intre, ascultând-o când ea spunea că le-ar putea încălzi tocana de vită. înainte să intre în casă, tăticul îi aruncă o privire lui Mary Grace prin plasa de la usă.

Când el dispăru înăuntru, ea despături bancnota, cu degete tremurătoare. Zece dolari. Se rezemă de stinghiile leagănului. Zece dolari. Vor cumpăra tortul, punch-ul şi fata de masă din olandă pe care le văzuse la reducere, la raionul de articole casnice de la Loveman's.

Nu însă şi o rochie de mireasă. împături banii şi îi strecură în partea de sus a pantofului, cu ochii în lacrimi. O, tăticul meu, sub masca lui ursuză erau numai sentimente tandre!

Cauciucuri de masină scârtâiră pe pietrisul de pe alee. Mary Grace se duse lângă stâlpul verandei şi se aplecă, privind-o pe doamna Ludlow cum iese din Buick-ul ei mare şi strălucitor.

- Bună seara, Mary Grace!

- Bună seara, doamnă Ludlow! Ce vă aduce tocmai până în East Thomas?

Mary Grace îsi privi halatul de casă uzat şi pantofii scâlciati.

- Părintii tăi sunt acasă?

Nu mai fu nevoie ca Mary Grace să răspundă, pentru că tata şi mama apărură pe verandă.

- Cu ce vă putem ajuta? întrebă tata.

- Am auzit că fiica dumneavoastră se mărită.

- Asa e, încuviintă tăticul, păsind spre eleganta doamnă Ludlow, care purta o jachetă usoară de lână, perfectă pentru seara aceea de primăvară.

Mama veni lângă tata, drăgută în halatul ei de casă din bumbac şi fusta plisată, iar semnele de îngrijorare erau gravate pe tenul ei pistruiat.

- Am auzit că i-ati oferit lui Mary Grace rochia dumneavoastră de mireasă şi, desi vă suntem recunoscători pentru bunătate, n-avem nevoie de pomana dumneavoastră.

Mary Grace se rezemă de stâlpul verandei şi închise ochii. *Nu ne face de râs, mamă!*

- Nu e pomană, doamnă Fox. E un cadou.

- Un cadou? Nici măcar nu vă cunoaştem. Mary Grace vă serveşte când cumpăraţi de la Loveman's. Să-mi fie cu iertare, dar un cadou extravagant, cum e o rochie de mireasă, pentru o fată pe care abia o cunoaşteţi, care vă serveşte de la tejghea, e pomană.

- Vie, bombăni tăticul!

Mary Grace privi pe furis pe după stâlp, asteptându-se să o vadă pe doamna Ludlow cum întoarce spatele şi pleacă. În schimb, aceasta rămase neclintită pe alee. Mary Grace băgase cei zece dolari de la tăticul în sosetă şi, când se misca, îi zgâriau glezna.

După un timp ce păru o vesnicie, Emily Ludlow spuse:

- Atunci vă voi vinde rochia.

Obrajii mamei se înrosiră.

- Nu ne permitem o rochie ca a dumneavoastră, doamnă Ludlow. Spuneti-mi, ati plănuit să veniti cu masina aici şi să ne umiliti sau a fost doar un impuls de moment?

- Mie mi se pare că vă umiliti singură, doamnă Fox. Eu vin să vă aduc un dar, iar dumneavoastră îl refuzati. Nu e destul de bun pentru voi?

- Ia ascultă...

- Mă ofer să vi-l vând şi îmi spuneti că e prea scump. Nici măcar nu ati auzit pretul.

- Foarte bine, spuneti-ne pretul şi să nu ziceti un dolar. E şi mai insultător decât pomana. Mama coborî scările să o înfrunte pe doamna Ludlow.

Tăticul doar clătină din cap.

- Mămico, te rog, nu putem să acceptăm pur şi simplu...

- Zece dolari.

Suma tâsni în aer şi îi izbi în plin inima lui Mary Grace, ca o lovitură în doi timpi. Doamna Ludlow repetă suma. Cer zece dolari.

- Zece dolari? o sfidă mama. Pentru o rochie de mireasă extravagantă din înalta societate?

- Acesta este pretul meu.

Doamna Ludlow îsi ridică bărbia.

- Mi se pare un pret corect. Am purtat-o o dată. N-am pătat-o niciun pic. Mi-a fost făcută la comandă de Taffy Hayes.

- Fata de culoare care îti coase? Mama lăsă bărbia în jos şi îsi băgă mâinile în buzunare. Nu, nu, nu. Nici măcar pentru zece dolari, se încăpătână ea, îndârjită.

- O cumpăr eu. Am zece dolari, doamnă Ludlow!

Mary Grace alergă spre ea, alunecând, scoţând bancnota din sosetă şi despăturind-o. Ii aruncă tatei o

privire, peste umăr. Ochii lui erau plini de lacrimi şi străluceau.

- Mary Grace, nu... de unde ai zece dolari?

Mama se întinse după bani, dar Mary Grace îsi feri mâna.

- Ai auzit cine a cusut rochia?
- Da, şi nu îmi pasă. Tăticul mi-a dat banii.

O, Doamne, mulţumesc!

- Taffy e cea mai bună creatoare de rochii din oras. Poate chiar din tot Sudul. Esti norocoasă să ai una din rochiile ei, zise doamna Ludlow şi luă banii. Acum, o învoială e o învoială.

Ii întinse lui Mary Grace mâna.

- Domnisoară Fox, e o plăcere să fac afaceri cu tine!
- Multumesc la fel, doamnă Ludlow.

Avea o rochie. Rochia doamnei Ludlow. Făcută la comandă. Mary Grace zâmbea atât de larg, că nici nu îndrăznea să se uite la mama ei.

- Domnule Fox, dacă nu vă supărati? zise doamna Ludlow ridicând cheile masinii. Rochia e în portbagaj.

Tăticul stinse tigara sub călcâi şi luă cheile când trecu pe lângă cele trei femei.

- Doamnă Fox, fiica dumneavoastră e o fată deosebită. E un privilegiu pentru mine să-i dau rochia pe care am purtat-o la nunta mea. Daniel şi cu mine am fost foarte fericiti. S-o stăpânesti sănătoasă!

Mama pufni, muscându-şi buza de jos. Şi nu spuse nimic.

- Noi semănăm foarte mult, doamnă Fox! spuse doamna Ludlow. Femei care trăiesc şi respiră în acest oras, care vor binele sotilor, copiilor şi comunitătii noastre. Acum stau aici şi vă vorbesc, de la femeie la femeie, şi vreau să-ti binecuvântez fiica. Eu nu am fete şi, de ceva timp, o admir pe Mary Grace. Presupun că acesta este un compliment pentru dumneata, Vie.

Tăticul trecu pe lângă ele, cu un cufăr pe umeri.

- Sigur nu e gol? E uşor ca un fulg. Vie, ai nişte ceai cu gheată în bucătărie? Sunt însetat.
- Vă asigur că rochia e înăuntru.

Doamna Ludlow se întoarse spre maşină.

- Mary Grace, acum e a ta! Şi, domnule Fox, vă

muftumesc că m-ati ajutat aducând cufărul! spuse doamna Ludlow şi îi întinse mâna.

Când tăticul îi strânse mâna, ea zâmbi, apăsând tare cu degetele în palma lui.

- Acum, Mary Grace, nu e rochie obisnuită. E o rochie foarte specială pentru mine şi pentru femeia care mi-a făcut-o. Poart-o cu iubire! Iti doresc numai bine!

Când ea plecă, mama rămase înfiptă pe potecă, o adiere usoară înfoindu-i poalele fustei şi prăfuindu-i pantofii maro.

- Mamă?

Femeia nu se clinti, rămase nemiscată, tremurând, cu degetele lipite de buze şi lacrimi în ochi. Mary Grace îsi strecură bratul peste mijlocul mamei şi îsi aseză capul pe umărul ei.

- N-am s-o port, dacă nu vrei!

- Doamne sfinte! reveni mama la viată. Tocmai i-ai plătit femeii zece dolari, Mary Grace. Crezi că am să las rochia să putrezească în cufărul acela? Şi, dacă a fost destul de bună încât s-o poarte doamna Ludlow, cusută de o negresă, cred că e destul de bună şi pentru tine, zise şi îsi sterse fata cu mâinile ei bătătorite de muncă. Şi acum, hai să mergem să vedem opera asta de artă. Va trebui să m-apuc să cos la ea, s-o repar. Ea s-a măritat acum douăzeci şi cinci de ani, asa că e greu de spus în ce stare e.

Când se întoarseră, tăticul stătea pe verandă, cu cufărul deschis şi rochia în mâini, revărsându-se, ca într-un dans, asa cum atârna în aer din vârful degetelor sale.

- Mi-a pus ăstia în palmă.

Ii dădu mamei cei zece dolari.

- Ia ce trebuie ca să repari rochia sau orice faceri voi, femeile, cu hainele purtate.

- Nu e o haină purtată, tati!

Mary Grace căzu în genunchi. Mătasea albă lucioasă sclipi şi strălucirea portocalie a soarelui aprinse fâsia de perle din talie.

- O, mamă!

Se ridică, luând rochia de la tatăl ei. E perfectă!

El se dădu un pas în spate, dregându-şi glasul, cu o expresie caraghioasă pe fată.

- Bine, hai să intrăm şi să o probezi! Clem, mai lasă-

mă câteva minute cu cina.

- Nu te grăbi, Vie! Nu mi-e foame.

Tăticul o bătu usor pe umăr pe Mary Grace.

- Să nu renunti niciodată la credinţa ta, Mary Grace! Să nu re- nunti niciodată! Nici pentru mine, nici pentru altcineva.

Coborî de pe verandă, croindu-şi o potecă nouă prin curte spre pădurea din spate.

M

*Char/otte*Charlotte simtea cum tensiunea din piept se estompa, pe măsură ce glasul lui Mary Grace scădea, slăbind firul încordat al povestii.

- Deci, rochia chiar i-a apartinut lui Emily Ludlow.

- Sigur că da. Lumina iubirii inunda ochii bătrânei mirese. A purtat-o când s-a căsătorit cu Daniel Ludlow. Iti spun eu, rochia a fost o minune! După ziua aceea, lucrurile s-au liniştit cu mama şi tata. Şi, ce să vezi, mama şi doamna Ludlow au devenit prietene bune, iar mama a acceptat apoi destule cadouri de la ea. Iată, însă, şi partea cea mai bună, zise Mary Grace şi împunse aerul cu degetul, de parcă ar fi vrut să se asigure că Charlotte ascultă. Rochia mi-a venit ca turnată, de parcă ar fi fost făcută special pentru mine. Doamna Ludlow a fost o femeie zveltă. Eu am oasele mari şi alura bunicii mele nemtoaice. Dar, ce să vezi, n-a fost nevoie să-i dăm drumul, nici să adăugăm vreo pensă. Niciuna! Poti să crezi?

- Da, Mary Grace, cred.

Se obisnuise, aproape, să-şi simtă pielea de găină pe brate.

- Sigur că pot să cred!

Capitolul douăzecişi cinci

Emily

ata o trimise pe Bernadette după doctor. Biata domni- ./ soară de onoare se transformase în curieră. Dar mama se prăbusise pe divan, când Molly o ajuta pe Emily să scoată rochia făcută de doamna Caruthers.

- Imi pare rău, tată! sopti Emily, în timp ce Molly îi slăbea sire- turile corsetului. Aproape că nu se mai gândea la lesinul mamei, tot ce conta era că acum putea să respire! Greutatea primei rochii dispăru de parcă nici n-ar fi fost, când Molly îi încheia rochia usoară de mătase.

- Nu-i nimic!

El îngenunche lângă mama, bătând-o usor pe mână.

- Atâta timp cât esti sigură!

- Sunt sigură.

- Atunci eu te sustin, zise şi îsi drese glasul. Nu va fi usor.

- Tată, îti va afecta afacerea?

- Mă descurc eu cumva. Emily, iartă-mă că nu ti-am spus până acum!

- Cred că am stiut dintotdeauna, tată. Dar m-am gândit că vom alege să ne iubim. Stiam de Emmeline, dar nu stiam şi că părintii lui l-au amenintat că-l dezmostenesc dacă nu se însoară cu mine.

- Nu sunt convins că Cam a vrut să mărturisească asta, dar coniacul îl stăpâneste mai bine decât stăpâneste el coniacul. Părea satisfăcut de întelegerea lor, de parcă ar fi trebuit să fiu şi eu.

Cu o seară în urmă, tata li se alăturase „băieţilor" la club ca să sărbătorească sau să deplângă ultima noapte de burlac a lui Phillip. A venit acasă mai devreme decât ar fi fost de asteptat, serios şi tulburat, şi s-a retras în camera lui, fără să-i adresese lui Emily vreun cuvânt. Ea auzise însă soaptele lui aspre din discuţia cu mama, când trecuse pe lângă usa lor. „Tot ce vrea Cam e o partidă bună pentru fiul lui. Le pasă prea putin că infidelitătile lui Phillip o vor

afecta pe ea.”

Usa se deschise, iar dr. Gelman intră grăbit şi se duse lângă mama.

- Ce s-a întâmplat?

- A lesinat, zise tata, pragmatic, dar delicat, şi se dădu la o parte din calea doctorului. Probabil din cauza emotiilor.

Ii făcu cu ochiul lui Emily.

Era din cauza emotiilor, desigur. Tata îi spusese adevărul despre Phillip. Intr-adevăr, el semnase mandatul pentru arestarea ei. Tata îl auzise pe Phillip lăudându-se la petrecerea burlacilor cu câtă iscu- sintă se descurcase el în acea situatie.

Mândria se umflă în pene, spunea mereu tata. Mândria nu poate rămâne tăcută.

Dr. Gelman îi flutură mamei săruri mirositoare pe sub nas. Ea se ridică, tusind şi înecându-se. Tata o ajută să se îndrepte, dar ea se luptă cu el, încercând să se uite la Emily. Când doctorul îi flutură încă o dată sărurile pe sub nas, ea îl dădu la o parte cu mâna.

- Mi-am revenit în simtiri. Emily, ascultă-mă.

Mama respiră adânc, tusind, adunându-şi puterile, chinuindu-se să se ridice în picioare.

- *Ei* au pus să te aresteze.

- Mamă, stiu. Mi-a spus tata.

- Cum poate să-ti treacă prin cap să porti *acea* rochie? Isi flutură mâna în sus şi în jos, arătând spre rochie. Vei insulta familia Saltonstall! Iremediabil, poate.

- Maggie! zise tata şi o strânse pe mama la piept. E nunta fiicei noastre. Hai să terminăm. Ce-a fost a fost! Am întârziat deja începerea ceremoniei.

Tata o ajută pe mama să se ridice în picioare, îi multumi doctorului, apoi se opri la usă.

- Emily, mă întorc în cinci minute.

Când rămase singură în cameră, Emily încercă să-şi umple plămânii cu aer. Când deschise usa şi cercetă holul, auzi muzica de orgă ce răsuna din biserică.

Şi, în clipa aceea, stiu! Nu se va mărita cu Phillip Saltonstall! Un chicotit îsi luă zborul printre buzele ei. Emily îsi atinse gura cu un deget. Un alt chicotit îi iesi din piept.

Era liberă! Strecurându-se afară din cameră, o porni în grabă pe scări în vârful picioarelor, ferindu-se să nu bocănească cu tocurile pe podeaua din piatră. Ocolind pe coridor spre vestibul, răsuflă usurată să vadă că usile bisericii erau închise. Apoi se uită pe fereastră.

Era acolo, asteptând, exact asa cum spusese tata, lângă minunatul său mustang, Bicolor. Tata, cu un strigăt de la fereastră, „O noapte sfântă”. Dându-i lui Daniel de veste că poate are o sansă.

Lui Emily i-a lipsit însă curajul, până când s-a îmbrăcat cu rochia făcută de Taffy. A fost ca şi cum, dintr-odată, toate rugăciunile ei s-au unit şi i-au trezit inima.

Doamna Potter, secretara reverendului, iesi din biserică.

- Emily, dragă, aici erai! începe ceremonia. Phillip te asteaptă la altar.

- Dragă doamnă Potter, chicoti Emily, apucând mâinile femeii. Mă mărit.

- Sigur că da, draga mea, zâmbi şi o bătu pe mână pe Emily. Lasă-mă să dau de tatăl tău.

- Când îl găsesti, spune-i că m-am gândit bine, m-am hotărât şi mi-am urmat inima.

Fără să mai astepte, Emily împinse usile vestibulului şi iesi în aerul rece şi minunat al Anului Nou, din Birmingham. Daniel astepta lângă Bicolor, sclipitor în smochingul lui, cu părul dichisit, cu maxilarul înclestat, exprimând hotărâre, şi prospăt bărbierit. îi plăcu cum îi străluceau ochii.

Rochia lui Emily îi flutură liberă şi usoară pe lângă picioare, când coborî spre el.

- Tata a zis că a vorbit cu tine.

- Da.

Daniel se lăsă într-un genunchi, ancorându-se parcă în trotuarul de lângă biserică.

- Vrei să te măriţi cu mine, te rog?

- Oh, Daniel! Emily aruncă o privire în spate, spre usile largi, din stejar, ale bisericii. Tata stătea în picioare şi-i privea, dând aprobator din cap.

Emily înghiţi în sec. Aşteptase ziua aceasta. Visase la ea. Dar cum putea să-l lase pe Phillip singur la altar? Oricât fusese de crud, era totusi un om cu o inimă care-i bătea în

piept. Nu voia să se coboare la nivelul lui.

îi dăduse lui Phillip cuvântul ei. Prieteni şi familie, invitati şi colegi asteptau înăuntru ca ea să se mărite cu el. Trimiseseră daruri. Găzduiseră ceaiuri şi cine, jocuri de bridge.

- Emily?

încrederea lui Daniel fu dintr-odată tulburată de teamă.

- Asteaptă... te rog...

Emily se întoarse, ridicând cotul ca să-l ia de brat pe tata.

- Tată, te rog, însoteste-mă înăuntru!

în timp ce urca scările, aruncă o privire înapoi, spre Daniel. Stătea nemiscat, lângă Bicolor.

- Emily, asta îti doresti?

Tata se opri înainte să ajungă la usa bisericii. Muzica de orgă se înălta peste murmure nelinistite.

- Nu pot să fug de Phillip. Nu în ziua nuntii lui.

Se agăță de bratul lui, tremurând. Vălul şi buchetul erau în salonul pentru mirese, dar nu se întoarse după ele.

- Te măriti cu el, atunci?

Tata o călăuzi spre usa bisericii.

- Nu îl las la altar.

Când Emily se îndrepta spre altar la bratul tatei, invitatii se ridicară în picioare, gemând şi susotind.

Frumoasă... rochia...

Nu doamna Caruthers...

Taffy Hayes... de culoare...

în fata ei, Phillip stătea ca o statuie grecească, cu mâinile împreunate, chipes ca întotdeauna, în smochingul cu guler stil rândunică. Părul castaniu-deschis îi lucea şi zâmbetul lui umbrea parcă strălucirea lumânărilor pâlpâitoare.

Usile lăcasului se deschiseră cu zgomot şi tropotul copitelor înăbusi tonurile de orgă.

Răsunară tipete. Se ridicară proteste.

- Domnule, nu puteti intra acolo! Domnule, vă interzic!

Emily se întoarse să o vadă pe doamna Porter cum alerga după Bicolor pe culoarul lat. Râse. *O, Daniel!*

- Emily.

Daniel stătea drept şi mândru pe Bicolor.

- Mărită-te cu mine! Mărită-te *cu mine!*

Lăcasul erupse în exclamatii, strigăte şi proteste. Phillip se repezi pe culoar, cavalerul lui de onoare urmându-l îndeaproape, lovind cu bratul în dreapta şi în stânga prin aer.

- Scoateti-l afară de aici! Aceasta este ziua mea, Ludlow!

Scurte răbufniri zguduiră sanctuarul, preschimbându-l într-un pandemoniu. Bicolor se cabră, lovind cu copitele în aer, în timp ce Daniel trăgea de frâie să-l strunească.

Un fluierat ascutit acoperi haosul, reinstaurând linistea. Toti ochii se îndreptară spre tata, care stătea pe treptele altarului.

- Depinde numai de Emily. E decizia ei. Ce vrei să faci? Să te măriti cu Ludlow sau cu Saltonstall?

O, bunătatea inimii tatălui ei!

- Phillip, vorbi Emily şi îl apucă încet de mână. Ai pus să fiu arestată. Şi stiu că ai încă o amantă. Mai stiu şi că părinţii tăi au ame- nintat că te dezmostenesc dacă nu te însori cu mine. Asa că, dragă Phillip, nu pot să mă mărit cu tine. Iar *tu* nu poti să te însori cu mine. În inima ta, o stii.

- Ce înseamnă asta?

Domnul Saltonstall o întrerupse, barba fâlfâindu-i, de-ai fi zis că-i un cocos înnebunit.

- Phillip, asa te-am crescut eu pe tine? Să te înfrângă această...

- Are dreptate. Nu poate să se mărite cu mine. Iar eu nu pot să mă însor cu ea.

Privirea lui Phillip hoinări prin încăpere, spre palida şi zvelta Emmeline.

- O, Phillip! zise Emily, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Iti doresc numai bine!

Apoi se întoarse spre Daniel, îl prinse de bratul întins către ea şi, cu un mic sprijin din partea... mamei!, Emily urcă pe Bicolor.

Daniel trase frâiele şi împunse mustangul cu călcâiele.

- Dii!

Bicolor se puse în mişcare, tropăind pe culoar, şi dădu buzna pe uşa înaltă, coborând pe treptele bisericii, alergând cu Emily spre libertate.

Un fotograf de la Age-Herald care motăia, rezemat de felinarul de pe stradă, se dezmetici. Aparatul lui mare de fotografiat fulgeră cu o pufăitură şi desenă un cerc de fum în aerul rece al diminetii.

Emily îsi dădu capul pe spate, râzând.

- Un An Nou fericit!

Isi lipi obrazul de spatele solid al lui Daniel.

- Ştiam că vei veni. Te iubesc, Daniel Ludlow!

Bicolor porni în galop pe stradă, ocolind usor un troleibuz, pă- sind tantos, de parcă stia ce fel de încărcătură poartă, în vreme ce clopotele bisericii se auziră dintr-odată răsunând. Apoi, la intersectia dintre 5th Avenue şi 19th Ştreet, Emily îl văzu *pe el.*

Dl. Bizar. Bătrânul îndrăznet, cu cravată violet. Când privirile li se întâlniră, el se aplecă, ridicându-şi pălăria, şi o încurajă.

Capitolul de **sisase**

Charlotte

â. . . . . _____..... .....

Q de bătrâni, Charlotte luă o hotărâre. Cufărul, rochia... Tim deschisese uşa către culoarul întunecat al vietii ei, şi acum nu mai putea să se ferească de lumină.

Bucata de hârtie lipită cu scotch, ce purta numele Noeliei, se odihnea pe bordul maşinii. Charlotte se simti plină de curaj. Pregătită. Nu voia însă să se aventureze singură în necunoscut.

O sună pe Hillary.

- Bună, eu sunt. Vrei să mergi la o plimbare? Să investigăm ceva?

- E legat de rochie? întrebă Hillary, energic şi hotărât, de parcă era gata de atac!

- Da. Şi de mine. E legat de mine.

- Voi fi gata când ajungi aici.

Treizeci de minute mai târziu, Charlotte şi Hillary erau în masi- nă pe drumul 157-N spre Florence, într-o tăcere contemplativă.

- Nu stiu de ce fac asta.

- Pentru că vrei să stii.

- Până acum n-am vrut să stiu.

Charlotte îsi strânse mâinile pe volan.

- Acum e ceva diferit. Tu ai creat situatia asta. Ai cumpărat acel cufăr şi lumea ta, lumea mea s-au schimbat.

- Ar trebui să-i dau rochia lui Cleo? Chiar dacă nu va reusi să obtină un ordin judecătoresc?

- Cred că ai de partea ta un judecător de la o curte mai puternică decât cel pe care-l foloseste Cleo ca să-şi atingă scopul.

Charlotte îi aruncă o privire lui Hillary.

- Şi ce curte ar fi aceea, mă rog?

- Curtea raiului.

- De când ai devenit tu o persoană religioasă?

- Nu sunt. Se foi în scaun. Isi ascunse un zâmbet. Astea sunt cuvintele lui Thomas.

- Thomas? făcu Charlotte şi îsi arcui o sprânceană, uitându-se lung la prietena ei.

- I-am vizitat. Ş-ar putea să fie bătrâni, dar inimile lor sunt încă tinere, pline de viată şi de ceea ce îmi imaginez că ar putea fi Dumnezeu.

Râse încet.

- Din când în când, Mary Grace se retrage brusc din conversatie şi priveste fix spre perete. La început, am crezut că e doar un moment de absentă, un semn de senilitate. Râde, zâmbeste şi ochii i se deschid larg. Apoi, dintr-odată, începe să cânte *Amazing Grace* sau *How Great Thou Art'.* Sunt asistentă de suficient timp încât să stiu că lucrurile astea se întâmplă când oamenii îmbătrânesc, când li se apropie ceasul. Dar, Charlotte, eu cred că ea vede lucruri.

- Gert spunea că atunci când un om începe să-şi piardă judecata, îsi dezvăluie cu adevărat inima.

- În cazul ăsta, tot ce simte Mary Grace e legat de lisus. Nimic altceva decât lisus. Mai vorbeste şi nedeslusit. Am crezut că e nebunie, dar acum... – Charlotte o tintui cu privirea pe Hillary, în vreme ce femeia mai în vârstă se uita la ea, ezitând. Cred că vorbeste în limbi.

Charlotte râse.

- O spui de parcă ar fi de pe altă lume.

- Poate că este, râse Hillary. Sau poate că eu sunt.

Pe la unu, Charlotte opri pe aleea Noeliei. O casă în stil Tudor, ascunsă pe un teren împădurit, le apăru în fată.

- În sfârsit!

Charlotte iesi din masinuta ei cu două locuri. Avusese un scurt schimb de replici cu Hillary, legat de traseul pe care trebuiau s-o ia ca să iasă de pe drumul 24. Charlotte a cedat în fata lui Hillary şi au sfârsit prin a se rătăci, fiind nevoite să se întoarcă 80 de kilometri.

- Nu începe! Tocmai ne-am împăcat, zise Hillary şi trânti portiera.

* Cântece bisericeşti. (n.tr.)

- Nu încep. N-am spus decât „în sfârşit".

- Mda, dar e vorba despre ton, domnişoară.

Hillary îsi îndreptă pantalonii şi îsi aranjă bluza.

- E un loc minunat.

Vântul îi dansa prin cârliontii naturali.

Charlotte zâmbi, aruncându-i o privire prietenei sale. Sora ei întru rochie. Da, locul *acesta* era minunat.

Deschizând drumul pe aleea din fată, Charlotte încetini pasul când usa se deschise şi apăru Noelia.

Noelia Ludlow ar fi putut fi sora mamei. Subţire, cu o talie scurtă şi îngustă şi picioare lungi, ochi pătrunzători, asezati deasupra unui nas scurt şi a unor pometi înalti. Gratioasă.

- Intrati, fetelor! Vă rog!

Noelia o prinse pe Charlotte de brate când aceasta păsi pe verandă.

- Ei bine, ne întâlnim!
- Multumim că ne-ai dat voie să venim imediat.

Charlotte intră în casă şi îi făcu cunostintă cu Hillary.

Noelia umbla de colo până colo, prinzându-şi părul drept la spate, cu un elastic. Când se aseză în fotoliul ei, răsuflă usurată.

- Imi pare atât de rău pentru ce v-a făcut Colby, tie şi mamei tale!
- Te rog, nu cred că a fost vina ta, spuse Charlotte.

Era o senzatie fantastică, şi totusi atât de firească, să se afle în aceeasi încăpere cu Noelia.

- Ba da, copilă, a fost. A fost vina mea, vorbi femeia, iar lacrimi îi alunecară din coltul ochilor. A fost.

Tot ce ştiuse despre viata ei pălea în lumina recentelor revelaţii. Cu două zile în urmă, era doar Charlotte Malone. Obişnuită. Simplă. Nimic extravagant. Singură. Cu exceptia lui Dix şi a doctorului Bunăciune.

Acum, Charlotte făcea parte din această retea proaspăt descoperită. Hillary, Mary Grace şi Thomas. Noelia.

Avea un tată cu un nume şi o reputaţie. Străbunica ei a încălcat legile în numele convingerilor sale. Străbunicul ei, Daniel, a fost un bancher şi un filantrop respectabil din

Birmingham.

Arborele ei genealogic îsi dezvăluia ramuri groase şi exceptionale.

Când Noelia se retrase din discutie ca să le aducă un ceai cu gheată, conversatia se rezumă la măruntisuri.Vremea. Vacantele de vară. Picanteriile de la stiri.

Dar, când Noelia se aseză la loc în fotoliul ei, Hillary intră direct în subiectul care le interesa şi care le adusese aici.

- Noelia, ce s-a întâmplat?

- O, atâtea lucruri se pot întâmpla într-o căsnicie. Mai ales în- tr-una cu fisuri, ca a mea şi a lui Colby. N-am avut copii, asa că amândoi eram mai devotati carierelor, decât unul altuia. Când Colby a avut sansa să predea la Universitatea de Stat din Florida, amândoi am fost de acord că ar trebui să profite de ea. Eu aveam să rămân aici şi să-mi continui munca la Institutul de Arte Frumoase din Alabama. Aveam să ne vizităm în weekenduri şi în vacante. Era numai pentru un an. Eram căsătoriti de peste douăzeci de ani, asa că am crezut că vom rezista. Numai că, atunci, toate fisurile au devenit tot mai mari.

- Stii de ce s-a încurcat cu mama?

Charlotte îsi tinea ceaiul în fată fără să soarbă din el. Se simtea ancorată de paharul rece din mâna ei.

- Sigur. Ea era tânără, frumoasă, inteligentă. Il provoca pe Colby la discutii în domeniul lui şi nu-i dădea voie să o calce în picioare. Lui Colby i-a plăcut întotdeauna o provocare serioasă.

Charlotte zâmbi.

- Asa era mama.

- Din ce am aflat, spuse Noelia, s-a îndrăgostit destul de rău de Colby. El era fascinat de ea, dar să recunoască o aventură cu o studentă i-ar fi ruinat cariera. Aproape ne-a ruinat nouă căsnicia, dar, cre- de-mă, îi păsa mai mult de cariera lui decât de Phoebe sau de mine.

- Atunci de ce a riscat totul?

- Criza vârstei de mijloc? A vrut să se simtă tânăr din nou? Tu ce ai face dacă ai fi un bărbat de patruzeci şi cinci de ani şi o fată frumoasă de douăzeci şi unu de ani ar fi dispusă să ti se ofere? Colby avea multe puncte forte, dar,

pe atunci, să reziste tentatiilor nu era unul dintre ele.

- Ai întâlnit-o vreodată pe mama?

- Nu.Desi Colby şi cu mine nu am avut o căsnicie fericită, l-am iubit şi n-am vrut să o întâlnesc pe femeia care aproape mi-l furase. Apoi am aflat despre tine, zise Noelia şi se uită la Charlotte, în timp ce întindea mâna după un plic. I-a trimis lui Colby o scrisoare recomandată.

Ii întinse lui Hillary scrisoarea, să i-o dea lui Charlotte.

- Voia pensie ca să cumpere o casă mai mare într-un cartier mai bun. Voia ca Colby să te recunoască. Să admită că esti a lui.

Lui Charlotte îi tremura mâna, iar ea se chinuia să citească scrisoarea. Toată perfectiunea aceea fantastică a vizitei începu să se stingă. Senzatia rece a paharului de ceai alergă din mâna ei spre inimă.

- Dar eu n-am vrut-o pe ea sau pe tine în vieţile noastre, spuse Noelia. Cârpisem câteva dintre fisuri şi ne întelegeam. Aveam o viată bine pusă la punct, excursii de făcut şi, drept să-ti spun, la cincizeci de ani nu voiam să petrecem jumătate din weekenduri cu o fetită care să-i mănânce timpul sotului meu. Am rupt fotografia pe care a trimis-o, dar n-am putut să mă hotărăsc să arunc scrisoarea.

- Nu i-ai arătat-o niciodată lui Colby?

Hillary îsi puse ceaiul pe suportul pentru pahare şi se aplecă să citească peste umărul lui Charlotte.

- Nu, dar, Charlotte, el stia despre tine. Din nefericire, ochii care nu se văd, se uită. Intr-un fel, ajunseserăm la întelegerea asta tacită, potrivit căreia mama ta a trecut sigur mai departe, a găsit un bărbat bun, s-a căsătorit, a mai născut şi alti copii. Asta am vrut eu să cred. De vreme ce Colby n-a spus niciodată altceva, am presupus că asa credea şi el. Am auzit că Phoebe a murit cam la un an după ce s-a întâmplat. Un prieten de-al lui Colby ne-a dat vestea.

- Ai stiut, deci, că a murit? Că nu mai aveam pe nimeni? Şi tot l-ai tinut pe tatăl meu departe de mine!

Femeia care o atrăsese pe Charlotte prin înfătisarea ei primitoare, maternă, o făcu să tremure de supărare.

- Mă convinsesem că ti-era mai bine fără el. Că n-aveai nevoie să-l cunosti pe Colby. De ce să tulbur viata

tuturor?

- Aveam doisprezece ani. N-avem viată. Şi putinul pe care îl aveam a fost tulburat de cineva care a lovit masina mamei şi a omorât-o.

- Nu sunt mândră de mine, Charlotte. Vocea Noeliei tremură de emoţie şi se înecă în lacrimi. Sunt doar sinceră. Când eu şi Colby am divorţat, mi-am dat seama cât de egoisti am fost amândoi, dar nu era datoria mea să-i spun să ia legătura cu tine. Sau să-ti spun tie despre Colby.

- Dar era datoria ta să ascunzi scrisoarea mamei? Să te asiguri că nu a luat legătura cu mama sau cu mine?

- Când am fost sotia lui, da. Am apărat ce era al meu. Dar n-a trecut o lună fără să mă gândesc la tine.

Charlotte ocoli măsuta de cafea. O durea tot trupul când stătea asezată. Dar picioarele îi erau moi ca lutul, iar genunchii abia o sustineau.

- Nu sunt sigură ce să fac cu toate astea... Eu...

- Ţi-am trimis niste bani anul trecut.

Apăru revelatia. Piesele se asezau la locul lor.

- Suta de mii, sopti Charlotte.

- Doar ceva... doar ceva...

Noelia îsi sterse primul val de lacrimi de pe obrajii supli şi usor ridati. Arăta mai tânără de cei saptezeci şi ceva de ani pe care-i avea, dar umerii i se încovoiaseră sub povara povestii. După divort, m-am mutat în Florence să fiu lângă copiii surorii mele. Am cheltuit o mul- time de bani pe o casă prea mare pentru mine şi răsfătându-mi ne- poatele şi nepotii. Intr-o zi, în timp ce căutam niste hârtii de la bancă, am găsit scrisoarea mamei tale. M-am gândit, cerule, cum au trecut anii? Asa că te-am căutat pe Internet. Nu m-am asteptat să găsesc cu adevărat ceva, dar ti-am descoperit magazinul. M-am simtit mândră de tine. Asa că am cerut băncii să-ti trimită anonim o sută de mii de dolari.

- Atunci ti-i voi da înapoi.

Acum, că Charlotte stia de unde proveneau banii, toată strălucirea le pieri.

- Nu vei face asa ceva.

- Nu vreau banii tăi oferiti din vinovătie.

- Nu e vinovătie, Charlotte. N-as putea să-mi răscumpăr greseli- le cu bani sau să mă prefac că cumpăr afectiunea unei fete care nici măcar nu m-a cunoscut. A

fost un cadou. Nu suficient cât să compenseze faptul că ai crescut fără Colby, zise şi zâmbi. I-ar fi plăcut de tine.

Charlotte se uită pe fereastră, iar privirea îi alunecă peste peluza luxuriantă şi simti o senzatie apăsătoare în piept. O sută de mii de dolari. Un cadou de la sotia tatălui ei. Ar da toti banii pentru sansa de a-l fi întâlnit fată în fată.

La marginea grădinilor îngrijite ale domeniului Ludlow, Charlotte se opri să respire aerul pur. Cer albastru, copaci de vară, lumina soarelui reflectată de ferestrele sclipitoare.

În urmă cu trei luni, venise cu masina aici să se gândească, să se simtă mai aproape de cer. De mama ei. Habar n-avea pe-atunci că muntele era încărcat de secrete.

Creasta era învăluită într-o tăcere grea şi doar vântul se făcea auzit. Charlotte înaintă pe poteca ce ducea spre casă şi intră singură în locuinţa pe care o construiseră străbunicii ei. Casa în care Emily îl crescuse pe bunicul ei.

Casa în care se jucase tatăl ei.

- Charlotte, ce faci aici? Mi-ai adus rochia?

Pasii lui Cleo se auziră bocănind pe parchetul din lemn masiv, lucitor şi fără pată, din vestibul.

- As vrea să văd biblioteca.
- Bine.

Cleo o privi îndelung, cercetător, înainte să se întoarcă cu o miscare rapidă.

- Pregătesc o citatie pentru rochie.
- Şi de ce întârzie?
- Judecătorul vrea mai multe dovezi. Se pare că doar o fotografie nu e de ajuns.

Charlotte scoase din geantă două fotografii, în timp ce dădu buzna în biblioteca albă şi luminoasă, cu ferestrele din podea până în tavan înrămând o priveliste a văii care îti tăia respiratia.

- M-am gândit că ai vrea să vezi astea.

Ii întinse fotografiile lui Mary Grace şi Hillary, îmbrăcate cu rochia.

- Emily i-a dat rochia lui Mary Grace, care a lăsat-o pentru Hillary. Dacă o fotografie e dovada proprietătii,

atunci cu astea cum rămâne?

Scoase scrisoarea mamei către Colby.

- Şi scrisoarea asta, de la mama către Colby, prin care îi cere pensie alimentară? Sotia lui mi-a dat-o.

- O, cerule, cum de...

Cleo se duse la fereastră, citind scrisoarea la lumină. Când sfârsi de citit, se întoarse spre Charlotte.

- Vei lua asadar administratei locale domeniul acesta frumos? Iti vei revendica mostenirea? Probabil e prea târziu. În plus, nu poti administra locul acesta, Charlotte. Odată ce devine privat, fondurile publice se duc.

Charlotte râse încet. Sărmana Cleo! Se identifica prea mult cu jobul ei!

- Nu vreau locul acesta, Cleo. Tot ce vreau e rochia. Legenda spune că...

- Ce legendă?

- Legenda ce spune că rochia i se potriveste fiecărei mirese căreia îi e dat s-o poarte. N-a fost modificată niciodată.

Charlotte o porni de-a lungul peretelui cu fotografii, încercând să recunoască chipurile şi numele care, într-un fel, îi apartineau.

Se opri în fata lui Colby. O poză din perioada în care era profesor. Putea să vadă ceva din ea însăsi în ochii lui.

- Crezi că se răsuceste în mormânt pentru că fiica lui nu a mers la colegiu?

- Probabil... Charlotte, Noelia a spus că esti fiica lui Colby?

- Da, zise Charlotte şi se opri în fata fotografiei cu Emily în rochia ei de mireasă. Pe aceasta trebuia s-o poarte?

- Când trebuia să se căsătorească cu Phillip Saltonstall.

Charlotte se întoarse spre Cleo.

- Stiai că Hillary Saltonstall a purtat rochia în 1968? Phillip era fratele bunicului ei.

Charlotte tăcu, iar spiritul vindicativ i se mai domoli. Charlotte zâmbi. Dumnezeu avea felul său unic de a urzi o tesătură minunată.

- Ei, şi? Ce-ai să faci cu rochia, Charlotte? Ai s-o vinzi? Nu poti face asta... nu e... nu e corect.

- S-o vând? Nu, Cleo, nu! N-am s-o vând. Am s-o port!

(Tim

Tim mătură ultimele urme de praf şi murdărie din garaj. Spaţiul gol, pentru trei maşini, îl făcea să se simtă oarecum pustiit. Şi poate descumpănit. Dar incredibil de liber.

Se sprijini de coada măturii, privind apusul ce se întrezărea printre copaci. Cu sau fără Charlotte, era momentul să se maturizeze. Poate că, atunci când va avea copii, dacă îi va avea, se va apuca din nou de motocross.

Când îsi încărcase ultima motocicletă vândută pe platforma camionului, toată încordarea din piept dispăruse şi a înteles în clipa aceea că se agăta, de atâta timp, de ceva la care Dumnezeu îi ceruse să renunte.

Era liber. A crezut că toate acele curse îl făceau să fie liber, îl li- nisteau, îi permiteau să ardă stresul, să-şi consume energia, să trăiască la intensităti mari, aventuros. Dimpotrivă! Cursele îl Uneau legat. Nu putea să *nu* meargă la curse. Alte lucruri din viata lui fuseseră lăsate deoparte, fiind amânate iar şi iar, în ideea că şi-ar fi făcut cândva timp pentru ele.

Ca, de exemplu, să se reapuce de chitară. Să acorde mai multă atentie carierei. Să se aseze la casa lui. Să se căsătorească. Să petreacă timp cu prietenii lui, lisuse!

Un motor de camionetă bârâi pe alee. Tim îsi ridică privirea, în timp ce David opri motorul şi iesi din masină.

- Cum te simti? întrebă el, îndreptându-se către garaj.
- De parcă as fi slăbit 680 de kilograme.
- Nu-mi vine să cred că ai făcut-o!

David îl bătu pe Tim pe umăr.

- Vesti bune! Comisia a fost încântată de proiectele tale pentru renovarea vechilor birouri Saltonstall şi a furnalului, şi inclusiv de monumentul comemorativ din bronz, al detinutilor.

Tim zâmbi, bătând palma cu fratele lui mai mare. Bine. Totul era bine.

- Şi... esti pregătit pentru şi mai multe vesti bune? Pe drum încoace m-a sunat Brody Smart. Se construiesc ansambluri noi în vestul orasului. Vrea să licităm şi noi. A zis că, dacă nu venim cumva cu desene de copii, lucrarea e

a noastră. *Vor* să ne-o dea nouă, zise David dansând caraghios prin garaj. În sfârsit, ne vine şi nouă rândul!

Tim începu să mături, tulburat de emoţiile contradictorii ce-i umpleau pieptul. Un singur act de supunere, şi Dumnezeu îi şi deschisese raiul! Garajul îi rămăsese gol, dar inima îi era plină.

- Vrei să vii acasă la cină? Katherine face senvisuri cu carne tocată şi chiftele de cartofi. Preferatele tale.

Tim clătină din cap.

- Va trebui să se obisnuiască cu ideea că e căsătorită doar cu tine, Dave.

- Nu fi asa, Tim. Ii esti ca un frate. Vrea ce e mai bun pentru tine.

- Dacă ar fi fost asa, atunci ar fi iubit-o pe Charlotte.

David se uită spre stradă, cu mâinile pe curea.

- Te duci iar după Charlotte?

- Nu stiu. Trebuie să văd dacă mai vorbeste cu mine după ce i-am spus de Colby, că e tatăl ei.

- Sunt alături de tine, dacă o faci, Tim! Cu orice ai nevoie.

Fratii mai stătură de vorbă câteva minute, apoi David se uită la ceas şi spuse că trebuie să plece.

Tim aseză mătura în colt, dădu drumul la radio şi îsi trase un sezlong în mijlocul garajului, cu fata spre cartier.

Spatiu. Spatiu minunat. Era pregătit pentru orice avea să-i dea Dumnezeu. Vecinul său trecu ca fulgerul prin fată pe motocicleta lui, claxonând şi făcându-i semn cu mâna. Tim îi răspunse, fluturând usor degetele. Nu-l invidia deloc pe tip. Niciun pic.

Capitolul douăzeci şi şapte

Charlotte

Î..... . .... . ……. .

Q dădu jos rochia de pe manechin. În zece secunde va şti. O încăpea rochia? Ea era următoarea mireasă?

- Charlotte, ce-ti ia atâta timp? zise Hillary ciocănind la uşă.
- Ai nevoie de ajutor? întrebă Dixie.
- Tăceţi din gură, lăsati-mă un minut!

Făcuse dus. Isi pusese lenjerie curată. Apoi se apropie de rochie. încet, cu grijă. Rochia păstra inimile altor patru femei. Istoria a o sută de ani.

Până când Charlotte nu păsi în poalele rochiei, nu-şi dăduse seama cât de mult îsi dorea să facă parte din povestea lor, din istoria rochiei.

Te rog, potriveste-te! Charlotte ezită în timp ce îsi trăgea fusta peste solduri.

- Şi dacă nu se potriveste?
- O, Doamne, se va potrivi, Charlotte! zise Hillary. Fără urmă de îndoială. Crezi că toate astea s-au întâmplat numai ca tu să o dai altcuiva? Te va încăpea. Ai încredere în mine!
- Dacă nu te încape, vei găsi mireasa perfectă, Char. Asta faci tu.
- Taci, Dix, ce vorbă e asta? *Ea* e mireasa perfectă.
- Ei bine, dacă nu e, va găsi una. Hillary, o înnebunesti!

Charlotte zâmbi, la auzul schimbului de întepături de dincolo de usă, în timp ce-şi strecura bratele în mâneci şi îsi potrivea corsajul pe umeri. Deja o iubea pe Hillary ca pe o soră, sau nu, ca pe o mamă.

Strângând rochia la spate cu mâinile, Charlotte îsi tinu respira- tia. Şe va potrivi?

Talia cu perle i se întindea pe mijloc, îmbrătisându-i

coastele. Perfect. Se potrivea. *N-am să plâng! N-am să plâng!*

Dar inima i-o luă la goană şi, când încercă să vorbească, lacrimile îi înecară cuvintele.

- Hei, mă încape! Veniti să mă închideţi la spate!

Usa dormitorului se deschise cu zgomot.

- Nu-mi vine să cred că te-ai îndoit de mine! zise Hillary şi se duse tintă la nasturii din spate.

- O, Char!

Dixie se dădu în spate, cu un zâmbet larg pe fată şi o sclipire în ochi.

- E superbă! Tu esti superbă!

- Dar cum? Emily a trebuit să poarte corset. Mary Grace a spus că ea era slabă. O, Hillary, va fi prea strâmtă în talie!

- Charlotte, nu te mai frământa şi începe să te gândesti la ce vei face când vei vedea că te încape.

Hillary încheie restul nasturilor în tăcere. Nu se auzea nimic altceva în afară de răsuflarea celor trei femei.

Charlotte privi în oglindă cum rochia i se mula pe trupul suplu, corsajul accentuându-i rotunjimile. Gulerul rotund i se cuibărea chiar cub clavicule. Perlele din talie se odihneau într-un sir ordonat, fără să fie strâns sau întins. Umerii stil clopot se îngustau în mânecile strâmte şi se pierdeau sub cot.

- Uite, pune pantofii acestia!

Dixie puse jos o pereche de pantofi crem cu toc, de la magazin.

- Tocul e aproape ca cel al pantofilor pe care i-ar fi purtat Emily.

- Am încheiat toti nasturii, spuse Hillary şi se aplecă în fată, să-i vadă chipul lui Charlotte, apucând-o usor de umeri. Expiră, sopti ea.

Atunci când o făcu, coastele i se lipiră de rochie şi fiecare fibră se aseză la locul ei.

Oglinda reflecta mai mult decât o femeie într-o rochie frumoasă. Reflecta inima lui Charlotte. Şi stiu imediat... îsi va risca inima din nou.

Charlotte îsi smulse geanta de pe podeaua dormitorului.

- Trebuie să plec.

- Unde să pleci?
- După iubire.

Afară din apartament, odată ajunsă jos la masină, totul fu atât de limpede pentru inima şi mintea ei. Nu apartinea rochiei. Ii aparti- nea lui Tim. Asta tot încercase să-i spună rochia mereu, încă din ziua aceea, când era sus, pe creastă.

Asezându-se cu grijă în fata volanului, porni maşina şi, în cincisprezece minute, evitând la mustaţă un camion cu ciment, se năpusti pe aleea lui Tim.

Usa garajului era deschisă, iar el stătea în mijlocul unui loc gol, cu părul căzându-i pe fată în suvite lungi şi moi şi picioarele goale iesind dintr-o pereche de blugi sifonati.

- Tim?

Charlotte îsi aruncă cheile pe scaunul soferului în timp ce iesea, ridicându-şi poalele rochiei.

- Charlotte! Tim sări în picioare şi-i iesi în întâmpinare.
- Esti îmbrăcată cu rochia?
- Da, mi... mi s-a potrivit.

Trecu de el şi intră în garaj.

- Tim, unde-ti sunt motocicletele?
- Le-am vândut. Am ascultat, în sfârsit, de glăsciorul acela potolit din sufletul meu. Isi atinti privirea asupra ei. De ce esti îmbrăcată cu rochia de mireasă a străbunicii tale?

Isi dădea seama că lui îi plăcea să spună asta – străbunică.

- Pentru că... eu...

Nu se gândise prea bine ce avea să spună odată ce-l va vedea. Se lăsase călăuzită de nevoia de a-l vedea.

Tim îi făcu semn cu degetul, alergă, pierzându-şi echilibrul, spre usa ce dădea în casă.

- Nu te misca! Voi veni... imediat.

Deschise usa. Asteptă. Şi dispăru înăuntru. Pasii lui tropăiră prin casă şi înapoi.

Dădu buzna pe usă, cu ochii strălucind, venind întins, în pasi de dans, spre Charlotte. Fără un cuvânt şi fără ezitare se lăsă în genunchi şi se întinse după mâna ei.

- Mărită-te cu mine, Charlotte! Te rog, mărită-te cu mine! spuse în timp ce îi punea pe deget inelul bunicii sale.

- De aceea sunt aici, Tim. îmbrăcată cu rochia de mireasă a străbunicii.

Când Tim o ridică şi o învârti, lui Charlotte îi scăpă un chicot de râs, dându-şi capul pe spate şi lăsând bucuria să răsune în garaj.

Tim îsi îngropă fata în gâtul ei şi, pentru un moment, avură sen- zatia că bătăile inimilor lor se împletesc.

- Inelul se potriveşte, rochia se potriveşte. O lăsă jos, cu picioarele pe podeaua garajului. Şi noi ne potrivim, iubito! Ne potrivim.

O sărută, cuprinzându-i spatele cu mâinile, îmbrătisând-o.

- Doamne, Charlotte, mirosi bine! E o senzaţie plăcută să te tin în brate.

- Hei, prietene Tim?

- Da?

- Şpune-i logodnicului Tim că mă bucur că l-am recăpătat.

- Charlotte! zise Tim şi îsi ridică, fremătând, capul, tinându-i fata în mâini iubitei sale. Cât e ceasul?

- Şase şi jumătate.

Răsuflarea lui pe fata ei o făcu să simtă furnicături până în vârful degetelor de la picioare.

- Mărită-te cu mine! Acum. În seara asta. Ai o rochie. O rochie frumoasă. Eu am un smoching. Licenta noastră e încă valabilă.

- Tim, serios? Acum? În seara asta?

Charlotte se uită spre cerul serii de august. Ziua mai avea încă destulă lumină.

- Cine va oficia ceremonia?

Ii plăcu sclipirea din ochii lui.

- Las-o în seama mea. Ce zici?

- Da. Da!

Buzele ei le acoperiră pe ale lui, usor şi nesigur la început, apoi cu tot mai multă încredere şi pasiune, în timp ce el o trăgea spre el şi îsi revărsa dragostea în ea.

M

Adierea vântului, o schimbare în tesătura celor nevăzute, o schimbare în tesătura inimii ei o făcu să privească în sus.

Era pregătită. Charlotte ocoli, cu pasi hotărâti, un pâlc de fagi, pornind pe o cărare luminată de razele lunii.

O lună plină, sidefată, strălucea peste Muntele Rosu, mistuind perdelele întunecate ale noptii.

O nuntă la miezul noptii.

Charlotte îsi strânse buchetul la piept, în timp ce un cvintet începu să cânte Aleluia. Un nou val de bucurie îi inundă pieptul. Fiori de entuziasm furnicau bratele şi picioarele. Inima îi fremăta de iubire. Mintea i se odihnea într-o liniste desăvârsită.

- Bine, Charlotte, esti pregătită?

Cleo apăru din umbrele nopţii, perlele de la gâtul ei rivalizând cu strălucirea lunii.

- Da... sunt gata.

Insotitoarele ei veniră din spatele lui Cleo. Surorile ei într-ale rochiei, Hillary şi Mary Grace.

Cântecul instrumentelor cu coarde răsuna tot mai intens. Adierea vântului le călăuzi şi aduse cu ea, pentru o clipă, parfum de iasomie şi cedru. Mirosul mamei! Charlotte închise ochii şi trase adânc aer în piept.

- Trebuie să spun că Daniel, Emily şi Colby ar fi mândri. Vocea de obicei îndrăzneată a lui Cleo sovăi de emotie. La fel ca mine.

- Şi mama ar fi mândră, zise Charlotte şi trase din nou aer în piept, încercând să păstreze parfumul ce se împrăstia.

- Sigur că ar fi fost.

Aflată în stânga ei, Hillary o cuprinse pe Charlotte de braţ

- Eu, una, stiu că sunt.

Privea înainte, cu spatele drept. Charlotte îsi lipi obrazul de umărul lui Hillary, văzând cum buza de jos îi tremură abia simtit.

- Aceasta s-ar putea să fie a doua cea mai bună zi din viata mea, spuse Mary Grace. Ea stătea la dreapta lui Charlotte şi îi tinea strâns bratul.

- Şi a mea.

Hillary îi îndreptă lui Charlotte vălul – vălul *¡ui Emily* – şi o sărută pe obraz, dând-o pe Cleo la o parte.

- Hai să ducem fata asta să se mărite!

Muzica se auzi mai puternică, mai înaltă. În multimea

de beculete colorate şi lumânări, Charlotte îi văzu pe Tim şi David ridicându-se de pe scaune şi asezându-se în fata altarului pentru îngenunchere, împreună cu Thomas, mândru şi zâmbitor.

Tim o privi, printre rândurile de oameni. În lumina difuză, Charlotte îi putea vedea sclipirea din ochi. În flacăra pâlpâitoare a lumânărilor, îi simti inima revărsând lumină.

El făcuse toate acestea. Pe toate. O sunase pe Cleo. Isi adunase familia şi prietenii. În doar câteva ore, o nuntă şi o receptie fuseseră organizate şi făcute.

Când Tim o sunase pe Hillary, ea a intrat repede în actiune, s-a dus cu masina până la Kirkwood şi i-a pus în miscare pe Mary Grace şi pe Thomas, cerându-le să fie prezenti. „N-am lipsi pentru nimic în lume”, au spus ei.

O nuntă la miezul noptii.

Fratele David a contactat un client al firmei Rose care cânta în orchestra simfonică din Birmingham. Acesta, la rândul lui, a adunat un cvintet de coarde – doi violonisti, un violist şi doi violoncelisti – care s-au simţit inspirati de o ceremonie nuptială spontană, la miezul noptii.

Arcusurile date cu sacâz smulseră de pe coarde notele cântecului Aleluia. Charlotte porni spre altar, spre cercul de scaune albe, spre Tim. Spre iubire.

Rochia îi fosni peste picioare. Talia înaltă îi îmbrătisa inima. În ochi i se adunară lacrimi. Lângă ea, Hillary îsi trase nasul şi îsi drese vocea, în timp ce Mary Grace îsi lăsă lacrimile să curgă liber, fără sfială.

- Nu m-am gândit niciodată... o, draga mea, lisuse, nu m-am gândit niciodată... la nouăzeci şi patru de ani, Doamne, Doamne... sopti ea.

- Nici eu, Mary Grace, spuse Hillary încet şi cu vocea înecată de lacrimi. Nici eu.

Cât despre Charlotte, nu-şi imaginase niciodată că o să se simtă atât de fericită, atât de satisfăcută de viată. Se muftumise să-i fie doar bine, să se descurce. Dar, în seara aceasta, şi-a dat seama cât de multe îi hărăzise Dumnezeu.

Trecu de tata şi mama Rose, de Katherine şi de copii. De fratii lui Tim. De sotul lui Hillary, Greg.

Făcu semn din cap spre Noelia şi Tawny, care venise cu logodnicul ei.

Când ajunse la capătul culoarului, Dixie apăru de la marginea primului rând de scaune şi îsi luă locul de doamnă de onoare. Chipul îi strălucea de bucurie.

Tim o privi pe Charlotte cu o tandrete imensă şi o sclipire umedă, ca de ceată, în ochi. În jurul lor, notele plutitoare ale cvintetului se risipiră, lipindu-se de razele lunii.

Thomas îsi ridică Biblia, sprijinindu-se în baston.

-Preaiubitilor, începu, iar vocea lui răsună limpede şi puternică, ne-am adunat aici datorită unui destin. Datorită unei rochii de mireasă şi a puterii mărete a iubirii. Ceea ce Iisus Insusi asteaptă este o nuntă. Cartea Sfântă ne spune în Evanghelia după Matei, capitolul 25, că va fi un strigăt la miezul nopţii. Thomas străpungea aerul cu vocea lui limpede şi tinerească. Mirele vine. Nunta de aici e o prevestire a acelei zile mari. Nu e o greseală că ne-am adunat aici, alături de Charlotte şi Tim, la miezul noptii. Nu m-au ridicat, însă, din pat ca să tin slujba.

Thomas îi făcu cu ochiul lui Charlotte.

- Haideti să îi cununăm pe acesti doi oameni. Cerule, ce lucru mare a făcut Dumnezeu! Sunt bucuros că sunt în viată ca să-l văd.

Thomas îi ceru lui Tim să îsi ia mireasa de mână. Hillary şi Mary Grace îi dădură drumul, sărutându-i obrajii lui Charlotte şi lăcrimând şi se asezară pe primul rând.

Thomas vorbi despre primul miracol al lui Iisus, atunci când se afla la o nuntă. Spuse povestea unei rochii de o sută de ani şi a patru mirese speciale.

- Lucru ciudat, vorbi, iar glasul îi era atât de limpede şi tânăr. Rochia i s-a potrivit fiecărei fete, exact asa cum trebuia. N-a fost modificată niciodată, nu i-a fost adăugată nici măcar o pensă. Nu s-a uzat deloc. Nu s-a decolorat deloc. Şi, dacă pot spune asa ceva, arată la fel de bine şi la modă pe Charlotte, aici de fată, cum a arătat şi pe Mary Grace a mea acum saptezeci şi patru de ani. E la fel ca vestea bună a Evangheliei lui Iisus, se potriveste întotdeauna. N-are nevoie de modificări. Vestea bună e întotdeauna bună. Nu se uzează niciodată şi, pentru Dumnezeu, e întotdeauna la modă. N-avem nevoie de El acum mai mult ca niciodată? Bătrânul predicator chicoti. Iar am început. Cu predica.

Hai să continuăm această nuntă! Charlotte stătea fată-n fată cu Tim, chipes, puternic, cu părul aranjat şi un zâmbet delicat înca- drându-i lumina din ochi. Era înalt şi nobil în smochingul lui negru, ce-i venea ca turnat pe corp.

- Esti frumoasă, sopti el, când Thomas îi spuse să ia mâna lui Charlotte.
- Hei, frumosule, esti pregătit pentru asta?
- Mai mult decât pregătit.
- Tim, o iei pe această femeie...

La douăsprezece şi jumătate, într-o dimineată răcoroasă de august, Charlotte Malone a spus „Da" iubirii şi restului vietii ei, devenind ceea ce fusese dintotdeauna menită să fie.

Salvată. Şi purtând numele de Rose.

Ghid pentru grupul de lectură

1. Cine era omul în violet? Ce semnifică el pentru tine? În viata ta există un „om în violet"? Charlotte e atât de implicată în propria-i poveste, încât nu mai vede ce se află în fata ei: rochia de miresă. Esti conştient de acele momente de la Dumnezeu, impalpabile, în care supranaturalul influentează lumea obisnuită? Cum poti deveni mai constient de faptul că lisus interactionează cu tine?

2. Emily luptă cu regulile din societatea ei. Vrea să se facă auzită; vrea să îsi urmeze propriile dorinte. Ce ar fi putut să facă Emily pentru a protesta fată de nedreptatea închirierii detinutilor? Tu ce poti face pentru a protesta fată de marile nedreptăti?

3. Charlotte şi Tim au avut o logodnă furtunoasă. Pentru un moment, părea că nu vor reusi. Dar iubirea a triumfat. A existat în viata ta un moment asemănător, în care iubirea a triumfat asupra tristetii sau nedreptătii?

4. Hillary s-a confruntat cu cea mai pustiitoare lovitură: şi-a pierdut sotul în război. Ce părere ai avut despre modul în care a reacţionat? Ce ai fi făcut tu diferit/la fel? Cunosti pe cineva care se confruntă cu această situatie? Cum poti sprjini acea persoană?

5. Mary Grace e o femeie credincioasă. Cum l-a influentat pe tatăl ei smerenia ei tăcută? Există momente în

care rămâi tăcut şi lasi Duhul Sfânt să lucreze în altă persoană? Cum poti să taci cu succes?

6. Charlotte i-a lansat o provocare lui Hillary când aceasta retră- ia intens pierderea lui Joel: „Şi dacă nunta cu Joel nu a fost pentru tine, ci pentru el?" Avem tendinta să credem că tot ce facem în viată are legătură cu noi, personal. Ai fi dispus să faci ceva pentru cineva, dacă n-ai avea nimic de câstigat din asta? Cum putem pune în practică această realitate în viata de zi cu zi? Gândeste-te la Iisus ce alege să moară pe cruce ca fiind cel mai înalt exemplu pentru noi.

7. Charlotte află că nu e orfană, ci o descendentă a unei femei uimitoare. Ce deschide în inima ei această informaţie? Tu cum ai fi reacţionat în fata unor asemenea vesti?

8. La ceremonia de nuntă, Thomas vorbeste despre rochie asemănând-o cu Sfânta Evanghelie – nu se uzează niciodată, e întotdeauna la modă, nu are nevoie de modificări şi se potriveste oricui o încearcă. În zilele noastre, vedem destule „ajustări" ale Sfintei Evanghelii, făcute pentru ca aceasta „să se potrivească nevoilor noastre". În ce fel ai permis ca adevărul Sfintei Evanghelii să fie modificat ca să se potrivească cu nevoile şi dorintele tale? Cum putem rămâne cre- dinciosi, loiali simplităţii Evangheliei lui Iisus?

9. Tim îsi vinde motocicletele. Ce simbolizează acest lucru în viata lui? Ce schimbare s-a produs în inima sa? Există ceva de care te agăti, bun sau rău, căruia trebuie să îi dai drumul către Dumnezeu?

10. Aventura pe care tatăl natural al lui Charlotte a avut-o cu mama ei aproape i-a ruinat căsnicia. Cu scopul de a vindeca relatia cu sotia lui, el a renuntat la a fi tatăl lui Charlotte. Vedem aici cum păcatul complică lucrurile bune pe care ni le oferă Dumnezeu: căsătoria, copiii, iubirea. Ce ar fi trebuit să facă Colby pentru a da dovadă de onoare în această situatie? Există o situatie cu care te confrunti în care onoarea va aduce vindecare – dacă nu pentru tine, atunci pentru altii?

11. Nuntile sunt o bucurie. Discută despre o amintire fericită de la nunta ta sau despre nunta pe care speri să o ai într-o zi.

Mulţumiri

Această carte a început pe Twitter. Intr-un schimb de replici, de 140 de caractere sau şi mai putin, între prietene.

Data viitoare când vii în oraş, sună-mă, să ne întâlnim.

Hei, vreau să vin şi eu.

Şi eu.

Hai s-o facem, atunci!

După zece tweet-uri şi două e-mail-uri, patru prietene şi-au transformat vorbele în fapte, şi-au pus coada pe spinare şi s-au dus în Tennessee pentru un weekend între fete.

Eu, Tami Heim, Kim Cash Tate, Jennifer Deshler şi adorabila ei fiică, Jordan, am petrecut patruzeci şi opt de ore vorbind, mâncând şi râzând. Am petrecut saisprezece ore nemaipomenite în pijamale. Dar presupun că intru prea mult în detalii.

Fiica lui Tami se căsătorise de curând, asa că discutia s-a îndreptat spre nunti şi rochii de mireasă. Ceva ce a spus Tami... ceva despre nunta ei, ceva despre găsirea rochiei perfecte pentru fiica ei m-a aruncat în lumea povestilor. N-am mai putut urmări conversaţia şi am început să visez.

Ce-ar fi dacă ar exista o singură rochie purtată de patru femei... de-a lungul... a o sută de ani?

Cine au fost aceste femei? Ce s-a întâmplat cu ele şi cu rochia? Cum au primit rochia? De ce ar purta-o? De ce au purtat-o? Se decolorează sau se uzează? Li se potriveste tuturor? Am tot rumegat povestea, tot restul weekendului.

Când m-am întors din Tennessee şi le-am destăinuit ideea mea, mama, fratele, cumnata şi sotul meu mi-au oferit ideile şi entuziasmul lor.

Am crezut că va fi o carte pentru mai târziu, dar, după numai o săptămână, când eram în supermarketul Wal-Mart într-o după-amiază de vineri, mi-am sunat editorul şi i-am spus ideea mea. Mukumesc, Ami, că-mi înţelegi pasiunea şi că-ti place viziunea mea despre această carte!

Am fost norocoasă să petrec un weekend de brainstorming cu femei uimitoare din domeniul fictiunii, Debbie Macomber şi Karen Young. Multumesc atât de mult, Debbie şi Karen, pentru cele sase ore din timpul vostru, pentru geniul şi priceperea voastră de a spune povesti! Fără contributia voastră, mi-ar fi luat săptămâni întregi să-mi dau seama cum poate să ajungă rochia de la femeie la femeie, din deceniu în deceniu.

Lui Susan May Warren, pentru că mi-a fost mai mult decât un sprijin moral şi pentru că e o făuritoare de povesti înzestrată, care zilnic, oră de oră, mi-a împrumutat talentul său. Ii mulţumesc lui Dumnezeu clipă de clipă că mi te-a dat! Esti o comoară pe care-o voi păstra mereu în inima mea.

Lui Ami McConnell, pentru intuitia ta şi pentru că ai avut o con- tributie importantă în a le face pe Emily şi Charlotte personaje mai puternice. Iüi mutamesc pentru parteneriatul la această carte!

Lui Rachelle Gardner, pentru că a fost în transeele corecturii alături de mine. Intuitia, încurajarea şi comentariile tale m-au binecuvântat.

Lui Beth Vogt, pentru entuziasmul fără limite pentru o carte pe care nici măcar nu o citisesi încă. MuRumesc, prietena mea!

Lui Tish Patton, „sora mea cea mare” din statul Ohio şi strămutată acum în Birmingham. Iti muRumesc pentru minunatele detalii despre orasul tău. Te iubesc!

Surorii mele şi fraţilor mei, pentru că au apărut în aceste pagini sub forma personajelor. Vă iubesc pe toti!

Mamei şi bunicii, pentru că mi-au ascultat ideile şi povestile şi pentru că sunt cei mai mari fani ai mei. MuRumesc şi tie, mătusă Betty!

Sotului meu, care ar putea să scrie un bestseller amuzant despre viata cu o scriitoare. I-ar face pe sotii scriitoarelor din toată America să dea aprobator din cap. Te iubesc pentru că mi-ai amintit că fac acest lucru pentru Iisus, nu pentru mine. Şi pentru că mi-ai spus: „Distrează-te, iubito!”

Lui Chip MacGregor, agentul meu, pentru că m-ai

ajutat să văd, să cred şi să obtin.

Lui Allen Arnold, Natalie Hanemann, Becky Monds, Eric Mullett, Katie Bond şi echipei de la Nelson pentru că m-ati sprijinit şi încurajat atât de mult. Ii faceti pe scriitorii obisnuiti să se simtă ca starurile rock!

Celui care a inventat Scrivener, acest incredibil program de scriere!

Nota autoarei

Rugându-mă pentru cartea aceasta, am început să privesc rochia de mireasă ca pe un simbol al Evangheliei lui Iisus Hristos. Nu se uzează niciodată. Se potriveste tuturor celor care o încearcă. Nu are nevoie de modificări. Şi este întotdeauna la modă.

Adevărul şi Iubirea lui Iisus sunt vii şi astăzi. Şi sunt pentru toată lumea. Indiferent dacă te-ai izbit de bariere culturale sau ridicate în calea ta de propria familie, ca Emily, dacă ai primit harul Evangheliei, ca Mary Grace, dacă ai fost rănită, ca Hillary, sau dacă te-ai simtit pierdută şi ti-ai căutat salvarea, ca Charlotte, Iisus te va vindeca şi îti va oferi răspunsurile pe care le căutăm cu toţii. El e Calea, Adevărul şi Viata. Nu doar pentru câtiva alesi. Ci pentru fiecare dintre noi.

Pentru tine.

ACT şi Politon
5

Editura ACT şi Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, Bucureşti, România,
C.P. 050202.
tel: 0723.150.590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro | www.blog.actsipoliton.ro